

ခေတ်မီ

၀၀၀၀

၀

ဝတ္ထုတော်ကြီး

ခေတ်မီ

စတုတ္ထ

၀၀၀၀

၀

ဝတ္ထုတော်ကြီး

ခေတ်မီ

စတုတ္ထ

၀၀၀၀

၀

ဝတ္ထုတော်ကြီး

ဦးလှိုင်၊ ဆန်းညွန့်၊ ပြုစုသည် စတုတ္ထ

၂

၁၆၆၄

ဦးလှဝင် (ဆန်းညွန့်ဦး)

(အရှင်းဆုံးနှင့် ဖတ်ရ မှတ်ရ အလွယ်ဆုံး)

ခေတ်မီ မိမူဝဒ

၀ ဣတေ ကြီး

{ စတုတ္ထတွဲ }

A ဦးကြည်ညွန့်

အမှတ်-၂၃၊ ကျောင်းလမ်း၊ မြေနီကုန်း
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာမူပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်
မှတ်ပုံတင်အမှတ် (၁၁၄၄)

မျက်နှာဖုံးပုံ နှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်ပြုအမှတ် (၂၆၀)

အုပ်ရေ	၂၀၀၀
အကြိမ်	ပထမအကြိမ်
ထုတ်ဝေနှစ်	၁၉၈၀၊ ဧပြီလ
တန်ဖိုး	၁၀—ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ။ ။ ဦးထွန်းဖြူ (၀၁၀၅၃-မြ)
 ဇော်စာပေ
 အမှတ် ၂၁၀၊ ၃၂ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

ပုံနှိပ်သူ။ ။ ဦးလှခင် (၀၁၀၂၀-မြ)
 ဆန်းညွန့်ဦးပုံနှိပ်တိုက်
 အမှတ် ၁၃၅၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

မျက်နှာဖုံးကို ဆန်းညွန့်ဦးတွင် ရိုက်နှိပ်သည်။

ပဉ္စဂုဏ် အဟံ ဝန္တာမိ သဗ္ဗဒါ

ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါး ဦးထိပ်ထားလျက်
ကျေးဇူးတော်ရှင်များဖြစ်ကြသော ဘဒ္ဒန္တသီရိရာဇိန္ဒာအုတုလာ
ဓိပတိ ကဓိဓဇမဟာဒွါရနိကာယ စတုတ္ထ သံဃ ဥက္ကဋ္ဌ မဟာ
နာယက သာသနာပိုင် ဟင်္သာတမြို့ ဒုတိယ လယ်တီဆရာတော်
ဘုရားကြီးနှင့် တပည့် ဆက်ဆက်ဖြန့်ဝေပေးအပ် ပညာရပ်တို့ကို
အဆင့်ဆင့်သော ဆရာအရှင်တို့ထံမှ သင်ကြား နာယူခဲ့ရသော
ကျေးဇူးတော်တို့ကို၎င်း.....။

ဟင်္သာတမြို့ သပြေပင် ကျောင်းတိုက် အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတ
ဘဒ္ဒန္တသောဘနထေရ် အရှင်မဟာ ဒွါရနိကာယ အဋ္ဌမ သံဃ
ဥက္ကဋ္ဌ မဟာနာယက သာသနာပိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံမှ
ညွှန်ကြားပြသ ဩဝါဒ အရပ်ရပ် တို့ကို နာခံမှတ်သားရသော
ကျေးဇူးတော်တို့ကို၎င်း။

အ-မ-က၊ အ-လ-က၊ အ-ထ-က ကျောင်းအသီးသီးမှ
ပေးဝေပညာ ငယ်ဆရာ အပေါင်းတို့ကို၎င်း၊ ဖတ်ရှုမှတ်သား
သုတပွားခဲ့ရသော သင်ဆရာ၊ ကြားဆရာ မြင်ဆရာ အပေါင်း
တို့ကို၎င်း။

မကောင်းဖြစ်တာ၊ ကောင်းရာညွှန်လတ်၊ အတတ်သင်စေ
ဤလူ့ မြေတွင် ရပ်တည်နိုင်ရေး မွေးကျေးဇူးရှင်၊ ကျေးကျေးဇူး
ရှင် မိခင် ဖခင်တို့ကို၎င်း.....။

လေးမြတ်ဝန္တာ ဂျီခိုးကန်တော့ပါ၏။

မာတိကာ

(၁၃) လောကဝဂ်

(လောကတရားစု)

၁။	သံသရာကို မရှည်စေနှင့်။	၃
	အညတြရဟန်းငယ်ဝတ္ထု	
၂။	ဆွမ်းခံဝတ်၏ အကျိုး။	၆
	သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးဝတ္ထု	
၃။	လောကကို ဥာဏ်မျက်စိဖြင့်ရှု။	၉
	ငါးရာသော ဝိပဿက ရဟန်းများဝတ္ထု	
၄။	ဆန်းကြယ်သောလောက။	၁၁
	အဘယမင်းသားဝတ္ထု	
၅။	လောကကိုထွန်းလင်းစေသူ။	၁၂
	သမဇ္ဇန မထေရ်ဝတ္ထု	
၆။	တိမ်တိုက်မှလွတ်သော လစန္ဒာ။	၁၄
	အင်္ဂုလိမာလမထေရ်ဝတ္ထု	
၇။	ကောင်းရာလားသူ။	၂၇
	ယက်ကန်းသည်မလေးဝတ္ထု	
၈။	လောကမှလွတ်မြောက်ကြခြင်း။	၃၅
	ရဟန်းသုံးကျိပ်ဝတ္ထု	
၉။	တမလွန်ကို မကြည့်သူ။	၃၇
	စိဉ္ဇမာဏဝတ္ထု	
၁၀။	တမလွန်ချမ်းသာ။	၄၈
	အသဒိသဒါနဝတ္ထု	
၁၁။	ဘယ်သူဟာမြတ်သလဲ။	၅၃
	ကာလသတို့သားဝတ္ထု	
	လောကဝဂ်ပြီး၏-	

(ခ)

မာ တိ ကာ

(၁၄) ဗုဒ္ဓဝဂ်

(ဘုရားရှင်တရားစုများ။)

၁။	သွေးဆောင်သူများ။	၆၀
	မာဂဏ္ဍိနှင့် မာရ်နတ်၏သမီးများဝံ့တ္ထု	
၂။	နတ်ပြည်မှဆင်းသက်ခြင်း။	၆၈
	ဒေဝရောဟဏဝံ့တ္ထု	
၃။	ခဲယဉ်းတရားလေးပါး။	၁၂၂
	ကေရပတ္တနဂါးမင်းဝံ့တ္ထု	
	“အပြစ်အာပတ်သေးငယ်မှုတ်	
	ရောက်တတ် အပယ်ရှာ”	
၄။	ရဟန်းဟူသည်ကား။	၁၃၉
	အာနန္ဒာ၏ ဥပုသ်အမေး	
၅။	သာဝကများ လှမ်းသည့်လမ်း။	၁၄၃
	ရဟန်းတပါးဝံ့တ္ထု	
၆။	ကိုးကွယ်ရာအစစ်အမှန်။	၁၅၂
	အဂ္ဂိဒတ္ထပုဏ္ဏားဝံ့တ္ထု	
၇။	ယောက်ျားအစဇာနည်။	၁၆၅
	အာနန္ဒာမထေရ် အမေးဝံ့တ္ထု	
၈။	ချမ်းသာခြင်း၏ အကြောင်းရင်း။	၁၆၇
	ရဟန်းအများဝံ့တ္ထု	
၉။	မရေမတွက်နိုင်သော အကျိုး။	၁၆၉
	ကဿပဘုရား ရွှေစေတီဝံ့တ္ထု	

ဗုဒ္ဓဝဂ်ပြီး၏။

(၁၅) သုခဝဂ်

(ချမ်းသာခြင်းတရားစု)

၁။	ရန်ငြိမ်းစေသောတရား။	၁၇၄
	ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ဝတ္ထု	
၂။	ပီတိအာဟာရ။	၁၇၉
	မာရ်နတ်မင်းနှောင့်ယှက်ပုံ	
၃။	အနိုင်နှင့်အရှုံး။	၁၈၂
	ကောသလမင်းကြီး စစ်ရှုံးသောဝတ္ထု	
၄။	နိဗ္ဗာန်သဘောအမှန်။	၁၈၄
	သတို့သမီးတဦးဝတ္ထု	
၅။	ဆာလောင်မှုသည်ရောဂါ။	၁၈၇
	နှားပျောက်သူတဦးဝတ္ထု	
၆။	အမြတ်တရားလေးပါး။	၁၉၁
	ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးဝတ္ထု	
၇။	ဓမ္မပီတိအရသာ။	၁၉၇
	တိဿမထေရ်ဝတ္ထု	
၈။	ချဉ်းကပ်သင့်သူများ။	၂၀၀
	သိကြားမင်းလုပ်ကျွေးသောဝတ္ထု	

သုခဝဂ်ပြီး၏-

(သ)

မာ တိ ကာ

(၁၆) ပိယဝဂ်

(ချစ်ခြင်းတရားစုံ)

၁။	မချစ်မမုန်း စွဲကျင့်သုံး။	၂၀၆
	မိသားတစု၊ ရဟန်းပြုသောဝတ္ထု	
၂။	ချစ်လွန်းတော့။	၂၁၀
	သားသေ 'သောက' ခံရသူဝတ္ထု	
၃။	အတွယ်အတာပယ်ခွာမှ။	၂၁၉
	မြေးအတွက် ရတက်ပေ့သော ဝိသာခါဝတ္ထု	
၄။	မကြောက်တရား။	၂၂၁
	ပျက်စီးသော လိစ္ဆဝီတို့ဝတ္ထု	
၅။	တောင့်တောင့်တတ ပူပန်ရ။	၂၂၄
	အနိတ္ထိဂန္ဓ သတို့သားဝတ္ထု	
၆။	တဏှာကြောင့် စိုးရိမ်မှု။	၂၂၈
	သောကမျှားသော ပုဏ္ဏားဝတ္ထု	
၇။	မြတ်နိုးသင့်သူမို့။	၂၃၂
	သူငယ်ငါးရာဝတ္ထု	
၈။	နိဗ္ဗာန်သို့ ဆန္ဒစောလျှင်။	၂၃၅
	အနာဂါမ်မထေရ်ဝတ္ထု	
၉။	ကောင်းမှုမျှင်ကို ကြိုဆိုခြင်း။	၂၃၇
	နန္ဒိယသုကြွယ်ဝတ္ထု	

ပိယဝဂ်ပြီး၏-

(၁၇) ကောဓဝဂ်

- (အမုက်ဒေဝသတရားစု)
- ၁။ ဒေဝသမာနစွန့်ပယ်ကြ။ ၂၄၄
ရောဟိနီမင်းသမီးဝတ္ထု
- ၂။ အမုက်ဒေဝသထိန်းသိမ်းကြ။ ၂၅၁
ဒေဝသချုပ်တည်းသော နတ်သမီးဝတ္ထု
- ၃။ အောင်နိုင်နည်းများ။ ၂၅၅
ဥတ္တရာဥပသိကာမဝတ္ထု
- ၄။ နတ်ပြည်ရောက်နည်းများ။ ၂၇၁
ရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ အမေးဝတ္ထု
- ၅။ လူ့အဖြစ်နှင့် ရဟန္တာဖြစ်သော။ ၂၇၅
ဘုရား၏ ခမည်းတော်ဟောင်းဝတ္ထု
- ၆။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ရာ ကျင့်သုံးဖြာ။ ၂၈၁
သဌေးကျန်မ မယ်ပုဏ္ဏဝတ္ထု
- ၇။ ကဲ့ရဲ့လွတ်သူမရှိ။ ၂၈၆
အတုလှဥပသိကာဝတ္ထု
- ၈။ ဒုစရိုက်ဆယ်ပါး ပယ်ရှောင်ငြား။ ၂၉၀
ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းများဝတ္ထု

ကောဓဝဂ်ပြီး၏-

(၈)

မာတိကာ

(၁၈) မလဝဂ်

(အညစ်အကြေးတရားစုံများ)

၁။	အကုသိုလ်ညစ်၊ ထုတ်ပယ်ပစ်။
နှားသတ်ယောက်ျား	၂၉၄
၂။	ဆင့်ဆင့်သဒ္ဓါ၊ ပွားစေရာ။
ဇရပ်ဒါယကာပုဏ္ဏားဝတ္ထု	၃၀၀
၃။	ကိုယ်တွင်းရမက် ကိုယ်၊ ကိုယ်ဖျက်။
တိဿမထေရ် သန်းဖြစ်ဝတ္ထု	၃၀၃
၄။	ညစ်ကြေးတက်ရာ ဤလေးဖြာ။
မစင်တွင်းကျ လာဠုဒါယီဝတ္ထု	၃၀၇
၅။	မယားဆိုးအကြောင်း။
မယားဆိုးကို သည်းခံသောဝတ္ထု	၃၁၃
၆။	မစင်ကြယ်သောအမှု။
ဆေးကုသသော ရဟန်းဝတ္ထု	၃၁၇
၇။	သီလညစ်ကြေး သန့်စင်ရေး။
သီလအတွက် ငြင်းခုံကြသောဝတ္ထု	၃၂၀
၈။	အလှူကိုကဲ့ရဲ့တတ်သူ။
ပလ္လာသော ရဟန်းဝတ္ထု	၃၂၂
၉။	ရာဂဒေါသ မောဟတဏှာ ။
တရားတော်ကို ရိုသေစွာ မနာကြားသူတို့ ဝတ္ထု	၃၃၁

- ၁၀။ သူယုတ်မာတို့သဘော။ ၃၃၆
ဒါနအရေးနှင့် မေဏှက သဠေးဝတ္ထု
၁၁။ သူတပါးကို အပြစ်ရှာသူ။ ၃၄၉
ဥဇ္ဈာနသညီမထေရ်ဝတ္ထု
၁၂။ ဘုရားရှင်ဟူသည်ကား။
သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ်ဝတ္ထု

မလဝဂ် ပြီး၏။

(ဓမ္မပဒ စတုတ္ထတွဲပြီး၏)

ခေတ်မီဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်ကြီး

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ
စတုတ္ထတွဲ
နိဒါန်း

ရတနာမြတ်သုံးပါးနှင့်တကွ မိဘဆရာသမားတို့၏ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်မြတ်တို့ကို အာရုံပြုလျက် မိမိလေ့လာဆည်းပူး ခဲ့ရာ အရပ်ရပ်သော ပညာဗဟုသုတတို့မှ တသက်တာစာဓမ္မဒါန ဖြစ်စိမ့်သောငှာ မနောပုဗ္ဗင်္ဂမာ စေတနာလျှင် ရွှေသွားပြု၍ ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီးကို ခေတ်လူတို့ လွယ်လင့်တကူ ဖတ်ရှုကာ ကုသိုလ်စိတ် သဒ္ဓါစိတ် တိုးပွားကြစေရန်အလို့ငှာ ခေတ်အရေး အသားဖြင့် မူလအဋ္ဌကထာ ဆရာတော်မြတ်၏ လိုရင်းအာဘော် ကိုလည်း မလွတ်စေရ၊ အဖိုးနည်းဝန်ပါ အလွယ်တကူ ဝယ်ယူ ဖတ်ရှုနိုင်ကြစေရန် အပတ်တကုတ် အားထုတ် ကြိုးပမ်း ခဲ့ရာမှ စတုတ္ထတွဲကို အောင်မြင်စွာ ပြီးစီးထုတ်ဝေနိုင်ပြန်ပါပြီ။

အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ၍ (ခေတ်မီဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီး)ကို ဖတ်ရှုရသဖြင့် နှစ်ထောင်းအားရ ဝမ်းမြောက်လှသော စာများ ရေးသားပေးပို့ကြခြင်းအတွက်လည်း အထူးပင် ဝမ်းမြောက် ကျေးဇူးတင်လှပါသည်။ အချို့လူငယ်တို့မှာ ၍ (ခေတ်မီဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်ကြီး) နှစ်အုပ်သုံးအုပ်ဝယ်၍ ဖတ်လိုသူတို့အား ငှား

ရမ်းပြီး ဓမ္မဒါနကုသိုလ်ယူကြသည့် အကြောင်း၊ မိမိအိမ်ရှိ မိဘ
ဘိုးဘွားများအား ဖတ်ရှုပြခြင်းဖြင့် ဓမ္မဒါနကုသိုလ် ယူကြသည့်
အကြောင်းများကို စာဖြင့်ရေးသား အကြောင်းကြားကြသဖြင့်
များစွာပင် အားရဝမ်းသာ “သာဓု” အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်အပ်
ပါသည်။

ဤသို့ ဗဟုသုတပွားများဖွယ်ရာ ကုသိုလ်တရား တိုးပွား၍
နိဗ္ဗာန်သို့တိုင် ပေါက်ရောက်နိုင်သော လမ်းညွှန် တရားစုများ
ဖြစ်သည့် ဤခေတ်မီဓမ္မပဒကြီးကို အဖိုးနည်းဝန်ပါ ရေးသား
ပြုစုနိုင်ခြင်းဖြင့် ဤဘဝနှင့် ဤခန္ဓာတွင် ကြီးမြတ်သောကုသိုလ်
အမှုကို ပြုနိုင်ခဲ့ပေပြီဟု ကြေနပ်အားရ ဝမ်းမြောက်မိ ပါသည်။

ထိုသို့ မိမိ၏ ကုသိုလ်တရား ပွားများမှုကို ကြေနပ်အားရ
ဝမ်းမြောက်မိသည်နှင့် အမျှ တတိယတွဲနှင့် စတုတ္ထတွဲတို့တွင်
သိသင့်မှတ်သင့်သော အချက် အလက်များ မကျန်ကြွင်းစေရ
အောင် အဓိပ္ပာယ် ရှင်းလင်းချက်များနှင့် စေတနာအလျောက်
ဖော်ပြရေးသားခဲ့သဖြင့် ပထမတွဲတွင် စာမျက်နှာ ၃၀၀ ကျော်
ရှိခဲ့သော်လည်း၊ ဒုတိယတွဲတွင် ၃၅၂-မျက်နှာမျှ တိုးချဲ့ခဲ့၍
တတိယတွဲတွင် စာမျက်နှာ ၄၀၀ ခန့် မျှ အထိ တိုး ဟက် လာ
ပါသည်။ စက္ကူဈေးနှင့် ပုံနှိပ်ခစရိတ်စကများမှာလည်း ဤရက်
ပိုင်းအတွင်း တိုးမြင့်လာခဲ့ပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း မိမိထားရှိ
ခဲ့သော သဒ္ဓါနှင့် စေတနာတို့ အလျောက် စာမျက်နှာ မည်မျှ
များပြား စရိတ်စက တိုးမြင့်လာသည့် တိုင်အောင် ဈေးနှုန်းကို
မတိုးမြှင့်ဘဲ အထူးနှုန်း (တဆယ်ကျပ်ဖြင့်ပင်) ရောင်းချပါ
ကြောင်း။

ဤစတုတ္ထတွဲတွင်

- (၁၃) လောကဝဂ် - (လောကတရားစု) ဂါထာပေါင်း ၁၂၊ ဝတ္ထု-၁၁။
- (၁၄) ဗုဒ္ဓဝဂ် - (ဘုရားရှင်တရားစု) ဂါထာတော် ၁၈၊ ဝတ္ထု-၉။
- (၁၅) သုခဝဂ် - (ချမ်းသာခြင်း တရားစု) ဂါထာပေါင်း ၁၂၊ ဝတ္ထုတော် ၈။
- (၁၆) ပိယဝဂ် - (ချစ်ခြင်းတရားစု) ဂါထာပေါင်း ၁၂၊ ဝတ္ထု ၉။
- (၁၇) ကောဓဝဂ် - (အမျက်တရားစု) ဂါထာပေါင်း ၁၄၊ ဝတ္ထု ၈။
- (၁၈) မလဝဂ် - (အညစ်အကြေးတရားစု) ဂါထာပေါင်း ၂၁၊ ဝတ္ထု ၁၂ ပုဒ်။

စုစုပေါင်း ဂါထာတော် (၈၉) ဝတ္ထုပေါင်း (၅၇) ပုဒ်နှင့် အတိတ်ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း များစွာပါရှိသည်။

နိဒါန်းတွင် ရှည်လျားခြင်း မဖြစ်စေရန် သက်ဆိုင်ရာဝဂ်တိုင်း၏ အစတွင် ရှင်းလင်းဖော်ပြထားပါသည်။

ဆုတောင်းပတ္ထနာ

ဖတ်ရှုသူတို့အနေဖြင့် (ဤခေတ်မီ ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီး)ကို ဖတ်ရှုပြီး ဖတ်ရှုဆဲကာလများတွင် ဗဟုသုတ အရာမျှသာမက ကုသိုလ်စိတ်တို့ အဖန်ဖန်ပွားများ၍ လောကီချမ်းသာ အတွက် လည်းကောင်း၊ လောကုတ္တရာ ချမ်းသာအတွက်လည်းကောင်း နှစ်ပါးစလုံး ရရှိနိုင်ကြပါစေသတည်း။

(သံ)

နိဒါန်း

ဤသို့လျှင် စေတနာလျှင် ရှေ့သွားပြု၍ လုံ့လ ဝီရိယဖြင့်
ပြုစုရသော ကုသိုလ်ကြောင့် တရားထူးတရားမြတ်တို့ကို သိမြင်
နိုင်သော ဥာဏ်ကိုလျှင်မြန်စွာ ရရှိပြီး နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်သို့ရက်တို့တို့
နှင့် ကူးမြောက်နိုင်ရပါလိမ့်။ ။

လှခင် (ဆန်းညွန့်ဦး)

စာအုပ်

ကျမ်းပြုနှစ် ၁၉၇၈ ခု၊ ဒီဇင်ဘာ

ကျမ်းပြီးနှစ် ၁၉၇၉ ခု၊ စက်တင်ဘာလ။

၁၃။ လောကဝဂ်

လောက တရားစု

ဂါထာ ၁၂၊ ဝတ္ထု ၁၁

လူ့လောကကြီးသည် မိုက်ကန်းနေ၏။
ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်မြင်သူ မရှိသလောက်။
လောကကြီးသည် မိုက်ကန်းနေသူတို့ နစ်မြုပ်ရာ၊
လူမိုက်တို့ကား ပျော်တုံး ပျော်ဆဲ။

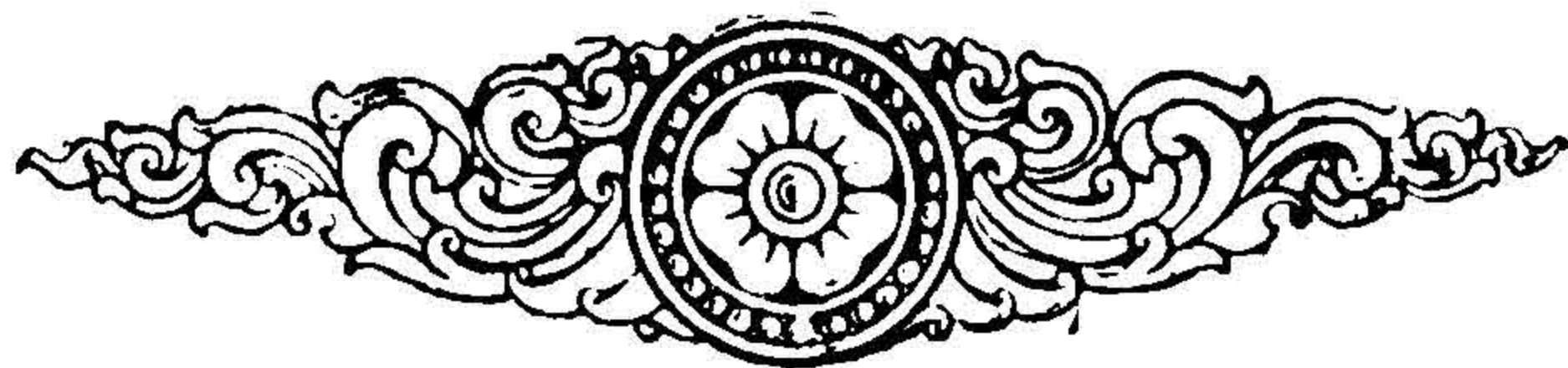
ဝတ္ထုတို့ကား

အညတရ ရဟန်းငယ်၊ ဆွမ်းစားယင်း ဝိသာခါ၏မြေးနှင့်
ရန်ဖြစ်ရာမှ ဘုရားကြောင့် တရားရပုံ။ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီး
ဝတ္ထုတွင် ဘုရားသခင် ဆွမ်းခံကြွ၍ အရှက်ရကာ သောက
ရောက်ရာမှ တရားတပုဒ်နှင့် သောတာပန် တည်ပုံ။ တံလှုပ်
ကမ္မဋ္ဌာန်းနှင့် ရဟန္တာ ဖြစ်သော ဝတ္ထု။ အဘယ မင်းသား၊
ကောသလမင်း၏သား သောတာပန် တည်ပုံ။ သမ္မဇ္ဇန မထေရ်။

အင်္ဂုလိမာလ ဇာတ်လမ်းရှည်ကြီး ပရိနိဗ္ဗာန် စံသည်အထိ
(မီးဖွား လွယ်သော ပရိတ်တော်)။ ယက်ကန်းသည်မလေး၏
မှတ်သားဘွယ်ရာ ဝတ္ထု။ စိဉ္ဇမာန မိန်းမယုတ်နှင့် ဘုရားရှင်
(အတိတ်ဝတ္ထုပါ)။ အသဒိသဒါန အလှူ၊ မင်းနှင့် ပြည်သူ
အပြိုင်လှူ (ကာလအမတ်နှင့် ဇုဏ္ဏ အမတ်ဝတ္ထု)။

သဌေးသားဆိုကာ အပျော်အပါး အသုံးအဖြုံး များရာမှ
ဖခင် အနာထပိဏ် သဌေးကြီးက တရား ရစေရန် ကြံဆောင်
သိမ်းသွင်း၍ သောတာပန်ဖြစ်သော ဝတ္ထု။

စသည်တို့၊ ပါရှိပါသည်။ သိလိုသိသင့်၊ သိအပ်သမျှ၊ ဗဟု
သုတ တိုးပွား ကုသိုလ်တရား ပွားများကြရန် အကျယ်ကို ဆက်
လက် ဖတ်ရှုတော်မူကြပါကုန်။

(၁၃) လောကဝဂ်

၁။ သံသရာကို မရှည်စေနှင့်

(အညတြ ရဟန်းငယ် ဝတ္ထု)

ယုတ်ဆောတရားကို မမှီဝဲရာ၊

မေ့လျော့သဖြင့် မနေရာ၊

မှားသော အယူကို မယူရာ၊

လောကသံသရာကို မရှည်စေရာ၊

(ဟိနံ ဓမ္မံ) အစခံသောဒေသနာတော်ကို ဇေတဝန်ကျောင်း
တော်၌ ရဟန်းငယ် တပါးကို အကြောင်း ပြု၍ ဟောကြား
တော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

မထင်ရှားသော မထေရ် တပါးသည် ရဟန်းငယ် တပါးနှင့်
အတူ၊ ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီးအိမ်သို့ကြွသွားလေ၏ ဝိသာခါ
ဒါယိကာမကြီးအိမ်၌ ငါးရာကုန်သောရဟန်းတို့အား မုန့်ယာဂုံကို
အမြဲမပြတ် ကပ်လှူရန် ပင့်ဖိတ်ထားသည် ဖြစ်ပေ၏။ မထေရ်
သည် ယာဂုံကို သောက်၍ ရဟန်းငယ်ကို ထားခဲ့ပြီး တပါး
သောအိမ်သို့ ကြွသွား၏။

ထိုအခါ၌ ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီး၏ မြေးမငယ်သည်
ဝိသာခါ၏ကိုယ်စား ရဟန်းတို့အတွက် အမှုကိစ္စများကို ဆောင်
ရွက်ပေးရ၏။ ရဟန်းငယ်အတွက် ရေကို စစ်နေစဉ် ရေအိုးထဲ၌

မိမိ၏အရိပ်ကိုမြင်၍ ပြုံးရယ်၏။ ရဟန်းငယ်ကလည်း ဟန်ရပေပြီ ဟု သတို့သမီးကိုကြည့်၍ ပြုံးရယ်၏။ သတို့သမီးက ရဟန်းငယ် ပြုံးရယ်သည်ကို မြင်လျှင် “ဦးခေါင်းပြတ်သောသူက ပြုံးရယ်ဘိ သလော” ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ ရဟန်းငယ်က “အသင်သည်လည်း ဦးခေါင်းပြတ် နေသည်၊ အသင့်မိဘတို့သည်လည်း ပြတ်သောဦးခေါင်း ရှိကြ သည်” ဟု ဆဲရေး၏။ သတို့သမီးသည် ငိုကြွေးလျက် စံဖိုအိမ်၌ ရှိသော အဖွားထံ သွားရောက်တိုင်ကြား၏။

ကျောင်းအမကြီးကို ရန်တွေ့ပြန်ခြင်း

ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီးသည် ရဟန်းငယ်၏အထံသို့လာ၍ တောင်းပန်ယင်း “အရှင်ဘုရားအားအလွန်ဝန်လေးလှပါသည်” ဟု လျှောက်၏။ ရဟန်းငယ်က ဝိသာခါအား ပြန်လည်ရန်တွေ့ ပြန်၏။ ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီးသည် ရဟန်းငယ်အားလည်း တောင်းပန်၍မရ၊ မြေးငယ်အားလည်း နှစ်သိမ့်၍မရဖြစ်နေ၏။

ထိုခဏ၌ ရဟန်းငယ်၏မထေရ်သည် ကြွလာ၍အကြောင်းကို သိလျှင် ရဟန်းငယ်အား ဆုံးမတားမြစ်၏။ ရဟန်းငယ်ကမနာခံ၊ မထေရ်အား ပြန်လှန်ပြော၏။

မြတ်စွာဘုရား ကြွလာခြင်း

ထိုခဏ၌ပင် မြတ်စွာဘုရား ကြွတော်မူလာ၏။ ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီးသည် ဖြစ်ရင်းမူလမှစ၍ လျှောက်ထား၏။ မြတ် စွာဘုရားသခင်သည် ထိုရဟန်းငယ်၏ သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်ရာသော ဥပနိဿယပြည့်ဝခြင်းကို မြင်တော်မူ၍ “အလို သို့လိုက်၍ ဆုံးမသင့်ပေသည်” ဟု ဆင်ခြင်တော်မူပြီး-

“ဝိသာခါ။ ။အသင်၏ မြေးက ဆံဖြတ်အပ်သော ငါ
ဘုရား၏ သားတော်ကို ပြတ်သော ဦးခေါင်းကို အကြောင်းပြု၍
ဆဲရေးသင့်သလော” ဟု မေးတော်မူ၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ရဟန်းငယ်သည် လက်အုပ်ချီ၍-
“အရှင်မြတ်ဘုရား၊ ထိုပြဿနာကို အရှင်ဘုရားသံသိတော်
မူပါသည်။ တပည့်တော်၏ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည်၎င်း၊ ဒါယိ
ကာမကြီးသည်၎င်း မသိကြပါ” ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းငယ်၏ သင့်လျော်သောအဖြစ်ကို
သိ၍-

“ကာမဂုဏ်ကို အကြောင်းပြုပြီး ရယ်ရှင်ခြင်းသည် ယုတ်
သောသဘောရှိ၏။ ယုတ်သောတရားကို မှီဝဲခြင်း ငှာမလျှောက်
ပတ်၊ မေ့လျော့သဖြင့် ယုတ်သောတရားတို့ကို လက်ခံခြင်းငှာ
မသင့်၊ မလျှောက်ပတ်” ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍-

(၁၆၇) ဟိနံ ဓမ္မံ နသေဝေယျ၊ ပမာဒေန နသံဝသေ။
မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိံ နသေဝေယျ၊ န သိယာလောကဝုဇ္ဈေနာ။

(၁၆၇) ယုတ်သော ကာမဂုဏ်တရားကို မမှီဝဲရာ၊ သတိလွတ်၍
လည်းမမှီဝဲရာ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူကိုလည်း မမှီဝဲရာ၊ လောကကိုကျယ်ပွားစေ
သည် (သံသရာရှည်စေသည်) မဖြစ်ပေရာ။

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ရဟန်းငယ်သည် သောတာပတ္တိ
ဖိုလ်၌တည်ပေ၏။

(ဓမ္မပဒ လောကဝဂ် ရှေးဦးစွာသော ရဟန်းငယ်ဝတ္ထု
ပြီး၏)

(၁၃) လောကဝဂ်

၂။ ဆွမ်းခံဝတ်၏အကျိုး

(သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးဝတ္ထု)

လုံ့လပြု၍ရသော ဆွမ်းကို မမေ့လျော့ရာ။

ကောင်းစွာကျင့်အပ်သော ဆွမ်းခံလှည့်သည့် အကျင့်
တရားကိုကျင့်သူသည် ယခုရော နောင်ပါ ချမ်းသာစွာ
နေထိုင်ရ၏။

ကောင်းသောအကျင့်တရားကိုကျင့်ရာ၏၊ မကောင်း
သော အကျင့်တရားကို မကျင့်ရာ၊ တရားတော်ကို ကျင့်
သောသူသည် ယခုဘဝ နောင်ဘဝတို့၌ ချမ်းသာစွာ
နေထိုင်ရ၏။

(ဥတ္တိဋ္ဌေ နပ္ပမဇ္ဈယျ)စသည့် ဒေသနာတော်ကို ကပိလဝတ်
ပြည်၌ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးကို အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား 'ဤသို့တည်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ဦးစွာ ကြွရာတွင်
ဆွေတော် မျိုးတော်တို့ ခရီးဦး ကြိုဆိုလျက် နိဂြောဓာရုံသို့
ရောက်တော်မူပြီးသော် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့မာန်မာနတက်ကြွ
ကြသည်ကို ချီးနှိမ်တော်မူလို၍ တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြတော်မူပြီး
သည့်နောက်မှ ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနမင်းမှအစပြု၍ ဆွေတော်
မျိုးတော် အားလုံးတို့ ရှိခိုးကြကုန်၏။ ထိုအစည်း အဝေး၌
ပေါက္ခရဝဿ မည်သော မိုးကို ရွာစေတော်မူပြီး ဝေဿန္တရာ
ဇာတ်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

တရား ဒေသနာတော်ကို ကြားနာ ပြီးနောက် ဆွေတော် မျိုးတော်တို့ ပြန်သွားကြသော်လည်း ဆွမ်းအလို့ငှာ မြတ်စွာ ဘုရားသခင်ကို မပင့်ဖိတ်၊ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးသည် ပင်လျှင် “ငါ၏သားတော်သည် ငါ၏နန်းတော်သို့မှ မကြွလျှင် အဘယ် အရပ်သို့ ကြွမည်နည်း” ဟု ယူဆတော်မူပြီး မပင့်ပဲ သွားလေ၏။ နန်းတော်၌မူ ရဟန်းတော်နှစ်သောင်းအတွက်ယာဂုအစရှိသည်တို့ စီရင်ပြီး နေရာတို့ကို ခင်းထားစေ၏။

အနွယ်တော် အစစ်

နက်ဖန်မိုးသောက်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဘုရားရှင် တို့၏ အစဉ်အလာကို ဆင်ခြင်တော်မူသည် ရှိသော် ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏ နန်းအိမ်သို့ မဝင်ပဲ ဆွမ်းခံခြင်းငှာ လှည့်လည် တော်မူကြသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်နှင့် သံဃာတော် အပေါင်းသည် အိမ်စဉ်သို့ ဆွမ်းခံလှည့်လည်တော်မူ၏။

ရာဟုလာ မယ်တော် ယသော်ဓရာသည် ပြာသာဒ်အပြင်၌ ထိုင်နေယင်း မြတ်စွာဘုရားဆွမ်းခံလှည့်သည်ကိုမြင်၍ မင်းကြီး ထံ ပြေး၍ လျှောက်ကြားလေ၏။ မင်းကြီးလည်း ပုဆိုးကိုမှ ပြင်မဝတ်နိုင်၊ လက်ဖြင့်ကိုင်လျက် လျင်မြန်စွာသွားပြီး ရှိသေစွာ ရှိခိုး၍....

“ချစ်သား။ ။ခမည်းတော်အရှက်ကို အဘယ်ကြောင့် ခဲ့သနည်း၊ သားတော် ငယ်စဉ်က ဤ ကပိလဝတ် မြို့တော် ကြီး၌ပင် ရွှေထမ်းစင်တို့ဖြင့် သွားလာ နေပါလျက် ဆွမ်း အာဟာရ အတွက်ကြောင့် အိမ်စဉ် တံလျှောက် ခြေလျှင် လျှောက်နေခြင်းမှာ ခမည်းတော်ကို အရှက်ရအောင် လုပ် သည်နှင့် တူပါသည်” ဟု လျှောက်တင်၏။

“ခမည်းတော် မင်းကြီး။ ။ငါ ဘုရားသည် အနွယ်
တော်၏ အစဉ်အလာအတိုင်း ကျင့်ခြင်းငှာ ဆွမ်းခံ ကြပေ
သည်”

“သားတော်ဘုရား။ ။ခမည်းတော်၏ အဆက်အနွယ်၌
အိမ်စဉ် လှည့်၍ အသက်မွေးသူ မရှိခဲ့ပါ”

“ထိုအနွယ်သည်ကား ခမည်းတော် မင်းကြီး၏ အနွယ်
ပေတည်း။ ငါဘုရား၏ အနွယ်သည်ကား အထောင် မက
များလှကုန်သော ရှေးရှေး၌ ဖြစ်ကုန်ပြီးသော နောင်တော်
ဘုရားတို့၏အစဉ်အလာအရ ဆွမ်းခံလှည့်လည်တော်မူသည်”
ဟု မိန့်တော်မူ၍....

(၁၆၈) ဥတ္တိဋ္ဌေ နပ္ပမဇ္ဈေယျံ၊ ဓမ္မံ သုစရိတံ စရေ။
ဓမ္မစာရီ သုခံ သေတိ၊ အသ္မိံ လောကေပရမိစ။

(၁၆၉) ဓမ္မစရေ သုစရိတံ၊ န နိဒ္ဒစ္စရိတံ စရေ၊
ဓမ္မစာရီ သုခံ သေတိ၊ အသ္မိံ လောကေ ပရမိစ။

(၁၆၈) အိမ်စဉ် မပြတ်ရပ်၍ ရသော ဆွမ်း၌ မမေ့မလျော့စေရာ၊
ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော ဆွမ်းခံခြင်း အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်ရာ၏။
ဆွမ်းခံဝတ်အကျင့်ကို ကျင့်သူသည် ယခုလောက၌၎င်း၊ တမလွန်လောက
၌၎င်း၊ ချမ်းသာစွာ နေထိုင် မှုတရ၏။

(၁၆၉) ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော တရားတော်ကို ကျင့်ရာ၏။
မကောင်းသောအကျင့်တရားကိုမကျင့်ရာတရားတော်ကိုကျင့်သောသူသည်
ယခုလောက၌၎င်း၊ တမလွန်လောက၌၎င်း၊ ချမ်းသာစွာနေထိုင်ရ၏။

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည်ခရီးအကြားရပ်လျက်ပင် သောတာ
ပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။

(ဓမ္မပဒ လောကဝဂ် နှစ်ခုမြောက် သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီး
ဝတ္ထုပြီး၏။)

၁၃။ လောကဝဂ်

၃။ လောကကို ဥာဏ်မျက်စိဖြင့်ရှု

(ငါးရာသော ဝိပဿိက ရဟန်းများ ဝတ္ထု)

ရေပွက်ကို၎င်း၊ တံလှုပ်ကို၎င်း၊ လောကကို၎င်း၊
ဥာဏ်မျက်စိဖြင့်ရှုသူအား သေမင်းသည် မမြင်။

(ယထာ ပုဗ္ဗုဠကံ) အစခံသော ဒေသနာတော်ကို ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ဝိပဿနာရှုသောရဟန်းငါးရာအား အကြောင်း
ပြု၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း။

ရဟန်းငါးရာတို့သည် ကဋ္ဌမ္ဗာန်းကို သင်ယူပြီး တောသို့
ဝင်၍ အားထုတ်ပါသော်လည်း တရားထူးကို မရကြ၍ မြတ်စွာ
ဘုရားထံ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို တဖန် သင်ယူကြမည် ဟု ကြံ၍ မြတ်စွာ
ဘုရားထံ လာခဲ့ကြရာ လမ်းခရီး၌ တံလှုပ် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွား
များ၍သာ လာခဲ့ကြ၏။

ကျောင်းသို့အဝင် မိုးကြီးသည်ထန်စွာရွာချ၏။ ရဟန်းတို့
သည် ကျောင်းအသီးသီးတို့၏ မုခ်ဦးတို့၌ ရပ်တည်၍ လေအဟုန်
ဖြင့် ပျက်စီးကုန်သော ရေပွက်တို့ကို မြင်ရသည့်အခါ၊ ဤခန္ဓာ
ကိုယ်အတ္တဘောသည်လည်း ဖြစ်၍ ပျက်တတ်သော သဘောရှိ၍
ရေပွက်နှင့်ပမာတူသည် ဟူသော အာရုံကိုယူကြ၏။

တံလှုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်း ရဟန္တာဖြစ်

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဂန္ဓကုဋိ တိုက်၌ သီတင်းသုံးထိုင် နေတော် မူလျက်ပင် ရဟန်းတို့ကို မြင်တော်မူ၍ ကိုယ်ရောင် တော်ကို ဖွင့်လှစ် ပျံ့နှံ့စေပြီး ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ စကား ပြောဆိုကာ-

(၁၇၈) ယထာ ပုဗ္ဗဋ္ဌကံ ပဿ၊ ယထာ ပဿ
မရိမိကံ။
ဧဝံ လောကံ အဝေက္ခန္တိ၊ မစ္စရုဇာ န
ပဿတိ။ ။

(၁၇၉) ထလျက်ထလျက်လျှင်မြန်စွာပျက်တတ်သော ရေပွက် တို့ကိုဖြစ်ပျက်ရှုသကဲ့သို့ လောကကို ဖြစ်၍ ပျက်တတ်သည်ဟု ရှုရာ၏။ အရောင်တံလှုပ်ကို ယူ၍မရ၊ ဘာမျှမရှိဟုရှုရသကဲ့သို့ လောကကိုယူ၍ မရ ဘာမျှမရှိဟု ရှုရာ၏။ ဤသို့လောကကို ရှုကြည့်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှင်သေမင်းသည် မမြင်နိုင်။

ရဟန်း ငါးရာ တို့သည် ရပ်တည်ရာ နေရာများ၌ ပင်လျှင် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်ကုန်၏။

(ဓမ္မပဒ လောကဝဂ် သုံးခုမြောက် ရဟန်းငါးရာ ဝတ္ထု ပြီး၏။)

ꨃ ꨃ ꨃ

(၁၃) လောကဝဂ်

၄။ ဆန်းကြယ်သောလောက

(အဘယ မင်းသားဝတ္ထု)

ဆန်းကြယ်သောမင်း၏ ရထားပမာ
ဆန်းကြယ်သော လောကကိုရှုလော့၊
လူမိုက်တို့သည် လောက၌ နစ်မွန်းကြ၏၊
လူလိမ္မာတို့သည် လောကကိုတွယ်တာခြင်းမရှိကြ။

(ထေ ပဿထိမံ လောကံ) အစဿော သုတ္တံကို
ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ အဘယမင်းသားကို
အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီး၏ နိုင်ငံတော် အစွန် အဖျား ပျက်ပြား
တုန်လှုပ်သည်ဖြစ်၍ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးက သားတော် အဘယ
မင်းသားအား နှိမ်နင်းစေရာ အောင်မြင် လာသောကြောင့်
ခမည်းတော်မင်းကြီးက မင်းအဖြစ် ခုနစ်ရက် လွှဲအပ်ပေးပြီး
ကချေသည်မလေးတယောက်ဖြင့် ချီးမြှင့်၏။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး
မင်း၏ စည်းစိမ်ကို ခံစားပြီး ရှစ်ရက်မြောက် နေ့၌ ကချေသည်
မိန်းမငယ်၏ကပြမှုကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ်ကချေသည် မိန်းမလေး
သည်လေသင်စုန်းဖြတ်၍ သေဆုံးလေရာ သန္တတိ အမတ်ကြီး
ကဲ့သို့ သောကမီးပွားရပြီးနောက်၊ ဤ သောကကို ဘုရားမှ

တပါးငြိမ်းစေရန် မစွမ်းနိုင်)ဟုမြတ်စွာဘုရားထံ“တပည့်တော်၏ သောကကိုငြိမ်းအေး စေတော်မူပါဟု” လျှောက်ကြား၏။ မြတ် စွာဘုရားသခင်က တရားဟောတော်မူလို၍

(၁၇၁) ထေ ပဿထိမံ လောကံ၊ စိတ္တံ ရာဇရထူပမံ။
ယတ္ထ ဗာလာ ဝိသိဒန္တိ၊ နတ္ထိ သင်္ဂေါ ဝိဇာနတံ။

(၁၇၁) လာကြလော့၊ ဆန်းကြယ်စွာဆင်ယင်ထားသော မင်း၏ ရထားလျှင် ဥပမာရှိသော ဤလောကကိုရကြလော့၊ အကြင်လောက၌ လူမှိုက်တို့သည် နစ်မျောကြကုန်၏၊ သိကြကုန်သော လူလိမ်မာတို့ကား တွယ်တာကပ်ငြိခြင်းသည်မရှိ။

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ အဘယ မင်းသားသည် သော တာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။

(ဓမ္မပဒ လောကဝဂ် လေးခုမြောက် အဘယ မင်းသား ဝတ္ထုပြီး၏။)

✽

✽

✽

(၁၃) လောကဝဂ်

၅။ လောကကို ထွန်းလင်းစေသူ

(သမ္ဗုဒ္ဓနမထေရ်ဝတ္ထု)

ရှေးကမေ့နေသော်လည်း နောက်၌မမေ့သူသည်
တိမ်တိုက်မှ ထွက်သောလကဲ့သို့ လောကကိုထွန်းလင်း
စေ၏။

(ယော ပုဗ္ဗေဝ) ဒေသနာတော်ကို ဇေတဝန် ကျောင်း
တော်၌ သမ္ဗုဒ္ဓနမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောကြားတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

သမ္မဇ္ဇနမထေရ်သည် ကာလ အပိုင်းအခြား မထား၊ အမြဲ မပြတ် တံမြက်လှည်း၍သာနေ၏။ တနေ့တွင် ရေဝတ မထေရ် အား ဤမထေရ်သည် အားကြီးပျင်း၏၊ လူအပေါင်းတို့ပေးလှူ အပ်သော ဝတ္ထုပစ္စည်းများကို စားသောက်ပြီး ထိုင်၍သာနေ သည်၊ တံမြက်လှည်းခြင်းမှမပြုဟု ပြော၏။

ရေဝတမထေရ်သည် ထိုရဟန်းအား အဆုံးအမပေးသင့်သည် ဟု ကြံတော်မူ၍ “ငါ့ရှင် ရေချိုးသုံးသပ်ပြီးလာခဲ့ဦးလော့” ဟု ခိုင်းစေ၏။ မထေရ်သည် ခိုင်းစေသည့်အတိုင်း ပြု၏။ ထို့နောက် မထေရ်ကို လျှောက်ပတ်သောအရပ်၌ ထိုင်စေပြီး-

“ငါ့ရှင်၊ ရဟန်းဟူသည် အမြဲတန်း တံမြက်လှည်းနေ၍ မသင့်။ ရဟန်းဟူသည်-နံနက်စောစော တံမြက်လှည်းပြီး ရွာသို့ ဆွမ်းခံလှည့်၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက်ညဉ့်သန့်ရာ၌၎င်း၊ နေ့သန့်ရာ ၌၎င်း ထိုင်နေပြီး တရားကို အားထုတ်ရမည်၊ ညနေချမ်းတွင် တဖန် တံမြက်လှည်းခြင်းငှာ ပြုအပ်၏။ အမြဲတန်းတံမြက်လှည်း မနေပဲ မိမိ၏အခွင့်အရေးကိုလည်း ပြုသင့်ပေ၏” ဟု မိန့်တော် မူ၏။

ထိုသမ္မဇ္ဇနမထေရ်သည် ရေဝတမထေရ်၏ အဆုံးအမ၌တည်၍ မကြာမီပင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။

သောတာပန်တည်ကြခြင်း

အမှိုက်တို့ရှုပ်ထွေးနေသဖြင့် ရဟန်းတို့က သမ္မဇ္ဇနမထေရ်ကို အဘယ်ကြောင့် တံမြက်မလှည်းသနည်းဟု မေးကြ၏။

“အရှင်ဘုရားတို့၊ တပည့်တော် သည် မေ့လျော့သော အခါ၌တံမြက်လှည်းပါသည်။ ယခုမေ့လျော့သည်ဖြစ်ပါသည်” ဟု လျှောက်၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်ထားကြရာ မြတ်စွာဘုရားက တရားကို ဟောတော်မူလို၍-

(၁၇၂) ယောပုဗ္ဗေဝ ပမဇ္ဇေတွာ။ ပစ္ဆိမသော နပ္ပမဇ္ဇတိ။
သောမံလောကံ ပဘာသေတိ၊ အဟ္မာမုတ္တောဝ
စန္ဒိမာ။

(၁၇၂) အကြင်ရဟန်းသည် ရှေးကမေ့လျော့၍ နောက်၌မမေ့မလျော့၊ ထိုရဟန်းသည် တိမ်တိုက်မှ လွတ်သောလသည် ဤလောကကို ထွန်းလင်းစေသကဲ့သို့ ဤလောကကို ထွန်းလင်းစေ၏။

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာကုန်သော သူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကုန်၏။

(ဓမ္မပဒလောကဝဂ် ငါးခုမြောက် သမ္မဇ္ဇနမထေရ်ဝတ္ထုပြီး၏။)

✽

✽

✽

(၁၃) လောကဝဂ်

၆။ တိမ်တိုက်မှလွတ်သော လစန္ဒာ

(အင်္ဂုလိမာလ မထေရ်ဝတ္ထု)

အကုသိုလ်ကိုကုသိုလ်ဖြင့် ပယ်ဖြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်
သည် တိမ်တိုက်မှလွတ်သော လမင်းပမာ လောကကို
ထွန်းလင်းစေ၏။

(ယဿ ပါပံ) အစခံသော ဒေသနာတော်ကို အင်္ဂုလိမာလ
မထေရ်မြတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူပေသည်။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

သာဝတ္ထိပြည် ပဒေသနဒီကောသလမင်း၏ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီး၏ ဇနီး မန္တာဏီပုဏ္ဏားမ၏ သားသုဇယံဖွားချိန်၌ တမြို့လုံး မှာရှိသော လက်နက်တို့သည် အလှုံပြောင်ပြောင် တောက်ပကုန်၏။ မင်းကြီး၏ လက်စွဲတော် သန်လျက်သည်လည်း အလှုံပြောင်ပြောင်တောက်ပ၏။

သားကို ကွပ်မျက်စေခြင်း

ပုဏ္ဏားကြီးလည်း အိမ်မှထွက်၍ ကောင်းကင်နက္ခတ်ကိုကြည့်သည်ရှိသော် ခိုးသူလူသတ်သမား၏နက္ခတ်ဖြင့် ဖွားမြင်လာသည်ကို သိ၏။ နံနက်ညီလာခံတွင် မင်းကြီးက “ယမန်နေ့ညက ငါ၏ မင်္ဂလာလက်နက်တော်သည် အရောင်ပြောင်ပြောင်တောက်ပ၏။ မင်းအဖြစ်သော်၎င်း၊ အသက်အတွက်သော်၎င်း အန္တရာယ်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့၍ အိပ်မပျော်နိုင် ဖြစ်ရပေသည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ပုရောဟိတ်က “အရှင်မင်းမြတ် စိုးရိမ်တော်မမူပါနှင့်။ ယမန်နေ့ညက အကျွန်ုပ်အိမ်၌ သုဇယံကို ဖွားမြင်ပါသည်။ ထိုသုဇယံကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်မင်းမြတ်၏ လက်နက် သာမဟုတ်သေး၊ တမြို့လုံးမှလက်နက်တို့သည် ဤသို့ပင် တောက်ပကြကုန်သည်” ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီးက “မည်သို့ဖြစ်မည်နည်း” ဟု မေးသော် “တယောက်ထည်း လှည့်လည်သော ခိုးသူဖြစ်ပါလိမ့်မည်” ဟု လျှောက်ပြီးမှ “အရှင်မင်းမြတ်၊ အကျွန်ုပ်၏သားငယ်ကို ယူဆောင်၍ ကွပ်မျက်တော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။

အဟိံသကလုလင်

“ပုဏ္ဏားကြီး။ ။တယောက်ထည်း ဆိုးသွမ်းသောသူ ဖြစ်ခဲ့လျှင် မင်းပယ်တထောင်လောက်သောလယ်၌ တခုသောသလေး နံကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပေမည်။ ကောင်းစွာပြုပြင်မွေးကြကုန်လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုသူငယ် အမည် မှည့်မည့် နေ၌ မင်္ဂလာသန်လျက်သည်၎င်း၊ လက်နက်တို့သည်၎င်း အရောင်ပြောင်ပြောင်တောက်ပကုန်သော်လည်း တစုံတယောက်ကိုမျှ မထိပါးကုန်။ ထို့ကြောင့် အဟိံသက ဟူသောအမည်ကို ပေးကြ၏။

အချစ်တော်အဟိံသက

အရွယ်ရောက်လျှင် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ပညာသင်လွှတ်ကြ၏။ အတွင်းနေတပည့်ဖြစ်၍ ဆရာ၏ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်တို့ကို ပြည့်စုံအောင်ပြုလေသောကြောင့် ဆရာကြီးသည် အလွန် ချစ်ခင်၏။ ကျန်သောတပည့်တို့သည် မနာလိုဖြစ်ကြကာ ဆရာကြီးနှင့်အချစ်ပျက်စေရန် အဘယ်သို့ ပြုရမည်နည်းဟု တိုင်ပင်ကြကုန်၏။

အဟိံသကသည် ပညာလည်းထက်မြက်၏။ ဇာတ်လည်းမြင့်မြတ်၏။ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် (ဆရာ၏မယားနှင့်ပြစ်မှားသည်) ဟု ဂုံးချောကြကုန်အံ့ဟု တိုင်ပင်ကြ၏။ ပထမတစုက ဆရာကြီးထံချဉ်းကပ်၍ ဤသို့ပြော၏။ ဆရာကြီးက မယုံကြည်။ ထိုသူတို့ကို ကြိမ်းမောင်း၍လွှတ်၏။ ထို့နောက်တစု၊ ထို့နောက်တစုဖြင့် သုံးစုလေးစုမျှ လူစုခွဲ၍ ပြောဖန်များသော် ဆရာကြီးသည် စူးစမ်း ဆင်ခြင်လာ၏။

သံသယမျက်စိဖြင့်ကြည့်၍လာ၏။ သားကဲ့သို့ချစ်သောဇ နီး၏ ယုယမှုတို့အပေါ် ဆရာကြီး အပြစ်မြင်လာ၏။ (ဟုတ်ပေလိမ့် မည်) ဟု အဟိံသကအပေါ် အချစ်ပျက်လေ၏။

သတ်သည်ထက် ဆိုးသောအကြံ

အဟိံသကကိုသတ်ဖို့ကြံ၏။ သို့သော် သိက္ခာကျမှစိုး၏။ ခရီးသွား လူတထောင်ကိုသတ်စေသော် ထိုခရီးသွားထဲမှ တစုံ တယောက်က အဟိံသကကို သတ် ပေ မည် ဟု ကြံ စည် ၏။ ထို့နောက် အဟိံသကအားခေါ်၍ လူတထောင်ကို သတ်၍ အတတ်ပညာအတွက် ပူဇော်ရမည်ဟုဆို၏။ ကျွန်ုပ်တို့အမျိုးသည် သူတပါးကိုမညှင်းဆဲအပ်သော အမျိုးဖြစ်ပါသည်။ မစွမ်းနိုင်ပါ ဟု ပြော၏။ ပညာအတွက် ပူဇော်မှုမပြုသော အတတ်သည် အကျိုးမပေးနိုင်ဟုပြောဆိုသဖြင့် ဆရာ၏စကားကိုမြေဝယ်မကျ နားထောင်သော အဟိံသကသည် လက်နက်ငါးပါးယူ၍ ဆရာ ကိုရှိခိုးပြီး တောအုပ်သို့ဝင်ခါ လူတို့ကိုသတ်၏။

အင်္ဂုလိမာလ အမည်ရခြင်း

သတ်သမျှမမှတ်မိ၍ လက်ချောင်းကိုဖြတ်ကာ ချထားပါ သော်လည်း ပျက်စီးပျောက်ယုကုန်သဖြင့် လက်ချောင်းတို့ကို ကြိုးဖြင့်သီကာ ပန်းကုံးသ ဖွယ် လည် မှာ ဆွဲ၍ ယူဆောင်၏။ ထို့ကြောင့် အဟိံသကအမည်မှ အင်္ဂုလိမာလအမည်ဖြင့် ထင် ရှား၏။

လူတို့သည် တောသို့ မသွားဝံ့ကြ။ ထင်းခုတ်မည့်သူပင်မရှိ၊ အင်္ဂုလိမာလသည် ညဉ့် အခါ ရွာ သို့ ဝင် ၍ တံခါး တို့ကို

ကန်ကျောက်ပြီး လူတို့ကိုသတ်၏။ ရွာသားတို့ကြောက်ရွံ့၍ ရွာငယ်တို့ပျက်ခါ ရွာကြီးအဖြစ် စုပေါင်းနေကြ၏။ နိဂုံးရွာကြီးသည်လည်းပျက်၍ မြို့၌စုဝေးကြ၏။ အိမ်တို့ကို စွန့်ပစ်ပြီး သာဝတ္ထိပြည်ပြင်ပမှ တဲများထိုးခါနေကြ၏။ ဘုရင်ထံဟစ်ကြွေးတိုင်ကန်းကြကုန်၏။

မန္တလေးပုဏ္ဏားမသည် အင်္ဂုလိမာလမှာ အဟိံ သက ဖြစ်မည်ဟု ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီး ပြောပြချက်အရ သိရ၏။ ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ထွက်၍ ဖမ်းမည်ဟုသိရသောအခါ သား၏ချစ်ခြင်းဖြင့် သားကို ခေါ်ဆောင်ရန် တောသို့ထွက်သွား၏။

မြတ်စွာဘုရားနှင့်တွေ့ခြင်း

မိုးသောက်ယံ၌ ဘုရားသခင်သည် လောကကို ကြည့်ရှုတော်မူလျှင် အင်္ဂုလိမာလခိုးသူကိုမြင်၍ “ငါဘုရား ကြမသွားလျှင် မိခင်ကိုသတ်ဖြတ်၍ သံသရာဝဋ်မှ မလွတ်နိုင် ဖြစ်ပေမည်” ဟု မဟာကရုဏာတော်ဖြင့် နံနက်ဆွမ်းခံကြွဝင်ဆွမ်းစားပြီးသည်နှင့် တောအုပ်သို့ ထွက်ကြွတော်မူခဲ့၏။

အင်္ဂုလိမာလသည် ရက်ပေါင်းများစွာ အစားကောင်းလည်း မစားရ၊ အအိပ်ကောင်းလည်း မအိပ်ရသဖြင့် ငြီးငွေ့လာ၏။ လက်ညှိုးတို့ကိုရေတွက်လျှင် တထောင်ပြည့်ရန် တယောက်သာ လိုတော့သဖြင့် အရင်ဆုံးတွေ့သူကို သတ်ပြီး ဆရာကိုကန်တော့ကာ မိခင်ဖခင်တို့ကို ဖူးမြင်ရတော့အံ့ဟု တောအုပ်မှ မြော်၍ ကြည့်ရှုလျှင် ဘုရားသခင်ကိုမြင်လေ၏။

အင်္ဂုလိမာလသည် မြင်လျှင်မြင်ချင်း ဓားကိုမြှောက်ကာပြေး၍လိုက်၏။ ဘုရားသခင်သည် ရှေ့မှတလင်းပြင်ကိုပြု၍ ကိုယ်တော်သည် အလယ်၌ဖြစ်၏။ ခိုးသူသည် အစွန်း၌ဖြစ်၏။ အင်္ဂုလိမာလ

သည် အားအစွမ်းရှိသမျှ ဓားကိုမြှောက်၍ ပြေးလိုက်၏။ ဘုရားသည် တလင်းပြင်၏အဆုံး၌ဖြစ်၏။ ခိုးသူသည် အလယ်သို့ရောက်နေပြန်၏။ တအားပြေး၍လိုက်၏။ ဘုရားက ရွှေမှမြောင်းကို ပြတော်မူ၏။ ဤသို့ဖြင့် သုံးယူဇနာရှိသည်အထိ ခေါ်ဆောင်၍ ကြွတော်မူ၏။

အင်္ဂုလိမာလသည်ပင်ပန်းလွန်း၍ ချွေးဖြိုင်ဖြိုင်ကျ၏။ ခံတွင်း၌ ခြောက်ကပ်၏။ ရွှေ၌မြင်သောရဟန်းအားအံ့သြမိ၏။ ထို့နောက်

“အိုရဟန်း။ ။ရပ်ဦးလော့၊ ရပ်ဦးလော့” ဟု ပြော၏။ ဘုရားရှင်က....

“ငါသည် ရပ်လျက်နေ၏။ အသင်သည်သာ မရပ်ပေ” ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ အင်္ဂုလိမာလသည် ထိုရဟန်းသည် သွားလျက်နေသည်ကို ရပ်သည်ဟုပြော၏။ ငါရပ်နေပါလျက် ရပ်သည်မဟုတ်ဟု ပြော၏။ ငါမေးဦးအံ့ဟုကြံပြီး။

“အိုရဟန်း။ ။အသင်သည် အဘယ်ကြောင့် ရပ်သည်ဟု ပြောသနည်း၊ ငါသည် အဘယ်ကြောင့် မရပ်သည်ဟု ပြောသနည်း” ဟု မေး၏။

ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းဖြစ်ခြင်း

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က....

“ချစ်သား အင်္ဂုလိမာလ။ ။ငါသည် သတ္တဝါတို့၌ သတ်ဖြတ်ခြင်းဟုဆိုအပ်သော ဒဏ်ကိုပယ်၏ မေတ္တာသက်ဝင်ချစ်ခင်ခြင်း၊ သည်းခံခြင်း၊ ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်ခြင်း၊ မညှင်းဆဲခြင်း၊ သာရဏီယ တရားတို့၌ တည်ပေ၏။

အသင်သည် သတ္တဝါတို့၌ သတ်ဖြတ်ခြင်းဒဏ်ကို တထောင်မျှသော သတ္တဝါတို့ကိုသတ်ဖြတ်လျက် မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်ခြင်း၌၎င်း၊ သည်းခံခြင်း၌၎င်း၊ ညှင်းဆဲ ပုတ်ခတ်ခြင်း၌၎င်း၊ သာရဏီယကျင့်ဝတ်တို့၌၎င်း မတည်ပေ၊ ထို့ကြောင့် အသင်သည် မရပ်သောသူမည်၏”

ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုနောက် အင်္ဂုလိမာလက ဆင်ခြင်၏။ ဤရဟန်းသည် ရဲရင့်တည်ကြည်၏။ ကြီးကျယ်သော ကြုံးဝါးခြင်းကိုကြုံးဝါး၏။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းမင်းစစ်မြတ်စွာဘုရားပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ငါသည် ဘုရားသခင်ကိုဖူးမြင်ရချေပြီ။ ငါ့အံ့အံ့ချီးမြှင့်ရန်ကြွလာတော်မူခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု လက်နက်ငါးပါးကိုစွန့်ပြီး ဘုရားသခင်ထံ ချဉ်းကပ်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်၏။

ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားသည် အင်္ဂုလိမာလ၏ ရှေးကဒါနကို ဆင်ခြင်သိမြင်တော်မူ၍ လကျာလက်မောင်းတော်ကို ဆန့်တန်းပြီး (ဟေတိဘိက္ခု)ဟု ခေါ်တော်မူ၏။ အင်္ဂုလိမာလသည် လူ၏ အသွင်ကွယ်ပျောက် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အင်္ဂုလိမာလကိုအလုပ်အကျွေးရဟန်းအဖြစ် သပိတ်သင်္ကန်းကိုယူစေ၍ ကျောင်းတော်သို့ ကြွတော်မူ၏။

မယ်တော် မန္တာဏီပုဏ္ဏားမကြီးသည် တောတွင်နွံစပ်အောင် ရွာဖွေ၍ အော်ဟစ်ခေါ်သော်လည်း မတွေ့ရသဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လေ၏။

အင်္ဂုလိမာလ ဖမ်းရန်အသွား

ကောသလမင်းကြီးသည် အင်္ဂုလိမာလကိုဖမ်းရန် စစ်သည်ဗိုလ်ပါးတို့ကိုစုရုံး၍ မြို့မှထွက်လာခဲ့ပြီး ရှေးဦးစွာဘုရားသခင်ကို

ဖူးမြင်ရန် ကျောင်းတော်သို့ဝင်ပြီး ဘုရားသခင်ကို ရှိခိုးဦးချ
ထိုင်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားက စစ်သည်ဗိုလ်ပါမုားနှင့် အဘယ်သို့သွား
မည်နည်းဟု မေးတော်မူသော် “အင်္ဂုလိမာလကိုဖမ်းရန် ထွက်
လာပါသည်” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်က ယခုအခါ
အင်္ဂုလိမာလသည် သူ့အသက်သတ်ခြင်းကိုရှောင်ကြဉ်၍မြတ်စွာ
သော အကျင့်ကိုကျင့်ကာ ရဟန်းအဖြစ်မြင်ခဲ့ရလျှင် အဘယ်သို့
ပြုမည်နည်း” ဟု မေး၏။ မင်းကြီးက “ဤဇုတ်မာသော
အကျင့်သီလမရှိသောခိုးသူအား ရဟန်းပြုခြင်းသည်မဖြစ်နိုင်ပါ၊
အကယ်၍ရဟန်းပြုသည်ဖြစ်အံ့၊ ဒကာတော်သည် ရှိခိုးလုပ်ကျွေး
ပါအံ့၊ ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့်လှူဒါန်းပါအံ့၊ အစောင့်အရှောက်
ဖြင့် လုံခြုံစွာစောင့်ရှောက်ပါအံ့” ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ၌
အရှင်အင်္ဂုလိမာလသည် မြတ်စွာဘုရားသခင်၏အနီး၌ ထိုင်နေ
ပေ၏။

ဘုရင့်စစ်သည်များထွက်ပြေးကြခြင်း

ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားက လကျာလက်ရုံးတော်ကို မြောက်
ချီတော်မူ၍-

“ဒကာတော်မင်းကြီး။ ။ထိုသူသည် အင်္ဂုလိမာလပင်
တည်း” ဟု ညွှန်ပြမိန့်ဆိုတော်မူ၏။

မင်းကြီးသည် ကြက်သီးမွေးညှင်းထ၍ တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်
လေ၏။ စစ်သည်အပေါင်းတို့သည် အင်္ဂုလိမာလဟူသော အသံ
ကြားရုံဖြင့် ထိတ်လန့်ကြပြီး လက်နက်တို့ကိုချ၍ ထွက်ပြေးကြ
ခါ မြို့သို့ဝင်၍ မြို့တံခါးကို ပိတ်ကြ၏။ “အင်္ဂုလိမာလသည်

ကျောင်းတော်၌ကြိုတင်ရောက်နေပြီး မင်းကြီးကို ဖမ်း၍ သွားလေပြီ၊ ငါတို့သာပြေးနိုင်၍ လွတ်ခဲ့ကြသည်” ဟု ပြောဆိုကြ၏။

ပစ္စည်းလေးပါး ဒကာခံခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည်မင်းကြီး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည်ကို သိ၍ “အင်္ဂုလိမာလ၏ဘေး မရှိတော့ပြီ” ဟု မိန့်တော်မူသော် မင်းကြီးသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းပြေပျောက်၍ အရှင်အင်္ဂုလိမာလထံ ချဉ်းကပ်ရှိခိုးပြီးသော် အနွယ်ကိုမေးလျှောက်၏။ ထို့နောက် ပစ္စည်းလေးပါးကို ပင့်ဖိတ်လျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ အရှင်အင်္ဂုလိမာလသည် ဓူတင်လေးပါးဆောက်တည် အပ်သည်ဖြစ်၍ ငါ့အား ပြည့်စုံပေပြီဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထို့နောက် ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားသခင်သို့ ရှိခိုးထိုင်နေပြီး-

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။အံ့ဖွယ်ရှိပေစွ၊ မယဉ်ကျေးသူကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမတော်မူနိုင်ပါပေ၏၊ ဒကာတော်တို့သည် ဒဏ်ဖြင့်၎င်း၊ လက်နက်ဖြင့်၎င်း၊ ယဉ်ကျေးအောင် မဆုံးမနိုင်သူကို လက်နက်မသုံးဘဲ ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမတော်မူနိုင်ပါပေသည်” ဟု လျှောက်ထား၍ ခွင့်တောင်းပြန်သွားကြလေ၏။

နောက်တနေ့တွင် အရှင်အင်္ဂုလိမာလသည် သာဝတ္ထိမြို့တွင်း သို့ဆွမ်းခံကြွဝင်တော်မူ၏။ လူတို့သည် အင်္ဂုလိမာလအသံကြား ကတည်းက ထွက်ပြေးကြကုန်၏၊ အိမ်တံခါးကို ပိတ်ကြကုန်၏၊ မထေရ်သည် တခွက်မျှသော ယာဂုကို၎င်း၊ မြို့တွင်းမြို့ပြင်နှစ်ရပ် စလုံး၌ မရသဖြင့် ဆွမ်းဖြင့်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၏။

မီးဖွားလွယ်သော အင်္ဂုလိမာလပရိတ်တော်

နောက်တနေ့၌ သာဝတ္ထိမြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်ယင်း မီးမဖွား
နိုင်၍ အော်ဟစ်မိန်းမောနေသော မိန်းမတယောက်ကို တွေ့မြင်
ရ၏။ ကျောင်းသို့ပြန်ပြီး မြတ်စွာဘုရားထံလျှောက်ထား၏။

မြတ်စွာဘုရားက “ချစ်သားအင်္ဂုလိမာလ။ ။အသင်သည်
ထိုမိန်းမရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုမိန်းမကို-

ယတောဟံ ဘဂီနိ အရိယာယ၊

ဇာတိယာ ဇာတော၊ နာဘိ ဇာနာမိ သဉ္ဇိစ္စပါဏံ၊

ဇိဝိတာ ဝေါရောပေတာ။ တေနသစ္စေန

သောတ္ထိတေ ဇောတု သောတ္ထိ ပဗ္ဗဿ။ ။

ဤသို့သော ပါဠိကို ရှုတ်ဆိုပြောကြားလေလော့ဟု မိန့်
ဟောမူ၏။

(အဓိပ္ပာယ်ကား) နှမ ငါသည် အကြင်အခါမှစ၍ အရိ
ယာဇာတ်ဖြင့် ဖြစ်၏။ ထိုအခါမှစ၍ စေတနာဖြင့် စေ့ဆော်၍
သတ္တဝါကို အသက်မှသတ်အပ်၏ ဟူ၍ ငါမသိစဖူး၊ ထိုမှန်သော
သစ္စာစကားကြောင့် အသင်နှမအား ချမ်းသာခြင်းသည် ဖြစ်
ပါစေသတည်း။ ကိုယ်ဝန်၏ ချမ်းသာခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေ
သတည်း။

ထိုအခါ အင်္ဂုလိမာလက “တပည့်တော်သည် ရှေးအခါ၌
များစွာသော သတ္တဝါတို့ကို သတ်ခဲ့၏။ ယခုတပည့်တော်
ဤကဲ့သို့ ပြောဆိုလျှင် သိလျက်နှင့် လိမ်လည်ပြောဆိုသည်မဖြစ်
ပြီလော” လျှောက်၏။

“ချစ်သားအင်္ဂုလိမာလ။ ။ အသင်သည် ထိုမိန်းမထံသို့ သွား၍ ဤစကားကိုသာ ပြောကြားလေလော့” ဟု ထပ်၍ မိန့်တော်မူသဖြင့် ဝန်ခံ၍ ကြွတော်မူ၏။

“မီးဖွားရာ အရပ်သို့ ယောက်ျားများပင် မသွားကြ မထေရ် သည် အဘယ့်ကြောင့် ကြွလာသနည်း” ဟု မေးသော် သစ္စာအမှု ကို ပြု၍ ချမ်းသာစေရန် ကြွတော်မူလာသည်ဟု အကြောင်းပြန် စေ၏။ လူအပေါင်းတို့သည် တင်းတိမ်ကို ဝန်းရံ၍ မထေရ် အတွက် ပြင်ဘက်၌ နေရာကို ခင်းစေ၏။

အရှင်အင်္ဂုလိမာလသည် မြတ်စွာဘုရား ပေးသနားတော် မူသော ပရိတ်တော်ဖြင့် သစ္စာကို ပြုတော်မူသည်နှင့်တပြိုင်နက် သူငယ်သည် အမိဝမ်းမှ ထွက်လာ၏။ မိခင်နှင့်သားတို့အား ချမ်းသာခြင်းဖြစ်တော့၏။

နောက်၌လည်း မထေရ်သစ္စာပြုသော နေရာ၌အင်းပျဉ်ကို ခင်းထားပြီး မမွေးဖွားနိုင်သော မိန်းမတို့ကို အိပ်စေသောခဏ ၌ပင် လွယ်ကူစွာ မွေးဖွား၏။ အားနည်း၍ ထိုအင်းပျဉ်သို့ မရောက်နိုင်သော မိန်းမတို့ကို အင်းပျဉ်ဆေးသော ရေကိုယူ၍ ဦးခေါင်းမှ လောင်းသော ခဏ၌ လွယ်ကူစွာ မွေးဖွား၏။ အခြားသောရောဂါများကိုလည်း ငြိမ်းစေနိုင်၏။

(ဤပရိတ်တော်သည် မဖျက်ဆီးမတားမြစ်နိုင်သော ဘေးအန္တရာယ် မည်သည် တစုံတခုမျှမရှိ၊ အလုံးစုံသော ဘေးအန္တရာယ်ကို တားမြစ်ဖျက်ဆီးနိုင်သည်သာလျှင် တည်း၊ ထို့ကြောင့် ထိုပရိတ်တော်ကို မဟာပရိတ် တော်မည်၏ဟု ရှိဆီအပ်ပေ၏ ဟုဗုဒ္ဓိမ ပဏ္ဏာသအဋ္ဌ ကထာ၌ မိန့်တော်မူ၏။)

မြတ်စွာဘုရားသည် အင်္ဂုလိမာလမထေရ်အား ချီးမြှင့်တော်
မူလိုသဖြင့် သစ္စာမူခြင်းကိုပြုစေ၏။ အင်္ဂုလိမာလအသံကြားလျှင်
ထွက်ပြေးကြကုန်သဖြင့် မထေရ်အားဆွမ်းအာဟာရ၌ ပင်ပန်း
နှမ်းနယ်ပြီး တရားအားထုတ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။ ဤသို့ သစ္စာမူ
ခြင်းဖြင့် လူအပေါင်းတို့သည် မထေရ်ကို မှီဝဲဆည်းကပ်အပ်မေ
သည်ဟု ဆွမ်းအာဟာရဖြင့် မပင်ပန်းပဲတရားအလုပ် အားထုတ်
နိုင်ခြင်းငှာ သစ္စာမူခြင်းကိုပြုစေ၏။

အရှင်အင်္ဂုလိမာလ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

မထေရ်သည် ရဟန်းတရားကိုအားထုတ်၏။ လူသတ်ခဲ့သော
အမြင်သည်သာ ထင်ရှားပေါ်လာ၏။ သို့ဖြင့် ထိုနေရာမှထ၍
သွား၏။ ထိုနေ့က မြတ်စွာဘုရားသခင်က အောက်မေ့ခြင်း၊
နှလုံးသွင်းခြင်းတို့ကို ကြောင့်ကြမဲ့ပြုစေ၍ ဝိပဿနာကို ပွားစေ
သဖြင့် မကြာမီပင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။

ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူခြင်း

ကာလကြာမြင့်စွာသောတနေ့၌ မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြစဉ်
မြို့သားတို့သည် အချင်းချင်း ခဲနှင့်ပစ်ခတ်ကြရာ၌ အရှင်အင်္ဂုလိ
မာလ၏ကိုယ်၌ ခဲတို့သည် ကျကုန်၏။ သပိတ်လည်း ကွဲလေ၏။
ဦးခေါင်းကွဲ၍ သွေးတို့သည် ဒုက္ခ၌ စိုစွတ်ကုန်၏။ ထိုအရပ်မှ
ပြန်လာခဲ့ပြီး မြတ်စွာဘုရားထံချဉ်းကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားက-

“ချစ်သား အင်္ဂုလိမာလ။ ။ သည်းခံလေလော့၊ အသင်ပြု
ခဲ့သော မကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးကြောင့် ငရဲ၌ခံစားရမည်ကို

ယခုမျက်မှောက် ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောဉာဉ်သာလျှင် ခံစားရပေသည်”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထို့နောက် အရှင်အင်္ဂုလိမာလ မထေရ်သည် ဆိတ်ကွယ်ရာသို့ ကပ်လျက်ကိန်းအောင်းပြီး ဝိမုတ္တိချမ်းသာကို ခံစားတော်မူခါ ခန္ဓာကမ္မဇရုပ် အကြွင်းမဲ့ချုပ်သော နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူ၏။

သောတာပန် တည်ကြခြင်း

တရားသဘင် အစည်းအဝေး၌ အရှင်အင်္ဂုလိမာလမထေရ်၏ လားရာဂတိကို ဆွေးနွေးပြောဆိုကြရာ မြတ်စွာဘုရားသခင်က ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေပြီဟု မိန့်တော်မူလျှင် ဤမျှလောက် လူတို့ကို သတ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသေးသလောဟု မေးလျှောက်ကြသဖြင့်-

“ချစ်သားရဟန်းတို့။ ။ငါ၏သားတော်ဖြစ်သော အင်္ဂုလိမာလသည် ရှေး၌အဆွေခင်ပွန်းကောင်း တစ်စုံတယောက်မျှ မရသောကြောင့် ဤမျှအကုသိုလ်ကို ပြုမိလေသည်။ နောက်၌ အဆွေခင်ပွန်းကောင်း၏ အထောက်အပံ့ကိုရသဖြင့် မမေ့မလျော့သည် ဖြစ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂုလိမာလအား ရှေး၌ပြုအပ်သော မကောင်းမှုကံကို အရဟတ္တမဂ်တည်းဟူသော ကုသိုလ်ဖြင့် ပယ်ရှားအပ်ပေပြီဟု မိန့်တော်မူပြီး-

(၁၇၂) ယသံ ပါပံ ကဏံ ကမ္မံ၊ ကုသ လေန ဝိဓိယတိ။
သော မံ လောကံ ပဘာ သေတိ၊
အဗ္ဘာ မုတ္တောဝ စန္ဒိမာ။

(၁၇၃) အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်အား ပြုအပ်သော အကုသိုလ် ကံကို ကုသိုလ်ဖြင့် ပယ်ဖြတ်အပ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် တိမ်တိုက်မှ လွတ်သော

လမင်းသည် ဤလောကကို ထွန်းလင်းတောက်ပသကဲ့သို့ ဤလောကကို ထွန်းလင်းတောက်ပစေ၏။

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာ ကုန်သော သူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကုန်၏။

(ဓမ္မပဒ လောကဝဂ် ခြောက်ခုမြောက် အင်္ဂုလိမာလမထေရ် ဝတ္ထု ပြီး၏။)

၁၃။ လောကဝဂ်

၇။ ကောင်းရာလားသူ

(ယက်ကန်းသည်မလေး ဝတ္ထု)

ဤလောက၌ အကန်းသာ များ၍ တရားကို မြင်သူနည်းကြသဖြင့် ကောင်းရာ လားသောသူ သည် နည်းလှ၏။

(အန္ဓဘူတော အယံ လောကော) အစ ရှိသော ဒေသနာ တော်ကို အာဠဝီပြည် အဂ္ဂါဠဝ နတ်ကွန်းအနီး ကျောင်းတော်၌ ယက်ကန်းသည်မလေးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် အာဠဝီ ပြည်၌ သီတင်းသုံးစဉ် အလှူ၌ တရား အနုမောဒနာကို ပြုရာ မရဏဿတိ သေခြင်း

တရားကို အမြဲတန်းပွားများကြကုန်လော့ဟု ဟောကြားတော်မူ
သည်မှာ....

အဝိဇ္ဇာ မေ ဇိဝိတံ၊ ဓုဝံ မေ မရဏံ။
အဝဿံ ပယာ မရိတဗ္ဗ မေဝ။
ပရဏပရိယောသာနံ မေ ဇိဝိတံ။
ဇိဝိတ မေဝ အနိယတံ မရဏံ နိယတံ။

ငါ၏အသက်သည် မမြဲ၊
ငါ့အား သေခြင်းသည် မြဲ၏။
ငါသည် မချွတ်ကေန် သေရမည်သာ တည်း၊
ငါ၏အသက်သည် သေခြင်းလျှင် အဆုံးရှိ၏။
အသက်ရှင်ခြင်းသည် မမြဲ၊
သေခြင်းသည် မြဲ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်က ဤမရဏဿတိကို အစဉ်အမြဲပွားများ
ကြကုန်လော့၊ မရဏဿတိ မပွားများသူတို့သည် နောင်အခါ
အဆိပ်ပြင်းသောမြေနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရသော် လက်၌ တစုံတရာ
လက်နက်မပါသောယောက်ျားကဲ့သို့ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း
ဖြစ်၍ ကြောက်မက်ဖွယ် ဟစ်အော် မြည်တမ်းလျက် သေမင်း
လက်သို့ ပါကြရ၏။

ဤအထက်ပါ မရဏဿတိ အစဉ်အမြဲ ပွားများသူတို့သည်
အဆိပ်ပြင်းသောမြေနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရသည့်အခါ မိမိတို့အသက်
ရှိနေသော တုတ်၊ လှံတို့ဖြင့် ဖမ်းယူပြီးသော် စွန့်ပစ်၍ ရပ်တည်
နေသော ယောက်ျားကဲ့သို့ သေခြင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရသော အခါ၌
မထိတ်လန့် မတုန်လှုပ်၊ ဤသို့ဖြင့် သုဂတိသို့လားရမည်ဖြစ်၏။

ငါ၏အသက် မမြဲသည်ကိုသိ၍ ထပ်တလဲလဲ ပွားများ နေလေ့ရှိသူသည် သေမင်းကို ရင်ဆိုင်ရသောအခါ မကြောက်မရွံ့ ဖြစ်၍ လားရာဂတိသည် မှန်ကန်၏။ သေခြင်းတရားကိုမပွားများသောသူသည် သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရသောအခါ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်သော စိတ်ဖြင့် အော်ဟစ် မြည်တမ်းလျက် သေမင်း နောက်သို့ ပါသွားရလျှင် လားရာဂတိသည် မကောင်း၊ ထို့ကြောင့် မရဏသတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများ အပ်ပေသည် ဟု ဟောတော်မူ၏။

အားထုတ်သူနှင့် အားမထုတ်သူ

ထိုဒေသနာတော်ကို ကြားနာရသော်လည်း များစွာသော သူတို့မှာ မိမိတို့ အလုပ်ကိစ္စများတွင် နစ်မြုပ်၍ မေ့လျော့ကြကုန်၏။

မေ့မလျော့သော သူကား တဆယ့် ခြောက်နှစ် အရွယ်ရှိ ယက်ကန်းသည်မလေး ဖြစ်၏။ နေ့ည၌ ပတ်လုံး မရဏသတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုသာလျှင် စီးဖြန်းပွားများ၍ နေပေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အာဠဝီပြည်မှထွက်၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ကြွသွား၏။ သုံးနှစ်မျှကြာလျှင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ ဥာဏ်တော်ကွန်ရက်အတွင်းသို့ ယက်ကန်းသည်မလေးကို မြင်စေတော်မူ၏။ သုံးနှစ်ပတ်လုံး မရဏသတိကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပွားများ နေပေ၏။ ငါဘုရားသည် အာဠဝီပြည်သို့ကြွခဲ့လျှင် ထိုယက်ကန်းသည်မလေးသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၍ များစွာသော လူအပေါင်းလည်း အကျိုးစီးပွား များပေအံ့ဟု မြင်တော်မူ၍ ရဟန်းငါးရာခြံရံလျက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ အာဠဝီပြည် အဂ္ဂါဠဝကျောင်းတော်သို့ ကြွတော်မူ၏။

အာဠဝီပြည်သူအပေါင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကြွလာသည် ဟု ကြားလျှင် ကျောင်းတော်သို့ သွားကြ၏။ ယက်ကန်းသည် မလေးသည် မြတ်စွာဘုရားကိုဖူးမြင်၍ တရားတော်ကို နာကြား ရတော့မည်ဟု ဝမ်းမြောက်လျက် ရှိ၏။

ဖခင်ကြီးသည် ယက်ကန်းရုံသို့ သွားမည်အပြု သမီးအား သူတပါး အပ်ထားသော ပုဆိုးသည် ယက်ကန်းစင်၌ တထွာမျှ လောက်သာ ရက်ရန် ကျန်တော့သည် ယနေ့အပြီး ရက်ရမည် ယက်ဖောက်ကို လုံး၍ အမြန်လိုက်လာခဲ့ဟုမှာကြားပြီးသွား၏။

ယက်ကန်းသည်မလေးမှာ မြတ်စွာဘုရားထံတွင် တရားတော် ကိုလည်း နာလို၏။ ဖခင်ကလည်း ခိုင်းထား၏။ ကျောင်းတော် သို့လည်း သွားမည်လော-ယက်ဖောက်ကိုလည်း လုံးမည်လော ဟု စဉ်းစား၏။ ယက်ဖောက်ကို မလုံးလျှင် အဖေရိုက်လိမ့်မည်၊ ယက်ဖောက်ကိုလုံးပြီး အဖေထံ ပို့ပြီးမှ တရားနာတော့မည်ဟု ကြံ၍ ယက်ဖောက်ကို အလျင်အမြန်လုံးနေ၏။

တရားမဟောပဲ စောင့်နေခြင်း

အာဠဝီပြည်သူတို့ လုပ်ကျွေးပြီးသော် သပိတ်တော်ကိုယူ၍ အနုမောဒနာပြုရန် စောင့်နေကြ၏။ ဘုရားသခင်က ငါသည် ထိုသတို့သမီးကို အမှီပြု၍ ယူဇနာသုံးဆယ်ခရီးကို ကြွလာခဲ့၏။ ယခု သတို့သမီးလာခွင့်မရသေး၊ လာခွင့်ရမှ သာဓ်အနုမောဒနာ ပြုပေအံ့ဟု ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်နေတော်မူ၏။

သတို့သမီးသည် ဖခင်ထံသို့ ယက်ဖောက်လုံးကိုခြင်းတောင်း၌ ထည့်ပြီး ပို့ရန်အသွား လမ်းခရီး၌ရှိသော မဏ္ဍာပ်အစွန်မှရပ်၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို လှမ်းမြော်၍ကြည့်ရှု၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရွှေမုရိုးစည်နှင့်တူသော လည်တော်ကို ချီတော်မူ၍ သတို့သမီးငယ်ကို ကြည့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ သတို့သမီးငယ်က မြတ်စွာ ဘုရားသည် ငါ လာရောက်ခြင်း ကိုသာ ရည်သန်တော်မူဘိသည်ဟု သိ၍ ယက်ဖောက်တောင်းကို ချပြီး မြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့ သွားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်တော်ကိုချီ၍ကြည့်ရှုတော်မူခြင်းမှာ ဤသတို့သမီးငယ်သည် ဤအရပ်မှ ဆက်၍သွားသော် သေဘေးနှင့် မုချ တွေ့တော့မည်၊ ငါဘုရား အထံသို့ ရောက်လာပြီးမှ သွားသော် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီး တုသိတာ ဘုံ၌ ဖြစ်လတ်၊ သေခြင်းက မလွတ်ဟု မြင်တော် မူသောကြောင့် ကြည့်ရှုတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

ပုစ္ဆာ လေးခု မေးတော်မူခြင်း

သတို့သမီး ငယ်သည် မြတ်စွာ ဘုရား ရွှေတော်၌ ရိုသေညွတ်တွား ဦးချကာ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားက ပုစ္ဆာလေးခုကို မေးတော်မူ၏။

- (၁) “အသင် အဘယ်မှ လာသနည်း”
“တပည့်တော်မ မသိပါ”
- (၂) “အဘယ်အရပ်သို့သွားအံ့နည်း”
“အဘယ်အရပ်သို့ သွားရမည်ကို မသိပါ”
- (၃) “အသင် မသိသလော”
“သိပါ၏”
- (၄) “အသင် သိ၏လော”
“မသိပါ ဘုရား”

ဤသို့ မေးတော်မူ၍ ဖြေကြားသည်ကို သတို့သမီးသည် မခန့်မညားဖြင့် မလိမ့်တပတ် ဖြေကြားသည်ဟု လူအပေါင်း တို့က ရှုတ်ချကြ၏။

ဖြေရှင်းစေတော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် လူအပေါင်းတို့ကို အသံတိတ်စေ၍....

(၁) “သတို့သမီးငယ် ငါဘုရားက အဘယ်အရပ်မှ လာသနည်းဟု မေးသည်ကို အဘယ်ကြောင့် မသိပါ ဘုရား ဟု လျှောက်ထားသနည်း”ဟု မေးတော်မူ၏။

“ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူလှသောမြတ်စွာဘုရား။ ။တပည့်တော်မသည် အိမ်မှလာခဲ့သောအဖြစ်ကို သိပါလျက် မေးတော်မူခြင်းဖြစ်၍ အဘယ်ဘဝမှ လာရောက်သည်ကိုသာ မေးတော်မူလိုရင်းဟု တပည့်တော်မ ယူဆပါသည်။ ထို့ကြောင့် အဘယ်သို့သောဘဝမှလာရောက်၍ဤဘဝ၌ဖြစ်ရသည်ကိုတပည့်တော်မ မသိပါ”ဟု လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ကောင်းချီးပေးတော်မူ၏။

(၂) “သတို့သမီးငယ်။ အဘယ်အရပ်သို့သွားလတံ့နည်းဟု မေးသည်ကို မသိပါဘုရားဟု အဘယ်ကြောင့် လျှောက်ထားသနည်း”

“ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။ ။တပည့်တော်မ ယက်ဖောက် တောင်းဖြင့် ယက်ကန်းရုံသို့ သွားမည်ကို သိပါလျက်မေးတော်မူခြင်းကြောင့် ဤဘဝမှစုတေလျှင်အဘယ်ဘဝ၌ ဖြစ်ရမည်ကို မသိနိုင်ပါ”ဟု လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဒုတိယအကြိမ် ကောင်းချီး ပေးပြန်၏။

(၃) “အသင် မသိသလောဟု မေးသည်ကို သိပါသည်ဟု အဘယ်ကြောင့် ဖြေသနည်း”

“ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။ ။တပည့်တော်မ ကေန့်မဲ့ချ သေရမည့်အဖြစ်ကို သိပါ၏”ဟု လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဘုရား။

မြတ်စွာဘုရားသည် တတိယအကြိမ် ကောင်းချီးပေးပြန်၏ ၊

(၄) “သိ၏လော”ဟု မေးတော်မူသည်ကို မသိပါဘုရားဟု အဘယ်ကြောင့် လျှောက်ထားသနည်း”

“ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသောမြတ်စွာဘုရား။ ။ကေန့်မဲ့ချ သေရမည်ကိုကား သိပါ၏။ နေ့ရက် အချိန်ကာလကို မသိ၍ မသိပါဘုရားဟု လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထား၏။

သောတာပန် တည်ခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် သတို့သမီးငယ်အား လေးကြိမ် မြှောက် ကောင်းချီးပေးတော်မူ၍ ပရိသတ်တို့အား....

အသင်တို့သည် ဤသတို့သမီးငယ် ဖြေဆိုအပ်သောစကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မသိကြကုန်၊ ပညာမျက်စိ မရှိသော သူတို့သည် ကန်းသောသူတို့ မည်ကုန်သည်သတည်း။ ပညာမျက်စိ ရှိသူတို့ သံလျှင် မျက်စိအမြင် ရှိကုန်သောသူတို့မည်ကုန်၏ဟုမိန့်တော်မူပြီး၍....

(၁၇၄) အန္တဘူတော အယံ လောကော၊
 တနုကေတ္တ ဝိပဿတိ။
 သကုတော ဇာလမုတ္တောဝ၊
 အပ္ပေါ သဂ္ဂါယ ဂစ္ဆတိ။

(၁၇၄) ဤလောကရှိ လူများတို့သည် အကန်းအတိသာ ဖြစ်၏။
 ဤလူတို့၌ အနည်းငယ်မျှသောသူသည် တရားကို မြင်နိုင်၏။ မုဆိုး၏
 ပိုက်ကွန်မှ လွတ်နိုင်သောငှက်သည် နည်းသကဲ့သို့ မရဏကွန်ရက်သေမင်း
 လက်မှ လွတ်၍ နတ်ရွာနိဗ္ဗာန်သို့ သွားရသောသူသည် နည်းလှပွာ၏။
 ဒေသနာ တော်၏ အဆုံး၌ ယက်ကန်းသည် မလေး သည်
 သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်လေ၏။ များစွာသောလူအပေါင်းအား
 လည်း အကျိုးရှိသည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ယက်ကန်းသည်မလေး သေဆုံးခြင်း

ယက်ကန်းသည်မလေးသည်ယက်ဖောက်တောင်းကိုယူ၍ဖခင်
 ထံသွား၏။ ဖခင်သည် ယက်ကန်းစင်ပေါ်တွင် ယက်ကန်းကြိုးကို
 ကိုင်လျက် အိပ်ပျော်နေ၏။ သမီးလာသ် ကြားလျှင် အိပ်ရာမှ
 လန့်ပြီး ယက်ကန်း၏လက်လိပ်ကို ဆွဲ၏။ လက်လိပ်စွန်းသည်
 ယက်ကန်းသည်မလေး၏ ရင်ကိုဝင်ဆောင့်၍ 'သွေးအလိမ်းလိမ်း
 ဖြစ်ကာ ထိုနေရာတွင်ပင် သေဆုံးပြီး တုသိတာ နတ်ပြည်၌
 ဖြစ်လေ၏။

အဖ ရဟန္တာ ဖြစ်ခြင်း

ယက်ကန်းသည် ကြီးမှာ မိမိကြောင့် သမီး သေရသည်ကို
 ယူကြုံးမရဖြစ်ကာ သောကမီးသည် ကြီးစွာ တောက်လောင်၏။
 ဘုရားသခင်ထံ ပြေး၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်း၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်

သောကမီးကို ငြိမ်းအေးစေသောတရားတော်တို့ကို ဟောကြား
သံဖြင့် သောကငြိမ်းအေးပြီး ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်ကာ
တရားတော်ကို အားထုတ်၍ မကြာမြင့်မီပင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့
ရောက်လေ၏။

(ဓမ္မပဒ လောကဝဂ် ခုနစ်ခုမြောက် ယက်ကန်းသည်မလေး
ဝတ္ထုပြီး၏။)

။

။

။

(၁၃) လောကဝဂ်

၈။ လောကမှ လွတ်မြောက်ကြခြင်း

(ရဟန်းသုံးကျိပ် ဝတ္ထု)

ပညာရှိတို့သည် မာရ်စစ်သည်ကိုအောင်၍ လောကမှ
ထွက်မြောက်ကုန်၏။

(ဟံသာ ဒိစ္စ ပထေ) ဒေသနာတော်ကို ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ ရဟန်းသုံးကျိပ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောကြား
တော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

ထိုထိုအရပ်တို့၌ နေထိုင်ကြကုန်သော သုံးကျိပ်ခန့် မျှသော
ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ် ခစားနေကြ၏။

အာနန္ဒာ မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားအားဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုချိန် ရောက်၍လာခဲ့ရာ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့နှင့် အတူ စကား ပြောနေ၍ တံခါးမုခ်၌ ရပ်ခါ စောင့်ဆိုင်း၍ နေ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားစကားကို ကြားနာရ၍ သုံးကျိပ်မျှ လောက်သောရဟန်းတို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်၍ ကောင်းကင် ခရီးဖြင့် ကြွသွားကြကုန်၏။

အာနန္ဒာမထေရ်သည် ကြာမြင့်စွာစောင့်ဆိုင်းနေရ၍မြတ်စွာဘုရားကို လှမ်းမြော်ကြည့်ရာ ရဟန်းတို့ကို မမြင်သဖြင့် ဘုရားထံ ဝင်ရောက်ပြီး ယခုပင်လျှင် သုံးကျိပ် ခန့်သော ရဟန်း တို့ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ ယခု အဘယ်မှာနည်း ဟုမေးလျှောက်၏။ ထိုရဟန်းတို့ကြွသွားကြောင်းပြောလျှင် အဘယ်လမ်းမှကြွသွားကြပါသနည်းဟု မေးလျှောက်၏။ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်ကြွသွားကြသည်ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ထိုရဟန်းတို့သည်ရဟန္တာတို့ပေလောဟု မေးလျှောက်ပြန်သဖြင့်-

“ဟုတ်ပေ၏။ ။ငါဘုရားထံ တရားတော်ကို နာကြား၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကုန်သည့်ခဏ၌ ကောင်းကင်ဖြင့်ပျံသွားသော ဟင်္သာငှက်ကဲ့သို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွားကြလေကုန်၏။

ချစ်သား အာနန္ဒာ။ ။အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဣဒ္ဓိပါဒ်တို့ကိုကောင်းစွာပွားများအပ်ကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဟင်္သာငှက်ကဲ့သို့ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် သွားလေသည်သာလျှင် တည်း” ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍-

(၁၇၅) ဟံသာဒိစ္စ ပ ထေ ယန္တိ၊ အာကာသေ ယန္တိ ဣဒ္ဓိယာ။
နိယန္တိ ဓီရာ လောကဗျာ၊ ဇိတ္တာမာရံ သဝါဟိနံ။ ။

(၁၇၅) ဟံသာဒုက်တို့သည် နေ၏လမ်းကြောင်း ကောင်းကင်၌
သွားကုန်၏။ ဟန်ခိုးရှင်တို့သည် ကောင်းကင်၌သွားလာကြကုန်၏။ ပညာ
ရှိတို့သည် စစ်သည်ဗိုလ်ပါနှင့်တကွသော မာန်နတ်ကို အောင်၍ လော
ကမှ ထွက်မြောက်ကုန်၏။

(ဓမ္မပဒ လောကဝဂ် ရှစ်ခု မြောက် ရဟန်းသုံးကျိပ်
ဝတ္ထုပြီး၏။)

၁

၁

၁

(၁၃) လောကဝဂ်

၉။ တမလွန်ကိုကြည့်သူ

(စိဉ္စမာဏဝတ္ထု)

တမလွန်ကို မမှုသော သတ္တဝါသည် မပြုဝံ့သည့်
မကောင်းမှုမရှိတော့ချေ။ ။

(ဧကံ ဓမ္မံ) သုတ္တန်ဒေသနာတော်ကို ဇေတဝန်ကျောင်း၌
စိဉ္စမာဏဝိကာကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူပေ၏။

၀တ္ထုကြောင်းကားဤသို့တည်း

ဝါတော်နှစ်ဆယ်ဟု ဆိုအပ်သော ပထမဗောဓိ၌ မြတ်စွာဘုရားသခင်နှင့် တပည့် သာဝကတို့သည် ပူဇော် သက္ကာရ လာဘ်လာဘမှ များမြတ်ပြန်ပြောလှ၏။ တိတ္ထိတို့ကား အရှိန်အဝါမွေးမှီခါခြောက်ကပ်ကြကုန်၏။

တိတ္ထိတို့သည် စုပေါင်းတိုင်ပင်ကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား အရှိန်အဝါမဲ့ လေအောင် ကြံဆောင်ဘို့ရာ စိဉ္စမာဏ ဝိကာနှင့် ဖျက်ဆီးကြရန် တိုင်ပင်ကြ၏။ စိဉ္စမာဏသည် တိတ္ထိတို့ထံ သွားရောက်ရှိခိုးရာ တိတ္ထိတို့ စကားမပြော မှိုင်တွေခါ နေကြသဖြင့် လျှောက်ထားမေးမြန်းရာမှ ရဟန်းဂေါတမအား ဤနည်းဤပုံ ပြုလုပ်ရမည်ဟု တိုင်ပင်၏။ စိဉ္စမာဏက ကောင်းပါပြီဟု ဝံ့ခံ၏။

မိန်းမမာယာ

ထိုနေ့မှစ၍ စိဉ္စမာဏသည် နံနက်စောစောတိုင်း ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ လာကြသူများ မြင်သာအောင် ဆံပင်ပွလ္လု လျှော့ရဲသောကိုယ်ဖြင့်ကျောင်းတော်တွင်းမှ ထွက်လာဟန်ပြု၏။ ဤသို့ဖြင့် ရက်ပေါင်းများစွာကြာသော် ရဟန်း ဂေါတမနှင့် အတူ အိပ်နေရာမှ ထလာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြောလာပြန်၏။ သုံး လေးလကြာလျှင် ဝမ်းဗိုက်ကို အဝတ်တို့ဖြင့် ရံပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိဟန်ပြုပြန်၏။ ရှစ်လကျော် ကိုးလ၌ သစ်သားပျဉ်ချပ်ကို ဝမ်းဗိုက်၌ချည်၍ အဝတ်ကိုခွံပြီး ခြေလက် ရောင်ရမ်းစေရန် နွားမေးရိုးဖြင့်ခြေဖမိုးလက်ဖမိုးတို့ကို ရိုက်၍ ပင်ပမ်းနွမ်းနယ် ဟန်ဖြင့် ညနေချမ်းအခါ မြတ်စွာဘုရား တရား ဟောတော်မူရာ ပရိသတ်အလယ်သို့သွား၍-

“ရဟန်းကြီး။ ။ လူများကိုသာ တရားဟောနေသည်၊ ငါ့အတွက် သားဖွားရန် တစုံတရာစီစဉ်ခြင်းမရှိ၊ အသင်သည် ပျော်ပါးရန်သာ သိသည်၊ ကိုယ်ဝန်ကို စောင့်ရှောက်ရန်မသိ” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောနေသောတရားတော်ကိုရပ်၍-
“အိုနုမ။ ။ သင့်စကား မှန်၊ မမှန်ကို ငါဘုရားနှင့် အသင် နှစ်ဦးသာ သိကြကုန်သည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သိကြားမင်းအကူ

ထိုခဏ၌ သိကြားမင်းစံရာဗိမာန်သည် ပူလောင်လာသဖြင့် သိကြားမင်းက ဆင်ခြင်သော် စိဉ္ဇမာဏမိန်းမယုတ်ကိုမြင်၍ ရှင်းလင်းသုတ်သင်စေအံ့ဟု နတ်သားလေးယောက်အား ကြွက်ငယ်ဟန်ဆောင်စေပြီး သစ်သားပျဉ်ချပ်တို့၌ ချည်ထားသော ကြိုးတို့ကို ကိုက်ဖြတ်စေ၏။

ဝမ်းဗိုက်၌ချည်ထားသော သစ်သားပျဉ်ချပ်သည် စိဉ္ဇမာဏ၏ ခြေဖမိုးပေါ်သို့ပြုတ်ကျ၍ ခြေဖျားတို့ကျိုးလေ၏။ လူအပေါင်းတို့က မဟုတ်တရားစွပ်စွဲသော စိဉ္ဇမာဏကိုဆွဲငင်ရိုက်ပုတ်နှင်ထုတ်ကြ၏။ မြတ်စွာဘုရား ပကတိမျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်သောနေရာသို့ ရောက်လျှင် မြေကြီးသည် ဟက်တက်ကွဲ၍မျှခါ အဝီစိသို့ တိုင်လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်အား အတိုင်းထက်အလွန် ကြည်ညိုကြကုန်၏။ နောက်တနေ့၌ ရဟန်းတို့ တရားသဘင်တွင် ပြောကြားကြသော စကားနှင့်စပ်၍ ရဟန်းတို့တောင်းပန်အပ်သောကြောင့် အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

အ တိ တ် ဝတ္ထု (မဟာပဒုမမင်းသား)

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း မင်းပြုသည်ရှိသော် လင်္ကျာစံဒေဝီမဟေသီမိဖုရားကြီး၌ ပဒုမာ ကြာ၏ အသရေနှင့်တူမျှသော ကြက်သရေရှိသည့် သားတော် တပါး ဖွားမြင်သဖြင့် မဟာပဒုမဟု အမည်ပေးကြ၏။ မဟာ ပဒုမ မင်းသား အရွယ်သို့ရောက်သော် တက္ကသိုလ် ပြည်တွင် အလုံးစုံသောအတတ်ပညာတို့ကို သင်ယူပြီး ပြန်လာခဲ့၏။ မယ် တော်မိဖုရားကြီးနတ်ရွာစံသော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည်မင်းသမီး တပါးကို မိဖုရားကြီးအရာထား၍ သားတော် မဟာပဒုမ မင်းသားကို အိမ်ရှေ့အရာ၌ ထား၏။

မှားသောအချစ်

တနေ့တွင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် နယ်ခြား၌ ပုန်ကန်သော သူပုန်ရန်ကို နှိမ်နင်းရန်သွားမည်ပြုရာ မိဖုရားက မနေရစ်လိုပါ လိုက်ပါရစေဟု လျှောက်တင်၏။ မင်းကြီးက စစ်မြေပြင်၏ အန္တရာယ် များပြားသည်တို့ကို ပြောပြ၍ သားတော်ကြီး ဖြစ် သော မဟာပဒုမမင်းသားကို လိုအပ်သမျှ စီမံစေခိုင်းပါဟု မှာထား၏။

တနေ့တွင် မဟာပဒုမ မင်းသားသည် မိဖုရားကြီးထံသွား ရောက်၍ “မယ်တော်၊ အကျွန်ုပ်မည်သည့်ကိစ္စကို ဆောင်ရွက် ပေးရမည်နည်း” ဟု မေး၏။ မိဖုရားသည် အဆင်းသဏ္ဌာန်

ကြန်အင်လက္ခဏာကောင်းသောဘုရားလောင်းကို တပ်မက်သော ရာဂစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မင်းသား၏ လက်ကိုကိုင်ဆွဲပြီး “အိပ်ရာ ပေါ်သို့တက်လော့” ဟု ဆို၏။

“မယ်တော်-အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်း” ဟု မင်းသား ကမေးသော် “ပြည့်ရှင်မင်းပြန်မလာမီအတွင်း ငါတို့နှစ်ယောက် သည် ကိလေသာအာရုံကာမဂုဏ်ဖြင့် မွေ့လျော်ကြကုန်အံ့” ဟု ပြောဆို၏။

မင်းသားက မယ်တော် ဤအကြောင်းသည် မလျော်ကန်ပါ။ ကျွန်ုပ်၏မယ်တော်လည်းဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ လင်ယောက်ျားရှိသော မိန်းမလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သားတော်သည် ကာမပိုင်ရှိသော မိန်းမကို တပ်မက်သောစိတ်ဖြင့် ကြည့်မိဘူးသည် မရှိပါဟု ပြော၏။ မိဖုရားက နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ဖျားယောင်းသော်လည်း မင်းသားသည် ငြင်းပယ်လေသော် ပြည့်ရှင်မင်းပြန်လာမှ သိစေ အံ့ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မင်းသားလည်း ထွက်လာခဲ့၏။

မိန်းမတို့မာယာ

မင်းကြီးသူပုန်ရန်နှိမ်နင်း၍ ပြန်လာပြီး နန်းတော်သို့အဝင် တွင် မိဖုရားကြိုဆိုသည်ကို မမြင်သောကြောင့် မေးတော်မူလျှင် မကျန်းမာသောကြောင့် တိုက်ခန်းတွင်း၌ ရှိပါသည်ဟုလျှောက် ၏။ မင်းကြီးသည်တိုက်ခန်းသို့ဝင်၍ မိဖုရားကိုနှုတ်ဆက်သော် မကြား ဟန်ဆောင်၍ နေ၏။ သုံး ကြိမ် တိုင် မေးမှ ငိုယိုကာ မဟာပဒုမမင်းသားသည် တိုက်ခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ ကျန်တော်ဒုခ အား ယုတ်မာသော အကျင့်ကိုပြုရန် ဆွဲငင်ပါသည်။ သင်၏ မယ်တော်ဖြစ်ကြောင်း သတိထားရန် ပြောသော်လည်း မရ။

အလိုသို့မလိုက်သဖြင့် ဆံပင်ကိုဆွဲကိုင်၍ ပြင်းထန်စွာရိုက်နှက်ပြီး သွားပါသည်ဟု မိမိကိုယ်ကို လက်သဲဖြင့် ကုတ်ခြစ်ထားသော အနာများကိုပြ၍ လျှောက်ထား၏။

ယောက်ျားဆိုသောယောက်ျား

မင်းကြီးသည် ပြင်းထန်စွာ အမျက်ထွက်၍ မဟာပဒုမ မင်းသားကိုကြီးဖြင့်တုတ်ခါ ခေါ်ဆောင်ခဲ့စေ၏။ တမြို့လုံးသည် မိဖုရား၏ ဂုံးချောစကားကို ပြည့်ရှင်မင်းမြတ်ကယုံမှတ်၍ ဖမ်းစေ သည်ဟု တမြို့လုံးတုန်လှုပ်ချောက်ချားကာ မဟာပဒုမမင်းသား ၏နောက်သို့ ငိုယိုလိုက်ကြ၏။

မင်းကြီးသည် မင်းသားကိုမြင်သည်နှင့် ဤသူကား ငါ၏ မိဖုရားကြီးကိုလည်း စော်ကားသည်၊ ငါ့ကိုတုပ နန်းလုရန်ကြံ သည်၊ တောင်ထိပ်ကမ်းပါးမှ တွန်းချ၍သတ်စေလောဟုခိုင်းစေ တော်မူ၏။ မဟာပဒုမမင်းသားက “ခမည်းတော် မင်းမြတ်၊ ဤအမှုကိုသားတော်မပြုပါ၊ မိန်းမစကားကိုနာယူ၍ သားတော် ကို မသတ်ပါလင့်”ဟု တောင်းပန်လျှောက်ကြား၏။ မင်းကြီးက နာယူတော်မမူ။

နန်းတွင်းမှ တသောင်းခြောက်ထောင်သော နန်းတွင်းသူ အပေါင်းတို့သည် “ချစ်သား မဟာပဒုမ” ဟု ဟစ်အော်ငိုကြွေး ကြ၏။

မှူးမတ်သေနာပတိတို့လည်း စုံရုံး၍ မင်းကြီးအား မိဖုရား၏ တဖက်စကားဖြင့် အမှုကိုမစိစစ်ပဲ သတ်ဖြတ်တော် မမူပါလင့်ဟု လျှောက်ထား၍-

ပြည်ကြီးသေဌ်နင်း မင်းတို့သည် ကား အပြစ်ဒေါသကို မစုံစမ်းမဆင်ခြင်ပဲ လက်ခြေဖြတ်ခြင်းစသော မင်းဒဏ်ကို ပြုခဲ့သည်ဖြစ်အံ့။ ထိုမင်းသည် ဝမ်းတွင်းပါ မျက်စိကန်းယောကျာ်းသည် ယင်ကောင်ရှိသော ဘောဇဉ်ကို စားမျှိဘိသကဲ့သို့ ဆူးရှိသော ဘောဇဉ်ကိုစားမျှိဘိသကဲ့သို့ အကျိုးစီးပွား ပျက်စီးကြောင်းကို ပြုတတ်သည်မည်ပါသည်။

အကြင်ပြည့်ရှင်မင်းသည် ဒဏ်မပေးထိုက်သောသူကို ဒဏ်ပေး၏။ ဒဏ်မပေးထိုက်သူကို ဒဏ်မပေးပဲ မိမိဆန္ဒအလျောက် ပြု၏။ ဤသို့ပြုသဖြင့် မျက်စိကန်းသောလူသည် လမ်းကောင်းကို မသိသကဲ့သို့ မသိမမြင်ပဲပြောသွားသူ၏ ခြေထောက်သည် ကျောက်ခဲအစရှိသည်တို့ တိုက်ခိုက်ပြိုလဲရဘိသကဲ့သို့ အပါယ်လေးပါး၌ ကျတတ်ပါသည်။

အကြင်ပြည့်ရှင်မင်းသည် အပြစ်ကြီးအပြစ်ငယ်တို့ကို မိမိဉာဏ်ဖြင့်စူးစမ်း၍ အပြစ်အလျောက် အဆုံးအမပေးရာ၏။ သို့မှသာ တိုင်းပြည်၌ စီရင်အုပ်ချုပ် မင်းပြုလုပ်ယိုက်၏။ အရှင်မင်းမြတ် နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းသောသူသည် အစိုးရသောအပြစ်၌ မြဲခိုင်ခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း၊ ထက်မြက်လွန်းသောသူသည် အစိုးရသောမင်းအဖြစ်၌မြဲခိုင်ခြင်းငှာမတတ်ကောင်း၊ မင်းတို့မည်သည် သိမ်မွေ့ခြင်းနှင့် ထက်မြက်ခြင်းနှစ်ပါးစုံကိုအကုန်ပင်ကျင့်ရာ၏။

အရှင်မင်းကြီး။ နူးညံ့လွန်းသောမင်းသည် ပြည်သူတို့က မထေမဲ့မြင် ပြုတတ်ပေ၏။ ထက်မြက်လွန်းသော မင်းသည် သူပုန်ရန်များတတ်ပေ၏။ မနူးညံ့လွန်း၊ မထက်မြက်လွန်းသော အလယ်အလတ်ပင် ကျင့်ပေရာ၏။

အရှင်မင်းကြီး၊ ရာဂကြီးသောသူသည်လည်း စကားများစွာ ပြောဆိုတတ်၏။ ဒေါသကြီးသောသူသည်လည်း စကားများစွာ ပြောဆိုတတ်၏။

မိန်းမတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ထီးမွေနန်းမွေခံ သားတော်မြတ်ကို သတ်ခြင်းငှာ မထိုက်ပါဟု လျှောက်ကြ၏။ မင်းကြီးသည် နားမဝင်ပေ။

မဟာပဒုမ မင်းသားသည် လူအပေါင်းတို့နှင့် တလုံးတစည်း တည်း ဖြစ်ပေ၏။ ငါ့ မိဖုရားသည် သာ မျက်နှာ ငယ်စွာ တယောက်တည်းသာ ဖြစ်နေရ၏ဟု မင်းကြီးကိုယ်တိုင် တောင် ထိပ် ကမ်းပါးသို့လိုက်သွားပြီး ခြေထောက်ကိုမိုးမျှော်၊ ဦးခေါင်း ကို စောက်ထိုး ကိုင်စေ၍ ချောက်ကမ်းပါးသို့ ချစေ၏။

မေတ္တာတန်ခိုး အဘိုးမဖြတ်နိုင်

အချင်းဖြစ်သည်မှစ၍ မဟာပဒုမ မင်းသားသည် မေတ္တာ ပို့ခြင်းမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာမရှိဟုသိ၍ မေတ္တာကိုသာ ပွားများ လျက် နေ၏။ မေတ္တာ၏အာနုဘော်ကြောင့် တောင်စောင့်နတ် သည် မင်းသားကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ခံ၍ တောင်ခြေရင်း၌ ရှိသော နဂါးမင်း၏ ပါးပျဉ်းထက်၌ ထား၏။ နဂါးမင်းသည် ဘုရားလောင်း မင်းသားကို နဂါးပြည်သို့ ဆောင်ယူပြီး မိမိ၏ စည်းစိမ် တဝက်ကိုပေး၏။

တနှစ်ပတ်လုံး နဂါးပြည်၌ စံနေ၍ နဂါးမင်းအား လှူ ပြည်သို့ သွား၍ ရဟန်းပြုလိုသည်ဟု ပြောလျှင် နဂါးမင်းသည် ဟိမဝန္တာသို့ပို့၍ ရဟန်းငါးရာတို့ကို ပေးလှူပြီး နဂါးပြည်သို့ ပြန်သွား၏။

မဟာပဒုမ မင်းသားသည် ရသေ့ ရဟန်းပြုပြီး စျာန် အဘိညာဉ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍ သစ်မြစ်၊ သစ်သီး တည်းဟူသော အစာအာဟာရဖြင့် ဟိမဝန္တာ၌ နေလေ၏။

ဗာရာဏသီ မုဆိုးနှင့် တွေ့ခြင်း

ဗာရာဏသီပြည်မှ မုဆိုးတယောက်သည် ထိုအရပ်သို့ရောက်သွား၏။ ဘုရားအလောင်းကို မြင်လျှင် မဟာပဒုမ မင်းသား မဟုတ်လောဟု မေးလျှောက်၏။ အော်....ဟုတ်ပေ၏ဟု မိန့်ဆိုသော် ဘုရားလောင်းထံ၌ နှစ်ရက် သုံးရက် နေ၍ ပြန်လာခဲ့ပြီး ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးအား လျှောက်ထား၏။

မင်းကြီးလည်း မယုံကြည်၍ ထပ်မံ စစ်ဆေးရာ နှစ်ရက် သုံးရက်ပင် နေခဲ့ကြောင်း၊ ဘုရားအလောင်းက ဟုတ်ပါသည်ဟု ဝန်ခံကြောင်းသိရသဖြင့် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် စစ်သည်ဗိုလ်ပါ အပေါင်းနှင့် သွား၍ တောစပ်တွင် သစ်တပ်များကိုတည်စေပြီး မှူးမတ် အပေါင်းတို့နှင့်အတူ ဘုရားလောင်းထံသို့သွားရောက်၍ ရှိခိုးဦးချကြကာ အဘယ်ကြောင့် ချောက်ကမ်းပါးမှ ချလျက် မသေကြောင်းကို မေးမြန်းရာမှ ဘုရားလောင်းက အကြောင်းစုံ ပြန်ကြား၏။

မင်းကြီးသည် ဘုရားလောင်းအား တိုင်းပြည်သို့ပြန်ခေါ်၏။ မင်းအဖြစ်ပြုပါလော့ဟုဆို၏။ ဘုရားလောင်းက “ခမည်းတော် မင်းမြတ် ငါ့မျှားချိတ်ကိုမျှ မိ၍သွေးနှင့်တကွ ထွေးအန်လိုက်ရသဖြင့် ချမ်းသာခြင်းဖြစ်ရ၏။ ထိုသို့ဖြစ်ရသော ချမ်းသာကို မိမိကိုယ်တိုင် ခံစားရ၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။ မင်းကြီးက အဓိပ္ပာယ်ကို မေးလျှောက်သော်....

ခမည်းတော် မင်းမြတ်။ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ် တို့ကို ငါးမျှားချိတ်ဟူ၍ ဆိုပေ၏။ ဆင်၊ မြင်း ဥစ္စာတို့သည် သွေးနှင့် တကွဟု ဆိုပေ၏။ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်တို့နှင့် ဆင်၊ မြင်း ဥစ္စာရတနာတို့အား စွန့်ပစ်ခြင်းကို ထွေးအန်ခြင်းဟူ၍ ဆိုပေ၏” ဟု ပြောဆိုတော်မူ၏။

သားတော်အား ဝန်ချကန်တော့ခြင်း

မင်းကြီးလည်း သားတော်၏ စကားကို ကြားရလျှင် ဝမ်းမြောက်လှ၍ အလောင်းတော် ရသေ့ ခြေရင်း၌ ဝပ်ပြီးလျှင် မိန်းမစကားကိုယုံ၍ အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံသော ချစ်သားကို ပြစ်မှားခြင်း ပြုမိပေ၏။ ငါဖခင်အား အပြစ်မထားပဲ သည်းခံတော်မူပါလော့ဟု ဝန်ချတောင်းပန်၏။

တိုင်းပြည်သို့ ရောက်လျှင် ယုတ်မာလှစွာသော မိဖုရားကို တောင်ထိပ်ကမ်းပါးပြတ်မှ ချသုတ်စေပြီး တရားနှင့်အညီ မင်းပြုတော်မူ၏။

ဇာတ်တော်ပေါင်းခြင်း

“ချစ်သား ရဟန်းတို့။ ။ ဤစိဉ္ဇမာဏ ဝိကာသည် ယခု ငါဘုရားကို စွပ်စွဲဖျက်ဆီးသောကြောင့် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး အခါ၌လည်း ရောက်ခဲ့ဘူးပေပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခု စိဉ္ဇမာဏသည် မဟာပဒုမ မင်းသား၏မိထွေး မိဖုရား၊ ဒေဝဒတ်သည် ခမည်းတော်ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး၊ အာနန္ဒာသည် နဂါးမင်း၊ သာရိပုတ္တရာသည် တောင်စောင့် နတ်မင်း ဖြစ်ခဲ့၍ ငါဘုရားသည် ထိုအခါက မဟာပဒုမ မင်းသား ဖြစ်ခဲ့ဘူးလေပြီဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

သောတာပန် တည်ကြခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဒွါဒသနိပါတ် မဟာပဒုမ ဇာတ် တော်ဖြင့် မိန့်ဆိုတော်မူပြီး....

(၁၇၆) ကံ ဓမ္မံ အတိတံဿ၊ မုသာဝါဒိဿ ဇန္တုနော။
ဝိတိဏ္ဏ ပရလောကဿ၊ နိတ္ထိပပါပံ အကာရိယံ။

(၁၇၆) တခုသောသစ္စာတရားကို လွန်ကျူးသော မုသားစကားကို ပြောလေ့ရှိသော တမလွန်ကို ချဲ့သောသတ္တဝါအား မပြုအပ်မပြုဝံ့ သော မကောင်းမှုမည်သည် မရှိ။

အမှန်တရားကိုကျူးလွန်၍ မဟုတ်မမှန်ပြောလေ့ရှိသော သံသရာကို ရှည်အောင် လုပ်သော သတ္တဝါအဖို့ မပြုသင့်သော၊ မပြုဝံ့သော မကောင်းမှုမျိုးမရှိပေ။

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာကုန်သော သူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏။

(ဓမ္မပဒ လောကဝဂ် ကိုးခုမြောက် စဉ္စမာဏ ဝတ္ထုပြီး၏။)

(၁၃) လောကဝဂ်

၁၀။ တမလွန်ချမ်းသာ

(အသဒိသဒါနဝတ္ထု)

စေးနည်းဝန်တိုသောသူတို့သည် နတ်ပြည်သို့မရောက်နိုင်၊
လူမိုက်တို့သည် အရှက်မချီးမွမ်းကုန်၊
ပညာရှိတို့သာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ အနုမောဒနာ
ပြုကြ၏။

(န ဝေ ကဒရိယာ) ဒေသနာတော်ကို ဇေတဝန်ကျောင်း
တော်၌ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးနှင့် မလ္လိကာမိဖုရားကြီးတို့
၏ အသဒိသ ဒါနကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူပေ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အပြည်ပြည်အရွာရွာ ဒေသစာရိ
ကြွချီတော်မူပြီး သံဃာတော်ငါးရာဖြင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်
သို့ ပြန်လည်ကြွဝင်တော်မူလာ၏။ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး
သည် နောက်တနေ့အတွက် ပင့်ဖိတ်၏။ ကြီးစွာသော အလှူဒါန
ကို စီရင်၍ မြို့သူမြို့သားတို့အား လာရောက်ကြည့်ရှုစေ၏။

နောက်တနေ့တွင် မြို့သူ မြို့သားတို့က မင်းကြီးထက် သာ
အောင် အလှူကိုစီရင်၍ မင်းကြီးအား ကြွလာကြည့်ရှုပါလော့
ဟု လျှောက်ကြား၏။

ဤသို့မင်းကြီးနှင့် ပြည်သူတို့ တဦးထက်တဦး သာအောင်
ဒါနအမှုပြုကြရာ ခြောက်ကြိမ်မြောက်အရောက်၌ မင်းကြီးသည်

ပြည်သူတို့လိုက်မမီသော အလှူကိုပြုနိုင်ရန် စဉ်းစားတွေဝေဝေး
မော၍နေလေ၏။

မလ္လိကာမိဖုရားကြီး၏ ထူးမြတ်သောအကြံ

မင်းကြီး ဤသို့ဖြစ်နေသည်ကို မလ္လိကာမိဖုရားကြီးသိလျှင်
မင်းကြီးအား ကျွန်တော်မ စီရင်ပါအံ့ဟု လျှောက်ထား၍
သူတပါးတို့မသုလ္လနိုင်သော “အသဒိသဒါန” နတ်သားပျဉ်ချပ်
တို့ဖြင့်ရဟန်းငါးရာသီတင်းသုံးရန် မဏ္ဍာပ်ကိုပြု၏။ ထီးဖြူငါးရာ
ကို ဆင်ငါးရာဖြင့်ရဟန်းတော်တို့အားမိုးစေ၏။ မဏ္ဍာပ် အလယ်၌
ရွှေလှေဆယ်ခုထား၏။ ရဟန်းနှစ်ပါးတို့၏အကြား၌မင်းသမီးတို့
ထိုင်နေ၍ နံ့သာတို့ကိုကျိတ်စေ၏။ မင်းသမီးတယောက်သည်
ယပ်ကိုကိုင်၍ ရဟန်းနှစ်ပါးအကြားမှ ယပ်ခတ်စေ၏။ အချို့
မင်းသမီးတို့က ကြာစည်းတို့ကိုကိုင်၍ ရွှေလှေမှ နံ့သာတို့ကို
မွှေနှောက်စေ၏။ သို့ဖြင့် မွေးကြိုင်သောအခိုးအထုံတို့သည်အစဉ်
သင်းပျံ့နေစေ၏။

ပြည်သူတို့တွင် မင်းသမီးမရှိ၊ ထီးဖြူလည်းမရှိ၊ ဆင်လည်း
မရှိ၊ ဤသို့ဖြင့် ပြည်သူတို့လိုက်မမီနိုင်သောအလှူကြီးဖြစ်လတ်ဟု
လျှောက်၏။

အင်္ဂုလိမာလနှင့်ဆင်ရိုင်း

မင်းကြီးသည် စီစဉ်ရာ၌ဆင်ယဉ်ငါးရာတွင် တကောင်လိုနေ
၏။ ဆင်ရိုင်းတို့ကားအများအပြားရှိ၏။ မလ္လိကာမိဖုရားကြီးက
ကြမ်းကြုတ်သော ဆင်ပေါက်ငယ် တကောင်အား ထီးဖြူကို
နှာမောင်းဖြင့်ယူစေ၍ အရှင်အင်္ဂုလိမာလအား မိုးစေ၏။ ကြမ်း
ကြုတ်သောဆင်သည် အရှင်အင်္ဂုလိမာလအား ထီးဖြူကိုမိုး၍

နားရွက်ကိုချ မျက်စိကိုမှိတ်ပြီးစေ စေ မျှမကြည့်ရဲ ငြိမ်သက်စွာ နေ၏။ လူအပေါင်းတို့သည် အံ့သြစွာကြည့်ရှုကြ၏။

ဤအလှူသည် တနေ့တည်းနှင့် တဆယ့်လေးကုဋေ ကုန်၏။ ဤတွင်မြတ်စွာဘုရားအားလှူဒါန်းသောထီးဖြူ၊ ပလ္လင်၊ သပိတ်ခြေ ခြေဆေးအင်းပျဉ်လေးခုတို့၏ အဘိုးမပါသေး၊ ဤလေးခုတို့သည် မရေတွက်နိုင်အောင် အဘိုးရှိသည်ဖြစ်၏။

ဤသို့သဘောရှိသောအလှူမျိုးကို ဘုရားရှင်အားနောက်ထပ် တဖန် လှူနိုင်စွမ်းမရှိသောကြောင့် “အသံဒိသဒါန” ဟု ထင် ရှားလေ၏။

ကာလအမတ်နှင့် ဇုဏ္ဏအမတ်

ဤ အသံဒိသအလှူသည် အလုံးစုံသော ဘုရားရှင်တို့အား တကြိမ်တကြိမ် ရတော်မူမြဲဖြစ်၏။

ဤတွင်မင်းကြီး၌ ကာလအမတ် ဇုဏ္ဏအမတ် နှစ်ယောက် ရှိကုန်၏။ ကာလအမတ်က စဉ်းစား၏။ “မင်းကြီးသည် တနေ့ တည်းနှင့် တဆယ့်လေးကုဋေကုန်အောင် ဖြုန်းသည်။ ရဟန်းတို့ သည် သုံးဆောင်စားသောက်ပြီး အိပ်၍နေကြမည်။ မင်းကြီး၏ ဥစ္စာသည် ကုန်လေစွ” ဟု ကြံစည်၏။

ဇုဏ္ဏအမတ်က စဉ်းစားသည်မှာ “မင်းကြီး၏ အလှူသည် မှန်မြတ်ပေစွာ၊ မင်းမဖြစ်ပဲ ဤအလှူမျိုးကို ပေးလှူနိုင်မည်မဟုတ်။ ကုသိုလ်အဖို့ကို သတ္တဝါ အားလုံးတို့အား ပေးဝေမည် ဖြစ်၏။ ငါသည်ကား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အနုမောဒနာ ပြုအံ့” ဟု ကြံစည်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် နှစ်ယောက်သောအမတ်တို့၏စိတ်အကြံကို သိတော်မူ၍ ဤအလှူအတုတ်သင့်လျော်သောအနုမောဒနာကို ကြာရှည်ပြုသော် ကာလအမတ်၏ ဦးခေါင်းသည် ခုနစ်စိတ်ကွဲလဲတံ့ဟု မြင်တော်မူသောကြောင့် ကာလအမတ်ကို အစဉ်သနားတော်မူခြင်းဖြင့် လေးပါဒမျှလောက်သောဂါထာကိုသာလျှင် ဟောကြား၍ ကျောင်းတော်သို့ ကြွသွား၏။

ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လျှင် ရဟန်းတို့က အင်္ဂုလိမာလမထေရ်အား ဆင်ကြမ်းကြီး ထီးဖြူ ဆောင်း ပေး နေသည်ကို မကြောက်ပါလားဟု မေးကြသော် ငါ့ရှင်တို့ မကြောက်ပါဟု ဖြေဆိုသည်။ ရဟန်းတို့က ဘုရားရှင်အား အင်္ဂုလိမာလမထေရ်သည် အဟရတ္တဖိုလ်စကားကို ပြောကြားပါသည်ဟု လျှောက်ကြား၏။ ဘုရားရှင်က အင်္ဂုလိမာလစကားသည် မှန်၏။ ရဟန္တာအစစ် ဖြစ်ကုန်သော ဥသဘတို့တွင် ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်သည့် ဥသဘဖြစ်သော ငါ၏သားတော်နှင့် တူသော ရဟန်းတို့သည် မကြောက်ကြကုန်ဟု ဟောတော်မူ၏။

ကာလအမတ်ကို နှင်ထုတ်တော်မူခြင်း

ပသေနဒီကောသလ မင်းကြီးသည် စိတ် နှလုံး မသာယာ၊ ငါသည်ဤအလှူကြီးကိုပေးရာ၌ သင့်လျော်သောအနုမောဒနာကို မပြု၊ တဂါထာမျှသာ ဟောကြား၍ ကြွသွားတော်မူသည်၊ ငါ၌ မလျော်သော အပြစ်တစုံတရာ ပြုမိသည်ဖြစ်ပေရာ၏ ဟု ကျောင်းတော်သို့ လိုက်သွားကာ “ဒကာတော်၏ ဒါနအား လျော်သောအနုမောဒနာကိုအဘယ်ကြောင့်မပြုပါသနည်း”ဟု

မေးလျှောက်၏။ ပရိသတ် မစင်ကြယ်သော အဖြစ်ကြောင့် ဟု
မိန့်ကြားတော်မူပြီး ကာလအမတ်ကို အစဉ်သနားသောကြောင့်
ဤသို့ တရားကို တိုတိုဟော၍ ပြန်ခဲ့သည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်ခြင်း

မင်းကြီးသည် ကာလအမတ်အား တိုင်းပြည်မှနှင်ထုတ်၏။
ဇုဏ္ဏအမတ်အား ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး မင်းအဖြစ်ကိုပေး၍ ခုနစ်ရက်
ပတ်လုံးပင် အလှူဒါနကို ပေးလှူလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်က....

(၁၇၇) န ဝေ ကဒရိယာ ဒေဝလောကံ ဝဇန္တိ၊

မာလာ ဟဝေ . နပ္ပသံသန္တိ ခါနံ။

ဓီရောဓ ခါနံ အနုမောဒမာနော၊

တေနံဝ သော ဟောတိ သုဝိ ပရတ္ထ။ ။

(၁၇၇) စေးနဲ ဝန်ထိုသောသူတို့သည် စင်စစ် နတ်ပြည်နတ်ထံသို့
မရောက်ကုန်၊ လူမိုက်တို့သည် စင်စစ် အလှူဒါနကို မချီးမွမ်းကြကုန်၊
ပညာရှိများသာလျှင် အလှူဒါနကိုနှစ်သက်ဝမ်းမြောက်၏။ ထိုသို့နှစ်သက်
ဝမ်းမြောက်သောကြောင့်သာလျှင် ထိုပညာရှိသောသူသည် နောင်ဘဝ၌
ချမ်းသာခြင်းသည် ဖြစ်၏။

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ဇုဏ္ဏအမတ်သည် သောတာ ပတ္တိ
ဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

(ဓမ္မပဒ လောကဝဂ် ဆယ်ခုမြောက် အသဒိသအလှူတော်
ဝတ္ထုပြီး၏။)

✽

✽

✽

၃၁။ ဘယ်သူဟာ မြတ်သလဲ

(ကလ သတို့သား ဝတ္ထု)

တဦးတည်းသောမင်း ဖြစ်ခြင်းထက်၎င်း
နတ်ပြည် မြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားရခြင်းထက်၎င်း
လောကအားလုံးကို အုပ်စိုးရသည်ထက်၎င်း
သောတာပတ္တိဖိုလ်သည် မြတ်၏။

(ပထဗျာ ကေ ရဇဇေန) စသည့် ဒေသနာတော်ကို ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ အနာထပိဏ် သဌေးကြီး၏သား ကလသတို့
သားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူပေ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

အနာထပိဏ်သဌေးကြီးသား ကလအမည်ရှိသော သဌေး
သားသည် အသက်လေးကလည်း ငယ်ရွယ်၊ ငွေကြေးကလည်း
ပေါများ၊ အပေါင်းအသင်း ကလည်း စုံလှသဖြင့် လူငယ်တို့
ဘဝ ပျော်ချင်တိုင်းပျော် မော်ချင်တိုင်းမော်ကာ သုံးဖြုန်း
လျက်သာ နေ၏။

ဖခင်သဌေးကြီး သိအောင်တမျိုး၊ မိခင် သဌေးကတော်က
ကျိတ်၍ပေးရသည်က တဖုံ၊ ကလသတို့သား၏သောင်းကျန်းမှု
သတင်းစုံကို အနာထပိဏ်သဌေးကြီး၏ နားလှံအောင် ကြား၍
နေပေသည်။ သဌေးကတော်ကြီးအား ကြပ်တည်းစွာမြစ်တား
သဖြင့် သဌေးသား ကလမှာ တောင်းတိုင်းမရ၊ သုံးဖြုန်းရန်
ငွေကြေး ကြပ်တည်း၍ နေတော့ သည်။ ငွေကြေး မရှိလျှင်
မပျော်၍ အိမ်မှာပင် ကုပ်ခါ နေရရှာလေ၏။

ဖခင်၏အကြံ

ကာလ သတို့သားသည် ဘုရားသခင် အိမ်သို့ကြွလာတော် မူသည့်အခါ ဖူးမြော်ခြင်းလည်း မရှိ၊ တရားတော်နာကြားရန်မှာ ဝေလာဝေး၊ သံဃကိစ္စ ဆိုလျှင် အဝေးက ရှောင်၊ ဖခင်က ကြံဆောင်ပြောသော်လည်း မနာခံ၊ သဌေးမှာ သား၏ချစ်ချင်း ဖြင့် ဤအတိုင်းသာလျှင် ငရဲသို့ လားရတော့မည် ကြံဆင်ခြင် မိသည့်အလျောက် ငွေလိုသူကို ငွေနှင့်မျှား၍ သိမ်းသွင်းမှ သင့် တော့မည်ဟု စိက်ကူးကာ ကာလသတို့သားအား “သင်တော်သင်း သော အသပြာတထောင်ကို ငါပေးမည်၊ ငါ့ခိုင်းစေရာတခုကို လုပ်မည်လော” ဟု မေး၏။ သားက “အသပြာ တထောင်ထုပ် ရလျှင် လုပ်ပါ့မည်” ဟု ဝန်ခံသဖြင့် “နက်ဖြန် နံနက် ဥပုသ်ကို စောင့်သုံးပြီး ဘုရားကျောင်းတော်သို့ သွား၍ ညချမ်း အခါ တရားတော်ကိုနာပြီး ပြန်လာခဲ့လျှင် ပေးမည်” ဟုပြောဆို၏။

ကာလ သဌေးသားသည် ဖခင်၏ ဝန်ခံချက်အရ ဥပုသ်ကို ယူ၍ ကျောင်းတော်သို့သွား၏။ တရားတော်ကို မနာဘဲသင့်ရာ ချောင်တွင် အိပ်ခါ နံနက်စောစောမှ ကျောင်းတော်က ထ၍ အိမ်သို့ပြန်၏။ ဥပုသ်ထွက်လာသော သားအား ဆာငြားမည် အထင်နှင့် ယာဂုံကို ပြင်စေပြီး ပေးစေ၏။ သဌေးသားက “အသပြာ မရသေးလျှင် မစား” ဟု ဆိုသဖြင့် အသပြာ တထောင်ထုပ်ကို ပေးလိုက်မှ ယာဂုံကို သောက်ကာ အပေါင်း အသင်းမျှား ရှိရာသို့ သွားပြန်လေ၏။

ဤ ငွေတထောင် ကုန်ပြန်လျှင် ကာလ သဌေးသားမှာ နောက်ထပ် ငွေရရန် မကြံဖန် နိုင်သဖြင့် မှိုင်းတွေခြင်းသို့ ရောက်

ပြန်၏။ အနာထပိဏ် သဌေးကြီးက အချက်ပေါ်ခိုက် ငွေနှင့် များ၍ သားကိုပြောပြန်၏။ “ကျောင်းတော်သို့သွားပြီး ဘုရား သခင်ထံမှ တရား တပုဒ် တဂါထာကို ကျက်မှတ်၍ လာခဲ့ပါ။ ဤတဂါထာရလျှင် အသပြာ တထောင် ပေးမည်” ဟု ပြော ပြန်၏။

အသပြာမက်၍ တရားနာ

သဌေးသား ကာလသည် ကျောင်းတော်သို့ သွားပြီး “ဘုရားထံသို့ တပုဒ် တဂါထာသင်ကြားပေးပါ ဘုရား” ဟု လျှောက်ထား၏။ ဘုရားသခင်က ဂါထာတော်ကို သင်ကြား ပေးပြီး သဌေးသား မမှတ်မိစေရန် ခိဋ္ဌာန်ပြု၏။ သဌေးသား လည်း မမှတ်မိ၍ နောက်ထပ်တပုဒ်သင်ကြားပေးပါရန် လျှောက် ထားပြန်၏။ နောက်ထပ် ဂါထာသင်ပြန်ပါလည်း မမှတ်မိသည့် အချင်းအရာကြောင့် တဂါထာပြောင်း၍ သင်ကြားပေးပါရန် ထပ်မံလျှောက်ထားပြန်၏။

သင်ကြားတတ်မြောက်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်တရားတော်ကို နာကြားရာတွင် ခါတိုင်းနှင့်မတူ သဘောပေါက်ပြီး မှတ်မိစေရန် ရိုသေစွာ အာရုံစိုက်၍ နာကြားခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဂါထာတော် များကို မမှတ်မိနိုင်သော်လည်း နှလုံးသားဝိညာဉ်တွင် ထင်ဟပ် ၍တိတိပပ သဘောပေါက်ခါ တရားတော်အပေါ်၌ ကြည်ညို သဒ္ဓါပွားများ လာနိုင်သည့် အလျောက် ကာလ သတို့သား မှာ သင်ယူရင်း-သင်ယူရင်း တရားတော်၏ အနှစ်ကို တိတိပပ သိမြင်လာရပြီး သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

တရားရ၍ အသပြာမမက်

နံနက်မိုးသောက် ရောက်သည့်အခါ ဘုရား အမှူးရှိသော ရဟန်းတော်တို့နှင့် အတူ သာဝတ္ထိ ပြည်သို့ဝင်၏။ သဌေးကြီးသည် သားကိုမြင်လျှင် “ယနေ့သား၏ အသွင် အပြင် သည် နှစ်သက်ဖွယ်ရာ ရှိပါပေစွ” ဟုထင်မြင်၍ လာပေ၏။ ဘုရားသခင်နှင့် သံဃာတော်တို့အား ယာဂုဆွမ်းကို ကပ်လှူ၍ သားအားလည်း ယာဂုကို ပေးစေ၏။

ကာလ သဌေးသားသည် ယာဂုကို သောက်နေစဉ် ဖခင်က ကြည့်၍ စဉ်းစား၏။ ယခင်တကြိမ်က “အသပြာရမှ ယာဂုသောက်မည်” ဟုဆိုခဲ့၏။ “ယခုတကြိမ်တွင်မူ ဤသို့မဆို၊ ယာဂုကိုသာ အရင်သောက်၏” ဟုအသပြာ တထောင်ထုပ်ကို ယူစေ၍ သား၏ရှေ့၌ ချပေး၏။ သားကရှက်နိုးသောကြောင့် “အသပြာကို အလိုမရှိပါ” ဟု ပယ်၏။ ဖခင်က အတင်းပေးသော်လည်း မယူဘဲနေလေ၏။

စကြာဝတေးစည်းစိမ်ထက် မြတ်သော

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သားအဖတို့ အပြုအမူကို မြင်၍ မေးတော်မူသော် အသပြာ တထောင် လို၍ ကျောင်းတော်သို့ သွားလျှင် ပေးမည်ဟု ပြောဆိုသော ကတိ အကြောင်းကို လျှောက်ထားရာ မြတ်စွာဘုရားသခင်က-

“ဒါယကာ သဌေးကြီး။ ။ယနေ့အသင်၏ သားအား စကြာဝတေး မင်း၏ စည်းစိမ် ချမ်းသာထက်ရှင်း၊ နတ်မင်း

ဗြဟ္မာမင်းတို့၏စည်းစိမ် ချမ်းသာထက် ၎င်း၊ လွန်ကဲထူးမြတ်
သော သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်အပ်ပေပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ
ပြီး၍ -

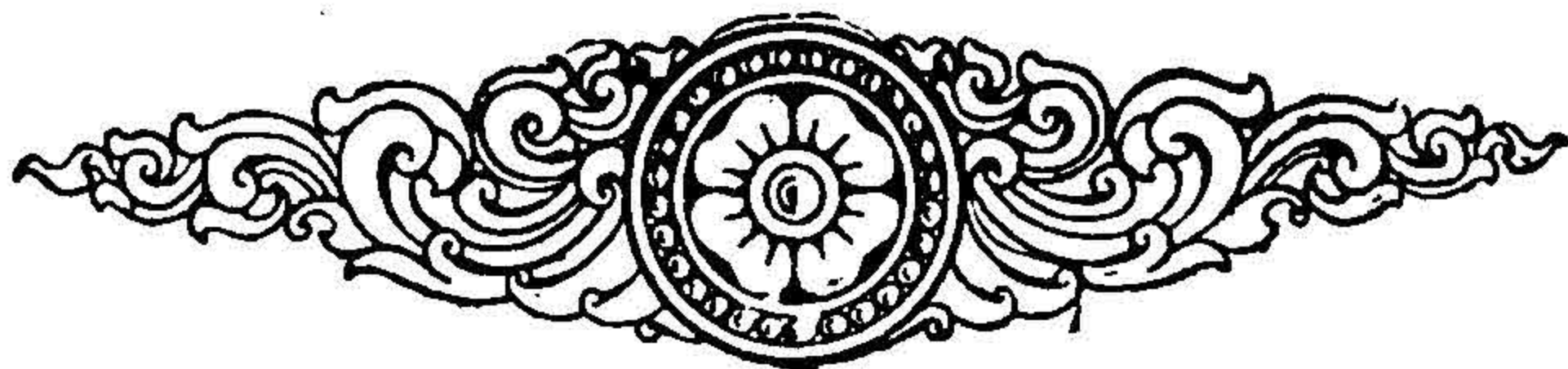
(၁၇၉) ပထဗျာ ဧက ရုဇ္ဇေန၊ သင်္ဂဿ ဂမနေနဝံ။
သဗ္ဗလောကာ မိ ပစ္စေန၊ သောတာပတ္တိဖလံ ဝရံ။ ။

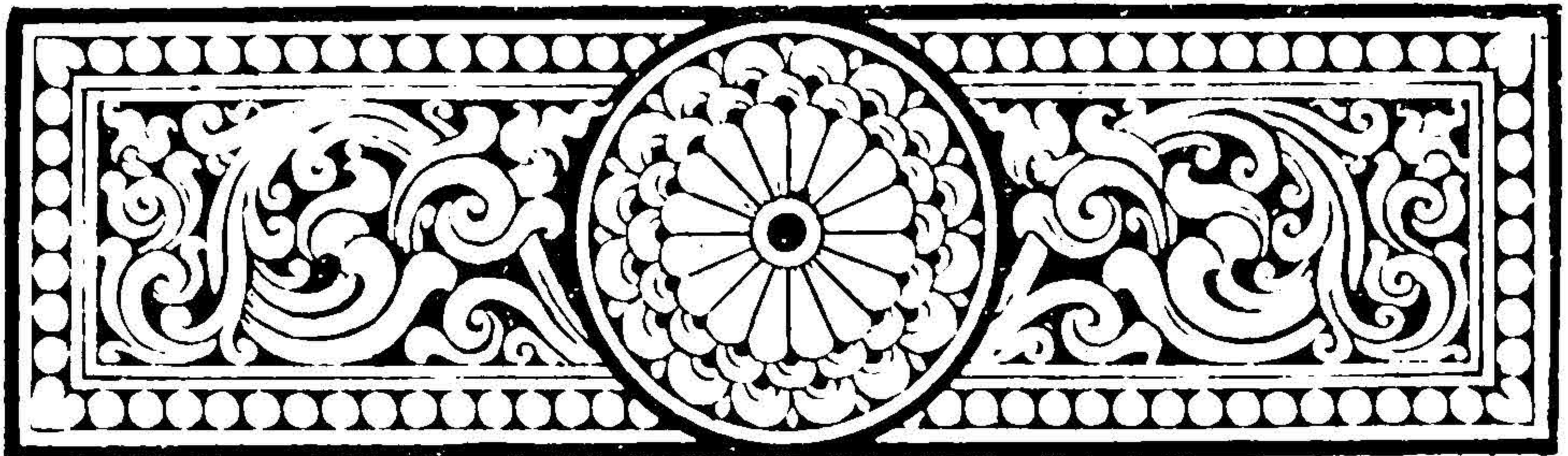
(၁၇၉) မြေပြင်အလုံး၌ တယောက်ထည်း သောမင်း ဖြစ်သည့်
စကြာမင်းဖြစ်ရသည်ထက်၎င်း၊ နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ သွားရောက်
ရသည်ထက်၎င်း၊ အလုံးစုံသော လောကကို အစိုးရသည်ထက်၎င်း
သောတာပတ္တိဖိုလ်သည် မြင့်မြတ်၏။

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာကုန်သော သူတို့သည်
သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။

(ဓမ္မပဒလောကဝဂ် တဆယ့်တစ်ခုမြောက် ကာလသတို့သား
ဝတ္ထုပြီး၏။)

လောကဝဂ်ပြီး၏။

ဘုရားရှင် တရားစုများ

ဂါထာတော် ၁၆။ ဝတ္ထု ၉။ အတိတ်ဇာတ် ၆-ပုဒ်

ဗုဒ္ဓဝဂ်ဟွင်

မာဂဏ္ဍိပုဏ္ဏားလင်မယားကို ကယ်ချွတ်တော်မူပုံ၊ မာရ်နတ်၏ သမီးများ ဖြားယောင်းပုံတို့ကို ဟောကြားတော်မူခြင်း။

စန္ဒကူးသပိတ်ကို တန်ခိုးဖြင့် ယူသော ရှင်ပိဏ္ဍောလမထေရ် မှစ၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တိုင် ရေမီးအစုံပြာဋိဟာပြခြင်း၊ တာဝတိံသာတွင် ဝါကပ်တော်မူ၍ အဘိဓမ္မာတရားဟောတော် မူခြင်း၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့်အဘိဓမ္မာ ရှေးဦးသင်ရဟန်းငါးရာ၏ လင်းနို့ ဘဝအတိတ်ဇာတ်၊ သီတင်းကျွတ်တွင် သင်္ကဿနဂိုရ်ပြည် သို့ကြွဆင်းပုံတို့ကို ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားနိုင်ကြစေရန် အသေးစိတ် ကြိုးစားဖော်ပြထားပါသည်။

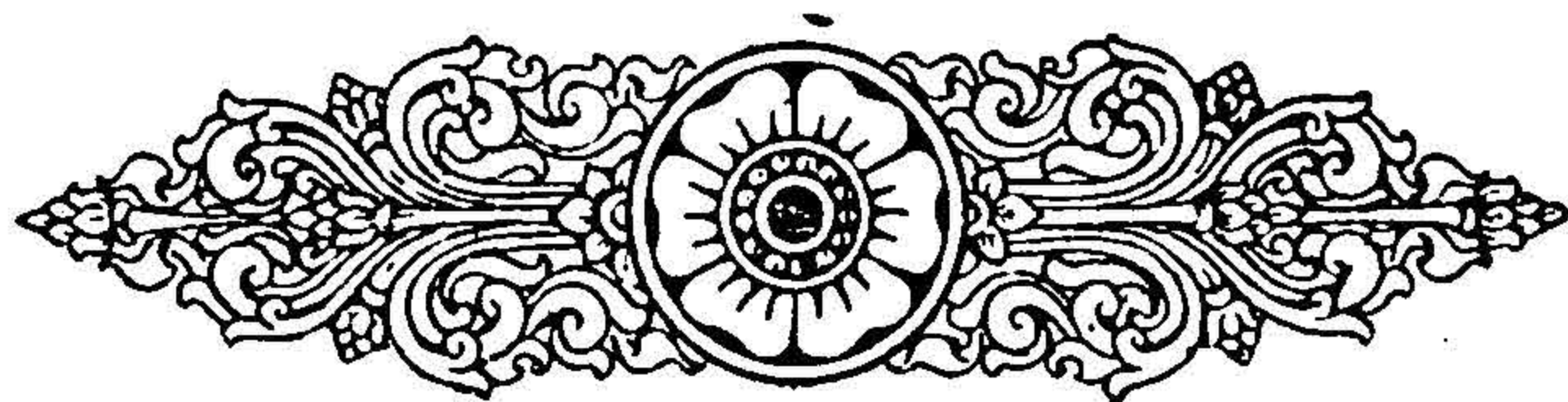
ဖတ်ရှုယင်း မြတ်စွာ ဘုရား၏ ပြာဋိဟာ အထွေ ထွေကို ပေါ်အောင်ရှု၍ ကုသိုလ်ယူကြပါ။ လူကြီး မိဘ၊ ဘိုးဘွားများကို တဆင့် ဖတ်ကြားပြသ၍ ကုသိုလ်ယူကြပါ။

အာပတ်အပြစ်ကိုသေးငယ်သည်ဟုသဘောထား၍ ရေကပတ္တ နဂါးမင်း ဘုရားကို တောင့်တပုံ၊ နဂါးမလေးအမေးသီချင်းနှင့် ဥတ္တရလုလင် အဖြေဂါထာတို့ကို ဖတ်ရှုသူများ ထင်ရှားလွယ်ကူ သိကြစေရန် အကျယ်တဝင့်ဖော်ပြထားပါသည်။

မန္တာတုစကြာမင်းကြီး ဇာတ်ကိုလည်း အကျယ်ပင် ဖော်ပြ ထားပါသည်။

အဂ္ဂိဒတ္ထပုဏ္ဏားဝတ္ထုတွင် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တန်ခိုးတော်ပြပုံနှင့် ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် ကြွလာ ကယ်ချွတ်တော် မူပုံများ၊ ကဿပ ဘုရားရှင်၏ စေတီတော် စသည်ဖြင့် ဤဗုဒ္ဓဝဂ်ကို အကျဉ်း မချုံးသည့်ပြင် (သဒ္ဓါကြည်ညို ပွားနိုင်ကြစေရန်) အသေးစိတ် ဖော်ပြရေးသားထားပြီး အဓိပ္ပာယ် မရှင်းလင်းမည်စိုး၍ အချို့ အခန်းများကို အကျယ်ချဲ့၍ ဖော်ပြထားပါသည်။

ဖတ်ရှုယင်း ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ပွားနိုင်ကြပါစေ။

(၁၄) ဗုဒ္ဓဝဂ်

၁။ သွေးဆောင်သူများ

(မာဂဏ္ဍိနှင့် မာရ်နတ် သမီးများ ဝတ္ထု)

ဘုရားရှင်ကို

အဘယ်အကြောင်းနှင့်မျှ

သွေးဆောင်နိုင်မည်မဟုတ်။

(ယဿဇိတံ) ဟူသော ဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ နေတော်မူစဉ် မာရ်နတ်သား၏သမီးသုံးယောက် ဖြစ်သော တဏှာ၊ အရတီ၊ ရာဂါတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ (ဒေသနာသည်ကား သာဝတ္ထိပြည်၌ ဖြစ်၏။) တဖန် ကုရုတိုင်း၌ မာဂဏ္ဍိပုဏ္ဏားအား အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား 'ဤသို့တည်း'

ကုရုတိုင်း၌ မာဂဏ္ဍိအမည်ရှိသောပုဏ္ဏား၏သမီးကို မာဂဏ္ဍိ ဟူ၍ပင် အမည်ပေးကြ၏။ အဖေ မာဂဏ္ဍိ၊ အမေ မာဂဏ္ဍိ၊ သမီး မာဂဏ္ဍိ ဟူ၍သာ ခေါ်ကြ၏။ မာဂဏ္ဍိသည် အလွန်လှပချောမွေ့၏။ သူမ၏ အချောအလှသတင်းသည် အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်သို့ပြန့်နှံ့၏။ ထို့ကြောင့်ပင် အနယ်နယ်မှ ခတ္တိယ၊ မဟာသာလမျိုး ဖြစ်ကြသော သဌေး သူကြွယ်များ၏ သားတို့သည် လာရောက်တောင်းရမ်းကြ၏။ အဖ မာဂဏ္ဍိပုဏ္ဏားကြီးက “ငါ၏ သမီးနှင့် မထိုက်တန်” ဟု လံာသမျှ ပယ်ချသည်။

ဘုရားသခင် ဥာဏ်တော်တွင်

တနေ့တွင်မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် နံနက်မိုးသောက်အခါ၌ လောကသုံးပါးကို ကြည့်တော်မူ၏။ ကိုယ်တော်၏ ဥာဏ်ကုန်ရက်တွင် မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားကြီးကိုမြင်တော်မူသဖြင့် အကြောင်းအဘယ်သို့ ဖြစ်လတ်နည်းဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်တော်မူသော် ပုဏ္ဏားကြီးနှင့်ပုဏ္ဏားမတို့သည် မဂ်ဖိုလ်သုံးပါးတို့၏ ပြည့်စုံမည့်အကြောင်းကို မြင်တော်မူ၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည် ရွာအပြင်၌ နေစဉ် မပြတ် မီးကိုလုပ်ကျွေးလေ့ရှိ၏။

ခြေတော်ရာ ချတော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် စောစောထလျှင် သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူ၍ ထိုအရပ်သို့ကြွတော်မူလာ၏။ ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အဆင်းတော်ကို ကြည့်လေသော် လောက၌ ဤသူနှင့်တူသော ယောက်ျားသည်မရှိ၊ ငါ၏သမီးနှင့် ပေးစားရန် သင့်တော်၏ဟု ကြံစည်၍ မြတ်စွာဘုရားကို....

“အရှင် ရဟန်း။ ။ ငါ့တွင်သမီးတယောက်ရှိသည်၊ သမီးနှင့် ထိုက်တန်သောယောက်ျားကိုမမြင်သဖြင့် ထိုသမီးကို မပေးစားခဲ့၊ သင်သည်ကား ငါ့သမီးနှင့်ထိုက်တန်၏။ ငါသည် သင့်အား သမီးကို ခြေရင်းအလုပ်အကျွေးအဖြစ်ပေးလို၏။ သမီးကို ငါသွား၍ခေါ်ခဲ့အံ့။ ဤနေရာမှရပ်၍ စောင့်ပါ” ဟု ဆို၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဏ္ဏား၏စကားကိုကြား၍ ဝမ်းလည်းမသာ၊ စိတ်လည်းမဆိုး၊ ပုဏ္ဏားသည် အိမ်သို့ပြန်၍ ပုဏ္ဏားမကို ပြောပြီး သမီးကို တန်ဆာများ ဆင်စေ၍ ပုဏ္ဏားမနှင့် အတူ

ခေါ်၍သွား၏။ လူအပေါင်းတို့သည် အကြောင်းထူး ရှိပြီဟု အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်ကာ ထွက်၍ ကြည့်ကြ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဏ္ဏားမှာခဲသောနေရာ၌ မရပ်မူပဲ ရွှေစက်တော်ရာကိုပြု၍ အခြားတနေရာတွင် ရပ်တော်မူ၏။ (မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ခြေတော်ရာသည် ခိဋ္ဌာန်၍နင်းချတော်မူရာ အရပ်၌ သာလျှင် ထင်၏) ပုဏ္ဏားသည် ခြေတော်ရာကို မြင်၍ “ဤခြေရာသည် ထိုယောကျ်ား၏ခြေရာပင်တည်း” ဟု ပြ၏။ ပုဏ္ဏားမသည် လက္ခဏာ ကြီးငယ်ကို ကျွမ်းကျင် သဖြင့်....

“ပုဏ္ဏားကြီး။ ။ ဤခြေရာသည် ကာမ စည်းစိမ်ကို ခံစားသူ၏ ခြေရာမဟုတ်” ဟု ဆို၏။

“အို....ရှင်မ။ ။ ထိုရဟန်းသည် ငါ၏သမီးကို ပေးမည်ဟု ဆိုသောအခါ ဝန်ခံခဲ့သည်။

“အမောင်ပုဏ္ဏား။ ။ သင်မည်သို့ပင်ပြောသော်လည်း ဤခြေရာသည် ကိလေသာ ကုန်ခန်းပြီးသောသူ၏ ခြေရာသာ ဖြစ်သည်” ဟူ၍ ပုဏ္ဏားမသည် ပြောရာမှ ဆက်၍....

“အလိုကြီးသူ၏ခြေရာသည် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်သောသူ၏ ခြေရာကဲ့သို့ ဖနောင့်ရာနက်၍ ဖဝါးရာ တိမ်သည်။ ဒေါသကြီးသောသူ၏ခြေရာသည် ဖနောင့်ရာတိမ်သဖြင့် အလည်ပြတ်၍ ဖဝါးရာ စိုက်သည်။

မောဟကြီးသောသူ၏ ခြေရာသည် နောက်၌ ငင်ဆွဲတတ်သည်။

ဝဋ်ပြတ်ပြီးသောသူ၏ခြေရာသည် ဤခြေရာမျိုးတည်း” ဟု ဆို၏။

ထိုသောအခါ ပုဏ္ဏားကြီးက “ရှင်မ။ ။ စကား မရှည်နှင့် တိတ်တိတ်သာ လိုက်ခွဲ” ဟု ဆို၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှာကြရာမှ တွေ့မြင်လေလျှင် “ထိုယောကျ်ားပင်တည်း” ဟု ပုဏ္ဏားမအား ပြ၍ မြတ်စွာဘုရားထံကပ်ပြီး....

“အရှင် ရဟန်း။ ။ သမီးကို သင့်အား ပေးအံ့” ဟူ၍ လှပစွာ တန်ဆာဆင်ထားသော အချောအလှတူသော သတင်းကြီး သံညှိ သမီး မာဂဏ္ဍီကို မေးအပ်လေသည်။

သိဒ္ဓတ္တနှင့်မာရ်နတ်

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်က သင့်သမီးကို အလိုမရှိဟု မိန့်တော်မူပဲ “ပုဏ္ဏားကြီး။ ။ ဟုတ်မှန်သောအကြောင်းကို ငါ ဆိုမည်။ သင်နားထောင်မည်လော” ဟု မိန့်တော်မူသော ကြောင့် ပုဏ္ဏားကြီးက “ဟောသာဟောပါ နာပါမည်” ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် တောထွက်တော် မူသည်မှစ၍ လွန်ခဲ့သောအကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၍ ဤသို့ ဟောတော်မူ၏။

မြတ် စွာ ဘု ရား သည် လွန် ခဲ့ ပြီး သော အ ကြောင်း ကို ဟောတော်မူရာ၌-

ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ္တမင်းသားသည် နန်းစည်းစိမ်ကိုစွန့်၍ ကဏ္ဍကမြင်းကိုစီးပြီး ဆန္ဒကိုအဖော်ပြုလျက်တောထွက်လေလျှင် မြို့တံခါး၌မာရ်နတ်သားသည် ရပ်၍-

“ရှင်သိဒ္ဓတ္တ။ ။ ဤနေ့မှစ၍ ခုနစ်ရက်မြောက်လျှင်သင့်ထံ စကြာရတနာ ဆိုက်ရောက်လာလိမ့်မည်။ သင် တောထွက်ရန် မလို၊ ပြန်လေလော့” ဟုဆို၏။ မင်းသားက-

“အိုမာရ်နတ်။ ။ စကြာရတနာ ရောက်မည်ကို ငါသိ၏၊ ငါအလိုမရှိ” ဟု ဆို၏။ မာရ်နတ်က “သင် ဘယ် ကို လို ၍ တောထွက်သနည်း”

“ငါသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုရလို၍ တောထွက်၏”

“ဤသို့ဆိုလျှင် ယခုကအစပြု၍ ကာမဝိဘက် အစရှိသော အကြံတခုခုကိုကြံလျှင် သင်ပြုသောအမှုကို စောင့်၍ကြည့်မည်” ဟုဆို၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ခုနစ်နှစ်လုံးလုံး ဘုရားလောင်းကို စောင့်၍ ကြည့်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ပြုနိုင်ခဲ့လှသော ဒုက္ကရစရိယာ ကို ကျင့် ၍ နောက် ဆုံး တွင် ဗောဓိ ပင် ရင်း ၌ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ထိုးထွင်းသိမြင်တော်မူပြီး အရဟတ္တဖိုလ်၌ ဖြစ်သောချမ်းသာခြင်းကို ခံစားတော်မူသည့် ပဉ္စမသတ္တဘ ဖြစ်သော ဆိတ်ကျောင်းညောင်ပင်ရင်း၌ နေတော်မူ၏။

လမ်းမမှာထိုင်၊ တမိုင်မိုင်

ထိုအချိန်၌ မာရ်နတ်သားသည် ငါကား ဤသူကို ခုနစ်နှစ် ပတ်လုံးနောက်မှ အစဉ်လိုက်၍ ကြည့်ခဲ့သော်လည်း ဤသိဒ္ဓတ် မင်းသားတွင် ချွတ်ယွင်းချက် တစုံတရာမမြင်၊ ယခုမူကား ငါ၏နိုင်ငံကိုလွန်ခဲ့ပြီဟု နှလုံးမသာမယာ ခရီးလမ်းမမှာ ထိုင် လျက် မှိုင်နေလေ၏။ ထိုအခါ မာရ်နတ်သား၏သမီးသုံးယောက် တို့သည် ငါတို့၏အဖေကို မမြင်ရသည်မှာ ကြာပြီဟု လိုက်လံ ရှာဖွေကြရာ၊ ခရီးလမ်းမတွင် ထိုင်၍ ငို၍ မှိုင်၍နေသော အဖေကိုတွေ့လျှင် -

“ဖခင်။ ။ အဘယ်ကြောင့် နှလုံးမသာမယာမှိုင်၍သာ နေပါ သနည်း” ဟု မေးကြ၏။ မာရ်နတ်သားသည် အကြောင်းစုံ ပြန်ပြောသောအခါ -

“ဖခင်။ ။မစိုးရိမ်ပါနှင့်၊ ကျမတို့သည်ထိုသိဒ္ဓတ်မင်းသား ဘုရားကိုမြူဆွယ်၍ခေါ်ခဲ့ပါမည်” ဟု ပြောကြ၏။ မာရ်နတ်က-

“သမီးတို့။ ။ဤဘုရားကို တစုံတယောက်သော သူမျှ အလိုသို့လိုက်စေခြင်းငှာ တတ်နိုင်မည်မဟုတ်” ဟု ဆို၏။

“ဖခင်။ ။ကျမတို့သည် ထိုဘုရားကို ရာဂကျော့ကွင်းဖြင့် ခေါ်ဆောင် ဖမ်းဆီးခဲ့ပါမည်၊ ဖခင်သာ အေးအေး စံနေပါ တော့” ဟု ဆိုကြ၏။

မူယာမာယာမြူဆွယ်ကာ

မာရ်နတ်၏ သမီးသုံးယောက်ဖြစ်သော တဏှာ၊ အရတီ၊ ရာဂါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ကပ်၍ ခြေရင်းတွင် အလုပ် အကျွေးပြုပါရစေဟုဆိုကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်နတ်သမီးတို့၏ စကားကို နှလုံးမသွင်း မျက်စိတို့ကိုပင် ဖွင့်၍မကြည့်။

ထိုအခါ မာရ်နတ်၏သမီးတို့သည် ယောက်ျားဆိုသည်ကား အမျိုးသမီးဆိုလျှင် ကြီးသူကိုလည်း ကြိုက်တတ်သည်၊ ငယ်သူ ကိုလည်း ကြိုက်တတ်သည်၊ အချို့ ယောက်ျားတို့သည် ပွင့်စရွယ် သတို့သမီးငယ်တို့ကို ကြိုက်တတ်၏၊ အချို့သောယောက်ျား တို့သည် ပထမအရွယ် ဆယ် ရှစ်နှစ် နှစ်ဆယ်တို့ကို ကြိုက်တတ် ၏။ အချို့သောယောက်ျားတို့သည် အသက်အစိတ် သုံးဆယ် မဇ္ဈိမအရွယ်တို့ကိုကြိုက်တတ်၏။ ထို့ကြောင့်အရွယ်အမျိုးမျိုးကို ဖန်ဆင်း၍ ရဟန်းဂေါတမကို ဖျားယောင်းကုန် အံ့ ဟု အကြီး အငယ်၊ အရွယ်၊ အလတ်၊ အလှအပဆုံးသော အသွင်သဏ္ဌာန် တို့ကိုဖန်ဆင်း၍ ခုနစ်ကြိမ် တိုင်တိုင်ပင် ဘုရားထံသို့ကပ်ပြီး ရာဂကျော့ကွင်းဖြင့် ဖမ်းကြ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက မာရ်နတ်၏သမီးတို့အား ဤဂါထာတို့ဖြင့် ဟောတော်မူ၏။

(၁၇၉) ယဿ ဇိတံ နဝဇိယတိ။
 ဇိတံယဿ နော ယာတိ ကောစိ လောကေ။
 တံဗုဒ္ဓ မနန္တ ဂေါစရံ၊
 အပဒံ ကေန ပဒေန နေဿထ။

(၁၈၀) ယဿ ဇာလိနိ ဝိသတ္တိကာ၊
 တဏှာ နတ္ထိ ကုဟိဉ္စ နေတဝေ၊
 တံ ဗုဒ္ဓ မနန္တ ဂေါစရံ၊
 အပဒံ ကေန ပဒေန နေဿထ။

(၁၇၉) မရှု သောအောင်ခြင်းလည်း ရှိထသော၊ မည်သို့မျှ
 မကြံနိုင်သော အောင်ခြင်းလည်း ရှိထသော၊ အဆုံးမရှိသော သဗ္ဗညုတ
 ဉာဏ်တော်၏ ကျက်စားရာလည်း ရှိထသော၊ ရာဂစသော ဘဝ၏
 ဖြစ်ပေါ်ရာ အကြောင်းလည်း ကင်းမဲ့ထသော မြတ်စွာဘုရားအား
 အဘယ်အကြောင်းဖြင့် သွေးဆောင်နိုင်ပါအံ့နည်း။

(၁၈၀) တစ်စုံ တခုသော ကိလေသာသို့ ဖျားယောင်းရန်
 ပိုက်ကွန်ပမာ ငြိမ့်တတ်သော တဏှာသည် မရှိ၊ အပိုင်းအဆုံးမရှိသော
 သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ ကျက်စားရာလည်း ရှိထသော ရာဂစသော ဘဝ၏
 ဖြစ်ပေါ်ရာ အကြောင်းမရှိသော မြတ်စွာဘုရားကို အဘယ်အကြောင်း
 ဖြင့် သွေးဆောင်နိုင်ပါအံ့နည်း။

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ နတ်ပေါင်းများစွာ တရားထူးကို
 ထိုးထွင်းသိကြကုန်၏။ မာရ်နတ်သမီးတို့သည် ထိုနေရာ၌ပင်
 ကွယ်ပျောက်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဒေသနာတော်
 ကို ဆောင်တော်မူပြီးလျှင်-

“မာ ဂဏ္ဌိ ပုဏ္ဏား။ ။ ငါဘုရားသည် ရှေး အခါ၌
 ဤမာရ်နတ်သမီး သုံးယောက်တို့ကို မြင်ခဲ့ရပြီး၊ သလိပ်စသည်
 တို့ဖြင့် မလိမ်းကျ ပဲ ရွှေ တုံး ရွှေ ခဲနှင့် တူသော ခန္ဓာ ကိုယ် ဖြင့်

ပြည့်စုံကြသော်လည်း၊ မေထုန်မှ၌ ဆန္ဒမဖြစ်ခဲ့၊ သင့်သမီး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည်ကား အပုပ်အသိုးဖြင့် အပြည့်ဖြစ်၍ အပြင်အပ၌ အဆန်းတကြယ် ပြုအပ်သော မစင်အိုးသဖွယ်ဖြစ်၏။ ငါဘုရား၏ ခြေတို့တွင်မစင်များပေကျ လာခဲ့သည့်တိုင်အောင်သင့်သမီးသည် တံခါးခုံနေရာ၌ရှိနေသော်လည်း မစင်ဘင်ပုပ်အပြည့်ဖြင့် ပုပ်သိုး နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်ရှိသော သင့်သမီး၏ခန္ဓာကိုယ်၌ ငါဘုရား သည် ခြေဖြင့်ပင် မတို့ရာ” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ မာဂဏ္ဍိ ပု ဏ္ဏား ကြီး သည် ၎င်း၊ ပုဏ္ဏားမသည်၎င်း၊ အနာဂါမိဖိုလ်၌ တည်ကြကုန်၏။ မာဂဏ္ဍိ ကား အလှူဂုဏ်မောက်ကာ တရားမရရှာပဲ ဘုရားကို ရန်ငြိုးဖွဲ့ လေ၏။

(ဓမ္မပဒ။ ။ဗုဒ္ဓဝဂ်၏ ဦးစွာသော မာဂဏ္ဍိဝတ္ထုပြီး၏)

(၂) နတ်ပြည်မှ ဆင်းသက်ခြင်း
(ဒေဝေါရောဟဏဝတ္ထု)

သမထဝိပဿနာဈာန်၌ စွဲမြဲစွာလေ့ကျက် အားထုတ်သော
ကာမဂုဏ်မှ လွတ်မြောက်မှုကို ဓမ္မလျော်ကုန်သော
သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို သိမြင်၍၊ အစဉ်အမြဲသတိရှိကုန်
သော ထိုပညာရှိတို့အား
နတ်ဗြဟ္မာတို့ပင် ချစ်ခင်မြတ်နိုးကုန်၏။

(ယေ၊ ဈာနပ္ပသုတာ) အစပြောသော ဒေသနာတော်ကို
သင်္ကဿမြို့တံခါး၌ များစွာသော နတ်လူတို့ကိုအကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။ (ဒေသနာတော်သည်ကား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌
ဖြစ်၏။)

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း
(ပထမပိုင်း)

(ဗိဇ္ဇောလ ဘာရဒွါဇ)

အရှင် ဗိဇ္ဇောလ ဘာရဒွါဇ မထေရ် စန္ဒကူးသပိတ်
အတွက် ကျေနပ်ဖျာကိုခြေနှင့်ညှပ်၍ ကောင်းကင်ခရီးမှ
ကြွပြီး တိတ္ထိတို့နှင့် တန်ခိုးပြိုင်ခြင်း။ ။

အခါတံပါး၌ ရာဇဂြိုဟ်မှ သဌေးတဦးသည် ဂင်္ဂါမြစ်သို့ရေ
ဆင်း၍ကစားရာ ငမန်း၊ မိချောင်းတို့၏ရန်မှရှောင်၊ ဆင်ယင်ထား

သောတန်ဆာတို့ မတော်တဆ ကျွတ်ကျလျှင် ကာကွယ်ရန်၎င်း၊ သံကွန်ခြာပိုက်ယက်၍ ရေတွင်ချခါ အဏာအရံပြုထား၏။ ထိုအတွင်း သစ်တုံးတခုသည် သောက်ရေအိုးပမာတမျှကြီး၍ ထိုပိုက်ကွန်တွင်လာ၍ ငြိတယ်နေ၏။ သဌေးသည် ထိုသစ်တုံးကို ယူ၍ ပဲကွပ်တို့ဖြင့် ရွှေစေသောအခါ နီနီရဲသော စန္ဒကူးနီဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

ထိုသဌေးသည် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိလည်း မဟုတ်၊ သမာဒိဋ္ဌိလည်း မဟုတ်၊ ထိုသဌေးက ငါ့တွင် စန္ဒကူးနီ များစွာရှိ၏။ ဤစန္ဒကူးတုံးကို ငါဘာလုပ်ရမည်နည်းဟု ကြံစည်ကြည့်ရာတွင်-

ငါတို့ရဟန္တာဖြစ်သည်ဟူ၍ ဆိုသောသူတို့သည် ဤလောက၌ များလှကုန်၏။ ရဟန္တာတပါးမျှကို ငါမမြင်၊ အိမ်တွင် ပွတ်ခုံကိုတပ်ဆင်ပြီး သပိတ်ကိုပွတ်ခံစေ၍ အတောင်ခြောက်ဆယ်မြင့်အောင် ဝါးအဆက်ဆက် ဆက်ပြီး ထိုသပိတ်ကို ဆိုင်းဖြင့် ကောင်းကင်၌ဆွဲစေပြီး ရဟန္တာအစစ်ဖြစ်ပါက လာ၍ယူစေသတည်း-ဟု ကြေငြာမည်။

အကြင်ရဟန်းသည် ထိုသပိတ်ကိုယူနိုင်ပါက ငါသည် သားမယားနှင့်တကွ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်အံ့။

ဟူ၍ ကြံစည်စဉ်းစား၏။ ဤသို့ စိတ်ကူးအတိုင်းပင် ပြုလုပ်၍ အတောင် ခြောက်ဆယ်မြင့်သော ဝါးတိုင်၌ စန္ဒကူးနီသပိတ်ကို ချိတ်ဆွဲပြီး ကြေငြာ၏။

တိတ္ထိဆရာတို့ စန္ဒကူးသပိတ် ရအောင် ကြံကြပုံ

တိတ္ထိဆရာခြောက်ယောက်တို့သည် သဌေးထံသွား၍ ထိုသပိတ်သည် ငါတို့နှင့်သာ ထိုက်တန်၏။ ငါတို့အားသာလျှင် ပေးလော့ဟု တောင်းကြ၏။ သဌေးက အသင်တို့ ရဟန္တာအစစ်ဖြစ်လျှင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် လာ၍ ယူကြလော့ဟု ဆို၏။

ခြောက်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် နာဠပုတ္တ အမည်ရှိသော ကချေသည် မ၏သားဖြစ်သည့် နိဂဏ္ဌတက္ကတုန်းသည် တပည့်တို့ကို သဌေးထံသွားစေ၍ စကားဆိုခိုင်း၏။ “ဤသပိတ်သည် ငါတို့ဆရာနှင့်သာ ထိုက်တန်၏။ ဤသပိတ်ငယ်မျှသော အကြောင်းဖြင့် ကောင်းကင်မှလာ၍ မယူပါစေနှင့် ဤသပိတ်ကို ငါတို့ဆရာအား လှူလော့” ဟု ပြောစေ၏။ သဌေး ကလည်း ကောင်းကင်မှလာ၍ ယူနိုင်သူသည်သာလျှင် ယူစေသတည်းဟု ဆို၏။ နာဠပုတ္တသည် ကိုယ်တိုင် သွားလိုသဖြင့် တပည့်တို့ကို မှာထား၏။

“ငါသည် သဌေးထံသို့ သွားအံ့။ ငါက လက်တဖက် ခြေတဖက်ကို ကြွ၍ ကောင်းကင်ကို ပျံတော့မည်ဟု ဟန်လုပ်လျှင် သင်တို့သည် ငါ့ခြေလက်တို့ကို ဆွဲကိုင်၍....

“ရဟန္တာတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဤသစ်သား သပိတ်တလုံးကြောင့် လူအများမြင်အောင်မပြသင့်ပါ” ဟု ဆိုကာ ဝိုင်းဝန်းဆွဲထားကြကုန်လော့ဟု တိုင်ပင် မှာကြားပြီး သဌေး၏ အိမ်သို့ သွားကြပြန်၏။

သဌေးအား “သဌေးကြီး ဤသပိတ်သည် ငါနှင့်သာထိုက်၏။ အခြားသူ များနှင့် မထိုက်တန်၊ ဘာမဟုတ်သော ပစ္စည်းတခုကြောင့် စျာန်ပျံ၍ ယူစေခြင်းကို မနှစ်သက်ပါလင့်၊ ငါ့ကိုသာလျှင် ဤသပိတ်ကို ပေးပါလော့” ဟု ပြော၏။

သဌေးကလည်း “အရှင်ဘုရား ကောင်းကင်မှ ပျံတက်၍သာ ယူပါလော့” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ နာဠုပုတ္တသည် ဤသို့ဆိုလျှင် “ဖယ်ကြကုန်၊ ဖယ်ကြကုန်” ဟု ဆိုကာ တပည့်တို့ကို လမ်းဖယ်စေ၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ရန် ခြေတဖက်နှင့် လက်တဖက်ကိုကြွ၍ အားယူလိုက်၏။ တပည့်တို့သည် အပြေးအလွှားလာ၍ နာဠုပုတ္တ၏ခြေလက်တို့ကို ဆွဲကြပြီး “ဆရာ အရှင်ဘုရား၊ ဤဘဝမျှ မဟုတ်သော လူ၏ ဦးခေါင်းခံနှင့် တူသော သစ်သား သပိတ်တလုံး အကြောင်း ကြောင့် လျှို့ဝှက်အပ်သော ရဟန္တာ၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကို လူတို့အား ပြသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း” ဟု ထိုတက္ကတန်းကို မြေ၌ လဲကျသည့်တိုင်အောင် ဆွဲကြ၏။

ထိုတက္ကတန်းသည် သဌေးကို “သဌေးကြီး ငါ၏ တပည့်တို့ သည် ပျံတက်ခြင်းငှာ မပေးလို၊ ဤသပိတ်ကို ငါ့အားသာလျှင် ပေးလော့” ဟု ဆို၏။

သဌေးကလည်း “ကောင်းကင်မှ ပျံတက်၍သာ ယူပါ” ဟု ဆိုကာ မပေးပဲ နေလေ၏။

တက္ကတန်းတို့သည် ခြောက်ရက်တိုင် အားထုတ်သော်လည်း မရပဲ ရှိလေ၏။

အရက်သမားတို့၏စကား

ခုနစ်ရက် မြောက်သော နေ့၌ အရှင် မဟာမောဂ္ဂလာန်နှင့် အရှင်ပိဏ္ဍာလဘာရဒွါဇ မထေရ် တို့သည် ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သို့ ဆွမ်းခံကြရန် တခုသောကျောက်ဖျာ၌ရပ်၍ သင်္ကန်းကိုရုံနေစဉ် အရက်သမားအချင်းချင်း စကားပြောကြသည်ကို ကြားရ၏။

“သူငယ်ချင်းတို့။ ။ ရှေးအခါ ကာလက ဂိုဏ်းဆရာကြီး ခြောက်ယောက်တို့သည် ဤလောက၌ ငါတို့သည်သာ ရဟန္တာ ဖြစ်ကုန်၏ဟု ဆိုကြ၏။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ အတောင်ခြောက်ဆယ် မြင့်သော ဝါးတိုင်၏ ထိပ်တွင် သပိတ်ကို ချိတ်ဆွဲ ထားပြီး ဤလောက၌ ရဟန္တာအစစ် ရှိပါက ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် လာ ရောက်၍ ယူစေသံတည်းဟု ကြွေးကြော်၍ထား၏။ ယနေ့ ခြောက် ရက် ရှိပေပြီ။ အဘယ်သူ တယောက်မျှ မယူနိုင်သေးချေ။ ဤ လောက၌ ရဟန္တာမရှိသည်မှာ ယခုမှပင် ထင်ရှားတော့၏”

ဤသို့ပြောဆိုကြသောစကားကိုကြားလျှင် အရှင်မောဂ္ဂလောန်က ပိဏ္ဏောလဘာရဒွါဇကို....

“ငါ့ရှင်-ဘာရဒွါဇ၊ သင်သည် ကြား၏ လော၊ ဤသေ သောက်ကျူးတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏သာသနာတော်ကိုစုံစမ်း လိုသကဲ့သို့ဆိုကြ၏။ သင်သည် ကြံသွား၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ယူလေလော့”

“ငါ့ရှင် မောဂ္ဂလောန်။ ။ သင်သည် တန်ခိုးကြီးသော သူ တို့တွင် မြတ်၏။ သင်သာလျှင် ဤသပိတ်ကို ယူပါလော့၊ သင် မယူလိုသည်ရှိသော် ငါသွားပါအံ့” ဟု ဆို၏။

“ငါ့ရှင်ယူလော့” ဟု အရှင် မောဂ္ဂလောန်က ဆို၏။

ကျောက်ဖျာကိုခြေမှည့်ပုံ

အရှင်ဘာရဒွါဇသည် အဘိဉာဏ် အခြေဖြစ်သော စတုတ္ထ ဖျာန်ကို ဝင်စား၍ သုံးဂါဝုတ် ရှိသော ကျောက်ဖျာကို ခြေမ ခြေဖျားဖြင့်ညှပ်လျက် ကောင်းကင်ခရီးမှ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြံသွား၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏အထက်မှ ခုနစ်ကြိမ်တိုင်လှည့်လည်၏။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သည် သုံးဂါဝုတ်မျှ ကျယ်ဝန်းသည် ဖြစ်ရာ ထိုကျောက်ဖျာသည်လည်း သုံးဂါဝုတ်ပင် ရှိသဖြင့် ရာဇဂြိုဟ် တပြည်လုံးကို ဖုံးအုပ်သကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ မြို့သူ မြို့သားတို့သည် မိမိ၏အပေါ်သို့ ကျအံ့သကဲ့သို့ ကြောက်လန့် ကြံပြီး စကော ဘန်းတို့ကို ဦးခေါင်းထက်မှ အုပ်၍ ပုန်းကြကုန်၏။

ခုနစ်ကြိမ်မြောက်၌ မထေရ်သည် ကျောက်ဖျာကိုခွဲ၍ ကိုယ်ကိုပြ၏။ လူများသည် ပိဏ္ဏောလမထေရ်ကိုမြင်၍ “အရှင်ဘုရား ကျောက်ဖျာကို ခိုင်ခိုင်ဆွဲထားပါ။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ပျက်စီးရပါတော့မည်” ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အရှင်ပိဏ္ဏောလမထေရ်သည် ကျောက်ဖျာကို ခြေမစွန်းဖြင့် တွန်း၍ လွှတ်လေလျှင် ကျောက်ဖျာသည် မိမိနေရာသို့ ပြန်၍တည်၏။

မထေရ်သည် သဌေး၏အိမ်အထက်မှ ရပ်လျက် နေ၏။ သဌေးသည် မြေကြီး၌ ရင်ဖြင့် ဝပ်လျက် မထေရ်ကို ရှိခိုးပြီးသော် “အရှင်ဘုရား။ ။ ဆင်းတော်မူပါလော့၊ အိမ်တွင်းသို့ ကြွတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ အရှင်မြတ်သည် သဌေးပင်သည်ကို သည်းခံ၍ ကြွရောက်၏။ သဌေးသည် စန္ဒကူးသပိတ်ကိုချစေ၍ ထောပတ်ဆီ ပျားသကာဟူသော စတုမဓုအရသာဖြင့် အပြည့်မျှလောင်းလှူ၏။ မထေရ်သည် သပိတ်ကိုယူ၍ ကျောင်းသို့ရွေးရုံကြွသွား၏။

အုတ်အော်သောင်းသောင်း ဖြစ်ခြင်း

ထိုအခါ တောတွင်းသို့ အလုပ်ကိစ္စများဖြင့် ရောက်နေကြသော လူအပေါင်း တို့သည် ပိဏ္ဏောလမထေရ်၏ တန်ခိုးပြာဋိဟာကို မမြင်ကြရကုန်။ သို့ဖြစ်၍ အရှင် နောက်သို့ စုဝေး

လိုက်လာကြပြီး လျှောက်ထားကြသော အသံမှာ အုတ်အော်
သောင်းသောင်းမျှညံ့လေ၏။ မထေရ်သည် ထိုသုတ္တံအားတန်ခိုး
ပြာဠိဟာကို ထပ်မံ၍ ပြတော်မူပြီး ကျောင်းသို့ကြွသွား၏။

ဘုရားသခင် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ သိက္ခာပုဒ် ပညတ်တော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ပိဏ္ဏောလ မထေရ် နောက်သို့ လိုက်၍
နေကြသော ပဲတင်ထပ်မျှသော လူမျိုး၏ အသံကိုကြားတော်
မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာက အကြောင်းစုံ လျှောက်ထား၍ သိတော်
မူလျှင် ဘာရဒ္ဒာဇ မထေရ်ကို ခေါ်စေ၍ မေးတော်မူရာ ဟုတ်
မှန်ကြောင်း လျှောက်ထားလျှင်

“သင်သည် အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ပြုရသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့
တော်မူပြီး ထိုသပိတ်ကို အပိုင်းပိုင်း ခွဲစေ၍ ရဟန်းတို့အား
မျက်စဉ်းမှုန့် ကြိတ်စေရန် ပေးဝေစေ၏။

ထို့နောက် တန်ခိုးပြာဠိဟာ ပြတော်မူခြင်းကို ကဲ့ရဲ့တော်မူ
ပြီး သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းတိတ္ထိတို့ကြား
လေလျှင်-

“ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့်သားတို့သည် ပညတ်အပ်သော
သိက္ခာပုဒ်ကို အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်ပင် မကျူး
လွန်ကြကုန်၊ ရဟန်းဂေါတမသည် ထိုသိက္ခာပုဒ်ကို စောင့်မည်
သာလျှင်တည်း။ ယခု ငါတို့တွင် အခွင့်ကောင်းရကြပြီ”

ဟုဆိုကာ မြို့လေးမျက်နှာတို့၌ လှည့်လည်ပြီး “ငါတို့သည်
မိမိလုဏ်ကိုးပြီး သစ်သားသပိတ်ကို အကြောင်းပြု၍ လူအပေါင်း
အား တန်ခိုးကို ပြခဲ့ကြ၊ ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့်တို့သည်
သပိတ်ကလေး တလုံးဖြင့် တန်ခိုးကို ပြကြ၏။ ပညာရှိသော
ရဟန်းဂေါတမသည် သပိတ်ကို ခွဲစေပြီး သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်

တော်မူ၏။ ယခု ငါတို့သည် ရဟန်းဂေါတမနှင့် တန်ခိုးပြိုင်ကြကုန်အံ့” ဟု လှည့်လည် ကြွေးကြော်ကြ၏။

မင်းနှင့် သရက်သီးပမာ

ထိုစကားကို ဗိမ္ဗိသာရမင်း ကြားလေလျှင် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ သွား၍

“အရှင်ဘုရားတို့သည် တန်ခိုးပြာဋိဟာကို မပြရန်သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်သည်ဟု ကြားရပါသည်၊ မှန်ပါသလား”

ဟု မေးလျှောက်၏။ ဘုရားသခင်က

“မှန်ပေ၏” ဟုမိန့်လျှင်

“တိတို့တို့သည် ယခု အရှင်ဘုရား တို့နှင့် တန်ခိုးပြိုင်ရန် ကြွေးကြော်နေကြပါပြီ၊ အဘယ်သို့ပြုမည်နည်း” ဟုလျှောက်၏။

“တကာတော်မင်းမြတ် တိတ္ထိတို့ ပြိုင်လိုက ပြိုင်ပါအံ့” ဟု မိန့်တော်မူလျှင်

“အရှင်ဘုရားတို့ သိက္ခာပုဒ်ကိုပညတ်ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလော” ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ ။ ငါသည် ငါ့အတွက် သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်သည်မဟုတ်၊ ငါ၏တပည့်သာဝကတို့အား သာလျှင်ပညတ်၏။

“အရှင်ဘုရားကို ချန်ထား၍ တပါးသော သူအတွက်သာ သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်ခြင်းသည် ရှိပါသလော”

“မင်းကြီး သင့်ကို တဖန် ပုစ္ဆာတခု မေးအံ့၊ သင့်နိုင်ငံ၌ မင်းဥယျာဉ်ရှိသည်မဟုတ်သလော”

“အရှင်ဘုရား၊ ရှိပါ၏”

“မင်းကြီး။ ။ သင်၏မင်းဥယျာဉ်မှ သရက်သီးစသည်တို့ကို အခြားသူများစားလျှင် အဘယ်သို့ ပြုသနည်း”

“အရှင်ဘုရား။ ။ မင်းပြစ်မင်းဒဏ် ပေးရပါသည်ဘုရား”

“ဤသို့ဆိုလျှင် သင်ကိုယ်တိုင်အတွက် စား၍ ရပါသလား”

“အရှင်ဘုရား ရပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် အကျွန်ုပ်ပစ္စည်းကို စားခြင်းဖြစ်၍ မင်းဒဏ်မရှိပါ”

“မင်းကြီး။ ။ သင်၏ ယူဇနာသုံးရာ ရှိသော နိုင်ငံ၌ အာဏာသည်ဖြစ်သကဲ့သို့၊ မိမိပိုင်ဥယျာဉ်မှ သရက်သီး စသည် တို့ကိုစားသဖြင့် ဒဏ်သည်မရှိသကဲ့သို့၊ သူတပါးတို့အားဒဏ်သည် ရှိသကဲ့သို့ ထို့အတူ စကြာဝဠာ ကုဋေတသိန်း၌ ငါဘုရား၏ အာဏာသည်နှင့်။ မိမိအား ပညတ်အပ်သော သိက္ခာပုဒ်ကို လွန်ကျူးခြင်းမည်သည် မရှိ၊ သာဝကတို့အားသာရှိ၏။ ငါ သည် တန်ခိုးပြာဋိဟာကိုဖက်ပြိုင်အံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

✽

✽

✽

(ဒုတိယပိုင်း)

သာဝတ္ထိပြည်သို့ကြွ၍၊ သရက်ဖြူ ပင်ရင်း၌ရေအစုံ၊

မီးအစုံ တန်ခိုးပြာဋိဟာတို့ကို ပြတော်မူခြင်း။

(ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ပွားများ နိုင်စေခြင်းငှါ၊ ဤ တန်ခိုး ပြာဋိဟာခန်း၌ အပြည့်အစုံဖော်ပြသွားပါမည်။)

ဥာဏ်များလှသည့် တိတ္ထိများ

မင်းကြီးကမေးလျှောက်၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်က ဤနေ့မှ လေးလလွန်သော ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌ သာဝတ္ထိပြည်ကို အမှီပြု၍

တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြပေအံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ (ဤသည်ကား အလုံးစုံသော ဘုရားရှင်တို့၏ ယမိုက်ပြာဋိဟာကို ပြတော်မူရာ အရပ်မဖြစ်၏။)

တိတ္ထိတို့သည် လေးလကြာလျှင် သာဝတ္ထိပြည်၌ တန်ခိုး ပြာဋိဟာကို ပြလိမ့်မည်၊ ယခုကစ၍ ရဟန်းဂေါတမကိုမျက်ခြေ မပြတ်စေပဲ နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်ကြကုန်အံ့၊ လူအပေါင်းတို့က မြင်၍မေးလျှင် ငါတို့က ရဟန်းဂေါတမကို တန်ခိုးပြိုင်မည်ဟုဆိုခဲ့သဖြင့် ထိုရဟန်းဂေါတမပြေးလေသည်ကို မပြေးနိုင်အောင် နောက်မှ လိုက်နေကြရသည်ဟု ပြောကြရန် တိုင်ပင်ထားကြ၏။

မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းခံကြရာအရပ်သို့၎င်း၊ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရာ အရပ်သို့၎င်း နောက်မှ တကောက်ကောက် သာလျှင် လိုက်ကြ ကုန်၏။ လူအပေါင်းတို့ကမေးလျှင်အထက်ကတိုင်ပင်ထားသည့် အတိုင်း ဖြေကြားကြ၏။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ လူအပေါင်းတို့သည် လည်း ဘုရားသခင်သာဝတ္ထိပြည်သို့ကြရာ လမ်းခရီးတလျှောက် သို့ နောက်မှလိုက်ကြ၏။ ထိုလူတို့လိုက်ကြခြင်းသည်ကား တန်ခိုး ပြာဋိဟာ ပြတော်မူခြင်းကို ဖူးမြင်ကုန်အံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍ လိုက် ကြခြင်း ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ခရီးအစဉ်ဖြင့်သာဝတ္ထိပြည်သို့ရောက်၏။ တိတ္ထိတို့သည်လည်း ထက်ချပ်မကွာ ရောက်ကြသဖြင့် သာဝတ္ထိ မြို့တွင်းသို့ဝင်ပြီး မိမိတို့၏တပည့် ဒါယကာများထံ အလှူငွေ ကောက်ခံပြီး ရရှိသောအလှူငွေများဖြင့် ရှားတိုင်တို့ကို မဏ္ဍာပ် ဆောက်၍ ကြာညီပွင့်တို့ကိုမိုး၍ ဤမဏ္ဍာပ်မှ တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြပေအံ့ဟု နေကြကုန်၏။

ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ဘုရားထံသို့သွား၍ “တိတ္ထိတို့သည် မဏ္ဍာပ်ကို ဆောက်နေကြပါပြီ၊ တပည့်တော်တို့သည် အရှင်ဘုရားတို့အတွက် မဏ္ဍာပ်ဆောက်ပါမည်” ဟုလျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားက “တကာတေ၌ ဆောက်ခြင်းငှါ မသင့်၊ ငါဘုရားအတွက် မဏ္ဍာပ်ဆောက်မည့် ဒါယကာရှိနေပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးက “အရှင်ဘုရားတကာတော်မှ လွဲ၍ အဘယ်သူသည် မဏ္ဍာပ်ဆောက်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ပါမည်နည်း” ဟု မေးလျှောက်လေလျှင်-

“မြတ်သောမင်းကြီး။ သိကြားမင်း ဆောက်လိမ့်မည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

တိတ္ထိတို့က သရက်ပင်များ ဖျက်ဆီးကြခြင်း

ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီးက အဘယ်အရပ်၌ တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြပါမည်နည်းဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားက “ကဏ္ဍ အမည်ရှိသော သရက်ဖြူပင်ရင်း၌ ယမိုက်ပြာဋိဟာကို ပြပေအံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သရက်ဖြူပင်ရင်းတွင် တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြတော်မူမည်တဲဟု တိတ္ထိတို့ကြားတော်မူလျှင် မိမိတို့အလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့ကို အကြောင်းကြား၍ တယူဇနာ အတွင်း၌ရှိသော သရက်ဖြူပင် မှန်သမျှ လိုက်လံခုတ်လှဲစေ၏။ အယုတ်သဖြင့် ထိုနေ့ပေါက်သော သရက်ပင်များကိုပင် နှုတ်စေ၏။

သရက်ဖြူပင် ပေါ်ထွန်းလာခြင်း

ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်တွင်းသို့ ကြွဝင်တော်မူ၏။ ကောသလမင်းကြီး၏

ကဏ္ဍ အမည်ရှိသော ဥယျာဉ်များသည် ခါချဉ် ထုပ် အတွင်း၌ သရက်သီးမှည့်ကြီးတလုံးကိုမြင်၍ ထိုသရက်သီး၏ အနံ့ကြောင့် အနီး၌နေကြသောကျီးတို့ကိုပျံ့ပြေးစေ၍ မင်းကြီးကိုဆက်သရန် ယူလာခဲ့၏။

လမ်းခရီးတွင် မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်၍ ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ပွားမိသည့်အလျောက် ဤသရက်သီးကို မင်းကြီးသို့ ဆက်သလျှင် ငါ့အား အသပြာရှစ်ကျပ်၊ သို့မဟုတ် တဆယ် ခြောက်ကျပ်ပေးမည်။ ဤမျှသောငွေသည် ငါ့အတွက် အဘယ်မျှ အကျိုးရှိမည်နည်း။ ဤသရက်သီးကို မြတ်စွာဘုရားအားလှူရလျှင် ဖြစ်လေရာရာ ဘဝသံသရာ အဆက်ဆက်ပင် မချို့ကေန အစီးအပွားကို ရှက်ဆောင်နိုင်သည် ဖြစ်လတံ့ ဟုစဉ်းစား၍ ထိုသရက်သီးမှည့်ကို မြတ်စွာဘုရားအား ကပ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်ကို ကြည့်တော်မူသောအခါ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးလေးယောက် လှူအပ်သော ကျောက်သပိတ်ကို သပိတ်အိပ်မှထုတ်၍ လက်တော်သို့ကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သပိတ်ကိုစောင်း၍ သရက်သီးကိုခံယူ၍ ထိုအရပ်၌ပင် နေတော်မူလိုသော အချင်းအရာကိုပြ၏။ အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည် သင်္ကန်းကိုခင်း၍ပေး၏။ ထိုအခါ၌ထိုခင်းထားသော သင်္ကန်းနေရာတွင် ထိုင်နေတော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည် ရေကို စစ်၍ သရက်သီးမှည့်ကို နယ်၍ အဖျော်ကိုပြု၍ ကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သရက်သီးဖျော်ရည်ကို သုံးဆောင်တော်မူပြီးဥယျာဉ်မှူး ကဏ္ဍအား “ဤ

ဘုရားသခင်သည် သရက်စေ့၏ အထက်၌ လက်ကိုဆေး
တော်မူ၏။ ဆေးတော်မူ ကာမျှပင်လျှင် ထွန်တုုံး မျှလောက်
အညောင့်ပင်စည်ရှိ၍ အဖြောင့်အားဖြင့် အတောင် ငါးဆယ်
ရှိသော သရက်ပင်သည် ပေါက်၍ လာ၏။ အရပ်လေးမျက်နှာ
တို့၌အကိုင်းတကိုင်းစီ ဖြစ်၏။ အထက်သို့ မတ်မတ်တက်သည်
ကား အကိုင်း တကိုင်းဖြစ်၏။ ဤသို့ ခက်မကြီး ငါးခုတို့သည်
အတောင်ငါးဆယ်စီ ရှိကြကုန်၏။ ထို သရက်ပင်သည် ထိုခဏ၌
ပင်လျှင် အပွင့်အသီးတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းကြကုန်၏။ တခုတခုသော
အရပ်၌ သရက်သီးမှည့် အခိုင်တို့သည် ဖြစ်ကြ၏။ ရဟန်း
တို့သည် သရက်သီးတို့ကို ဘုန်းပေးကြကုန်၏။ ကောသလ
မင်းကြီးလည်းသရက်ဖြူပင် ပေါက်သည့် သတင်းကို ကြား
လေလျှင် “ထိုသရက်ပင်ကို တစုံတယောက်မျှ မခုတ်ဖြတ်စေရ”
ဟုအမိန့်ထုတ်၏။ ထိုသရက်ပင်သည်ကဏ္ဍအမည်ရှိသော ဥယျာဉ်
စောင်စိုက်သဖြင့် ကဏ္ဍ သရက်ပင် ဟူ၍ ထင်ရှား၏။
သရက်စေ့ကို ဤအရပ်၌ပင်လျှင် စိုက်လော့” ဟုမိန့်တော်မူ၏။
ကဏ္ဍသည် မြေကိုယက်၍ သရက်စေ့ကိုစိုက်၏။

တိတ္ထိတို့ ပြေးကြရခြင်း

သေသောက်ကျူးတို့သည် သရက်သီးမှည့်တို့ကိုစား၍ တိတ္ထိ
တို့အား သင်တို့သည် ဂေါတမဘုရားက သရက်ပင်ရင်း၌ တန်ခိုး
ပြာဋိဟာပြမည်ဆို၍ သရက်ပင်တို့ကိုဖျက်ဆီးကြ၏။ ဤသရက်
ပင်သည် ကဏ္ဍသရက်ပင် အမည်ရှိ၏ဆိုကာ သရက်စေ့တို့ဖြင့်
ပစ်ကုန်၏။

သိကြားမင်းသည် လေနတ်သားအား တိတ္ထိတို့၏ မဏ္ဍာပ်ကို လေတိုက်၍ဖျက်ဆီးစေ၏။ နေနတ်သားအားလည်း နေအဝန်းကို အောက်သို့ဆွဲငင်ပြီး တိတ္ထိတို့အားပူစေလော့ဟု အမိန့်ပေး၏။ လေနတ်သားကိုမူ လေပေကိုထစေတော့ဟု အမိန့်ပေး၏။

နေမင်း၏အပူရှိန်ကြောင့် ချွေးတို့ဖြင့် စို၍နေသော ကိုယ်၌ လေနတ်သားက ဖုန်မှုန့်တို့ကိုလေပေထ၍ ပက်ဖျန်းလိုက်သဖြင့် ချွေးစို၍သောကိုယ်၌ မြူမှု အလိမ်းလိမ်း ဖြင့် တိတ္ထိတို့သည် တောင်ပို့များပမာ ဖြစ်ကြကုန်၏။

သိကြားမင်းသည် မိုးနတ်သားကို မိုးရွာချစေသောအခါ မြူအလိမ်းလိမ်း၊ ဖုံအလိမ်းလိမ်း တင်နေသော တိတ္ထိတို့သည် နွားပြောက်၊ နွားကျားများနှင့် တူနေကြ၏။

ထိုတိတ္ထိတက္ကတုန်းတို့သည် ရှက်လှသဖြင့် ခြေဦးတည့်ရာ အရပ်သို့သာ ပြေးကြကုန်၏။ ဤသို့ပြေးရင်း ပူရာဏကဿပ၏ တပည့် လယ်ထွန်သမားတယောက်သည် ပူရာဏကဿပအတွက် ယာဂုံအိုးကိုယူ၍ လယ်ထွန်ရာမှ ပြန်လာသဖြင့် နွားချည်ကြိုး တချောင်းဖြင့်လာလေလျှင် ပူရာဏကဿပသည် အိုးကို၎င်း၊ ကြိုးကို၎င်း တောင်းယူ၍မြစ်နားသို့သွား၍အိုးကိုကြိုးဖြင့်ချည်ပြီး ကြိုးကို မိမိလည်ပင်း၌ချည်နှောင်ကာ ရေထဲသို့ခုန်ချသေဆုံးကာ အဝီစိသို့ ရောက်လေ၏။

(တတိယပိုင်း)

သဘာဝကတို့က ပြာဋိဟာပြခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားခြင်းများ

မြတ်စွာဘုရားသည် ကောင်းကင်၌ ရတနာစကြွန်ကို ဖန်ဆင်း၏။ ထိုရတနာစကြွန်၏ တခုသော အစွန်းသည် အရှေ့စကြာဝဠာ အနားရေးသို့ ဆိုက်၏။ တခုသော အစွန်းသည် အနောက်စကြာဝဠာ အနားရေးသို့ဆိုက်၏။

ယမိုက်ပြာဋိဟာကို ဖူးမြော်ရန် ရောက်လာကြသော ပရိသတ်သည် သုံးဆယ်ခြောက်ယူဇနာအတိုင်းရှိသည်၏။

မွန်းယိမ်းလပ်သော် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ယခုအခါ၌ တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူအံ့သော အခါတည်းဟု ဂန္ဓကုဋ်တိုက်မှထွက်၍ ကျောင်းဦး၌ ရပ်တော်မူ၏။

သရဏီ အနာဂါမ်ဥပါသိကာမလျှောက်ထားပုံ

ထိုအခါတွင် သရဏီ အမည်ရှိသော တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးသော အနာဂါမ်တဦး ဖြစ်သော ဥပါသိကာမသည် မြတ်စွာဘုရားထံချဉ်းကပ်၍-

“အရှင်ဘုရား။ တပည့်တော်မကဲ့သို့ သမီးကောင်းရတနာ ရှိပါလျက်၊ အရှင်မြတ်သည် ပင်ပန်းခြင်းကိစ္စ မရှိသင့်ပါ။ တပည့်တော်မသည် တန်ခိုးပြာဋိဟာကိုပြုပါအံ့” ဟုလျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက “သရဏီ။ သင်သည် အဘယ်သို့ ပြာဋိဟာကို ပြမည်နည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား။ ။တခုသော စကြာဝဠာတိုက်မြေပြင်ကို ရေဖြင့်ပြည့်စေ၍ ရေကြက်မငယ်ကဲ့သို့ အနောက် စကြာဝဠာမှ ငုတ်၍ အရှေ့စကြာဝဠာ အနားရေး၌ ကိုယ်ကို ဖော်ပြပါအံ့။ အရှေ့စကြာဝဠာမှငုတ်၍၊ အနောက်စကြာဝဠာအနားရေးထိ၊ တောင်စကြာဝဠာမှငုတ်၍ မြောက်စကြာဝဠာ အနားရေးထိ၊ မြောက် စကြာဝဠာမှငုတ်၍၊ တောင် စကြာဝဠာ အနားရေး၌ ပေါ်ပါအံ့။ ထို့အတူ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် အနားရေးမှငုတ်၍ အလယ်၌ပေါ်ပါအံ့။ ဤအခါ ဤသူကား မည်သူနည်းဟုမေးကြသည်ရှိသော် ဤရေကြက်မကား ဃရဏီ အမည်ရှိဟု သိကြရလျှင် ဘုရားရှင်၏တပည့် ဤဥပသကာမ၏ တန်ခိုးသည်ဤမျှလောက်ဖြစ်တုံသေး၏။ ဗုဒ္ဓဘုရား၏အာနုဘော် တော်သည်ကား အဘယ်သို့ဆိုဘွယ်ရာရှိအံ့နည်းဟု တိတ္ထိတို့သည် ပြေးကြလေကုန်ပါအံ့” ဟုလျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက-

“ဃရဏီ။ ။သင်ဤသို့ပြုနိုင်သည်ကို ငါဘုရား သိတော် မူ၏။ သို့သော် ပရိသတ်အလယ်၌ သင့်ကို ငါဘုရားခွင့်ပြုတော် မမူ။

ဃရဏီ ဥပါသိကာမသည် “ဘုရားသခင် ခွင့်ပြုတော်မမူ သည်မှာ ငါထက် တန်ခိုးပြာဋိဟာကိုပြုစွမ်းနိုင်သောတပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်ရှိ၏” ဟု စဉ်းစားလျက် သင့်တင့် လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌နေ၏။

ထင်ရှားတော်မူစေရန်

မြတ်စွာဘုရားသည် သုံးဆယ့်ခြောက်ယူဇနာ အတိုင်းအရှည် ရှိသော ပရိသတ်၏အလယ်၌ ဃရဏီနည်းတူစွာ အခြားသော

ပုဂ္ဂိုလ်တို့အားလည်း ခြင်္သေ့မင်းအသံနှင့်တူသော မကြောက်
မရွံ့ရဲရင့်သောအသံဖြင့် ကျူးရင့်စေခြင်းဖြင့် ထိုသူတို့၏ ဂုဏ်ကို
ထင်မှားခြင်းဖြစ်လတ္တံ့ ဟု ဆင်ခြင်အောက်မေ့တော်မူသည်ဖြစ်၍
တပါးသောသူတို့ကိုလည်း မေးတော်မူ၏။

“သင်တို့သည်တန်ခိုးပြာဋိဟာကို အဘယ်သို့ပြုကုန်အံ့နည်း”
ဟု မေးတော်မူ၏။ ထိုသူတို့သည် အရှင်ဘုရား၊ ဤသို့ ဤသို့လျှင်
ပြုပါကုန်အံ့ဟု ဘုရားသခင် ရှေ့တော်မှလျှင် ခြင်္သေ့မင်းနှင့်
တူသောအသံဖြင့် လျှောက်ကြား၏။

စူဠအနာထပိဏ် အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ် လျှောက်ကြားပုံ
လူအပေါင်းတို့တွင် စူဠအနာထပိဏ် သဌေးသည် ငါကဲ့သို့
သဘောရှိကုန်သော အနာဂါမ် ဒါယကာ ဖြစ်ကုန်သော
သားကောင်းရတနာတို့ ထင်ရှား ရှိပါလျက် ဘုရားသခင်၏
ပင်ပန်းခြင်းကိစ္စသည် မရှိသင့်ပေဟု စဉ်းစားမိသဖြင့်-

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့်တော်သည်တန်ခိုးပြာဋိဟာ
ကို ပြုပါအံ့” ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်က “အဘယ်သို့ပြုအံ့နည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။
“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့်တော်သည် တဆယ်
နှစ်ယူဇနာ ရှိသော ဗြဟ္မာမင်း တို့၏ ကိုယ်ကို ဖန်ဆင်း၍
ဤပရိသတ်၏အလယ်၌ မိုးချုန်းသံကြီးနှင့် တူသော အသံဖြင့်
ဗြဟ္မာမင်း၏ လက်ပန်းပေါက်ခတ်ခြင်းကဲ့သို့ လက်ပန်းပေါက်
ခတ်ပါမည်။

လူအပေါင်းတို့က ဤအသံသည် အဘယ်အသံနည်း ဟု
မေးသည်ရှိသော် စူဠအနာထပိဏ်သဌေး၏ဗြဟ္မာမင်း လက်ပန်း
ပေါက်သံ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြလျှင် တိတ္ထိတို့သည် သူကြွယ်၏

အာနုဘော်သည် ထိုမျှလောက်ဖြစ်လျှင် ဗုဒ္ဓဘုရား၏ အာနုဘော်သည် အဘယ်ဆိုဘွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်းဟု အရှင်ဘုရားတို့ကို မျက်နှာမဆိုင်ရဲဘဲ ပြေးကုန်လတ္တံ့။

ဤသို့ လျှောက်ကြားသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားက သင်၏ အာနုဘော်ကို ငါဘုရားသိ၏။ သို့သော်တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြခြင်းကို ခွင့်ပြုတော်မမူချေ။

ခုနစ်နှစ်အရွယ် စီရသာမဏေမ လျှောက်ကြားပုံ

ထို့နောက်တွင် ပဋိသမ္ဘိဒါသို့ရောက်သော ခုနစ်နှစ်အရွယ်ရှိ စီရသာမဏေမသည် မြတ်စွာဘုရားကို မှခိုး၍-

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့်တော် မသည် တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြုပါအံ့” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်က “အဘယ်သို့ပြုအံ့နည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။မြင့်မိုရ်တောင်ကို၎င်း၊ စကြာဝဠာတောင်ကို၎င်း၊ ဟိမဝန္တာကို၎င်း၊ ဤအရပ်သို့ ယူဆောင်ပြီး အစဉ်အတိုင်းထား၍တပည့်တော်မသည် ဟင်္သာမကဲ့သို့ထိုအရပ်မှ ထွက်၍ ပျံသွားပါအံ့။

လူအပေါင်းတို့သည် တပည့်တော်မကိုမြင်၍ ဤသူကား အဘယ်သူနည်းဟုမေးလျှင် စီရအမည်ရှိသော သာမဏေမတည်းဟု ပြောကြလတ္တံ့။ ထိုအခါတိတ္ထိတို့သည် ခုနစ်နှစ်မျှသာရှိသော သာမဏေမလေး၏ အာနုဘော်သည် ထိုမျှရှိလျှင် ဗုဒ္ဓ ရှင်တော်ဘုရား၏ အာနုဘော်သည် အဘယ်ဆိုဘွယ်ရာ ရှိအံ့နည်းဟု အရှင်ဘုရားတို့ကို မျက်နှာမဆိုင်ရဲဘဲ ပြေးကုန်လတ္တံ့။

ဤသို့ လျှောက်ကြားသည် ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် သင်၏ အာနုဘော်ကို ငါသိ၏ ဟု မိန့်တော်မူပြီး တန်ခိုး ပြာဋိဟာပြခြင်းကို ခွင့်ပြုတော်မမူချေ။

ခုနစ်နှစ်ရှယ် စုန္ဒသမဏေလျှောက်ကြားပုံ

ထိုနောက်တွင် ပဋိသမ္ဘိဒါသို့ ရောက်သော၊ အာသဝေါကုန် ပြီးသော ခုနစ်နှစ်သာရှိသော စုန္ဒသမဏေသည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ -

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့် တော် သည် တန်ခိုး ပြာဋိဟာကိုပြုပါအံ့ ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်က အဘယ်သို့ ပြုအံ့နည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့် တော် သည် ဇမ္ဗူ ဒီပါ ကျွန်း၏ တံခွန်သဖွယ် ဖြစ်သော ဇမ္ဗူသပြေပင်ကြီးကို ပုခုံး၌ ထမ်း၍ ဇမ္ဗူသပြေသီးတို့ကိုလှုပ်ချေ၍ ဤပရိသတ် အပေါင်းကို စားပါစေအံ့၊ ပင်လယ်ကသစ်ပွင့်တို့ကိုလည်းယူဆောင်၍ အရှင် ဘုရားတို့ကို ပူဇော်ပါကုန်အံ့” ဟု လျှောက်၏။

ဤသို့ လျှောက်ကြားသည် ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသခင်က သင်၏အာနုဘော်ကို ငါဘုရားသိ၏ဟု မိန့်တော်မူပြီး တန်ခိုး ပြာဋိဟာကို ခွင့်ပြုတော်မမူချေ။

ဥပ္ပလဝဏ္ဏထေရ်ရီမ လျှောက်ကြားပုံ

ထိုနောက်တွင် ဥပ္ပလဝဏ္ဏ အမည်ရှိသော ထေရ်ရီမသည် မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍ “အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့်တော်မ သည်တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြုပါအံ့ဟု လျှောက်၏။ ဘုရား သခင်က အဘယ်သို့ပြုအံ့နည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့်တော်မသည် တဆယ်နှစ်ယူဇနာရှိသောပရိသတ်ကိုလှည့်လည်လျက် သုံးဆယ်ခြောက်ယူဇနာ အတိုင်း အရှည်ရှိသော ပရိသတ်၌ ခြံရံလျက် စကြာဝတေးမင်းအဖြစ်နှင့်လာ၍ အရှင်ဘုရားတို့ကို ရှိခိုးပါအံ့”

ဤသို့လျှောက်ကြားသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားက သင်၏ အာနုဘော်ကိုသိ၏ ဟု မိန့်တော်မူပြီးတန်ခိုးပြာဋိဟာပြခြင်းကို ပယ်တော်မူ၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန် လျှောက်ကြားပုံ

ထိုနောက်တွင် အရှင်မောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍ “အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့်တော်သည် တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြုပါအံ့ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်က အဘယ်သို့ ပြုအံ့နည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့်တော်သည် မြင့်မိုရ်တောင်မင်းကို သွားကြား၌ထား၍ ပဲနောက်စေ့ မုန့်ညှင်းစေ့ ကဲ့သို့ ကိုက်ဝါးပါအံ့ဟု” လျှောက်၏။

“အခြားတပါးကို အဘယ်သို့ပြုအံ့နည်း” ဟု မေးတော်မူပြန်၏။

“ဤမြေကြီးကို သင်ဖြူးကဲ့သို့လိပ်၍ လက်ချောင်းကြား၌ ထားပါအံ့”

“ထိုမှတပါး အဘယ်သို့ပြုအံ့နည်း” ဟု မေးတော်မူပြန်၏။

“မဟာပထဝီမြေကြီးကို အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့လှန်၍ မြေဆီဩဇာကို လူအပေါင်းအား စားစေအံ့” ဟု လျှောက်၏။

“အခြားတပါးကို အဘယ်သို့ပြုအံ့နည်း” ဟု မေးတော်မူပြန်၏။

“လက်ဝဲလက်ကို မြေပြင်ကဲ့သို့ပြု၍ ဤလူတို့ကို လက်ျာ လက်ဖြင့် ဆွဲငင်၍ တပါးသော ကျန်း၌ကဲ့သို့ ထားပါအံ့” ဟု လျှောက်၏။

“တပါးသောပြာဠိဟာကို အဘယ်သို့ပြုအံ့နည်း” ဟု မေး တော်မူပြန်၏။

“မြင့်မိုရ်တောင်ကို ထီးရိုးပြု၍ မဟာပထဝီ မြေပြင်ကြီးကို ထိုထီးရိုး၏အထက်၌ တင်ထား၍ ထီးလက်စွဲသော ရဟန်းကဲ့သို့ လက်တဖက်ဖြင့်ကိုင်စွဲ၍ ကောင်းကင်၌ စကြိုန်သွားပါအံ့” ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားက “သင်၏အာနုဘော်ကို ငါသိ၏” ဟု မိန့် တော်မူပြီး ထိုရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုလည်း တန်ခိုးပြာဠိဟာပြခြင်းကို ခွင့်မပေးချေ။

ရှင်မောဂ္ဂလာန်က မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ထက်လွန်ကဲစွာ တန်ခိုးပြာဠိဟာပြနိုင်သူကို သိတော်မူသည်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သင့် တင့်လျောက်ပတ်သောအရပ်၌ နေလေ၏။

ထို့နောက် ရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို

“ချစ်သား မောဂ္ဂလာန်။ ။ ငါဘုရား ရွက်ဆောင်ရမည့် ဝန်ကို သူတပါးသည် ရွက်ဆောင်နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ ဤသို့ ဘုရားဖြစ်တော်မူသည့်အတွက် ငါဘုရားရွက်ဆောင်ရမည့်ဝန်ကို အခြားမည်သူမျှ ရွက်ဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိသည်အဖြစ်ကား အကြီး အကျယ် ချီးမွမ်းအံ့ဩဘွယ် မဟုတ်သေး၊ အဓိတ်တိရစ္ဆာန် ဖြစ်သောအခါ၌လည်း ငါ၏ ရွက်ဆောင်ဖွယ်ရာ ဝန်ကို ရွက် ဆောင်နိုင်သည့် အခြားတပါး မရှိဘူးသည်သာလျှင်တည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “အရှင်မြတ်ဘုရား အဘယ်အခါ၌ပါနည်း” ဟု

မထေရ်က မေးလျှောက် အပ်သည် ရှိသော် အတိတ် ဇာတ်ကို
ဟောတော်မူ၏။

အဖွားအိုနှင့် ဘုရားလောင်းနှားငယ် အတိတ်ဝတ္ထု

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း
ကြီး မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားအလောင်းတော်သည် နှားအမျိုး
၌ ဖြစ်၏။ ထိုနှားရှင်တို့သည် အဖွားအိုတယောက်၏ အိမ်တွင်
ငယ်စဉ်ကပင် မှီခိုနေထိုင်ကြရသဖြင့် ထိုနှားငယ်ကို အဖွားအို
အား ပေးကြ၏။

အဖွားအိုသည် ဘုရားလောင်းနှားငယ်ကို သားကဲ့သို့ချစ်၍
ကောင်းစွာ ကျွေးမွေး ထား၏။ မည်းနက်သော မျက်စဉ်းညို
အဆင်းရှိသောကြောင့် (အယျိုက, ကာလက) ဟူသော အမည်
ဖြင့် ထင်ရှား၏။ ဘုရားလောင်းနှားသည် တဖြေးဖြေးကြီးမင်း
အရွယ်ရောက်လေလျှင် ရှာ၌ရှိသော နှားတို့နှင့်အတူတကွ လှည့်
လည် စားသောက်၏။ သဘောကောင်း၏၊ သည်းခံ၏၊ ရှာမှ
ကလေးငယ်တို့သည် ဦးချိုတို့၊ လည်ပင်းတို့ကိုခို၍ စီးကြ၏။
အမြီးစဉ်းကိုင်ဆွဲ၍ ကစားကြကုန်၏။ ကျောက်ကုန်းထက်၌လည်း
တက်စီးကြကုန်၏။

ထိုဘုရားလောင်းနှားသည် ငါ၏အမေမှာ ဆင်းရဲလှ၏။ ငါ
ကို သားအဖြစ် မငြီးမငြူကျွေးမွေးပေ၏။ ငါသည် အမေအိုကို
အလုပ်လုပ်၍ ကျွေးရလျှင် ကောင်းလေစွာဟု ကြံ၍ နှားတို့၏
ရတတ်သောအခါကို သွားယင်းလာယင်း စုံစမ်းလျက်ရှိ၏။

တနေ့တွင် လှည်းကုန်သည်၏သားသည် လှည်းငါးရာတို့ဖြင့် ကုန်များကိုတင်ယင်း မညီမညွတ် နက်ရှိုင်းသော ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်၏။ လှည်းကုန်သည်၏နှားတို့သည် မြင့်မားသောဆိပ်ကမ်း ပေါ်သို့ မတက်နိုင်ကြ၊ လှည်း ငါးရာမှ နှားတို့ကို ထမ်းပိုး အဆင့်ဆင့်ဖြင့် ထ၍ ဆွဲစေသော်လည်း မတက်နိုင်ကြကုန်၊ ဘုရား လောင်းနှားသည်အခြားသောနှားတို့နှင့်အတူကမ်းနားသို့ရောက် လာ၏။ လှည်းကုန်သည်၏သားသည် နှားတို့၏လက္ခဏာကျမ်းကို တတ်၏။ ထိုနှားအုပ်ထဲမှ နှားဥသုဗ အာဇာနည်ကိုရှာဖွေပြီး လျှင် ဤအာဇာနည်နှားသည် ငါ၏လှည်းတို့ကို ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်အောင် စွမ်းဆောင် နိုင်ပေလိမ့်မည်၊ နှားရှင် ဘယ်မှာ ရှိသနည်း ဟု သူငယ်တို့အား မေး၏။ သူငယ်တို့က နှားရှင် ဤအရပ်မှာ မရှိ၊ ယူ၍ ခိုင်းနိုင်ပါသည်ဟု ပြောကြလျှင် ဘုရား လောင်း နှားကို နှာဖားကြိုးထိုး၍ ဆွဲသည်။ ဘုရားလောင်းသည် အဖိုးအခကို ပြောမှ လိုက်မည်ဟု ကြံ၍ မလိုက်ပဲ နေ၏။ နှာဖား ကြိုးကိုဆွဲသော်လည်း လှုပ်ရှားလာအောင်ပင် မတတ်နိုင်ကြပေ။

လှည်းကုန်သည်၏ သားသည် ဘုရားအလောင်း၏ အလိုကို သိ၍ “အသင်သည်လှည်းငါးရာတို့ကိုကုန်းပေါ်သို့ရောက်အောင် ဆွဲဆောင်ပေးလျှင် လှည်းတစီးကို နှစ်သပြာ ကျစီ အခထား၍ အသပြာ တထောင် ပေးပါမည်ဟု ပြော၏။ ထိုအခါမှ ဘုရား လောင်းနှားသည် အလိုလို လိုက်သွား၍ လှည်းတို့ကိုကုန်းပေါ်၌ တင်ပေး၏။ လှည်းငါးရာကို တပင်တပန်း တင်ပေး ပြီးသော အခါ လှည်းကုန်သည်၏သားသည် လှည်းတစီးလျှင် တစ်သပြာ ကျဖြင့် လှည်းငါးရာအတွက် အသပြာ ငါးရာကို လည်ပင်း၌ ချည်၍ ပေး၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဤ သူကား သတ်မှတ်

ထားသော အဖိုးအခကို မပေးဟု လှည်းတို့၏ရှေ့မှလမ်းမခရီးကို ဖိလာ ကန့်လန့်ရပ်နေ၏။ ဘုရားလောင်း နွားကို ဖယ်သွားရန် ကြိုးစားသော်လည်း မတတ်နိုင်ကြ၊ သို့ဖြင့်ပင် အသပြာတထောင် ပြည့်အောင် လည်ပင်းတွင် ဆွဲ၍ပေးမှလမ်းဖယ်ပေးပြီး အသပြာ တထောင်ထုပ်ဖြင့် မိခင်အမယ်အို၏ အိမ်သို့ ပြန်လာ၏။

ရွာသား သူငယ်တို့သည် ဤအထုပ်ကို မည်သူက လည်ပင်း၌ ဆွဲပေးသနည်းဟု ဘုရားလောင်းနွား၏ အနီးသို့ လာကြလျှင် လိုက်ဝှေ့ခြိမ်းခြောက် ထွက်ပြေးစေလျက် အိမ်သို့ရောက်အောင် ပြန်၏။ လှည်း ငါးရာတို့ကို ချောက်ကမ်းပါးမှ ကုန်းပေါ်သို့ သယ်ဆောင်ရခြင်းကြောင့် မျက်စိများနီ၍ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သော အသွင်အပြင်မှာ ထင်ရှားနေ၏။ အမယ်အိုသည်ဘုရားလောင်း၏ လည်ပင်း၌ အသပြာထုပ်ကို မြင်၍ “ချစ်သား ဤဥစ္စာထုပ်ကို အဘယ်က ရခဲ့သနည်း”ဟု မေးပြီး လိုက်ပါလာကြသောသူငယ် တို့ကို စုံစမ်းသဖြင့် အကြောင်းစုံ ကြားသိရလျှင်....

“ချစ်သား။ ။သင်ရှာ၍ရသော လုပ်ခကို ငါစားရမည် လော၊ အဘယ်ကြောင့် အပင်ပန်းခံဘိသနည်း”ဟုဆိုခါ ဘုရား အလောင်းနွားကို ရေနွေးဖြင့် ရေချိုးပေးပြီး တကိုယ်လုံးဆီဖြင့် လိမ်းကျံပေးပြီး သင့်တော်သော အစာတို့ကို ကျွေးမွေး၍ သက်သာရာကိုရစေ၏။ အသက်၏အဆုံး၌ ဘုရားလောင်းနှင့် အမယ်အိုတို့သည် ကံအားလျော်စွာ လားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ “အယျံက, ကာလက” မည်သော ဇာတ်တော်ကို ဟောတော်မူပြီး....

“ချစ်သား မောဂ္ဂလာန်။ ။ငါဘုရားသည် ယခုအခါ၌ သာလျှင် သူတပါးတို့ မဆောင်နိုင်သောဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင် သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ရွက်ဆောင်ခဲ့ဘူးသည်သာ”ဟု အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၍ ဟောတော် မူပြီးသည့် အဆုံး၌ ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းတော်မူရာ အယျံက, ကာလက မည်သော် နှားသည် မြတ်စွာဘုရားသခင် ဖြစ်တော်မူ၏။ အဖွားအိုသည် ဥပလဝတ်မထေရ်မဖြစ်၏ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ထိုနောက် နန္ဒိဝိသာလဇာတ်ကိုလည်း ထပ်မံဟောတော်မူရာ အတိတ်ဇာတ်ကိုမဖေပြတော့ပဲ ဂါထာတော်အနက်အဓိပ္ပာယ် ကိုသာ ဖော်ပြပါအံ့။

ရဟန်းတို့။ ။သူတပါးနှင့် စကားပြောဆိုလျှင် နှစ်သက် ဖွယ်သော စကားကိုသာ ပြောရာ၏။ မနှစ်သက် ဖွယ် သော စကားကို တရံတဆစ်မျှ မပြောဆိုရာ၊ နှစ်သက် ဖွယ်ကို ပြောဆိုသော ပုဏ္ဏား၏ လေးသောလှည်းငါးရာ ဝန်ကို ရွက်ဆောင်ခဲ့ပြီ၊ ထိုပုဏ္ဏားအား ဥစ္စာကိုလည်း ရစေပြီး ပုဏ္ဏားသည် ဥစ္စာရသောကြောင့်လည်း နှစ်လို ဝမ်းသာဖြစ်ရပြီ။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဤသို့ နန္ဒိဝိသာလ ဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

(စတုတ္ထပိုင်း)

ကဏ္ဍသရက်ပင်ရင်းတွင် ရေ-မီး အစုံအစုံသော
ယမိုက်ပြာဠိဟာ ပြတော်မူခန်း။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဤသို့ဇာတ်တော်ကို ဟောကြား
တော်မူပြီးသည့်ကာလ ရတနာစင်္ကြန်ထက်သို့ ကြွတော်မူပြီး
ရှေ့တည့်တည့်မှ တဆယ် နှစ်ယူဇနာ၊ အနောက်အရပ်မှတဆယ်
နှစ်ယူဇနာ၊ မြောက်အရပ်မှ တဆယ် နှစ်ယူဇနာ၊ တောင်
အရပ်မှ တဆယ် နှစ်ယူဇနာအားဖြင့် အသီးသီးတည်ရှိသည်ဖြစ်၍
အခြားအားဖြင့် ပိုင်းခြား ရေတွက်သည်ရှိသော် နှစ်ဆယ်
လေးယူဇနာရှိသော ပရိသတ်အလယ်၌ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်
ယမိုက်ပြာဠိဟာကို ပြတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထို တန်ခိုးပြာဠိဟာကို ပြတော်
မူရာ၌ အတိုင်းမသိ လျှင်မြန်သော ဥာဏ်တော်သည် သာတည်း၊
ဤအရာ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝကတပည့်တို့နှင့် မပတ်သက်
သော အစုံစုံသော ပြာဠိဟာကို ပြတော်မူ၏။

ဤယမိုက် ပြာဠိဟာကို ပြတော်မူသည့် အခြင်း အရာကို
အစဉ်အားဖြင့် ဤသို့ဖော်ပြပါအံ့။

မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ကိုယ်တော်မှအထက်ပိုင်းသည် မီးအလျှံ
ဖြစ်၏။ အောက်ပိုင်းသည် ရေအယဉ် ဖြစ်၏။

ကိုယ်တော်၏ရှေ့မှ မီးအလျှံ ဖြစ်သောအခါ ကိုယ်တော်၏
နောက်ပိုင်းသည် ရေအယဉ် ဖြစ်၏။

ကိုယ်တော်၏နောက်ပိုင်း၌မီးအလျှံဖြစ်သောအခါ ရွှေပိုင်း၌ ရေအယဉ်ဖြစ်၏။ လကျာ မျက်လုံးတော်မှ မီးအလျှံ ဖြစ်သော အခါ လက်ဝဲမျက်လုံးတော်မှ ရေအယဉ် ဖြစ်၏။ လက်ဝဲမျက်လုံး တော်မှ မီးအလျှံဖြစ်သောအခါ လကျာ မျက်လုံးတော်မှ ရေ အယဉ် ဖြစ်၏။ လကျာနားတော်မှ မီးအလျှံ ဖြစ်သောအခါ လက်ဝဲနားတော်မှ ရေအယဉ်ဖြစ်၏။ လက်ဝဲနားတော်မှမီးအလျှံ ဖြစ်သောအခါ လကျာနားတော်မှ ရေအယဉ်ဖြစ်၏။ လကျာ နှာခေါင်းတော်မှ မီးအလျှံဖြစ်သောအခါ လက်ဝဲ နှာခေါင်း တော်မှ ရေအယဉ်ဖြစ်၏။

လက်ဝဲ နှာခေါင်းတော်မှ မီးအလျှံဖြစ်သောအခါ လကျာ နှာခေါင်းတော်မှ ရေအယဉ်ဖြစ်၏။

လကျာ ပုခုံးစွန်းတော်မှ မီးအလျှံဖြစ်သောအခါ လက်ဝဲ ပုခုံးစွန်းတော်မှ ရေအယဉ်ဖြစ်၏။

လက်ဝဲပုခုံးစွန်းတော်မှ မီးအလျှံ ဖြစ်သောအခါ လကျာ ပုခုံးစွန်းတော်မှ ရေအယဉ် ဖြစ်၏။

လကျာလက်တော်မှ မီးအလျှံဖြစ်သောအခါ လက်ဝဲလက် တော်မှ ရေအယဉ်ဖြစ်၏။ လက်ဝဲလက်တော်မှ မီးအလျှံ ဖြစ် သောအခါ လကျာလက်တော်မှ ရေအယဉ် ဖြစ်၏။ လကျာ နံပါးမှ မီးလျှံဖြစ်သောအခါ လက်ဝဲနံပါးမှရေအယဉ် ဖြစ်၏။ လက်ဝဲနံပါးမှမီးအလျှံဖြစ်သောအခါ လကျာနံပါးမှရေအယဉ် ဖြစ်၏။ လကျာခြေတော်မှ မီးအလျှံ ဖြစ်သောအခါ လက်ဝဲ ခြေတော်မှ ရေအယဉ်ဖြစ်၏။ လက်ဝဲခြေတော်မှ မီးအလျှံဖြစ် သောအခါ လကျာခြေတော်မှ ရေအယဉ်ဖြစ်၏။ လက်ချောင်း

တော်ကြားတို့တွင်တခုသောလက်ချောင်းတော်ကြားကမီးအလှုံ
ဖြစ်လျှင် တခုသောလက်ချောင်းတော်ကြားကရေအယဉ်ဖြစ်၏။

မျှားစွာသောမွေးညှင်းတော်တွင်းတို့တွင်တခုသောမွေးညှင်း
တော်တွင်းမှ မီးအလှုံ ဖြစ်သောအခါ တခုသောမွေးညှင်းတော်
တွင်းမှ ရေအယဉ်ဖြစ်၏။

ညိုသောရောင်ခြည်တော်၊ ရွှေသောရောင်ခြည်တော်၊ နီသော
ရောင်ခြည်တော်၊ ဖြူသောရောင်ခြည်တော်၊ မောင်းသော ရောင်
ခြည်တော်၊ ပြိုးပြိုးပြက်သောရောင်ခြည်တော်ဟုဆိုအပ်ကုန်သော
ခြောက်သွယ်သော ရောင်ခြည်တော်တို့ကို လွှတ်လျက် စင်္ကြံ
ကြွတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ရပ်လည်းရပ်တော်မူ၏။ ထိုင်လည်း
ထိုင်တော်မူ၏။ လျောင်းခြင်းကိုလည်း ပြုတော်မူ၏။

နိမ္မိတကိုယ်စား ဘုရားသည်လည်း ရပ်လည်း ရပ်တော်မူ၏။
ထိုင်လည်း ထိုင်တော်မူ၏။ လျောင်းခြင်းကိုလည်းပြုတော်မူ၏။

ဤသို့သော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို မြတ်စွာဘုရားသည် ထို
ရတနာစင်္ကြံနှင့် စင်္ကြံကြွ၍ ပြုတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် တေဇောကသိုဏ်း ဝင်စားလျှင်
မီးအလှုံ သည်ဖြစ်၏။ အာပေါကသိုဏ်းဝင်စားလျှင် ရေအယဉ်
သည် ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အစုံအစုံသော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို
ပြုရာ၌ ဥာဏ်တော်သည် လျင်မြန်သည်ထက်အထူးလျင်မြန်သော
ဥာဏ်တော်၏ အစွမ်းပင်ဖြစ်၏။ တပည့်သာဝကတို့ပင် မစွမ်း
နိုင်သော ဥာဏ်တော်၏လျင်မြန်ခြင်းတည်း။

မီးအလျှံသည်လည်း ရေအယဉ်နှင့် မရောနှော၊ ရေအယဉ်သည်လည်း မီးအလျှံ ဟို့နှင့်မရောနှောဘဲ အစုံအစုံသော ရေအယဉ်၊ မီးအလျှံ တို့သည် ဗြဟ္မာ့ဘုံတိုင်အောင် ပျံတက်၍ စကြာဝဠာ မျက်နှာလေးဝ၌ ကျ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မှ ထွက်သော ခြောက်သွယ်သော ရောင်ခြည်တော်တို့သည် အိုးတို့ဖြင့် သွန်လောင်းလိုက်သော ရွှေမုန့်များကဲ့သို့ ၎င်း၊ ယန္တရားစက်မှ သွန်ကျ ထွက်လာသော ရွှေရေအယဉ်ကဲ့သို့ ၎င်း၊ တခုသော စကြာဝဠာတိုက်မှ တက်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ထိခိုက်လျက် သုတ်နစ်ပြန်လည်လာခဲ့ပြီးသော အခါ စကြာဝဠာ အနားရေးကို သာလျှင် ယူကုန်၏။

တခုသော စကြာဝဠာတိုက်သည် ကောက်ကွေးသော အချင်းတို့ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော ဗေဒိအိမ်ကဲ့သို့ တပြိုင်နက်သော အလင်းရောင် ဖြစ်သည်။

ထိုတနေ့လုံးပင် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် စင်္ကြံနီကြွတော်မူ၍ တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြုတော်မူလျက် အကြားအကြား၌ လူများ အပေါင်းအား တရားတော်ကိုသာ ဟောတော်မူ၏။ ဟောတော်မူသော်လည်း အားထုတ်ခြင်း လွတ်ကင်းသည်မရှိပဲ မိမိခန္ဓာကိုယ်တော်ကိုလည်း သက်သာစွာ နေခြင်းကို ပေးတော်မူသေး၏။

ထိုခဏ၌ လူများအပေါင်းသည် ကောင်းချီး ပေးကြ၏။ ထိုလူအပေါင်း၏ ကောင်းချီးတို့ဖြစ်သော ကာလ၌ မြတ်စွာဘုရားလည် ရှေးဦးစွာ ကြီးစွာသော ပရိသတ်၏စိတ်ကို ကြည့်တော်မူလျက် တယောက်ယောက်သော သူ၏ ကျက်စားသော စိတ်အာရုံကို တဆယ့်ခြောက်ပါးသော အခြင်းအရာ၏အစွမ်းဖြင့် သိတော်မူ၏။

ဤသို့လျှင် ဘုရားရှင်တို့၏ စိတ်သည် လျင်သော ဖြစ်ခြင်း ရှိ၏။

အကြင်အကြင်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အကြင် တရား၌၎င်း၊ အကြင်တန်ခိုးပြာဋိဟာ၌၎င်း၊ ကြည်ညိုခြင်းရှိ၏။ ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အဇ္ဈာသယအတွင်း စိတ်အလိုဆန္ဒ၏ အစွမ်းဖြင့်သာလျှင် တရား ကိုလည်း ဟောတော်မူ၏။ တန်ခိုးပြာဋိဟာကိုလည်း ပြုတော် မူ၏။ ဤသို့တရားတော်ကို ဟောတော်မူလတ်သော်၎င်း၊ တန်ခိုး ပြာဋိဟာ ပြုတော်မူသည်ရှိသော်၎င်း၊ လူများ အပေါင်းသည် အကျွတ်တရားကို ရခြင်းဖြစ်လေ၏။

နိမ္မိတဘုရား ကိုယ်ပွားတော်

မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ထိုအစည်းအဝေး၌ မိမိ၏ စိတ် တော်ကိုယူ၍ တပါးသူကို ပြဿနာ မေးခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သူကို မမြင်သောကြောင့် နိမ္မိတ ကိုယ်ပွားကို ဖန်ဆင်း၏။ ထိုနိမ္မိတ ဘုရားမေးအပ်သော ပြဿနာကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဖြေတော် မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား မေးအပ်သော ပြဿနာကို ယိုနိမ္မိတ ဘုရား သည် ဖြေတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား စကြံ့န် ကြွတော်မူသော အခါ၌ နိမ္မိတ ဘုရားသည် ရပ်တော်မူခြင်း စသော ဣရိယာပုတ်တွင်တပါးပါး သော ဣရိယာပုတ်ကို ပြတော်မူ၏။

ဤသို့သော အခြင်းအရာဖြင့်ဖန်ဆင်း ပြသတော်မူအပ်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို မြင်ကြရ၍၎င်း၊ တရားတော်ကို နာကြား ကြရ၍၎င်း၊ ထိုအစည်းအဝေးမှ ကုဋေ နှစ်ဆယ် မျှလောက် သော သတ္တဝါတို့အား အကျွတ် တရားကို ရကြသည်ဖြစ်၏။

(ပဉ္စမပိုင်း)

တာဝတိံသာနတ်ပြည်ဆိုကြခြင်း

ဝါဆိုတော်မူခြင်း။

မယ်တော်မိနတ်သားနှင့် နတ်ဗြဟ္မာတို့အား အဘိဓမ္မာ
တရားတော် ဟောကြားခြင်း။

ရှင်သာရိပုတ္တရာက တချိန်တည်းမှာပင် အဘိဓမ္မာတရား
ကို ပြန်လည် ဟောကြား ခြင်း။ အဘိဓမ္မာ ရှေးဦးသင်
ရဟန်းငါးရာ၏ လင် နို့ဘဝအတိတ်ဇာတ်။

မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် တန်ခိုးပြာဠိဟာကို ပြုတော်မူ
ပြီးလျှင် လွန်လေပြီးသော ဘုရားရှင်တို့သည် ဤသို့တန်ခိုးပြာဠိ
ဟာကို ပြုပြီး၍ အဘယ်အရပ်၌ ဝါကပ်တော်မူကုန်သနည်း
ဟု ဆင်ခြင်တော်မူလျှင် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ဝါကပ်
တော်မူ၍ ကျေးဇူးကြီးလှသော မွေးမိခင်အား အစဉ်သတ်မှတ်
သော အဘိဓမ္မာ ပိဋကတ်ကို ဟောကြားတော် မူကြသည်ကို
မြင်တော်မူ၏။

ထိုအကြောင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် လကျာ
ခြေတော်ကို ပင့်ချီတော်မူပြီးသော် ယုဂန္ဓိရံ တောင်ထိပ်၌ထား
တော်မူ၍ လက်ဝဲခြေတော်ကိုပင့်ချီတော်မူပြီး မြင့်မိုရ်တောင်ထိပ်
၌ ထားတော်မူ၏။

ဤသို့ ယူဇနာ တသိန်းခြောက်သောင်း ရှစ်ထောင်ရှိသော
အဌသဠိ ယောဇန သတသဟုဿဌာနေ၊ ခြောက်သန်း ရှစ်သိန်း

အမြင့်ရှိသောနေရာကို နှစ်လမ်းသုံးဖဝါးနှင့် လှမ်းတော်မူ၏။
ဤတွင် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ခြေတော်ကိုဆန့်၍ နင်းကြွ
တော်မူသည် မဟုတ်။ ခြေတော်ကိုပင့်ချီသော ကာလ၌ပင် ထို
တောင်တို့သည် ခြေတော်ရင်းသို့ လာ၍ ခံကုန်၏။ နင်းတော်မူ
သော အခါ၌ ထိုတောင်တို့သည် ထ၍ နေမြဲတိုင်းပြန်၍ တည်
ကုန်၏။

သိကြားမင်း၏အကြံ

သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို မြင်၍ ဤမိုးလ
ဝါတွင် မြတ်စွာဘုရားသည် ပဏ္ဍုကမ္မလာ ကျောက်ဖျာထက်၌
ဝါဆိုဝါကပ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ များစွာသော နတ်တို့အား
ကျေးဇူးများပေလိမ့်မည်။ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ဤကျောက်
ဖျာ၌ မြတ်စွာဘုရားသခင် ဝါကပ်တော်မူလျှင် နတ်တပါးမျှ
လက်ကိုပင် တင်ထားနိုင်မည်မဟုတ်။ ဤပဏ္ဍုကမ္မလာကျောက်
ဖျာသည် အလျားအားဖြင့် ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်ရှိ၏။ အနံ
အားဖြင့် ယူဇနာငါးဆယ်ရှိ၏။ ဒုအားဖြင့် တဆယ့်ငါးယူဇနာ
ရှိ၏။ ဤမျှလောက် ကြီးစွာသော ကျောက်ဖျာသည် မြတ်စွာ
ဘုရား ထိုင်နေတော်မူသော် အချည်းနှီးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျယ်
ဝန်းလွန်းမည်ဟု စဉ်းစား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသိကြား
မင်း၏ စိတ်အကြံကိုသိ၍ ကိုယ်တော်မြတ်၏ ဒုက္ခကို ကျောက်
ဖျာတွင် ဖုံးအုပ်လျက် ချခင်း၏။ သိကြားမင်းမြင်လျှင် မြတ်စွာ
ဘုရားသည် သင်္ကန်းကိုရှေးဦးစွာ ချ၍ခင်း၏။ ကိုယ်တော်သည်
ကား အနည်းငယ်မျှသော နေရာ၌ နေလိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားနေ
ပြန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် သိကြားမင်း၏စိတ်အကြံကိုသိ၍ အင်းပျဉ်ငယ်(ထိုင်ခုံငယ်)ကို လွှမ်းမိုးဖုံးအုပ် ထိုင်နေသော ပုံသုက္ကုဆောင် ရဟန်းကဲ့သို့ ပဏ္ဍုကမ္မလာ ကျောက်ဖျာကြီးတခုလုံးကို သင်္ကန်း၏အတွင်း၌သာလျှင် ပြု၍နေတော်မူ၏။

သံဝတ္ထိပြည်၌ ကျန်ခဲ့သူများ

သံဝတ္ထိပြည်၌ကျန်ရစ်သူအပေါင်းတို့သည်မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးပြာဋိဟာတို့ကိုဖူးမြော်နေယင်းကုပင်လျှင် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ပျောက်ကွယ်၍ မမြင်ကြကုန်သောကြောင့် လမင်းကြီး၊ နေမင်းကြီး ကွယ်ပျောက်သွားသော အခါကဲ့သို့ ဖြစ်ကြလေ၏။ လူများသည် မြတ်စွာဘုရား ရုတ်ချည်းပျောက်ကွယ်သွားလျှင် ငိုကြွေးပြောကြသည်မှာ....

“မြတ်စွာဘုရားသည် စိတ္တိကုဋတောင်သို့၎င်း၊ ကေလာသတောင်သို့ ၎င်း၊ ယုဂန္ဓိရ်တောင်သို့၎င်း ကြွတော် မူလေသလော၊ လူနတ်တို့ထက်မြတ်တော်မူသော လောကသုံးပါး၏ အကြီးအမှူးလည်းဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ငါတို့သည် မမြင်ကြရပါတကား”

ဤသို့ ဆိုလျက် ငိုကြွေးကြ၏။ အခြားသော သူတို့ကလည်း ဘုရားမည်သည်ကား ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ မွေ့လျော်တော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤပရိသတ်အလယ်၌ တန်ခိုး ပြာဋိဟာကို ပြု၍ ရှက်လှသဖြင့် တိုင်းတပါးသို့ သော်၎င်း၊ ဇနပုဒ်ရွာငယ်တခုခုသော်၎င်း၊ ကြွသွားတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရတော့မည် မဟုတ်ပါတကားဟု-

“ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်၌ မွေ့လျော်တော် မူလေ့ရှိသော မြဲမြံသော သမ္မာဓိ ရှိတော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤလောကသို့ ပြန်လည်လာလိမ့်မည် မဟုတ်သတည်း။ လူ နတ်တို့ထက် မြတ်တော်မူသော လောက၏ အကြီးအမှူး ဖြစ်တော်မူထသော မြတ်စွာဘုရားကို ငါတို့သည် မဖူးမြော် ရတော့ပါတကား”

ဟူ၍ ငိုကြွေးကြ၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်အား မေးမြန်းကြခြင်း

လူအပေါင်းတို့သည် အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်ကို မေးကြ ကုန်၏။ အရှင် မောဂ္ဂလာန်သည် ကိုယ်တိုင်သိလျက် သူတပါး တို့အား ဂုဏ်ကျေးဇူးထင်ရှားစေလိုသော ဆန္ဒတော်ဖြင့် အရှင် အနုရုဒ္ဓါကို မေးကြလေကုန်ဟုမိန့်တော်မူ၏။ ထိုသူတို့သည် အရှင် အနုရုဒ္ဓါထံ သွားရောက်မေးကြပြန်၏။ အနုရုဒ္ဓါအရှင်က....

“ဘုရားရှင်သည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၏ ပဏ္ဍုကမ္မလာ ကျောက်ဖျာထက်၌ ဝါကပ်ဆိုပြီး မယ်တော် မိနတ်သားအား အဘိဓမ္မာတရားတော်ကို ဟောရန် ကြွတော်မူခြင်းဖြစ်သည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား အဘယ် ကာလတွင် ပြန်၍ ကြွလာပါမည် နည်း”

“သုံးလပတ်လုံး အဘိဓမ္မာတရားတော်ကို ဟောတော်မူပြီး သီတင်းကျွတ် လပြည့် နေ့ ၌ ပြန်လည် ကြွဆင်း လတံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

လူအပေါင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို မဖူးရပဲ မပြန်ကြဟု နှလုံးသွင်းလျက်သာဝတ္ထိပြည်၌သာလျှင် သစ်ခက်များကိုဖွဲ့ချည်

၍နေကြကုန်၏။ ထိုသူတို့၏အမိုးသည် ဟင်းလင်း ကောင်းကင် သာ ဖြစ်၏။ များပြားလှသောလူသူပရိသတ်ကြီး၏ကိုယ်အညစ် အကြေး မသန့်စင်သော အရာတို့ကို စွန့်လိုပါမူ မြေကြီးသည် ဟင်းလင်းဖွင့်၍ပေး၏။ မြေပြင်ကြီးအလုံးသည် စင်ကြယ်သည် သာလျှင် ဖြစ်၏။

စူဠအနာထပိဏ်သဌေး

မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန် မထေရ်ကို မှာကြား တော်မူခဲ့သည်မှာ သင်သည်ဤပရိသတ်ကိုတရားဟောရစ်လော့၊ စူဠ အနာထပိဏ် သည် ဤ ပရိသတ်ကြီး အတွက် စားဖွယ် သောက်ဖွယ် အာဟာရတို့ကို ပေးလတံ့ဟု မိန့်တော်မူခဲ့သဖြင့် ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး စူဠအနာထပိဏ် သဌေးသည် ဤမျှ များပြားသော ပရိသတ်ကြီးအား နံနက်စာအတွက်ယာဂုထမင်း ကို၎င်း၊ ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်၊ ကွမ်း၊ ဆီ၊ နံ့သာပန်း တို့ကို၎င်း ပေးလူ ပေ၏။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် တရားကိုဟော၏။ တန်ခိုး ပြာဠိဟာကို ဖူးမြင်ရန် လံာ်ကြကုန်သော သူတို့၏ အမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာကိုလည်း ဖြေဆိုတော်မူ၏။

တာဝတိံသာ နတ်ပြည်တွင်

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် မယ်တော်ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော သန္တု သိတနတ်သားအား အဘိဓမ္မာတရားကို ဟောတော်မူရန်အတွက် ပဏ္ဍုကမ္မဿာ ကျောက်ဖျာထက်၌ ဝါဆို ဝါကပ်တော်မူသည် ရှိသော် တသောင်းသော စကြာ ဝဠာ၌ နေကုန်သော နတ် ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့ စည်းဝေးလာရောက်ခြံရံကြကုန်၏။

တစုံတယောက်သော နတ်ဗြဟ္မာသည် မြတ်စွာဘုရားထက် အဆင်းအရောင် ထွန်းလင်းနိုင်ခြင်းမရှိ၊ နတ်ဗြဟ္မာ အားလုံးတို့ ထက် မြတ်စွာဘုရားသာလျှင် တင့်တယ်တော်မူပေ၏။

ဣန္ဒြိယနှင့် အင်္ဂါရနတ်သား

ဤသို့ဖြင့် နတ်ဗြဟ္မာ အားလုံးတို့ကို ကိုယ်တော်ရောင်ဖြင့် လွှမ်းမိုး၍ စံနေတော်မူသောမြတ်စွာဘုရားသခင်အား မယ်တော် ဖြစ်ခဲ့သော သန္တုသိတနတ်သားသည် တုသိတာဗိမာန်မှ လာခဲ့၍ လကျောနံပါး၌ ထိုင်နေ၏။ ဣန္ဒြိယနတ်သားသည်လည်း ရောက် လပြီး လကျောနံပါး၌ ထိုင်နေ၏။ အင်္ဂါရနတ်သားသည် လက်ဝဲ နံပါး၌ ထိုင်နေ၏။

အင်္ဂါရနတ်သားခမြာမှာ မိမိထက်တန်ခိုးကြီးသော နတ်တို့ ရောက်လာလျှင် နောက်ဆုတ်၍ နေရာဖယ်ပေးရသဖြင့် တဖြည်း ဖြည်းနှင့် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသောအရပ်သို့ ရောက်မှ မြတ်စွာ ဘုရားကို ဖူးမြင်ခွင့်ရပေ၏။

ဣန္ဒြိယနတ်သားကား မူလ ထိုင်နေသော နေရာ၌သာလျှင် ထိုင်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် ထိုနတ်သား နှစ်ယောက်တို့ကို ကြည့်ရှုတော်မူ၍ မိမိ၏သာသနာတော်၌ အလှူခံထိုက်ကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ပေးလှူအပ်သောအလှူ၏ အကျိုးကြီးမြတ်ပုံကို သိစေတော်မူလိုသောကြောင့်

“အင်္ဂါရနတ်သား။ ။ သင်သည် ကဿပ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်နှင့် ငါဘုရား၏သာသနာတော်အကြား၌ အနှစ် တသောင်းတို့ကာလပတ်လုံး တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ အတိုင်းအရှည်

ရှိသော မီးဖိုကြီးတို့ဖြင့် ကြီးစွာသော အလှူကို ပေးခဲ့၏။ ယခု ငါဘုရား၏ အစည်းအဝေးသို့ လာရောက်ရာတွင် တဆယ် နှစ်ယူဇနာဝေးသော နေရာ၌သာ နေခွင့်ရ၏။ အဘယ်သို့သော အကြောင်းနည်း”

မြတ်စွာဘုရား၏ မိန့်တော်မူသော အသံသည် မြေအပြင်မှ ပရိသတ်များပင် ကြားနာကြရကုန်၏။

ထိုအခါ အင်္ဂုရနတ်သားက

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ မြင့်မြတ်သော အလှူခံ မရှိသော ခေတ်တွင် ကြီးကျယ်များပြားစွာ လှူသော်လည်း အဘယ် အကျိုးရှိပါမည်နည်း။ ဤဣန္ဒက နတ်သားသည် ဒက္ခိဏေယျ ဂုဏ်မြောက်သော မြင့်မြတ်သော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား အနည်း ငယ်မျှသောဒါနကို ပေးလှူ၍ ကြယ်တာရာအပေါင်း၏အလယ် ၌ လမင်းသည် ထွန်းလင်းသကဲ့သို့ တပည့်တော်တို့ထက် ထွန်း လင်းတင့်တယ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ဣန္ဒကနတ်သားကို-

“အချင်းဣန္ဒက။ ။ ငါဘုရား၏ လကျိာနံပါး၌ ထိုင်နေ လျက် အရပ်တပါးသို့ဖယ်ရှား၍မပေးပဲအဘယ်ကြောင့် ထိုင်နေ နိုင်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ ဣန္ဒကနတ်သားက

“ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော် သည် ကောင်းသောလယ်မြေ၌ အနည်းငယ်မျှသော မျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုးမိသော လယ်လုပ်ယောက်ျားကဲ့သို့ မြင့်မြတ်သောအလှူခံ ၏ ပြည့်စုံခြင်းကို ရအပ်ပါသည်” ဟု မြင့်မြတ်သော အလှူကို ချီးမွမ်းလို၍ လေးဂါထာတို့ဖြင့်လျှောက်၏။

- (၁) ကုန်းခေါင်သောလယ်၌စိုက်သောမျိုးစေ့ မှာကောင်းစွာ မသီးနိုင်၊ လယ်သမားကိုလည်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ မဖြစ်စေနိုင်။
- (၂) ထို့အတူ၊ သီလမရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုများစွာ ပေးလှူ သည့်တိုင်အကျိုးကြီးမားမှု မဖြစ်နိုင်၊ အလှူရှင်ကိုလည်း ဝမ်းမြောက်ခြင်း မဖြစ်စေနိုင်။
- (၃) လယ်မြေကောင်း၌ စိုက်သောမျိုးစေ့ အနည်းငယ်သည် မြေကောင်း၌ ရေကောင်းနှင့်တွေ့ပြီး များစွာသီးသဖြင့် လယ်သမားကို ဝမ်းမြောက်စေ၏။
- (၄) ထို့အတူသီလရှိကုန်သော၊ ဂုဏ်ဝန် ဖြစ်ကုန်သောပုဂ္ဂိုလ် တို့ကိုအနည်းငယ်မျှ ပူဇော်ရသော ကောင်းမှုသည်ကြီး မြတ်သော အကျိုးရှိသည် ဖြစ်ပေ၏

ဣန္ဒြေက နတ်သား ကောင်းမှု

ထိုဣန္ဒြေက နတ်သား၏ ရှေးကောင်းမှုကား ရွာ၏အတွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြွဝင်သော အနုရုဒ္ဓါမထေရ်အား မိမိစားမည့် ထမင်းမှ တဇွန်းမျှလောက်သော် ဆွမ်းကိုပေးလှူ၏။ ထိုတဇွန်းမျှလောက် သောဆွမ်း၏ကောင်းမှုသည်အင်္ဂုရနတ်သား၏အနှစ်တသောင်း မျှတဆယ်နှစ်ယူစရာရှိသော အရပ်ကို မီးဖိုခြင်း စပ်အောင်ချက် ပြုတ်လှူဒါန်းသော အလှူ၏ အကျိုးထက် ကြီးမြတ်သည် ဖြစ်လေ၏။

ဘုရားကိုယ်တော် မြတ်က

“အချင်းအင်္ဂုရနတ်သား။ ။ အလှူဒါနကိုရွေးချယ်စိစစ် ၍သာပေးလှူအပ်၏။ ဤသို့ရွေးချယ်စိစစ်၍လှူအပ်သောအလှူ

သည် ကောင်းသောလယ်မြေတို့၌ စိုက်ပျိုးသော မျိုးစေ့ကဲ့သို့ အကျိုးကြီးမြတ်သည်ဖြစ်ပေ၏။ အသင်သည်ကား ဤသို့သော နည်းဖြင့်ရွေးချယ် စိစစ်ခြင်းကိုမပြု၊ ထို့ကြောင့် အသင်လှူအပ်သောဒါနသည် အကျိုးကားရှိ၏။ ကြီးမြတ်ခြင်းကားမဖြစ်ချေ” ဟု မိန့်တော်မူပြီး-

ထို့ထက်အလွန် ဟောကြားတော်မူလိုသောကြောင့် (တဏှာဝဂ်လာ) ဤလေးဂါထာတို့ကို ဟောကြားပေ၏။

၁။ လယ်မြေ တို့သည် မြက်ပင်များ ပေါက်ရောက်ခြင်းတို့ကြောင့် အပြစ်ရှိကုန်၏။ ဤသတ္တဝါတို့သည် “ရာဂကြောင့်” အပြစ်ရှိကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ရာဂကင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ပေးလှူခြင်းသည် အကျိုး ကြီးမား၏။

၂။ လယ်မြေ မြက်ပင်ပေါက်လျှင် အပြစ်ရှိ၏။ သတ္တဝါတို့သည် “ဒေါသကြောင့် အပြစ်ရှိ၏” ထို့ကြောင့် “ဒေါသကင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပေးလှူခြင်းသည် အကျိုး ကြီးမား၏။

၃။ လယ်မြေ မြက်ပင်ပေါက်လျှင် အပြစ်ရှိ၏။ သတ္တဝါတို့သည် “မောဟကြောင့် အပြစ်ရှိ၏” မောဟ ကင်းသူကို လှူခြင်းသည် အကျိုးကြီးမား၏။

၄။ လယ်မြေ မြက်ပင်ပေါက်လျှင် အပြစ်ရှိ၏။ သတ္တဝါတို့သည် “အလိုရမ္မက်ကြောင့်” အပြစ်ရှိ၏။ အလိုရမ္မက်မရှိသူကို လှူခြင်းသည် အကျိုးကြီးမား၏။

ဒေသနာတော် အဆုံး၌ အင်္ဂုရနတ်သား ဣန္ဒကနတ်သား နှစ်ပါးတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏။ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ဟောသောတရားတော်ကို လှူပြည်မှ ကြားနာကြရ

ကုန်သောလူများအပေါင်းအား များစွာအကျိုးများသော ဓမ္မဒေသနာသည် ဖြစ်ပေ၏။

အဘိဓမ္မာ တရားတော်

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် နတ်ဗြဟ္မာပရိသတ်၏ အလည်၌ စံနေတော်မူလျက် မယ်တော်ဖြစ်ဘူးသောသန္တုသိတ နတ်သားကိုအကြောင်းပြုသောအားဖြင့် “ကုသလာဓမ္မာ အကုသလာဓမ္မာအဗျာကတာမ္မာ” အစပြုသောအဘိဓမ္မာဒေသနာတော်ကို ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး အစဉ်မပြတ် တန်ရပ်နားနေခြင်း မရှိပဲ ဟောကြားတော်မူ၏။

ဆွမ်းခံကြွချိန်ရောက်လျှင် “ငါဘုရား ကြွတော် မူလာသော အချိန်တိုင်အောင် တရားတော်ကို ဟောကြားစေသတည်း” ဟု နိမ္မိတဘုရားကို ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် ဟိမဝန္တာသို့ကြွသွား၍ နာဂလတာ၊ ဒန်ပူကို (နဂါးပြည်၌ဖြစ်သော နွယ်ချို သွားတိုက်တံ-ဒန်ပူကို) သုံးဆောင်တော်မူပြီးသော် အနောတတ္ထ ရေအိုင်၌ခံတွင်းကို ဆေးကြောပြီးလျှင် မျက်နှာသစ်တော်မူ၍ မြောက်ကျွန်းမှဆွမ်းကိုဆောင်၍ ကြီးစွာသော အင်းကြင်းပင်ရိပ်၌ ထိုင်တော်မူလျက် ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စကို ပြုတော်မူ၏။

ရှင်သာရိပုတ္တရာအား ပြန်လည် ဟောကြားတော်မူခြင်း

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအရပ်သို့သွားရောက်၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်အား ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ကို ပြု၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စ ပြီးဆုံးသော အခါ၌....

“ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ။ ။ ယခု ငါဘုရားသည် ဤမျှလောက်သော တရားကို ဟောကြား၏။ အသင်သည် အတွင်းနေ

တပည့်ရဟန်းတို့အား ပို့ချပေးလေတော့”ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာ အား အဘိဓမ္မာ ဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူ၏။ ထို့နောက် ဘုရားသခင်သည် နတ်ပြည်သို့ ကြွသွားတော်မူ၍ နိမ္မိတကိုယ်စား ဘုရားဟောကြားအပ်သော အံရပ်မှ ဆက်လက်၍ တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ဤကား ဥာဏ်တော်၏ တုန့်ခိုင်းဘွယ်မရှိသော လျင်မြန်ခြင်း အဟုန်ဟည်း။

အဘိဓမ္မာကို ရှေးဦးစွာ သင်ကြားရသော ရဟန်းတော်များ

ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ပြန်သွား၍ အတွင်းနေ တပည့်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းငါးရာတို့အား အဘိဓမ္မာတရားကိုပြန်လည်ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းငါးရာသည် မြတ်စွာဘုရားနတ်ပြည်၌ သီတင်း သုံးတော်မူလျက် သာလျှင် အဘိဓမ္မာ ခုနစ်ကျမ်းကို သင်ယူသည်ဖြစ်၏။

ထိုအဘိဓမ္မာခုနစ်ကျမ်းကို ရှေးဦးစွာ သင်ယူ ကြရသော ရဟန်းငါးရာတို့သည်ကား မြတ်စွာဘုရား၏ ရေမီးအစုံ ဆိုအပ်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာ၌ ကြည်ညို၍ အမျိုးကောင်းသားငါးရာတို့သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်ထံ၌ ရဟန်းပြုကြ ကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့ကို ရည်ရွယ်၍ မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်ကို မိန့်ဆိုတော်ခြင်းဖြစ်၏။

လင်းနို့ငယ် ငါးရာ၏ဘဝ

ထိုရဟန်း ငါးရာတို့၏အကြောင်းကား။ ။ကဿပမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်၌ လင်းနို့ငယ်ငါးရာတို့သည်လှိုဏ်ခေါင်းတခု၌ တွဲလွဲဆွဲလျက် နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ မထေရ်နှစ်ပါးသည်

စင်္ကြံနီကြွလျက် အဘိဓမ္မာတရားကို သရဇ္ဈာယ်ကြသည့် အသံကို ကြား၍ အာရုံပြုကုန်၏။ ထိုလင်းနို့တို့သည် အသံ၌သာ နိမိတ် အာရုံကိုယူနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသည်တို့ကား ခန္ဓာမည်ကုန်၏။ ဤသည်တို့အား ဓာတ်မည်ကုန်၏ဟုမသိပဲ (အသံ၌တရားဟူသော အာရုံကို ယူကာဖြင့်ပင်) ထို့ဘဝ၌ စုတေ၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြ ကုန်၏။

ထိုနတ်သားတို့သည် ဘုရားရှင်တဆူ၏ အကြား ကာလပတ် လုံး နတ်၏စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို ခံစား၍ နတ်ဘဝမှစုတေလျှင် သာဝတ္ထိပြည်၌ အသီးသီးသောအမျိုးတို့အိမ်၌ ဖြစ်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ပြုတော်မူအပ်သော တန်ခိုး ပြာဠိဟာ၌ ကြည်ညိုခြင်း ရှိကြသဖြင့် အရှင် သုဒ္ဓါရိပုတ္တရာ မထေရ်အထံ၌ ရဟန်းပြု၍ လူ့ပြည်တွင် အလုံးစုံသော သူတို့ထက် ရှေးဦးစွာ အဘိဓမ္မာ ခုနစ်ကျမ်းကို ဆောင်သည် ဖြစ်ကြကုန်၏။

သန္တုသိတနတ်သား သောတာပန်ဖြစ်ခြင်း

မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် နတ် ဗြဟ္မာ အပေါင်း တို့အား ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး အဘိဓမ္မာ တရားတော်ကို ဟောကြား တော်မူပြီးသည့်အဆုံး၌ ကုဋေရှစ်သောင်းမျှလောက် ကုန်သော နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့အား သစ္စာလေးပါး တရားကို ပိုင်းခြား သိမြင်ကြသဖြင့် အကျွတ်တရားကို ရကြကုန်၏။

မယ်တော်မဟာမာယာဖြစ်ခဲ့ဘူးသော သန္တုသိတနတ်သား သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

(ဆဋ္ဌမပိုဒ်)

သီတင်းဝါလကျွတ်လျှင်
အရှင်မောဂ္ဂလာန် နတ်ပြည်သို့ တက်၍ လျှောက်ထားခြင်း
မြတ်စွာဘုရားသက်သာပြည်သို့
ဆန်းကြယ်စွာကြွဆင်းတော်မူခြင်း

သာဝတ္ထိပြည်၌ စောင့်စား၍နေကြသော သုံးဆယ့်ခြောက်
ယူဇနာရှိသော ပရိသတ်တို့သည် ယနေ့မှ ခုနစ်ရက် ကြာလျှင်
မဟာပဝါရဏာနေ့ ဖြစ်တော့မည်။ (သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့
ရောက်တော့မည်)ဟု အရှင်မောဂ္ဂလာန် မထေရ်ထံ ချဉ်းကပ်
ကြပြီး “အရှင်ဘုရား။ ဘုရားသခင်သည် နတ်ပြည်မှဆင်းသက်
တော့မည်မဟုတ်ပါလော့၊ တံပည့်တော်တို့သည်မြတ်စွာဘုရားကို
မဖူးရပဲ မပြန်ကြပါ”ဟု လျှောက်၏။ အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည်
ထိုစကားကို ကြား၍ “ဒါယကာတို့ ကောင်းပြီ”ဟု ဆိုလျက်
ထိုသာဝတ္ထိပြည်၏အနီး မြေကြီး၌ ငုတ်လျှိုး၍ မြင့်မိုရ်တောင်
ခြေရင်းသို့ ရောက်လျှင် “ငါသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့
တက်သွား ခြင်းကို ပရိသတ်တို့ မြင်ကြစေကုန် သတည်း”ဟု
အဓိဌာန်၍ ပတ္တမြား ရတနာဖြင့် သီအပ်သော ဖျော့တော့
သောအဆင်းရှိသည့် ကမ္မလာနီကြီးကဲ့သို့ ထင်ရှားသော အဆင်း
သဏ္ဌာန်ရှိသည် ဖြစ်၍ သာလျှင် မြင့်မိုရ်တောင်၏ အလယ်ဖြင့်
တက်တော်မူ၏။

သာဝတ္ထိပြည်ရှိ လူအပေါင်း တို့သည် အရှင် မောဂ္ဂလာန်
မထေရ်ကို တယူဇနာလောက် ရောက်ပြီ၊ နှစ်ယူဇနာ လောက်

တက်ပြီ စသည်ဖြင့် အုတ်အော်သောင်းသောင်း ပြောကြွယ်င်း
ကြည့်ရှုကြကုန်၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည်မြတ်စွာဘုရား၏ခြေတော်စုံကို
ဦးခေါင်းဖြင့် ပင့်မြှောက်ဘိသကဲ့သို့ တက်သွားပြီးသော် ဤသို့
လျှောက်၏။

“အရှင်ဘုရား။ ။ပရိသတ်တို့သည် အရှင်ဘုရားကို ဖူးမြင်
ပြီးမှ ပြန်သွားလိုကြပါကုန်သည်။ အဘယ်အခါ၌ လူ့ပြည်သို့
ဆင်းတော်မူပါမည်နည်း”ဟု မေးလျှောက်၏။

“ချစ်သား မောဂ္ဂလာန်။ ။သင်၏ နောင်ကြီး ဖြစ်သော
သာရိပုတ္တရာသည် အဘယ်အရပ်၌ ဝါဆိုသနည်း”

“အရှင်ဘုရား။ ။သင်္ကဿပြည်၌ ဝါကပ်ဆိုပါသည်ဘုရား”

“ချစ်သားမောဂ္ဂလာန်။ ။ငါဘုရားသည် ဤနေ့မှ ခုနစ်
ရက်မြောက် ဟောပဝါရဏာနေ့ (သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့)၌
သင်္ကဿပြည် မြို့တံခါး၌ ဆင်းအံ့။ ငါ့ကို ဖူးမြင်လိုသော သူတို့
သည် ထိုသင်္ကဿပြည်သို့ လာစေကုန်လော့၊ သာဝတ္ထိ ပြည်မှ
သင်္ကဿမြို့တံခါးသို့ ယူဇနာသုံးဆယ်ဝေး၏။ ဤမျှလောက်သော
ခရီး၌ တစုံတယောက်မျှ သုံးဆောင်ရန်ရိက္ခာများဆောင်ယူဘွယ်
ကိစ္စမရှိ၊ ဥပုသ် စောင့်ပြီး အနီးရှိ ကျောင်းသို့ တရား နာရန်
သွားကြသကဲ့သို့ လာကြကုန်လော့ဟု ပရိသတ်တို့ကို ပြောကြား
လေလော့”

အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် “ကောင်းပါပြီ”ဟု လျှောက်
ထား၍ လူ့ပြည်သို့ ကြွလာပြီး ဘုရားသခင် မိန့်တော်မူသည့်
အတိုင်း ပြန်လည် ပြောကြား၏။

သင်္ကသနဂိုပြည်သို့ ဆင်းသက်တော်မူခြင်း

သီတင်းကျွတ်၍ပဝါရဏာပြုပြီးသော်မြတ်စွာဘုရားသခင်က “သိကြားမင်း လူ့ပြည်ခရီးသို့ ကြွတော်မူအံ့” ဟု မိန့်ကြား၏။ သိကြားမင်းသည် ရွှေဖြင့်ပြီးသော စောင်းတန်း၊ ပတ္တမြားဖြင့် ပြီးသော စောင်းတန်း၊ ငွေဖြင့်ပြီးသော စောင်းတန်း၊ ဤသို့ သုံးသွယ်သော စောင်းတန်းလှေခါးတို့ကိုဖန်ဆင်း၏။ ထိုစောင်းတန်း သုံးသွယ်၏အခြေသည် သင်္ကသမ္ဗိ၏တံခါး၌ တည်ကုန်၏။ စောင်းတန်း လှေကား ဦး တို့သည် မြင့်မိုရ်တောင်ထိပ်၌ တည်ကုန်၏။

စောင်းတန်းသုံးသွယ်တို့တွင်လကျောဖြစ်သောရွှေစောင်းတန်းသည် နတ်တို့ ဆင်းသက်ရာဖြစ်ပေ၏။ လက်ဝဲဘက်မှ ငွေစောင်းတန်းသည် ဗြဟ္မာကြီးတို့ ဆင်းသက်ရန် ဖြစ်ပေ၏။ အလယ်မှ ပတ္တမြားစောင်းတန်းသည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ဆင်းသက်တော်မူရာ ဖြစ်ပေ၏။

ဟင်းလင်းဖြစ်၍ အားလုံး မြင်ကြရခြင်း

ဘုရားသခင်သည် မြင့်မိုရ်တောင်ထိပ်၌ ရပ်၍ နတ်ပြည်မှ ဆင်းတော်မူသောအခါ တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြုတော်မူလိုသောကြောင့် အထက်သို့ကြည့်တော်မူ၏။

ဗြဟ္မာပြည်တိုင်အောင် တပြိုင်နက် တချက်တည်း ဟင်းလင်းအပြင်သည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံမြင်ရကုန်၏။

အောက်သို့ ကြည့်တော်မူသောအခါ အဝီစိငရဲ တိုင်အောင် တခုတည်းသော ဟင်းလင်း အပြင်သည် ဖြစ်၍ အလုံးစုံ မြင်ရကုန်၏။

ထိုထိုသောအရပ်ရပ်မှန်နာကိုကြည့်တော်မူလျှင်စကြာဝဠာ
တံသိန်းတို့သည်လည်း တခုတည်းသော ဟင်းလင်း အပြင်ဖြစ်၍
အလုံးစုံ မြင်ကြရကုန်၏။

နတ်ဗြဟ္မာတို့သည် လူတို့ကို မြင်ရကုန်၏။ လူတို့သည်လည်း
နတ်ဗြဟ္မာတို့ကို မြင်ရကုန်၏။ အလုံးစုံသော နတ် လူ ဗြဟ္မာတို့
သည် မျက်မှောက်ဖြစ်၍သာလျှင် မြင်ရကုန်သည်ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ်တို့ကို
လွှတ်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ အသရေတော်သည် ကြည့်ရှု ဖူးမြော်၍
မဝ၊ အလွန်အလွန် ကြည်ညိုဘွယ်သော အဆင်းကို ဆောင်၏။
အဝန်းအားဖြင့် သုံးဆယ့် ခြောက်ယူဇနာ ရှိသော ပရိသတ်၌
တံစုံတယောက် မျှပင် ဘုရား အဖြစ်ကို မတောင့်တ မိသော
မည်သည် မရှိ။

နတ်တို့သည် ရွှေစောင်းတန်းဖြင့် ဆင်းကြ ကုန်၏။ မဟာ
ဗြဟ္မာကြီးတို့သည် ငွေစောင်းတန်းဖြင့် ဆင်းကြကုန်၏။ မြတ်စွာ
ဘုရားသခင်သည် အလယ်မှပတ္တမြားစောင်းတန်းဖြင့် ဆင်းသက်
တော်မူသည်။

ပဉ္စသိင်္ခနတ်သားသည် ဥသျှစ်သီးမှည့် အဆင်းနှင့်တူသော
စောင်းကိုလွယ်၍ လက်ျာနံပါး၌ ရပ်၍ သဗ္ဗာဏသောနတ်
စောင်းသံဖြင့် ပူဇော်ယင်းဆင်း၏။

မာတလိ နတ်သားသည် နတ်၌ဖြစ်သော နံသာတို့ကို ကိုင်စွဲ၍
ရှိခိုးလျက်ပူဇော်ရင်း လက်ဝဲနံပါးမှဆင်း၏။ မဟာဗြဟ္မာမင်းသည်
ထီးတော်ကို မိုး၏။ သုဃာဓ နတ်သားသည် သားမြီးယပ်ဖြင့်
ခပ်ယင်း ဆင်း၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အတိုင်းမသိနိုင်ယှဉ်၍ မရသော အသရေတော်ဖြင့် ခြောက်သွယ် ကွန်မြူးလျက်တာဝတ် သာမု သက်သေ နဂိုပြည် မြို့တံခါးသို့ ဆင်းသက်တော်မူလာသော မြင်ကွင်းမှာ လူအပေါင်းတို့သည်၎င်း နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်း တို့ကို၎င်း၊ ဟင်းလင်းပြင်၌ ကြည့်ရှု ဖူးမြော်၍မဝ၊ မြင်ကြရ တွေ့ကြရ၏။

မြတ်စွာဘုရား သက်သေ မြို့တံခါးသို့ ရောက်တော်မူလျှင် အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပီတိဖုံးသောနှလုံးဖြင့် ရှေ့တော်သို့ ရောက်လာပြီး-

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ ဤသို့ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ရွှေစောင်းတန်း၊ ငွေစောင်တန်း၊ ပတ္တမြားစောင်းတန်း တို့မှ ဆင်းသက်လာတော်မူသော အရှင်မြတ်၏ တင့်တယ် စံပယ်ခြင်း အသရေတော်ကို တပည့်တော်သည် တကြိမ်တခါမျှ မဖူးမြင်ရဘူးပါဘုရား။ တဆင့်စကားပင် မကြားဘူးပါ ဘုရား” ဟု လျှောက်ထား၏။

“ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသောမြတ်စွာဘုရား၊ ယနေ့ လူနတ် ဗြဟ္မာအားလုံးတို့သည် အရှင်ဘုရားအား ကြည်ညိုကြပါကုန်သည်၊ ချစ်မြတ်နိုးကြပါကုန်သည်၊ တောင့်တကြပါကုန်သည်” ဟု ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လျှောက်ထားခြင်းကို ကြားတော်မူလျှင်-

“ချစ်သားသာရိပုတ္တရာ။ ။ ဤသို့ သဘောရှိသောဂုဏ်တို့ နှင့်ပြည့်စုံခြင်းနှင့် ရောက်သောဘုရားတို့ကို နတ်လူဗြဟ္မာတို့သည် ချစ်မြတ်နိုးခြင်း ဖြစ်ကြ ကုန်လျှင်သာတည်း” ဟု မိန့်တော်မူပြီး လျှင် တရားတော်ကိုဟောကြားတော်မူလိုသောကြောင့်-

(၁၈၁) ယေ ဈာနပသုတာဓီရာ၊ နေက္ခမ္မပသ မေရတာ။
ဒေဝါဝိ တေသံ ဝိဟယန္တိ၊ သမ္ဗုဒ္ဓါနံ သတိမတံ။ ။

(၁၈၁) အကြင်ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည် ဈာန်
၌ လေ့ကျက်ကုန်၏။ ကိလေသာတို့၏ငြိမ်းရာ ကာမဂုဏ်မှ ထွက်မြောက်
ရာနိဗ္ဗာန်ဟု ဆိုအပ်သော နိက္ခမ၌ မွေ့လျော်ကုန်၏။ သစ္စာလေးပါးကို
သိကုန်သော လွန်ကဲသောသတိရှိကုန်သော ထိုပညာရှိတို့အား နတ်ဗြဟ္မာ
တို့သည် ချစ်မြတ်နိုးကြကုန်၏။

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ကုဋေသုံးဆယ်မျှ လောက်သော
သတ္တဝါတို့သည် အကျွတ်တရားကို ရကြကုန်၏။

ရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်၏ အတူနေတပည့်ဖြစ်ကုန်သော ငါး
ရာသောရဟန်းတို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏။

ပွင့်တော်မူလေပြီးသော ဘုရားရှင် အပေါင်းတို့ မစွန့်အပ်
သည်သာလျှင် ဖြစ်သော ယမိုက်ပြာဠိဟာကို ပြု၍ နတ်ပြည်၌
ဝါကပ်ဆိုတော်မူပြီးသော် သင်္ကဿ မြို့တံခါးသို့ သက်တော်
မူ၏။ ထိုသင်္ကဿမြို့တံခါး၌ ရှေးဦးစွာသောလကျောခြေတော်၏
တည်တော်မူရာ အရပ်သည် အစလစေတီ တည်ရာအရပ် ဖြစ်
ပေ၏။

ပြဿနာများမေးတော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထိုသင်္ကဿမြို့တံခါး၌ ရပ်တည်
တော်မူ၍ ပုထုဇဉ်စသည်တို့၏အရာ၌ ပြဿနာကို မေးတော်မူ၏။

ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့အရာ၌ မေးအပ်သောပြဿနာ
ကို ဖြေဆို၍ သောတာပန်အရာ၌ ပေးအပ်သောပြဿနာကို ဖြေ
ဆိုခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကုန်။

သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်သည် သကဒါဂါမ်အရာ၌
 သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အနာဂါမ်အရာ၌
 အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရဟန္တာအရာ၌
 မေးအပ်သောပြဿနာကို ဖြေဆိုခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကုန်။

မဟာမောဂ္ဂလာန်ထေရ်အရာ၌မေးအပ်သောပြဿနာကိုအခြား
 မဟာသာဝကတို့သည် ဖြေဆိုခြင်းငှာမစွမ်းနိုင်ကုန်။ သာရိပုတ္တရာ
 မထေရ်အား မေးအပ်သောပြဿနာကို မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်
 သည် ဖြေဆိုခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။ ဘုရား၏ ပြဿနာအရာ၌ သာရိ
 ပုတ္တရာမထေရ်သည် ဖြေဆိုခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။

မြတ်စွာဘုရားသည် အရှေ့မျက်နှာမှစ၍ အားလုံးသော
 အရပ်မျက်နှာတို့ကို ကြည့်တော်မူ၏။ အရပ်ရှစ်မျက်နှာတို့သည်
 ဟင်းလင်းအပြင်သာဖြစ်ကြကုန်၏။ အရပ်ရှစ်မျက်နှာ၌ နတ်လူ
 တို့သည်၎င်း၊ အထက်၌ ဗြဟ္မာပြည်တိုင်အောင် အောက်၌ မြေ၌
 တည်ကုန်သော ဘီလူး၊ နဂါး၊ ဂဠုန်တို့သည်၎င်း၊ လက်အုပ်
 ချီမိုး၍ ရှိခိုးပြီးသော်-

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ထိုပြဿနာကို ဖြေဆိုနိုင်သူမရှိပါ။
 အရှင်မြတ် သာလျှင် စုံစမ်းတော်မူပါ” ဟု လျှောက်ကြ၏။
 မေးအပ်သော ပြဿနာကား-

“ဤလောက၌ သင်္ခတဓမ္မာ၊ ကောင်းစွာသိအပ်ပြီးသော
 သင်္ခါရ တရားရှိသော ရဟန္တာတို့သည်၎င်း၊ များစွာ
 ကုန်သော သေက္ခကျင့်ဆဲ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၎င်း ရှိကြ၏။
 ထို သေက္ခ အသေက္ခ တို့၏အကျင့်ကို ပညာရင့်သော
 ချစ်သား သာရိပုတ္တရာသည် ဤမေးအပ်သော ပုစ္ဆာကို
 ဖြေကြားဘိလော့။ ။ဟုမိန့်တော်မူ၏။

ဘုရားအရာ၌သာသိအပ်သော ဤဘုရားပြဿနာကို ကြားရ၍ ရှင်သာရိပုတ္တရာက ကြံဆင်တော်မူသည်မှာ “မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့အား သေကွ၊ အသေကွပုဂ္ဂိုလ်တို့၏မဂ်ရောက်ကြောင်း အကျင့်ကိုမေး၏။ ဤမေးသောပုစ္ဆာ ပြဿနာ၌ အမှန်ပင် ယုံမှားမရှိ။ သို့ပင် မရှိသော်လည်း ခန္ဓာအစရှိသည် တို့တွင် အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် (အဘယ်သို့သော ခန္ဓာအရင်း မူလဖြင့်) ဤအကျင့်ကို ဟောတော်မူသည်ဟု မြတ်စွာဘုရား၏ ဆန္ဒတော်ကို သိခြင်းငှာ စွမ်းနိုင် ပါမည်လော” ဟု မြတ်စွာဘုရား၏ ဆန္ဒတော်ကို ယုံမှားခြင်းဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားကဆင်ခြင်တော်မူပြန်သည်မှာ “ငါဘုရားသာ ဖြေဆိုနည်းကိုမပေးလျှင် ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဖြေဆိုနိုင်မည် မဟုတ်၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာအား နည်းကို ပေးအံ့” ဟူ၍ နည်းကို ညွှန်ပြလိုတော်မူသောကြောင့်-

“သာရိပုတ္တရာ။ ။မဟာဘုတ်ဖြစ်သော ဤခန္ဓာငါးပါး အပေါင်းကို ကောင်းစွာရှုလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့နည်းပေးတော်မူခြင်းမှာ သာရိပုတ္တရာသည်ငါဘုရား၏ အလိုကိုယူ၍ ဖြေဆိုလျှင် ခန္ဓာ၏ အစွမ်းဖြင့်ယူ၍ ဖြေဆိုလတ္တံ့ ဟု အကြံတော်ဖြစ်တော်မူ၍ ဤသို့နည်းပေးခြင်း ဖြစ်၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဤသို့ နည်းပေးသည်နှင့်တပြိုင်နက် ထိုပြဿနာသည် တရာသော နည်းဖြင့်၎င်း၊ တထောင်သော နည်းဖြင့်၎င်း၊ တသိန်းသော နည်းဖြင့်၎င်း၊ ထင်မြင်တော်မူလာ၏။

ထိုအရှင်သာရိပုတ္တရာသည် မြတ်စွာဘုရား ပေး အပ် သော နည်း၌တည်၍ ထိုပြဿနာကိုဖြေ၏။

မြတ်စွာဘုရား သခင် ကို ထား၍ တပါးသောသူသည် ရှင်သာရိပုတ္တရာကဲ့သို့ပြဿနာကိုဖြေစွမ်းနိုင်သူ တစုံတယောက်မျှ မရှိ။ ထို့ကြောင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့မှ ခြင်္သေ့မင်း၏တူသောအသံဖြင့် လျှောက်၏။

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့်တော်သည် အလုံးစုံသော စကြာဝဠာတို့ကို မိုးရွာချသည် ရှိသော် ဤမျှလောက်သော မိုးပေါက်တို့သည်မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ကျကုန်၏။ ဤမျှလောက်သော မိုးပေါက်တို့သည် မြေပေါ်သို့ ကျကုန်၏။ ဤမျှလောက်သော မိုးပေါက်တို့သည်တောင်၌ကျကုန်၏ ဟု ဤသို့ရေတွက်သတ်မှတ် ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ပါသည်” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်သည် သာရိပုတ္တရာကို-

“ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ။ ။သင်သည် ထိုမိုးရေပေါက် တို့ကို ရေတွက်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သည့်အဖြစ်ကို ငါဘုရားသိတော် မူ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအရှင်သာရိပုတ္တရာမှထေရ်၏ ပညာ အရာ၌ ကြီးကျယ်ခြင်းကို ဥပမာနှိုင်းယှဉ်စရာ မရှိ။ ထို့ကြောင့် ပင်လျှင်-

“ဂင်္ဂါမြစ်၌သဲဟူသည်ရေတွက်၍ကုန်နိုင်ရာ၏။ သမုဒ္ဒရာ၌ ရေသည် ရေတွက်၍ ကုန်နိုင်ရာ၏။ မြေအပြင်၌ မြေမှုန့်သည် ရေတွက်နိုင်ရာ၏။ ကျွန်ုပ်၏ပညာသည် မကုန်နိုင်ရာ။

ထိုစကားသင့်စွ၊ ဘုန်းပညာနှင့်ပြည့်စုံ၍ လူသုံးပါးတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသောအရှင်ဘုရား။ တပည့်တော်သည် တခုသောပြဿနာကိုဖြေသည်ရှိသော် သဲတပွင့်၊ ရေတပေါက် မြေတမှုန့်ကိုထည့်၍ ပြဿနာ တရာဖြင့်၎င်း။ တထောင် ဖြင့်၎င်း။ တသိန်းဖြင့်၎င်း ဖြေသည်ရှိသော် ဂင်္ဂါမြစ်၌ သဲ

အစရှိသည်တို့တွင် သဲတလုံး တလုံးစသည်ကို သင့်တင့်သော အရပ်၌ အကယ်၍ပစ်ငြားအံ။ ဂင်္ဂါမြစ်စသည်တို့၌ ရှိသော သဲတို့သည် လျင်မြန်စွာ ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ရာ၏။ ငါ၏ ပြဿနာတို့ကိုဖြေဆိုခြင်းသည် ကုန်ခြင်းသို့ မရောက်ကုန်ရာ” ဤသို့ ကေသရာဇာခြင်္သေ့ မင်းကဲ့သို့ ကြိမ်းဝါးခြင်းဖြစ်၏။

ဘုရားအရာ၌မေးအပ်သောပြဿနာသည်အဆုံး၌၎င်း၊ အစွန်းကို၎င်း မမြင်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ပေးအပ်သော နည်း၌ တည်၍သာလျှင် ပြဿနာကိုဖြေရ၏။ ထိုပြဿနာကို လူအပေါင်း ဖြေဆိုခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်၊ တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်တော်မူသော ရှင်သာရိပုတ္တရာ တပါးသာလျှင် ဖြေဆိုနိုင်၏ဟုပြောကြကုန်၏။

ထိုစကားကို မြတ်စွာဘုရား ကြားတော်မူလျှင်-

“ချစ်သားရဟန်းတို့။ ။ ငါ၏ သားတော် သာရိပုတ္တရာ သည် ယခုသာလျှင် လူအပေါင်းတို့မဖြေဆိုနိုင်သောပြဿနာကို ဖြေဆိုသည် မဟုတ်သေး။ ရှေးအခါ၌လည်း ဖြေဆိုဘူးသည် သာလျှင်တည်း” ဟု မိန့်တော်မူပြီး အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ပြဿနာကို ဖြေဆိုသောအတိတ်ဝတ္ထု

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားအလောင်းတော်သည်ဥဒိစ္စပုဏ္ဏားမျိုး ဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်လျှင် တက္ကသိုလ်ပြည် သို့သွား၍ ပညာသင် ကြားပြီး တခုမကျန် အလုံးစုံသော အတတ်တို့ကို သင်ကြား တတ်မြောက်ပြီးသော် တက္ကသိုလ်ပြည်မှပြန်လာခဲ့၍ ကာမဂုဏ် တို့ကို စွန့်ပယ်လျက် ရသေ့ရဟန်းပြုပြီး အဘိဉာဉ် ငါးပါး၊ သမာပတ်ရှစ်ပါးတို့ဖြင့် ဟိမဝန္တာတော၌နေ၏။ တပည့်ငါးရာ ရှိ၏။

ဘုရားလောင်း၏ တပည့်ကြီးဖြစ်သော ရသေ့သည် မိုးတိုင်း အခါရောက်၍ နှစ်ရာငါးဆယ်သော ရသေ့တပည့်တို့ကိုခေါ်၍ ချဉ်ဆားအလို့ငှာ လူ့ရပ်လူ့ရှာများသို့ သွား၏။

ထိုစဉ်အတွင်း ဘုရားလောင်းရသေ့သည် စုတေရန်အချိန်သို့ ရောက်၏။ သေလွန်ခါနီး၌ ဘုရားလောင်းကို တပည့်တို့က ဆရာ သည် ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု၌ ရအပ်သော တရားကို မေးကြ၏။ ဘုရားလောင်းသည်

“နိတ္တိကိဉ္စိ” ဟုသာ ပြောဆို၍ စုတေပြီး အာဘဿရ ဗြဟ္မာဘုံ၌ ဖြစ်လေ၏။

(ဘုရား အလောင်းကော် တို့သည် အရူပ သမာပတ်ကို ရကြသော်လည်း အရှင်ဗြဟ္မာဘုံသည် နိဿက ဗျာဒိတ်ရပြီး သော ဘုရားအလောင်းတို့၏ လားကပ်ရာအရပ်မဟုတ်သော ကြောင့် အရူပဘုံ၌ မဖြစ်ကုန်)

ကျန်ရှိသော တပည့်တို့သည် ငါတို့၏ဆရာမှာ တရားထူးကို မရဟု ပူဇော်သက္ကာရကို မပြုကြကုန်ပဲ သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။

တပည့်ကြီးသည် ရသေ့ငါးရာနှင့် ပြန်လာလေသော် ဆရာ ဖြစ်သူစုတေပြီဟု ကြား၍ ဆရာ၏ရအပ်သောတရားကို မေးလိုက် ကြကုန်သေး၏ လောဟု မေးလျှင် မေးလိုက်ပါ၏။ ဆရာက “နိတ္တိကိဉ္စိ” ဟုပြောသောကြောင့်တစုံတခုမျှသောတရားကိုမရဟု အဓိပ္ပာယ်ပေါက်သဖြင့် ဆရာ့အား ပူဇော်သက္ကာရကို မပြုကြ ပါဟု ဆို၏။

ကွယ်လွန်သူ ဘုရားလောင်း၏တပည့်ကြီးဖြစ်သောရသေ့က-

“သင်တို့သည် ဆရာပြောသော စကား၏အဓိပ္ပါယ်ကို မသိကြ။ ငါတို့၏ဆရာသည် အာကိဉ္ဇညာယတန သမာပတ်) ကို ရတော်မူသည်” ဟု ပြော၏။

ထိုစကားကို ရသေ့တို့က မယုံကြည်ကြ။ တပည့်ကြီးက အဖန်ဖန် ပြောဆို ပါသော်လည်း မယုံနိုင်။ ဘုရားအလောင်း အာဘဿရဗြဟ္မာကြီးသည် ထိုအကြောင်းသိ၍ အလွန်မိုက်ကုန်သော ရသေ့တို့သည် ပညာရှိသော ငါတပည့်ကြီး၏ စကားကို မယုံကြည်ကြ။ ငါသည် ထင်ရှားအောင်ပြုပေအံ့ဟု ဗြဟ္မာပြည်မှ ဆင်းသက်လာခဲ့ပြီး ရသေ့တို့၏ကျောင်းသင်ခန်းစာအပြင် ဖြစ်သော ကောင်းကင်၌ ကြီးစွာသော တန်ခိုးအာနုဘော်ဖြင့် ရပ်တည်၍ တပည့်ကြီး၏ပညာအစွမ်းကို ချီးမွမ်းတော်မူသည်မှာ-

“လူတထောင် တညီတညွတ်တည်း အနှစ်တရာလုံးလုံး အဖြေမှန်ကို ငိုကြွေး၍ရှာသော်လည်း မရနိုင်။ ပညာရှိတဦးသည် အနက်အဓိပ္ပါယ် အဖြေမှန်ကို ဖြေနိုင်၏။ ထိုပညာရှိတယောက်သည် လူတထောင်ထက်မြတ်၏”

ဤသို့ဖြင့် ဘုရားလောင်း ဗြဟ္မာမင်းသည် ဤဂါထာဖြင့် ကောင်းကင်မှတရားဟော၍ တပည့်အပေါင်းတို့ကိုသိစေပြီးလျှင် ဗြဟ္မာပြည်သို့ ပြန်သွား၏။ ထိုရသေ့တို့သည်လည်း အသက်၏အဆုံး၌ ဗြဟ္မာပြည်သို့ လားကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောတော်မူပြီး ချစ်သားရဟန်းတို့၊ သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါက ရသေ့တပည့်ကြီးဖြစ်ခဲ့သည်။ ငါဘုရားသည် ထိုအခါက အာဘဿရဗြဟ္မာကြီးဖြစ်ဘူးသည်ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

(ဤဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ၌ သိကြားမင်း ဖန်ဆင်းသော စောင်းတန်းသုံးသွယ်ကို လကျံ၌ ရွှေဖြင့်ပြီးသောစောင်းတန်း၊ လက်ဝဲ၌ ငွေဖြင့်ပြီးသော စောင်းတန်း၊ အလယ်၌ ပတ္တမြားစောင်းတန်းဟု မိန့်ဆိုခဲ့၏။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာကြီး၌ အလယ်တွင် ပတ္တမြား စောင်းတန်း၊ လက်ဝဲတွင် နတ်တို့ဆင်းသက်ရာ ရွှေစောင်းတန်း၊ လကျံတွင် ဗြဟ္မာတို့ ဆင်းရာငွေစောင်းတန်းဟု မိန့်ဆိုလေသည်။)

(ဓမ္မပဒ ဗုဒ္ဓဝဂ် နှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော ဒေဝေါရောဟဏဝတ္ထု ပြီး၏။)

၁

၁

၁

၁၄။ ဗုဒ္ဓဝဂ်

၃။ ခဲယဉ်းတရား လေးပါး

(ရေကပတ္တ နဂါးမင်း ဝတ္ထု)

၁။ လူ့ဘဝကို ရရန် ခဲယဉ်း၏။

၂။ လူ့အဖြစ်မှာ အသက်ရှည်ရှည် နေရရန် ခဲယဉ်း၏။

၃။ သူတော်ကောင်းတရားကို နာကြားနိုင်ရန် ခဲယဉ်း၏။

၄။ ဘုရားပွင့်ရန် ခဲယဉ်း၏။

(ကိစ္ဆောမနုဿပဋိလာဘော)အစရှိသော ဒေသနာတော်ကို ဗာရာဏသီမြို့ကြီးအနီး ကုက္ကိုလုနစ်ပင်အရပ်၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ရေကပတ္တ အမည်ရသော နဂါးမင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

(အပြစ်အာပတ်၊ သေးငယ်မှတ်၊ ရောက်လတ်အပယ်ရှာ)

ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်တော်၌ ရဟန်းငယ်တပါးသည် ဂင်္ဂါမြစ်တွင်း၌ လှေကိုစီးယင်း ပိန်းပင်တပင်ကို လက်ဖြင့်ဆွဲမိ လိုက်ရာမှ လှေ၏ အဟုန်ကြောင့် ပိန်းပင်သည် ပြတ်၍ သွားလေ၏။

ထိုရဟန်းသည် အာပတ်သင့်သည်ကိုသိ၏။ သို့သော် မဖြစ်လောက်သော အာပတ်ဟု လစ်လျူရှုကာ ဒေသနာမကြားမိ (အာပတ်မပြေမိပဲ) အနှစ်နှစ်သောင်းတို့ကာလပတ်လုံးတောကြီးအတွင်း၌မှီတင်းကာ တရားကိုအားထုတ်ပါသော်လည်းတရားကို မရနိုင်ရှာ။

သေကာနီး ကာလတွင် ပိန်းရွက်ပိန်းရိုးသည် လည်ကို ပတ်သကဲ့သို့ ထင်မြင်လာသဖြင့် အာပတ်ကို ဒေသနာကြားခြင်းငှာ အလိုရှိပါသော်လည်း ခံယူမည့် ရဟန်းတပါးမှ မတွေ့ရသဖြင့် သီလ မစင်ကြယ်သည့်အဖြစ်ကို နှလုံးမသာယာပဲ သေဆုံးရရှာလေရာ အယူလွဲမှားကာ နဂါးဘဝ၌ ဖြစ်ရလေ၏။

ဧရကပတ္တ နဂါးမင်း အဖြစ်တွင် မိမိ၏ ဘဝကို သိမြင်ပြီး နှစ်ပေါင်း နှစ်သောင်းကြာမြင့်စွာ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ပါသော်လည်း အာပတ်ကို သေးငယ်သည်ဟူ၍ မကုစားမိသောကြောင့် အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဘဝ ရောက်ရပေသည်ဟုတွေးတောယင်းသာ နှလုံးမသာယာ ဖြစ်၍ နေရရှာလေ၏။

သမီးကိုဘန်းပြကာ ဘုရားကို ရှာခြင်း

ထိုရေကပတ္တနဂါးမင်းသည် အလွန်ချောမောလှပ နတ်တမျှသော သမီးတယောက်ကို ရ၏။ နဂါးမင်းက စဉ်းစားသည်မှာ ဒုဂ္ဂတိဘဝ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ရသော ငါသည် ဘုရားပွင့်ရာကို သိနိုင်မည် မဟုတ်၊ ဘုရားပွင့်လျှင် အလွယ်တကူ သိရှိနိုင်ရေး ကြံဆတွေးကာ သမီးကညာ လှကလျာကို တန်ဆာစုံလင် ဝတ်ဆင်ယင်စေပြီး ဂင်္ဂါမြစ် အလယ်၌ မိမိ၏ပါးပျဉ်းကို ကြီးစွာ ပြုကာ ပါးပျဉ်း အလယ်၌ သမီးပျိုကို သီချင်း သီဆို၍ ကပြစေ၏။

နဂါးမပျိုကလေး၏ သီချင်းမှာ အမေးပြဿနာ · ပဟေဠိ ဖြစ်၏။ ထိုသီချင်းကို အမှန်သဘော ဖြေကြား တုန့်ပြန်သီဆိုနိုင်သူအား သမီးနှင့်ပေးစား၍ အလွန်ကြီးမားသော နဂါးမင်း စည်းစိမ် ပေးအပ်ပါမည်ဟု ကြေငြာကြွေးကြော် ထားသည့် အလျောက် ဂင်္ဂါမြစ်လယ်မှ နဂါးမင်း၏ ပါးပျဉ်းပေါ်တွင် သီဆိုကပြသည့် နဂါးမကလေး၏အလှကို စုံမက်ချစ်ခင်ကြသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအပေါင်းမှ လူလင်ပျို ကာလသားတို့က တအားကုန် ဝိုင်းရံ၍ ပဟေဠိ အဖြေသီချင်းကို ကြိုးစားခါ ဖြေဆိုကြသော်လည်း အဖြေမှန်ကိုမရ၊ ဘုရား ရှင်တ ဆူ အ ကြား သာ လျှင် လွန်မြောက်၍ သွားခဲ့လေသည်။

ဘုရားသခင် ရှုမြင်တော်မူခြင်း

ဂေါတမဘုရားသခင်သည် လူတွင်ထင်ရှား ဘုရားဖြစ်တော်မူသောကာလ တနေ့သော မိုးသောက်ယံ၌ လောကသုံးပါးကို ကြည့်ရှုတော်မူသော် ရေကပတ္တ နဂါးမင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဥတ္တရလူလင်ကိုပါ ဉာဏ်တော် ကွန် ရက် အ တွင်း၌ မြင်တော်

မူ၏။ ရေကပတ္တနဂါးမင်းသည် ဥတ္တရလူလင်၏ အဖြေသီချင်းကို ကြားရပြီးနောက် ဘုရားရှင်ထံ တော်မှောက် လာရောက်၍ ဖူးမြင်ရပေလတ္တံ့။ ဥတ္တရလူလင်သည်ဘုရားရှင်ထံမှအဖြေသီချင်းကို သင်ကြားသော ကာလ၌ပင် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၍ ရှစ်သောင်း လေးထောင် ကုန်သော သတ္တဝါတို့ ကောင်းစွာ မချွတ် အကျွတ်တရားရပေလတံ့ဟု မြင်တော်မူ၏။

အဖြေသီချင်း သင်ကြားပေးခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဥတ္တရလူလင်လာအံ့သောခရီးလမ်း ကုက္ကိုတန်းခုနစ်ပင်မှတပင်သောကုက္ကိုပင်၏အရင်း၌ သီတင်းသုံး စံနေတော်မူလင့်၏။ ဥတ္တရလူလင်သည် ခရီးစဉ်အတိုင်းလာရာမှ ကုက္ကိုပင်၏ အနီးသို့ ရောက်လေလျှင် ဘုရားသခင်က ခေါ်တော်မူ၍ ပေးတော်မူသည်ရှိသော် ရေကပတ္တနဂါးမင်း၏ သမီးပျိုထံ အဖြေသီချင်း ဖြေဆိုရန် သွားမည့် အကြောင်း လျှောက်ထားသိရှိရသဖြင့် ဖြေဆိုမည့်သီချင်းကို ရွတ်ဆိုစေ၏။

ဥတ္တရလူလင်သည် မိမိဉာဏ်မှီသမျှ ရေးစပ်၍ ထားသော အဖြေသီချင်းကို သီဆိုပြခါ လျှောက်ထားလေသောအခါ ဘုရားသခင်က ဤအဖြေသီချင်းသည် မမှန်ကန်သေး၊ ငါသင်ကြားပေးသည့် သီချင်းကို သင်ယူမည်လောဟု မေး၏။ ဥတ္တရလူလင်ကလိုလိုချင်ချင် သင်ယူပါမည်ဟု ဝန်ခံလေသဖြင့် ဘုရားသခင်က အဖြေသီချင်း ဂါထာနှစ်ပုဒ်ကို သင်ကြားပေးရာ ဥတ္တရလူလင်သည် အဖြေသီချင်းကို သင်ယူဆကာလ၌ပင် (သောတာပတ္တိဖိုလ်၌)တည်လေ၏။

မြို့မြို့သံသေ ဖြေဆိုပွဲကြီး

ဥတ္တရလုလင်သည် “သေတပန်” ဖြစ်၍ ကြည်ကြည်လင်လင် ရှင်ပျသောစိတ်ဖြင့် ဘုရားသခင် ပေးသနားအပ်သော အဖြေ ဂါထာကိုဆောင်ယူသွား၍ ပရိသတ်အထပ်ထပ် စည်ကားလှစွာ သော နဂါးမ သတို့သမီးငယ် ရှိရာအရပ်သို့သွား၏။ ပရိသတ်ကြီး အား လေးမြတ်စွာ တောင်းပန်သဖြင့် အကြားမလပ် တိုးကြပ် လှသော ပရိသတ်ကြီးသည် လမ်းဖယ်ပေးရာမှ ရှေ့ဆုံးသို့ ရောက် လေ၏။

ချောမွေ့လှပ ဆန်းကြယ်စွာ ဆင်ယင်ထားသော နဂါးမ ကလေးသည် ဖခင် ရေကပတ္တနဂါးမင်း၏ ပါးပြင်ထက်မှရပ်၍ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဆန်းကြယ်စွာကပြီးလျှင် ဤသို့သော ဂါထာ သီချင်းကို သီဆိုမေးမြန်း၏။

(၁) အမေးသီချင်း ပုစ္ဆာရင်း

နှစ်ပါးဂဟေ ဆက်လို့ ရေးကြောင့်
အဖြေပေးမယ့် မောင်တို့ရယ်။
အမေးကိုသာ သေချာစဉ်းစား
အဖြေများကို ပေးတော့ကွယ်။

(က) အစိုးရဆို လိုသည့်မင်းကား
ဘယ်သင်းကိုများ ခေါ်သလဲကွယ်။

(ခ) ကိလေသာမြို့ခိုး စိုးမိုးသူသာ
မင်းဖြစ်တယ်လို့ ခေါ်သလားကွယ်။

- (ဂ) ဘယ်လိုမင်းဟာ ကိလေသာစစ်
မြို့အညစ်များ ကင်းပတ်သူ ဖြစ်သလဲကွယ်။
- (ဃ) ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး အမှိုက်အိုးလို့
ဆိုရိုးဆိုထိုက် ရှိသလဲကွယ်။

ဥတ္တရလုလင်သည် သောတာပန်တည်ပြီးသူ ဖြစ်လေသည်။
အချောအလှဖြင့် မြူဆွယ်၍ ကသည့် နဂါးမကလေး ရလိုရေး
အတွက် ဖြေကြားသည် မဟုတ်တော့ဘဲ များစွာသောသတ္တဝါ
အပေါင်း အကျွတ်တရား ရစေမည့် အရေး၊ ဘုရားရှင်၏ ဆန္ဒ
တော်ကို ဖြည့်စမ်းလို၍ ဘုရားသခင်သင်ကြားပေးသည့်အတိုင်း
အဖြေသီချင်းဖြင့် ပြန်လည်တုံ့ပြန်ဖြေဆိုလိုက် လေ၏။

- (၂) အဖြေသီချင်း ဂါထာရင်း
အဖြေမှန်ကို သိလိုရေးနဲ့
မေးခွန်းမေးတဲ့ နှမငယ်။
ဖြေလိုက်တော့မယ် အမှန်စကား
နားစိုက်လို့ သာ ထောင်တော့ကွယ်။
- (က) ကာယ မန ခြောက်ဝတံခါး
စိုးမိုးထားလျှင်၊ မင်းလို့ သာပင်
ခေါ်ထိုက်တယ်။
နားစိုက်အုံးကွယ်၊ သေချာသွားအောင်
ထပ်မံလို့ သာ ပြောအုံးမယ်၊
မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်ကာယ
စိတ် မနောပါ စိုးနိုင်တာမို့
မင်းရယ်လို့ သာ ခေါ်ကြတယ်။

- (ခ) ဝတ္ထုအာရုံ ကာမဂုဏ်မြို့ခိုး
မြတ်နိုးတပ်မက်၊ နှစ်သက်တွယ်တာ
ထိုသူသာလျှင်
ကိလေသာမြို့ခိုး၊ အစိုးရတဲ့
မင်းလို့ သာပဲ ခေါ်ရမယ်။
- (ဂ) ထိုထိုအာရုံ ကာမဂုဏ်ကို
ခံမင်တပ်မက်၊ နှစ်သက်ခြင်းကင်း
ထိုမင်းသည်သာ
ကိလေသာရှင်း၊ အညစ်ကင်းတဲ့
မင်းအစစ်သာ ဖြစ်တော့တယ်။
- (ဃ) လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ရစ်ဖွဲ့
တပ်မက်ငြိခါ
ထိုသူသာလျှင်၊ ဆိုထိုက် ဆိုရိုး
အမှိုက်အိုးသာ ဖြစ်တော့တယ်။

ဥတ္တရလုလင်၏ အဖြေသီချင်းကို ကြားရလျှင် နဂါးမင်း
သည်၎င်း၊ နဂါးမလေးသည်၎င်း၊ ရှင်လန်း သာယာ သိလိုရာ
သော ပြဿနာများကို ထပ်ခါမေးပြန်၏။

- (၃) ထပ်ခါမေးရှာ ပြဿနာ
အဖြေမှန်ကို ကောင်းစွာပေးဘိ
ပညာရှိတဲ့ မောင်ကြီးရယ်။
ရှေ့သို့တဖန် အဖြေပေးဘို့
မေးခွန်းထပ်ခါ မေးချင်တယ်။

- (က) ပညာမျက်စိ မရှိကင်းကြိုက် လူမိုက်တွေမှာ၊
ဝဲဩဃ ရေယဉ်ကြော မျောကြားလရှာ၊
ဘယ်ဝဲ ဘယ်ရေယဉ်လို့ လူတို့တွင် ခေါ်ဆိုကြ
ပြောပြစမ်းပါ။
- (ခ) ထိုရေယဉ်ဝဲဩဃမှ
လွတ်မြောက်ကြ ကြိုးစားပုံ
ပညာရှင် ထိုသူကား
ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံနဲ့
ကြိုးစားပုံသိချင်သေး
ဖြေစမ်းပါလေး။
- (ဂ) ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်သူမှာ
ယောဂဆို ထိုတရား သတ်ထားလို့သာ
ငြိမ်းအေးရာ မှန်စွာပ ရောက်ငြား
ထိုပုဂ္ဂိုလ်၊ ထိုသူအား
ပြောပြပါလား။
- (ဃ) မေးပုစ္ဆာ ထိုစကား၊ များလှတဲ့ပြဿနာ
သနားကြင်နာစွာနဲ့၊ ကရုဏာ ရွှေ့မှာထား
ဖြေကြားပါလား။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထုံ့ပြန် အမေးစကား ဖြစ်ပွား
လာမည်ကိုကြိုတင်သိမြင်တော်မူသည့်အတိုင်း ဥတ္တရလုလင်အား
အဖြေ ဂါထာ သီချင်းကို သင်ကြား ပေးတော် မူလိုက်သည့်
အလျောက်....

(၃) ရှင်းလင်းသိရန် အမြေမှန်
အမေးပုစ္ဆာ၊ လိမ္မာလှတဲ့
ပညာရှင်ကလေး၊ နှမရယ်
သိချင်ရာရာ၊ အဖြေစကား
နာကြားလို့ သာ မှတ်တော့ကွယ်။

(က) ဝဲဩဃရေယဉ်ကြော၊ မျောကြတဲ့ လူမိုက်မှာ
ကာမောဃာ၊ ဘဝေါဃာ၊
ဒိဋ္ဌောဃာ၊ အဝိဇ္ဇောဃာ၊
ဩဃလေးဖြာ ရေယဉ်ကြော၊ နစ်မြောကြရှာ
“ကာမောဃာ” ဆိုတာက၊ ဆယ့်တစ်ဘုံထိုကာမ
တပ်မက်ကြတာ၊
“ဘဝေါဃာ” ဆိုတာက၊ လားရောက်ရာဘုံဘဝ
တပ်မက်မိတာ၊
“ဒိဋ္ဌောဃာ” ဆိုလိုရင်း၊ မှားယွင်းတဲ့အယူပါ၊
“အဝိဇ္ဇောဃာ” ခိပ္ပာယ်ရင်းက သံစွာဉာဏ်
အမြင်ကင်းအောင်၊ ပိတ်ဆည်းတဲ့ မောဟသာ
ဖြစ်ပေတော့တာ။
ဤလေးဖြာဝဲဩဃ၊ နစ်လိုက်ကြ၊ မိုက်သူဟာ
မှီလွှယ်ရာထိုသည်ကျန်း
တုန်းမပေါ်ပါ။

(ခ) ပညာရှင် ထိုသူများ၊ ကြိုးစားလို့ ရုန်းထွက်ရာ
ဝဲဩဃရေယဉ်များ၊ ခန်းခြောက်တော့တာ၊

ရုန်းထွက်သည့်ထိုနည်းမှာ
ကြိုးစားခြင်း ဝိရိယာ
လေးဖြာသ မဗ္ဗဓာနဲ့
ဝဲဩဿာပယ်ခါရှား
အားထုတ်ခြင်းသာ။

သမ္ဗုဓာန်တရားလေးပါးကိုသာ မှတ်သားကြစေရာ

- (၁) ပြုပြီးဖြစ်တဲ့ အကုသိုလ်တွေကို
မေ့ပျောက်လို့သာ ထားလိုက်ပါ
- (၂) မဖြစ်သေးတဲ့ အကုသိုလ်တွေကို
မဖြစ်အောင်ပဲ ကြိုးစားပါ
- (၃) မဖြစ်သေးတဲ့ ကုသိုလ်တွေကို
ဖြစ်အောင်လို့သာ အားထုတ်ပါ။
- (၄) ဖြစ်ပြီး ပြုပြီးတဲ့ ကုသိုလ်တွေကို
အဖန်ဖန်အထပ်ထပ်၊ မပြတ်စေအောင်သာ
အောက် မေ့ ပွား များ၊ အား ထုတ် ကြ
စမ်းပါ။
သုတော်ကောင်းများ - ကြိုးစားကြတဲ့
လမ်းစဉ်ပါ။

- (ဂ) ကာမယောဂ၊ ဘဝယောဂ၊ ဒိဋ္ဌိယောဂ၊ အဝိဇ္ဇာ
ယောဂ
ယောဂလေးဖြာ ထိုတရား
သတ်ထားသည့် ထိုသူသာ
ယောဂတွေ အကုန်သိမ်း၊ ချုပ်ငြိမ်းသူပါ။

(ဆ) မေးပုစ္ဆာထိုစကား၊ များလှတဲ့ပြဿနာ
သနားကြင်နာစွာနဲ့ ကရုဏာရွှေမှာထား
ဖြေကြားလိုက်တာ။

ဥတ္တရလူလင် ဖြေကြားသော အဖြေသီချင်းဂါထာကို ရေက
ပတ္တနဂါးမင်း ကြားနာရလျှင် ဘုရားပွင့်တော်မူပြီကို သိလေ၏။

အဋ္ဌကထာဆရာတော်၏ အဆိုအမိန့်

(အထက်တွင် အဓိပ္ပါယ်အပြည့်အစုံကို ဗဟုသုတဖြစ်စေရန်
အမေးနှင့် အဖြေ သီချင်းတို့ကို အကျယ် ရေးသားခဲ့ပါသည်။
ဤတွင်တဖန် အဋ္ဌကထာဆရာအရှင် ဗုဒ္ဓဃောသ၏ အဆိုအမိန့်
ကို ပါဠိတော်အစဉ်အတိုင်း မြန် မာ သက် သက် ဖြင့် ပြဆိုပါ
ဦးမည်)

ရေကပတ္တ နဂါးမင်းသည် ဤလောက၌ ငါသည် မြတ်စွာ
ဘုရားပွင့်ခြင်းကို ဤသို့ သမီးအား ပါးပျဉ်း၌ထား၍ သီချင်း
ကိုသီဆိုစေသောအကြောင်းဖြင့် ဘုရား ပွင့်တော် မူသည် ၏
အကြောင်းကို ကြားရအံ့။ ဤသို့အကြံဖြင့် အကြင် သူသည်
ငါ့သမီး၏ သီဆိုသောသီချင်းကို တုန့်ပြန်အဖြေသီဆိုနိုင်သူအား
မျှားစွာသော နဂါးစည်းစိမ်နှင့်တကွ သမီးကိုပေးအံ့။ ဤသို့
ဆို၍ လခွဲတကြိမ် ဥပုသ်နေ့၌ ထိုသမီးကို ပါးပျဉ်း၌ ထား၏။
ထိုသမီးသည် ထိုပါးပျဉ်း၌ရပ်၍ ကခုန်လျက် -

အဓိပတိ။ အစိုးရသော၊ မင်းကား။ ကို'သု၊ အဘယ်နည်း။
ဣလေသာမြို့ကို လွှမ်းမိုးအုပ်စိုးသူကို မင်းဟု ခေါ်ပါ
သလား။

အဘယ်သို့သောမင်းက ဣလေသာမြို့ကင်းပါသလဲ။
ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို လူမိုက်ဟု ခေါ်ပါသလဲ။

ဤသီချင်းကို သီဆိုလေ၏။ အလုံးစုံ ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း၌ နေကုန်သော သူတို့သည် နဂါးမင်းသမီးကို ယူကုန်အံ့ဟုသွား၍ မိမိ၏ပညာ အစွမ်းဖြင့် တုန့်ပြန်သော အဖြေသီချင်းကို ပြု၍ သီဆိုကုန်၏။ ထိုနဂါးမင်းသမီးသည် အဖြေကိုသီချင်းအားလုံးကို ပယ်၏။ ထိုနဂါးမင်းသမီး၏ ၁၅ ရက်တကြိမ် ပါးပျဉ်း၌ရပ်၍ ဤသို့သီဆိုလျက်ပင် ဘုရားရှင် နှစ်ဆူတို့၏ အကြားကာလသည် ကုန်လွန်၏။

ထိုအခါ၌ လောကတွင် မြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မူ၍ တနေ့၌ မိုးသောက်ကာလ လောကကိုကြည့်သည်ရှိသော် ဧကပတ္တနဂါးမင်းကို အစပြု၍ ဥတ္တရအမည်ရှိသော လုလင်ကို ကိုယ်တော်၏ ရွှေဥာဏ်တော် ကွန်ရက်အတွင်းသို့ ဝင်လာသည် ကို မြင်၍ အဘယ်သို့ဖြစ်မည်နည်းဟု ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် ဧကပတ္တနဂါးမင်းသည် သမီးကို ပါးပျဉ်း၌ထား၍ ကခြင်းသီခြင်းတို့ကို ပြုစေသောနေ့တည်း၊ ဤဥတ္တရ လုလင်သည် ငါပေးအပ်သောအဖြေသီချင်းကိုသင်ရင်းပင် သောတာပန်ဖြစ်၍ ထိုငါသင်ပေးသော အဖြေသီချင်းကိုယူ၍ နဂါးမင်း၏အထံသို့သွားပေမည်။ ထိုနဂါးမင်းသည် ထိုအဖြေသီချင်းကိုကြား၍ ဘုရားပွင့်ပေပြီဟု သိ၍ ငါ၏ထံသို့လာလတံ့၊ ငါသည် ထိုနဂါးလာသည်ရှိသော် များစွာသော အစည်းအဝေး၌ ဂါထာကို ဟောရအံ့၊ ဂါထာအဆုံး၌ ရှစ်သောင်း လေးထောင်သော သတ္တဝါတို့အား သစ္စာလေးပါးတရားကို သိသည် ဖြစ်လတံ့၊ ဤသို့မြင်တော်မူ၏။

ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအရပ်သို့ ကြွ၍ ဗာရာဏသီပြည်မှ မနီးမဝေးသောအရပ်၌ ကုက္ကိုခုနစ်ပင်တို့သည်ရှိ၏။ ထိုကုက္ကိုပင်တပင်၏အရင်း၌ နေတော်မူ၏။

ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း၌ နေကုန်သောသူတို့သည် အဖြေသီချင်းကို ယူ၍ စည်းဝေးကုန်၏။ ဘုရားသည် မနီးမဝေးအရပ်မှ သွားသော ဥတ္တရလူလင်ကိုမြင်၍ “ဥတ္တရလူလင်၊ လာလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “အရှင်ဘုရား။ ။ အဘယ် အကြောင်းနည်း” ဟု မေးလျှောက်၏။ “ဤအရပ်သို့ ရှေးဦးစွာ လာဦးလော့” ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏။ ထိုနောက်မှလာပြီး ရှိခိုး၍နေသော ထိုလူလင်ကို “အဘယ်သို့သွားမည်နည်း” ဟု မိန့်၏။ “ရေကပတ္တနဂါးမင်း၏ သမီး သီချင်းဆိုရာ အရပ်သို့ သွားပါအံ့” ဤသို့ လျှောက်၏။ “သီချင်းအဖြေဂါထာကို သင်သိ၏လော့” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်ဘုရား သိပါ၏” ဟုလျှောက်၏။ “ရှေးဦးစွာ ထိုအဖြေ သီချင်းတို့ကို ဆိုစမ်းလော့” ဟုမိန့်တော်မူ၏။ ထို့နောက်မှ မိမိ၏ ကိုယ်တိုင် သိသောအသိဖြင့် သာလျှင် သိဆိုသော ထိုလူလင်ကို “ဥတ္တရလူလင် ဤသင်၏ဂါထာသည် အဖြေမှန် မဟုတ်၊ ငါသည် သင့်အား အဖြေသီချင်းဂါထာကို ပေးအံ့၊ ထိုသီချင်းကိုယူ၍ သွင်သွားလော့” ဤသို့မိန့်တော်မူ၏။ “အရှင်ဘုရား။ ။ ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝန်ခံလျက် ထို့နောက်မှ ထိုလူလင်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် “ဥတ္တရလူလင်သင်သည်နဂါးမင်း၏သီချင်းဆိုသောအခါ၌

ခြောက်ခွါရကို အစိုးရသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မင်းမည်၏။

တပ်မက်ခြင်းရှိသောသူသည်မြူကို အစိုးရသောမင်းမည်၏။

တပ်မက်ခြင်းမရှိသောသူသည် မြူကင်းသည်ဖြစ်၏။

ကမရုဏ်၌ တပ်မက်သောသူကို လူမိုက်ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

ဤသို့အဖြေသီချင်းဂါထာကိုဆိုလေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ ထိုလူလင်အား မြတ်စွာဘုရားသည် အဖြေသီချင်းကို ပေး၍....

ဥတ္တရ လုလင် သင်သည် ဤအဖြေသီချင်းကို သီဆိုသည် ရှိသော် ဤအဖြေသီချင်း၏ အပြန်အလှန်ဖြစ်သော သီချင်းကို ဤသို့သီဆိုလိမ့်မည်။

လူမိုက်ကိုအဘယ်တရားသည် နစ်မွန်းမျောပါးရပါသနည်း၊
ပညာရှိသောသူသည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့်
ပယ်မျောကံနိုင်ပါသနည်း။

ယောဂ၏ကုန်ခြင်းသည် အဘယ်သို့ဖြစ်သနည်း၊
ထိုပြဿနာမေးအပ်သည်ကို ငါ့အား ပြောကြားပါလော့။

ဤသို့ မေးမြန်း သီဆိုလျှင် သင်သည် နဂါးမင်း သမီး၏
အမေးသီချင်းကို ဤသို့ တုန့်ပြန်သီဆိုလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

လူမိုက်သည် ဩဃလေးပါးဖြင့် မျော၏။
အားထုတ်ခြင်းနှင့် ယှဉ်သော ပညာရှိသောသူသည်
ဩဃလေးပါးကို နှုတ်၏။

အလုံးစုံသော ယောဂလေးပါးနှင့် မယှဉ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို
ယောဂကရားကုန်ခြင်းကို ပြုတတ်သူ ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

(ထိုဂါထာ၏ အနက်ကား) ကာမောဃ အစရှိသော လေး
ပါး ဩဃဖြင့် လူမိုက်သည် မျော၏။ ထိုဩဃကို ပညာရှိသည်
သမ္မပ္ပဓာန်ဟုဆိုအပ်သော လုံ့လပြုခြင်းဖြင့် ပယ်၏။ အလုံးစုံ
သော ကာမယောဂစသည်တို့နှင့် ယှဉ်ခြင်းမရှိသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်
ကို ယောဂ၏ ကုန်ခြင်းရှိသောသူ မည်၏ ဆိုအပ်၏။ (ဤကား
အနက်တည်း)

ဥတ္တရလုလင်သည် ဤသီချင်းတို့ဂါထာကို သင်နေစဉ်ပင်
လျှင် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။

(ဤသို့ အဋ္ဌကထာဆရာ၏ အာဘော်ရင်းကို ပြဆိုပြီးနောက်
ဇာတ်လမ်းအစဉ်ကို ဆက်ပါအံ့)

ဘုရားထံသို့ နဂါးမင်းရောက်ခြင်း

ဧကပတ္တ နဂါးမင်းသည် ဖြေကြားသော သီချင်းဂါထာ
တရားတော်အလာကို ကြားနာရ၍ ဘုရား ပွင့်တော် မူသည့်
အဖြစ်ကိုသိပြီး ငါသည် ဘုရားရှင် နှစ်ဆူ၏ အကြား ကာလ
ပတ်လုံး တရားတော်အသံကို တရံတခါမျှ မကြား ရဘူးချေ။
စင်စစ် လောက၌ ဘုရားပွင့်တော်မူလေပြီတကားဟု ဝမ်းမြောက်
လွန်းလှသဖြင့် အားရဝမ်းသာ အမြီးဖြင့် ရေကိုပုတ် ခတ်၏။
ကြီးစွာသော လှိုင်းတံပိုးတို့ ထကုန်၏။ ကမ်းနှစ်ဖက် တို့သည်
ပြိုကုန်၏။ ထိုမှ ဤမှ တဥသဘမျှသော အရပ်၌ ရှိသောသူတို့
သည် ရေ၌ နစ်ကုန်၏။ နဂါးမင်းသည် ထိုလူတို့ကို ပါးပျဉ်း၌
တင်၍ ဆယ်ယူလျက် ကုန်းထက်သို့ ထား၏။

နဂါးမင်းသည် ဥတ္တရလုလင်သို့ကပ်၍-

“အရှင် ဥတ္တရလုလင် မြတ်စွာဘုရား အဘယ်မှာရှိသနည်း”

“တခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ နေတော်မူ၏”

“အရှင်သား လာလော့၊ မြတ်စွာဘုရားထံ သွားကုန်အံ့”

ဤသို့ပြောဆိုပြီး ဥတ္တရလုလင်နှင့် အတူတကွ သွားလေ၏။
လူအပေါင်းတို့သည် အတူတကွ လိုက်ကြ၏။ နဂါးမင်းသည်
ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ်တို့၏ အတွင်းသို့ဝင်၍ မြတ်စွာ
ဘုရားကို ရှိခိုးပြီး ငိုမြည်တမ်း၏။

“မြတ်သောနဂါးမင်း ။ ။ ဤသို့ငိုကြွေးခြင်းသည်အဘယ်
ကြောင့်နည်း”

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့်တော်သည် ကဿပမြတ်စွာ ဘုရား၏ တပည့်သားဖြစ်ခဲ့၍ အနှစ်နှစ်သောင်းတို့ပတ်လုံး ရဟန်း တရားကို အားထုတ် ခဲ့ပါသည်။ တပည့်တော် အားထုတ်ခဲ့သော် လည်း အဟိတ်ပဋိ သန္ဓေမှ လွတ်မြောက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါ။ ပိန်းရှက်ကလေးကို ဖြတ်မိကာမျှနှင့် အဟိတ် ပဋိသန္ဓေကိုယူ၍ ဝမ်းဖြင့် တွားသွားရသော ဒုဂ္ဂတိဘဝ၌ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ကဿပ ဘုရားရှင်နှင့်ဂေါတမဘုရားရှင်တို့၏ ဘုရားနှစ်ဆူပွင့်တော်မူသော ကြားကာလ၌ လူအဖြစ်ကို မရနိုင်ပါ။ သူတော်ကောင်းတရား ကို မကြားနာ ရပါ။ အရှင်ဘုရားကဲ့သို့သော မြတ်စွာဘုရား သခင်ကို မဖူးမြင်ခဲ့ရပါ။ ထို့ကြောင့် ငိုကြွေး မိပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

“နဂါးမင်း ။ ။ လူ၏ အဖြစ်ကိုရခြင်း၊ သူတော်ကောင်း တရားကို ကြားနာရခြင်း၊ ဘုရားပွင့်တော်မူသော ကာလတို့ ကြုံကြိုက်ရခြင်းတို့မှာ အလွန်ရခဲစွာ၏” ဟု မိန့်တော်မူပြီး တရားတော်ကို ဟောကြားတော် မူလိုသောကြောင့်-

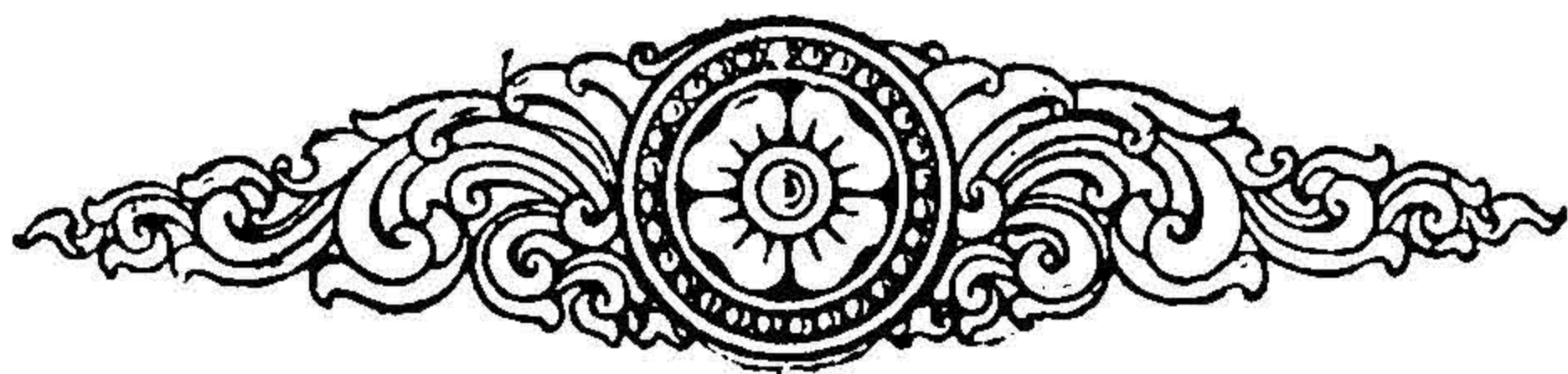
(၁၈၂) ကိစ္ဆောမနုဿပဋိလာဘော၊ ကိစ္ဆိမစ္စာနဇိဝိတံ။
ကိစ္ဆိသဒ္ဓမ္မဿဝနံ၊ ကိစ္ဆော ဗုဒ္ဓာန မုပ္ပါဒေါ။

(၁၈၂) လူ၏အဖြစ်ကို ရရန်ခဲယဉ်း၏။ သတ္တဝါတို့၏ အသက် ရှည်စွာနေရခြင်းသည် ခဲယဉ်း၏။ သူတော်ကောင်းတရားကို နာကြား ရခြင်းသည်။ ခဲယဉ်း၏ ဘုရားပွင့်သောကာလကို ကြုံကြိုက်ရန်ခဲယဉ်း၏။

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ရှစ်သောင်းလေးထောင်ကုန်သော သတ္တဝါတို့အား အကျွတ်တရားကို ရစေသည်။ ဧရကပတ္တနဂါး မင်းသည် တိဟိတ်ပဋိသန္ဓေတည်နေစွဲယူသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ထိုနေ့ ထိုအခါက ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ သောတာပတ္တိ

ဖိုလ်ကို ရနိုင်၏။ ဒုဂ္ဂတိအဟိတ် တိရစ္ဆာန် ဖြစ်သောကြောင့် သာ မဂ်ဖိုလ်ကို မရရှာလေ။ သို့သော် နဂါးဘဝ၌ ဖြစ်ကြရသူ တို့သည် အဘယ်မျှလောက် တန်ခိုးရှိစေကာမူ ပဋိသန္ဓေယူသော အခါ၊ အရေလဲသောအခါ၊ လွတ်လွတ်စိတ်ပြု၍ အိပ်သော အခါ၊ ဇာတ်တူနဂါးမနှင့်မေတုန်မှီဝဲသောအခါ၊ သေလွန်သော အခါ၊ ဤငါးပါးကုန်သော အရာဌာနတို့၌ နဂါး၏ အသွင်ဖြင့် ပင်ပန်းကြကုန်၏။ ရေကပတ္တ နဂါးမင်းသည် ထိုငါးပါးသော ကိစ္စတို့၌ တစုံတရာ ပင်ပန်းခြင်း မရှိဘဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တင့်တယ်စွာ ဆင်ယင်သော လုလင်၏အသွင်ဖြင့်လျှင် ပျော်ရွှင် လှည့်လည်ခွင့် ရလေ၏။

(ဓမ္မပဒ ဗုဒ္ဓဝဂ်သုံးခုမြောက် ရေကပတ္တ နဂါးမင်းဝတ္ထု ပြီး၏)

၁၄။ ဗုဒ္ဓဝဂ်

၄။ ရဟန်းဟူသည့်ကား

(အာနန္ဒာ၏ ဥပုသ်အမေး)

မကောင်းမှု ဟူသမျှကို မပြုရာ။

ကံသိုလ်နှင့်ပြည့်စေရာ၏။

မိမိစိတ်ကို ပြုပြင်စေရာ၏။

ဤကား ဘုရားရှင်တိုင်း၏ အဆုံးအမ ဖြစ်၏။

မတုန့်မပြန် သီးခံခြင်းသည် မြတ်သော အကျင့်တည်း။

နိဗ္ဗာန်ကို အမြတ်ဆုံး ဟူ၍ ဘုရားရှင်တို့သည် ဟောကြား

တော်မူကုန်၏။

(သဗ္ဗပါပဿ အကာရကံ)အစခံသော သုတ္တံနှင့် ဒေသနာ
တော်ကို သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ အာနန္ဒာ
မထေရ်မြတ် မေးလျှောက်အပ်သော ပြဿနာကိုအကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

အာနန္ဒာ မထေရ်သည် နေ့သန့်ရာအရပ်၌ နေလျက် စဉ်းစာ
မိ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ဆူသော ဘုရားတို့၏ မယ်တော်
တို့ကို၎င်း၊

အသက်တော် အပိုင်းအခြားကို၎င်း၊
 ပွင့်ဟော်မှုသည့် ဗောဓိပင်ကို၎င်း၊
 သာဝကအစည်းအဝေးကို၎င်း၊
 အဂ္ဂသာဝကအစည်းအဝေးကို၎င်း၊
 အလုပ်အကျွေးကို၎င်း၊

ဤအလုံးစုံကို ဟောတော်မူ၏။ စင်စစ် ခုနစ်ဆူသောဘုရား
 ရှင်တို့၏ ဥပုသ်ပြုခြင်းကို ဟောတော်မူပေ။ ထိုဘုရားရှင်တို့သည်
 ယခု ငါတို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်သုံးသော ဥပုသ်မျိုးပင် ဖြစ်လေ
 သလော၊ အခြားတပါးသည် ဖြစ်လေသလောဟုစဉ်းစားမိသည့်
 အတိုင်းမြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုအကြောင်းကို မေး
 လျှောက်၏။

ဘုရားရှင်၏ အဖြေတော်

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က“ချစ်သား အာနန္ဒာ။ ။ထိုဝိပဿီ
 စသောဘုရားရှင်တို့၏ အဆုံးအမသြဝါဒ၊ ပါတိမောက် ပြုခြင်း
 သည် အချိန်ကာလကြာမြင့်လှစွာ၍ ကာလကွဲပြားခြားနားခြင်း
 သာဖြစ်၏။ အဆုံးအမ သြဝါဒ ပါတိမောက်ပြသော တရား
 စကားမှာကား ကွဲပြားခြင်းမရှိ။ ထပ်တူသာလျှင် ဖြစ်ချေသည်။

ချစ်သား အာနန္ဒာ။ ။ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်နှစ်
 တကြိမ် သြဝါဒ ပါတိမောက်ဥပုသ်ကို ပြု၏။ အဘယ့်ကြောင့်
 ဆိုသော် တကြိမ်သော သြဝါဒသည် ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံးတည်၏။
 ထို့ကြောင့် ခုနစ်နှစ်ကြာမှ တကြိမ်မျှလောက်သော အဆုံးအမ
 သြဝါဒ ဥပုသ်ကို ပြုလေသည်။

ထို့အတူ သီဝ မြတ်စွာဘုရား သည်၎င်း၊ ဝဿဘူမြတ်စွာ
ဘုရားသည်၎င်း ခြောက်နှစ် တကြိမ်သာ ဥပုသ်ပြုလေ၏။

ကကုသန်နှင့် ကောဏဂုဏ် ဘုရားတို့သည် တနှစ်တကြိမ်ကျ
ဥပုသ်ကိုပြုကုန်၏။

ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် ခြောက်လတကြိမ် ဥပုသ်ကို
ပြုတော်မူ၏။

ဤသို့ ထိုမြတ်စွာဘုရားသခင်တို့၏ ဥပုသ်ပြုရာ အချိန်တို့ကို
မိန့်ကြားတော်မူပြီး ထိုဘုရားရှင်တို့၏ အဆုံးအမဩဝါဒဂါထာ
တို့သည်ကား ဤဂါထာတို့ သာလျှင် တည်း။ ထိုအလုံးစုံသော
ဘုရားတို့ရှင်၏ တူသော ဥပုသ်ပြုခြင်းကို ထင်ရှား ပြတော်မူလို
သောကြောင့်....

(၁၈၃) သဗ္ဗပါပဿ အကရဏံ၊ ကိုသလသံဃဥဝသဗ္ဗဒါ။
အဓိတ္တပရိယောဒပနံ၊ ဧတံဗုဒ္ဓါနသာသနံ။

(၁၈၄) ခန္တိပရမံတပေါ တိတိက္ခိာ။
နိဗ္ဗာနံ ပရမံ ဝဒန္တိဗုဒ္ဓါ။
နဟိ ပဗ္ဗဇိတော ပရူပဃံတိ။
နသမဏော ဟောတိ ပရံ ဝိ ဟေဌယန္တော။

(၁၈၅) အနုပဝါဒေါ အနုပဃာတော၊
ပါတိမောက္ခစ သံဝရော။
မတ္တညုတာစ ဘတ္တိသ္မိံ၊ ပန္နန္တံ သယနာသနံ။
အဓိစိတ္တေစ အာယောဂေါ၊ ဧတံ ဗုဒ္ဓါနသာသနံ။

(၁၈၆) မကောင်းမှုအားလုံးကို ကြဉ်ရှောင်ခြင်း ကုသိုလ် တို့ကို
ပြည့်စုံစေခြင်း၊ မိမိ၏စိတ်ကို စင်ကြယ်စေခြင်း၊ ဤသည် တို့သည် ဘုရား
ရှင်တို့၏ အဆုံးအမဟော်တည်း။

(၁၈၄) အငြို အငြင် အဆင်းရဲခံခြင်း၊ သည်းခံခြင်းသည် မှန်မြတ်
သော အကျင့် ဖြစ်၏။ နိဗ္ဗာန်ကို အမြတ်ဆုံးဟူ၍ ဘုရားရှင် တို့သည်
ဟောကြားတော်မူကြကုန်၏။ သူတပါးကို သတ်ပုတ်ညှင်းဆဲလေ့ရှိသော
သူသည်။ ကိလေသာကို နှင်ထုတ်သောသူ မဖြစ်။ သူတပါးကို ညှင်းဆဲ
သော ရဟန်းမရှိ။

(၁၈၅) သူတပါးကို မစွပ်စွဲစေခြင်း၊ မသတ်ဖြတ် မညှင်းဆဲခြင်း၊
မညှင်းဆဲစေခြင်း၊ ရဟန်းတို့၏ ပါတိမောက္ခသီလကို စောင့်ရှောက်ခြင်း၊
ဆွမ်း၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိခြင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်သော ကျောင်း အိပ်ရာ
နေရာသို့ ကပ်ခြင်း၊ သမာဓိတည်ဆောက်မှု၌ ကဲလွန်သောလုံ့လပြုခြင်း
ကြသည်တို့သည် ဘုရားရှင်တို့၏ အဆုံးအမတော်တည်း။

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာကုန်သော သူတို့သည်
သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကြကုန်၏။

(ဓမ္မပဒ ဗုဒ္ဓဝဂ် လေးခုမြောက် ရှင်အာနန္ဒာ အမေးပုစ္ဆာ
ဝတ္ထု ပြီး၏။)

၁၄။ ဗုဒ္ဓဝဂ်

၅။ သာဝကများ လှမ်းသည့်လမ်း

(ရဟန်းတပါး ဝတ္ထု)

ဧကံတေ ခန္ဓာတ်မင်းသည် လိုသမျှရသည့်တိုင်အောင်
ရောင့်ရဲခြင်းမရှိ။

ကာမဂုဏ်တို့သည် သာယာမှုနည်း၍ ဆင်းရဲခြင်းသာ
များကုန်၏။

ဤသို့ပင် ဘုရားရှင်၏ တပည့်တို့သည်သိ၍ နတ်တို့၏
စည်းစိမ်ကိုပင်မမက် တဏှာ၏ကုန်ခမ်းရာ နိဗ္ဗာန်၌သာ
မွေ့လျော်ကုန်၏။

(သဗ္ဗပါပဿ အကရဏံ) အစခံသော ဒေသနာတော်ကို
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးဆောင်မှုစဉ် (သာသနာ
တော်၌ မပျော်မွေ့သော ရဟန်းတပါးကို အကြောင်းပြု၍)
ဟောတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း။

ရဟန်းငယ်တပါးသည် သာသနာတော်၌ ပဉ္စင်းအဖြစ်ရပြီး
နောက် ဥပဇ္ဈယ်ဆရာက ပါဠိတော်သင်ယူရန်အတွက် ဝေဏ္ဍာ
လှသောအရပ်သို့ စေလွှတ်သဖြင့် ပါဠိတော်သင်ကြားရန် သွား
ရောက်လေ၏။

တနေ့တွင် ထိုရဟန်းငယ်၏ ဖခင်သည် မကျန်းမမာဖြစ်၍ လာ၏။ သားကို တွေ့မြင်လိုသော စိတ်ဇောတို့ ပြင်းထန်လာ၏။ သားရဟန်းထံ သွားရောက်အကြောင်းကြားပေးမည့်သူ မရှိလေ။ သားကို တွေ့မြင်လိုစေ ပြင်းလာလေ။ ရောဂါတိုးလာလေဖြစ် လေ၏။ သားကိုသာတမ်းတလျက် သေလုမြှာပါးအချိန်ရောက် သောအခါတွင် သားအတွက် အသပြာငွေတရာကို ညီငယ်၏ လက်၌အပ်ပြီး ကွယ်လွန်ရှာလေ၏။

မပျော်မွေ့ရှာ ညှိုးနွမ်းလာ၍

ထိုရဟန်းငယ်သည် ပါဠိတော်များ သင်ကြားပြီးပြန်၍ ရောက်လာလျှင် ဖခင်ကွယ်လွန်ကြောင်းသိရပြီး ဦးလေးဖြစ်သူ ကထိုရဟန်းငယ်ရှေ့တွင်လူးလှ မှီငိုကြွေးပြီးလျှင်၊ အရှင်ဘုရား၏ ဖခင်သည် အရှင်ဘုရားကို တွေ့မြင်လိုစေဖြင့် တတမ်းတတနှင့် ပင် သေလွန်ခဲ့ပါသည်။ အရှင်ဘုရား၏ ဒါယကာကြီးသည် အသပြာတရာကို အရှင်ဘုရားအတွက် ပေးအပ်ခဲ့ပါသည်။ ထို အသပြာကို တပည့်တော် ဘယ်လိုပြုရမည်ကို အမိန့်ရှိတော်မူပါ ဟု လျှောက်ထား၏။ ရဟန်းငယ်က ဒါယကာကြီး ငါသည် အသပြာကို အလိုမရှိဟု ပြစ်ပယ်၏။

အသပြာတရာရမည်ဆိုပြန်သောအခါ စိတ်ဝင်စားလာတော့ သည်။ “အိမ်ပေါက်စေ့ ဆွမ်းခံလှည့်လည်၍ စားနေရသဖြင့် ငါ့အား အဘယ်သို့ အကျိုးရှိမည်နည်း။ အဖေပေးခဲ့သောငွေ တရာကို အရင်းအနှီးပြုခါ အသက်မွေးမည်၊ သာသနာ့ဘောင် မှ ထွက်တော့မည်ဟု ကြံစည်မိလေ၏။ ထိုသို့ထွက်ရန် ကြံစည် မိသည်နှင့် တပြိုင်နက် ရဟန်းဘဝမှာ မပျော်တော့၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း ကိုလည်း အားမထုတ်နိုင်၊ ပါဠိတော်များကိုလည်း မရွတ်ဖတ်

နိုင် (မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင် မသောက်နိုင် မလှုပ်ချင် မရှားချင်)
တဖြည်းဖြည်းပင် ပိန်လို့ဖြောင့်တော့၍ လာတော့၏။

ဘုရားရှင်က တရားပြ

ရဟန်းငယ်ကို သာမဏေတို့က အဘယ့်ကြောင့်၊ ညှိုးနွမ်း
နေရပါသနည်းဟု မေးကြသောအခါ လူထွက်ချင်စိတ် ပြင်းပြ
နေ၍ ဤသို့ဖြစ်ရကြောင်း ပြောပြလေရာ သာမဏေတို့မှတစ်ဆင့်
ဥပဇ္ဈယ်ဆရာ၏နား ပေါက်ကြားလေသဖြင့်၊ ဥပဇ္ဈယ်ဆရာက
ဘုရားရှင်ထံတော် ခေါ်ဆောင်၍ သွားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်က -

“ချစ်သားရဟန်း။ ။ သံသနာတော်ဝယ် မပျော်မေ့၍
လူထွက်လိုသည်မှာ မှန်သလော”

“မှန်ပါသည်ဘုရား”

“ချစ်သားရဟန်း။ ။ အဘယ်ကြောင့် သာသနာ့ဘောင်
မှာမပျော်မေ့သနည်း၊ လူ့ဘောင်ဘဝတွင် ရင်းနှီးစရာအသပြာ
ပစ္စည်းများ ရှိပါသလား”

“ရှိပါသည်ဘုရား”

“အဘယ်မျှလောက် ရှိသနည်း”

“အသပြာ တရာရှိပါသည်ဘုရား”

“ချစ်သားရဟန်း။ ။ တနေရာမှ ကျောက်စရစ်ခဲများကို
ယူခဲ့လော့။ အသင်၌ရှိသော အသပြာနှင့် ရင်းနှီးစားသောက်
လုံလောက်နိုင်မည်၊ မလုံလောက်နိုင်မည်ကို ကြည့်ကြဦးစို့” ဟု
မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းငယ်သည် ကျောက်စရစ်ခဲများကို ယူဆောင်၍လာ
ခဲ့၏။

“ချစ်သားရဟန်း ။ ။ အ သုံး အ ဆောင် များ ဝယ် ရန် အသပြာ ငါးဆယ်ကို ပထမ ဖယ်၍ထားလေလော့၊

ထိုနောက် နွားနှစ်ကောင် ဝယ်ရန် အသပြာ နှစ်ဆယ် လေးကျပ် ဖယ်ထားဦးလော့ဟု မိန့်တော်မူပြီး၊ ဆက်လက်၍ မျိုးစေ့ ဝယ်ရန် အသပြာ၊ ထွန်တုံးသမ်းပိုးဝယ်ရန် အသပြာ၊ ပေါက်တူး ပဲကွပ် ပုဆိန်အတွက် ဝေပုံချ၍ ကြည့်ပြန်စေရာ၊ အသပြာတရာမှာ မလောက်မငှ ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားက ရဟန်းငယ်ကို

“သင်၏ အသပြာတရာသည် အနည်းငယ်မျှသာ ဖြစ်ချေ သည်၊ ထိုအသပြာတရာဖြင့် လိုချင်တောင့်တ လောဘတဏှာကို အဘယ်သို့ ပြည့်စေအံ့နည်း” ဟု မိန့်တော်မူပြီး။

ရှေးအခါ၌ လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရသော စကြာမင်းသည် လက်ပန်းပေါက်ခတ်ကာမျှဖြင့် တဆယ် နှစ်ယူဇနာရှိသောအရပ် ၌ ခါးအထိ နစ်သော ရတနာမိုးကို ရွာ စေနိုင်၏။ သုံးကျိပ် ခြောက်ယောက်သော သိကြားတို့သည် စုတွေ့ပြောင်းကြသည့်ထိ ကြာမြင့်သော ကာလပတ်လုံး တာဝံတိံသာ နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားရ၍လည်း သေသောအခါ၌ တောင့်တခြင်း၊ လောဘ တဏှာကို မပြည့်သေးဘဲ သေ ကြ ရ၏။” ဟု မိန့်တော် မူပြီး ထိုရဟန်းငယ်တောင်းပန်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၍ (စကြာဝတေး မဇ္ဈာတ်မင်းဇာတ်) တော်ကို ဟောကြားတော် မူသည်မှာ-

မန္တာတု စကြာမင်းကြီး ဝတ္ထု

ကမ္ဘာဦးအစက လူအပေါင်းတို့ တောင်းပန် တင်မြှောက် ကြ၍ မဟာသမ္မတမင်းဖြစ်၏။ ထိုမင်း၏သားတော်ကား ရောဇာ။ ထိုရောဇာ မင်းသား၏သားတော်သည် ဝရရောဇာ၊ ထိုဝရရောဇာ မင်း၏ သားတော်သည် ဝရကလျာဏ၊ ထိုဝရကလျာဏမင်း၏ သားတော်သည် ဥပေါသထ၊ ထိုဥပေါသထမင်းသားတော်သည် မန္တာတုအမည်ရှိ၏။

ထိုမန္တာတုမင်းသည် ရတနာ ခုနစ်ပါးနှင့် ၎င်း၊ လေးပါးသော တန်ခိုးတို့နှင့်၎င်း ပြည့်စုံ၍ စကြာမင်း အဖြစ်ကို ပြု၏။ ထိုမန္တာတုစကြာမင်းသည် လက်ဝဲလက်ကိုကွေး၍ လက်ျာလက် ဖြင့်ရိုက်ပြီး လက်ပန်းပေါက် ခတ်ခါ မိုးပေါ်သို့ မော်၍ ကြည့် လိုက်လျှင် ဒူးဆစ်ထိအောင် ရတနာ ခုနစ်ပါးမိုးကြီး ချွေ၏။ ဤသို့ အံ့ဘွယ်သရဲ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ဖြစ်၏။

ထိုမန္တာတုမင်းသည်အနှစ်ရှစ်သောင်းလေးထောင်တိုင်အောင် သတို့သားအရွယ်ဖြင့် ကစား၍နေ၏။

အနှစ်ရှစ်သောင်းလေးထောင်တိုင်အောင်အိမ်ရှေ့ မင်းအဖြစ် နှင့် စည်းစိမ်ခံစား၏။

အနှစ်ရှစ်သောင်း လေးထောင် ပတ်လုံး လေးကျန်းသနင်း စကြာမင်း အဖြစ်ကိုပြု၏။

ထိုမန္တာတုမင်းသည် အသင်္ချေယျ အသက်ရှည်၏။

ထိုမန္တာတုမင်းကြီးသည် တနေ့တွင် ကာမတဏှာကို ပြည့်စေ ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သောကြောင့် မပျော်မေ့ နိုင်ဘဲရှိနေ၏။ အမတ် တို့က အကဲခတ်၍ မေးလျှောက်သော အခါ-

“အချင်းအမတ်တို့။ ငါ၏ ကောင်းမှု ဘုန်းကံသည် ဤမျှ လောက်သာ ခံစား စံစားရသော မင်းအဖြစ်နှင့် မကျေနပ်နိုင်၊ ဤလောက လူ့ ရွာထက်ပျော်စရာကောင်းသော အရပ်ဌာနသည် အဘယ်မှာရှိသနည်း”

ဟုမေးတော်မူလျှင် အမတ်တို့က “နတ်ပြည်သာလျှင် အလွန် မွေ့လျော် ပျော်ဘွယ်ရာ ကောင်းပါသည်” ဟု လျှောက်တင် ကြ၏။

မန္တာတ်မင်းကြီး နတ်ပြည်သို့တက်ခြင်း

ထိုမန္တာတ်မင်းကြီးသည် စကြာရတနာကို လည်စေကာ အချွေ အရံပရိသတ်နှင့်တကွ စတုမဟာရာဇ် နတ်ပြည်သို့ တက်ကြွတော် မူ၏။ နတ်မင်းကြီးလေးပါးတို့သည် နတ်၌ဖြစ်သော ပန်းနံ့သာ တို့ကို ကိုင်စွဲလျက် နတ်အပေါင်း ခြံရံပြီး ခရီးဦးကြိုပြု၍ စတု မဟာရာဇ် နတ်ပြည်သို့ ပင့်ဆောင်သွားပြီး နတ်မင်း၏ အဖြစ် ပေးအပ်ကြ၏။

နတ်ပရိသတ်ဖြင့် ဝန်းပတ် ခြံရံလျက် ထိုစတုမဟာရာဇ် နတ်ပြည်၌ မင်းအဖြစ်ကို အခွန်ရှည်စွာ ခံစား၏။ သို့သော် အလိုဆန္ဒ အာသာမပြည့်၊ မပျော်မွေ့ဘဲ ရှိပြန်လျှင် နတ်မင်း ကြီးလေးယောက်တို့က မေးကြသဖြင့် မန္တာတုမင်းကြီးက နတ်ပြည်ထက် ပျော်မွေ့ဘွယ်ကောင်းသော နေရာရှိပါသေး သလောဟု မေးမြန်း၏။ နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့က သိကြားမင်းစံရာ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သည် ယခုထက်ပင် အလွန်ပျော်မွေ့ဘွယ် ကောင်းပါသည်ဟု ပြောကြားသည်။

မန္တာတုမင်းကြီးသည် စကြာရတနာကိုလည်စေ၍ မိမိပရိသတ် ဖြင့် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ တက်ပြန်၏။ သိကြားမင်းသည် ကြိုဆို၍ နတ်ပြည်အရပ်သို့ လှည့်လည်ပြသစဉ် မန္တာတုမင်းကြီး ၏သားတော် အိမ်ရှေ့မင်းသည် စကြာရတနာကိုယူ၍ ပရိသတ် နှင့်တကွ လှည့်ပြည်သို့ တဟုန်တည်းဆင်းသက်ပြီး 'မင်းနေပြည် မြို့တွင်းသို့ ကြွဝင်တော်မူလေ၏။

သိကြားမင်းစည်းစိမ်

သိကြားမင်းသည် မန္တာတုမင်းကြီးအား တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ကို နှစ်စဉ် ပေးတော်မူ၏။ သိကြားမင်းနှင့် စကြာ မင်းတို့သည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ မင်းနှစ်ပါးအဖြစ်ခံစား ကြ၏။

လူတို့၏သက်တန်းအားဖြင့် နှစ်ပေါင်းသုံးကုဋေခြောက်သန်း ရှိလျှင် သိကြားမင်းသည် စုတေ့သေလွန်လေ၏။ ထို့နောက် သိကြားမင်းအသစ်သည် ရောက်လာ၍ သုံးကုဋေခြောက်သန်း အသက်တမ်းစေ့ပြန်သဖြင့် ထိုဘုမ္မစုတေ့ ပြန်လေ၏။

ဤသို့သိကြားမင်းတပါးလျှင် သက်တမ်း သုံးကုဋေခြောက် သန်းစီ စိုးစံခဲ့ရာ သိကြားမင်း သုံးကျိပ် ခြောက်ယောက်တို့ စုတေ့သေလွန်ကြသည့်တိုင် မန္တာတုမင်းကြီးသည်ကား လူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့်နတ်မင်းအဖြစ်ကိုစည်းစိမ်ခံစားလျက်ပင်ရှိလေ၏။

ကာလရှည်ကြာလာသော် ပို၍အလိုကြီးစွာ ကာမတဏှာ ဖြစ်လာပြန်၏။ တာဝတိံသာကို ထက်ဝက်ခွဲ၍ အုပ်စိုးရခြင်း ကို မကျေနပ်၊ သိကြားမင်းကိုသတ်၍ တဦးတည်းသော မင်း အဖြစ်ပြုအံ့ဟု ကြံမိလေ၏။

သိကြားမင်းကိုသတ်ခြင်း မည်သည်မတတ်ကောင်း၊ အလိုဆန္ဒ ကြီးမားသော တဏှာတရားမည်သည် ပျက်စီးခြင်း၏ အကြောင်းပင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကြံစည်မိသောခဏ၌ အာယုသင်္ခါရသည်ယုတ်လေ၏။ အိုမင်းသော ဇရာသည် ပေါ်လာ၏။ လူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်သည် နတ်ပြည်၌ မပျက်စီးကောင်းသောကြောင့် နတ်ပြည်မှ လျှောက်လှာခဲ့ပြီး မင်းဥယျာဉ်သို့ ရောက်လေ၏။ ဥယျာဉ်မှူးသည် မင်း၏ဆွေမျိုးတို့ကို လျှောက်ကြားလေလျှင် စုဝေးလာရောက်၍ ဥယျာဉ်၌ပင် အိပ်ရာနေရာကို ခင်းစေကုန်၏။ မန္ဓာတုမင်းကြီးသည် မထသော အိပ်ခြင်းဖြင့် လျောင်းအိပ်၍ နေ၏။ အမတ်တို့က အနာဂါတ်အတွက် မှာထားအပ်သော အဆုံးအမ ဩဝါဒစကားကို မှတ်သားနိုင်ရန် လျှောက်ကြားမေးမြန်းကြကုန်၏။

“ငါမင်းမြတ် မရှိသည့်နောက်၌ လူအပေါင်းအား ဤသို့ ပြောကြားဆုံးမ ကြကုန်လော့ ။ ။ မန္ဓာတု မင်းကြီးသည် ကျွန်းကြီး လေးကျွန်း၊ ကျွန်းငယ် နှစ်ထောင်တို့ကို အုပ်စိုးသော စကြာမင်းအဖြစ်ကိုပြု၍ စတုမဟာရာဇ် နတ်ပြည်၌ ကြာမြင့်စွာ သော ကာလပတ်လုံး မင်းအဖြစ်ကိုပြုပြီးသော်၊ တဖန်တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ သုံးကျိပ်ခြောက်ပါးကုန်သော သိကြားမင်းတို့၏ အသက်အတိုင်း ရှည်အားဖြင့် မင်းအဖြစ် စည်းစိမ်ခံစားရသည့်တိုင်အောင် လောဘတဏှာမပြည့်နိုင်ဘဲသာလျှင် သေလွန်ရလေသည်” ဟု မှာကြားပြောဆိုပြီး စုံတေ့ချုပ်ခွေ သေလွန်သဖြင့် ကံအားလျော်စွာ လားကပ်တော်မူရလေ၏။

ဘုရားသခင်သည် ဤသို့မန္တာတု စကြာမင်းဇာတ်တော်ကို
ဟောကြားတော်မူပြီးနောက်-

နေနှင့်လတို့သည် အကြင်မျှလောက်သော အရပ်တို့သို့လှည့်
လည်၍သွားကုန်၏။ ထိုမျှလောက် အရပ် မျက်နှာ တို့သည်
တင့်တယ်စွာ ထွန်းလင်းကုန်၏။

အကြင် သတ္တဝါတို့သည် မြေကြီးကို မှီ၍ နေကုန်၏။
ထိုသတ္တဝါအားလုံးတို့သည် မန္တာတုမင်း၏ ကျွန်တို့သာဖြစ်
ကြကုန်၏။

ဟူ၍ တိကနိပါတ် ပါဠိတော်လာ ဤဂါထာကို ကောင်းစွာ
ဟောကြားတော်မူပြီးနောက်

(၁၈၆) နကဟာ ပဏဝသေန၊ တိတ္ထိကာမေသုဝိဇ္ဇတိ။
အပ္ပဿာဒါ ဒုခါ ကာမာ၊ ဣတိဝိညာယ
ပဏ္ဍိတော။

(၁၈၇) အပိဒိဗ္ဗေသုကာမေသု၊ ရတိသောနာဓိဂစ္ဆတိ။
တဏှာက္ခယ ရတော ဟောတိ၊ သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓ
သာဝကော။

(၁၈၆) အသပြာမိုးကို ရွာစေသဖြင့်လည်း ကာမတဏှာ၌
ရောင့်ရဲခြင်း မည်သည်မရှိ။ ကာမဂုဏ်တို့သည် အိပ်မက်ပမာ သာယာ
ဘွယ်မရှိကုန်၊ အလွန်အကဲ ဆင်းရဲကုန်၏။ ဤသို့သိ၍

(၁၈၇) မြတ်စွာဘုရား၏ သာဝကဖြစ်ကြသော ထိုသူတော်
ကောင်းတို့သည် နတ်ပြည်၌ဖြစ်ကုန်သော ကာမဂုဏ်တို့၌လည်း မွေ့
လျော်ခြင်းကို မရနိုင်သည်သာတည်း၊ တဏှာ၏ကုန်ရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်
၌သာ မွေ့လျော်သည်ဖြစ်၏။

(ဓမ္မပဒ ဗုဒ္ဓဝဂ်ငါးခုမြောက် ရဟန်းတပါး ဝတ္ထုပြီး၏။)

၆။ ကိုးကွယ်ရာ အစစ်အမှန်

(အဂ္ဂိဒတ္ထ ပုဏ္ဏားဝတ္ထု)

ဘေးကို တွေးကြောက်ကြသော လူတို့သည် တော
တောင်တို့နှင့် အဓိကရ သစ်ပင်ကြီးတို့ကို ကိုးကွယ်ကြ၏။
ဤသို့ ကိုးကွယ်ခြင်းသည်၊ ဘေးကင်းရာ အစစ်မဟုတ်။
ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်သူ တို့သည် သစ္စာလေး
ပါး တရားကို ကောင်းစွာ သိမြင်၏။

ဘေးကင်းသော မြတ်သော ကိုးကွယ်ခြင်း မည်၏၊
ဝဋ်ဆင်းရဲ ဘေးကြီးမှ လွတ်မြောက်နိုင်၏။ ကေနံ၊
ဘေးကင်းသော ကိုးကွယ်ခြင်းဖြစ်၏။ ။

(ဗတုံ ဝေ သရဏံယန္တိ) အစရှိသော ဒေသနာတော်ကို၊
သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ အဂ္ဂိဒတ္ထပုရောဟိတ်
ပုဏ္ဏားကြီးကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

မဟာကောသလမင်းကြီး၏ ပညာရှိပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသည်
အဂ္ဂိဒတ္ထ အမည်ရှိ၏။ မဟာကောသလမင်းကြီး နတ်ရွာစံသော်
ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ရောက်၏။ ထိုမင်း
သည် ခမည်းတော်မင်းမြတ်၏ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီးကိုပင်
ပုရောဟိတ်အရာ၌ထား၏။ မင်းထံစေားလာလျှင် မင်းက ခရီး
ဦးကြိုပြု၏။ မိမိနှင့်တန်းတူ ထိုင်စေ၏။

အဂ္ဂိဒတ္တသည် စဉ်းစားမိ၏။ ဤမင်းသည် ငါ့အား အလွန် ရိုသေ၏။ မင်း၏စိတ်ကို အစဉ်မှတ်၍မရ။ အရွယ်တူနှင့်နေရလျှင် ပျော်မွေ့ဘွယ်ရှိ၏။ ငါသည်ကား အရွယ်ကြီးလေပြီဟု ရဟန်း ပြုရန် မင်းထံခွင့်တောင်းပြီး တိုင်းပြည်၌ စည်လှည့်ကြွေးကြော် စေ၍ ခုနစ်ရက်ဖြင့် မိမိပစ္စည်းဥစ္စာအားလုံးကို စွန့်ကြဲပေးလှူပြီး (သာသနာပဖြစ်သော) ရဟန်းအဖြစ်ကို ပြု၏။

အဟိဆတ္တနဂါးမင်း

ထိုအဂ္ဂိဒတ္တကိုအ မှီပြု၍အမျိုးသားတသောင်းတို့သည်လိုက်၍ ရဟန်းပြုကြ၏။ အဂ္ဂိဒတ္တသည် ရဟန်း တသောင်းနှင့် အတူ၊ အင်္ဂတိုင်း၊ မာဂဓတိုင်းတို့၏ အကြားတွင်နေ၍ တပည့်တို့အား ဤသို့ အဆုံးအမကို ပေး၏။

“ချစ်သားတို့။ ။သင်တို့တွင် ကာမဝိဘက် (ကာမဂုဏ်ကို စိတ်ကူးကြံစည်ခြင်း) စသည်တို့ဖြစ်လျှင် ထိုရဟန်းသည်၊ မြစ်မှ သဲတဆုပ်ကိုယူ၍ ဤတရပ်၌ ပုံကြရမည်”ဟူ၏။

တပည့်တို့လည်းဝန်ခံ၍ ကာမဝိဘက် စသည်တို့ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း သဲစုတို့ကိုစုပုံကြလေရာ၊ ကာလကြာမြင့်လျှင် ကြီးစွာ သော သဲပုံကြီးဖြစ်၏။ ထိုသဲပုံကြီးကို အဟိဆတ္တ အမည်ရသော နဂါးမင်းသည် သိမ်းယူနေထိုင်လေ၏။

အဂ္ဂိဒတ္တ အဆုံးအမတရား

အင်္ဂတိုင်းနှင့် မာဂဓတိုင်း၌ နေကြလေကုန်သော သူတို့သည် လတိုင်းလတိုင်း ထိုရဟန်းတို့အားမျှားစွာသော ပူဇော်သက္ကာရ တို့ဖြင့် လှူဒါန်းကြ၏။ ထိုသူတို့အား အဆုံးအမကို ပေးရာတွင်။

တောင်ကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ကြလေ့။

တောကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ကြလေ့။

ဥယျာဉ်ခြံမြေ အရံအတား တို့သည် ဆင်းရဲခြင်းကို
ဖျောက်၍ ချမ်းသာခြင်းကိုရောက်စေတတ်သောအကြောင်း
ကြောင့်၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ကြလေ့။ (အာရာမံ၊
အရာမ်ကို)

သစ်ပင်ကြီးတို့ကို၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ကြလေ့။

ဤသို့ကိုးကွယ်ခြင်းသည် အလုံးစုံသော ဆင်းရဲဒုက္ခမှ
လွတ်မြောက်နိုင်၏။

ဟူ၍ ဆုံးမလေ့ရှိ၏။

ဘုရားသခင် ကြည့်မြင်တော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌
နေတော်မူစဉ်၊ မိုးသောက်လအခါ၌ လောကကို ကြည့်တော်
မူရာတွင် အဂ္ဂိဒတ္ထပုဏ္ဏားကို တပည့်များနှင့်အတူ ရွှေဉာဏ်တော်
ကွန်ရက် အတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ ဤသူအား လုံးတို့သည်
အရဟတ္တဖိုလ်၏ ပြည့်စုံမည့် အကြောင်းကိုသိ၍ ညနေချမ်း
အချိန်တွင် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်အား ခေါ်တော်မူပြီး-

“မောဂ္ဂလာန်။ ။အဂ္ဂိဒတ္ထပုဏ္ဏားကြီးသည်၊ လူအပေါင်း
အား လွတ်မြောက်ရာ ဆိပ်ကမ်းမဟုတ်သော ခရီးသို့ ပြေးဝင်
စေသည်ကို မြင်၏လော၊ 'သွားချေလော့၊ ထိုသူတို့အား
အဆုံးအမကို ပေးလော့' မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား။ ။ဤသူတို့သည်များလှကုန်၏။တပည့်တော်
တပါးတည်း ဟောကြားဆုံးမနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ အရှင်ဘုရားတို့
ကြွတော်မူပါလျှင် ဟောကြားဆုံးမနိုင်ပါမည်ဘုရား”

“မောဂ္ဂလာန်။ ။သင်ရွှေ့က သွားနှင့်လော့၊ ငါတုရားလည်း ကြွဲအံ့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်နှင့် အဂ္ဂိဒတ္တ ပုဏ္ဏားကြီး

အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် ကြွသွားယင်း စဉ်းစား၏။

“ဤသူတို့သည် အင်အားလည်းကြီးမားကြ၏။ များလည်းများ၏။ လူစုံသူစုံ စုဝေးနေစဉ် တရားဟောပါက တယောက်တပေါက်နှင့်ဖြစ်ရာ၏။ ဤသို့စဉ်းစားမိသည့်အတိုင်း လူစု ခွဲရန် မိမိ၏တန်ခိုးတော်ဖြင့် မိုးကိုရွာစေ၏။ ထို ရဟန်းတို့သည် မိုးသည်းထန်၍ မိမိတို့၏ သစ်ရွက်မိုးကျောင်းများသို့ ထ၍ ထ၍ သွားကြ၏။

အရှင် မောဂ္ဂလာန်သည် အဂ္ဂိဒတ္တ၏ သစ်ရွက်မိုး ကျောင်းတံခါးဝ၌ ရပ်၍....

“အဂ္ဂိဒတ္တ”ဟူ၍ ခေါ်တော်မူ၏။

အဂ္ဂိဒတ္တသည် ခေါ်သံကြား၍ “ဤလောက၌ ငါ့အမည်ကို ခေါ်ဝံ့သူ တစုံတယောက်မျှ မရှိ၊ အဘယ်သူများ ခေါ်လေသနည်း”ဟု မာန်မာန၏ အစွမ်းဖြင့်....

“မည်သူနည်း”ဟု မေး၏။

“ငါတည်း”ဟု ဆို၏။

“ဘယ်သို့ ပြောသနည်း” (ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ)ဟု မေးပြန်၏။

“ဤအရပ်တွင် တညတည်း ခိုစရာ နေရာကို ညွှန်ကြားပါ”

“ဤအရပ်မှာ တည်းခိုဘို့နေရာမရှိ၊ တဆောင်တယောက်သာ နေလောက်ရုံရှိသည်”

“အဂ္ဂိဒတ္ထ။ ။လူဆိုလျှင် လူတို့နေရာ သွားကြသည်။ နွားဆိုလျှင် နွားတို့ထံ သွားကြသည်။ ရဟန်းဆိုလျှင် ရဟန်းတို့ထံ သွားကြသည်”

“သင် ရဟန်းလော”

“ရဟန်းပါ”

“အကယ်၍ ရဟန်း ဖြစ်သည် မှန်လျှင်၊ ပြာစစ်၊ ထမ်းပိုး၊ ရေအိုးကရား၊ ခြင်းတောင်း၊ တံချူတို့နှင့် ရဟန်းတို့ ပရိက္ခရာ အဘယ်မှာနည်း”

“ငါ့မှာ ပရိက္ခရာများရှိ၏။ ထိုပရိက္ခရာများ ယူဆောင်သွားလာရသည်မှာ ဒုက္ခများလှသဖြင့် အတွင်းမှာပဲ ယူခဲ့၏”

ဤတွင် အဂ္ဂိဒတ္ထပုဏ္ဏားတို့သည်သာလျှင် ဤသို့အပိုပရိက္ခရာတို့ကို ယူသည်ဆိုရာ ရောက်သဖြင့်အဂ္ဂိဒတ္ထသည်အမျက်ထွက်၏။

ထို့နောက်အရှင်မောဂ္ဂလာန်က....

“အို....အဂ္ဂိဒတ္ထ ငါ့ကို အမျက် မထွက်ပါလင့်၊ ငါ့အား သင့်တင့်သော နေရာတခုကို ညွှန်ကြားပါလော့”ဟု ဆို၏။

“ဤအရပ်၌ သင့်အတွက် နေရာမရှိ”

ရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် သဲပုံကြီးကို ညွှန်ပြ၍....

“ဤသဲပုံကြီး၌ မည်သူနေသနည်း”

“နဂါမင်းတကောင်ရှိသည်”

“ဤနေရာကို ပေးပါလော့”

“ဤနဂါးမင်းသည် အလွန်ဒေါသပြင်းထန်၏။ ထိုနေရာ၌ နေခြင်းငှာ မတတ်နိုင် ဝန်လေးလှ၏”

“ဝန်လေးပါစေတော့၊ ငါ့အား ခွင့်ပြုပါ”ဟု ဆို၏။

“သင်သည်ပင်လျှင် စဉ်းစား၍နေလေတော့”ဟုခွင့်ပေး၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်နှင့်အဟိဆတ္တနဂါးမင်း

အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် သဲပုံကြီးသို့ ကြွသွား၏။ နဂါးမင်းသည် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို မြင်လေလျှင် ဤရဟန်းသည် ငါရှိသည်ကို မသိ၍ ဤနေရာသို့ လာချေသည်။ အခိုးကို လွှတ်၍ ထိုရဟန်းကို သတ်မည်ဟု အခိုးအငွေ့တို့ကို လွှတ်၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် ဤနဂါးကား ငါသာလျှင် ကြီးစွာသော အခိုးကို လွှတ်နိုင်သည်။ တပါးသောသူတို့ မလွှတ်နိုင်ဟု အောက်မေ့လျက် ရှိလေသည်ဟု တန်ခိုးတော်ဖြင့် အခိုးတို့ကို လွှတ်၏။

ရဟန်းနှင့်နဂါး နှစ်ပါးသော သူတို့၏ကိုယ်မှထွက်ကုန်သော အခိုးတို့သည် ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် ပြန့်လွင့်၍တက်၏။ နှစ်ဖက်သော အခိုးအငွေ့တို့သည် အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်ကိုမညှဉ်းဆဲ မနှိပ်စက်နိုင်။ နဂါးသည်သာလျှင် အခိုး၏အဟုန်ပြင်းထန်သည်ကို သည်းခံခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သဖြင့် မီးလျှံကို လွှတ်ပြန်၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် တေဇော ကသိုဏ်းကို ဝင်စားပြီး နဂါးမင်းနှင့် ပြိုင်၍ မီးလျှံတို့ကိုလွှတ်၏။ ရဟန်းနှင့် နဂါးတို့၏ မီးလျှံတို့သည် အထက် ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် ထိန်ထိန်လောင်၍ တက်ကုန်၏။ ထိုမီးလျှံတို့သည်လည်း အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို တစုံတရာ ထိခိုက်ခြင်းမရှိပဲ၊ နဂါးသာလျှင် တကိုယ်လုံးဥက္ကာမီးရှူးတို့ဖြင့် ရှိသကဲ့သို့ လောင်ကျွမ်း၏။

အဂ္ဂိဒတ္တနှင့် ရဟန်းတို့သည် သဲပုံကြီးမှ အခိုးတို့ကို၎င်း၊ မီးတောက် မီးလျှံတို့ကို၎င်း မြင်တွေ့ရလေလျှင် “ညွှေသည်ရဟန်းသည် ငါတို့၏စကားကို နားမထောင်ခြင်းကြောင့် နဂါးမင်း

သည့် ထိုရဟန်းကို လောင်ကျွမ်းစေတော့သည်။ ထိုရဟန်း၏ ပျက်စီးခြင်းသည် ကောင်းလေစွတကား”ဟု ထင်မှတ် အောက် မေ့ကြကုန်၏။

အရှင် မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် နဂါးမင်းကို ဆုံးမ၍ မာန် တည်းဟူသော အဆိပ်အတောက် မရှိအောင် ဆုံးမ၏။ နဂါး မင်းသည် ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးလှသော အရှင်မောဂ္ဂလာန်အား ရိုကျိုးမြတ်နိုး လေ၏။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် သဲပုံထက်၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။ နဂါးမင်းသည် သဲပုံကို ရစ်ပတ်၍ အရှင် မောဂ္ဂလာန်၏ဦးခေါင်းထက်၌ အထွတ်တပ်သော ပြာသာဒ်၏ အသွင်ကြီးမားစွာသော ပါးပျဉ်းကိုဖန်ဆင်း၍ မိုးပေးထား၏။

ပရိပိုင်ရဟန်းတို့သည် မိုးလင်းလျှင် လင်းခြင်း ထိုအာဂန္တု ရဟန်းသေလေသည်လား၊ ရှင်လေသည်လားဟု သိကြရအောင် သဲပုံကြီးသို့ စုရုံး၍လာကြကုန်၏။ အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် သဲပုံ ထက်၌ ‘စံပယ်တော်မူလျက် နဂါးမင်းသည် ထိုအရှင်အား သဲပုံကိုအခွေပြုလျက် ပါးပျဉ်းကို ဖြန့်မိုးကာ ရိုကျိုးဝပ်တူပူဇော် ခြင်းအမှုပြုသည်ကို မြင်ကြရလျှင် တအံ့တဩဖြစ်ကြရာ အရှင် မဟာ မောဂ္ဂလာန်အား ကြည်ညိုသဒ္ဓါ လွှမ်းမိုးကာဖြင့် လက်စုံ မိုး၍ ရှိခိုးကြရင်း-

“ရှင်ရဟန်း။ ။ နဂါးမင်းသည် ညှင်းပမ်းနှိပ်စက်ခြင်းမပြု လေသလော”ဟု မေး၏။

“ငါ၏ ဦးခေါင်းထက်၌ ပါးပျဉ်းကိုမိုး၍ ငါ့အကျိုးကို ဆောင်ကာတည်နေသော နဂါးမင်းကို အဘယ်ကြောင့်သင်တို့ မမြင်ကြသနည်း”ဟု မေးတော်မူသဖြင့် ထိုပရိပိုင် ရဟန်းတို့ သည် အချင်းချင်းပင် ဤသို့ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်သော နဂါး

မင်းကို ဆုံးမခြင်းသည် အံ့ဩဘွယ် ရှိပေစွတကားဟု ပြောဆို ကြလျက် အရှင်မောဂ္ဂလာန်အား ဝိုင်းရံပတ်ခါ ရှိခိုး၍နေကြ လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင် ကြွလာတော်မူခြင်း

ထိုတခဏ၌ပင် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ကြွလာတော်မူ၏။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် မြတ်စွာဘုရားအား မြင်လျှင်နေရာ မှထ၍ ရှိခိုးဦးတိုက်၏။

ထိုအခါ ပရိပိုင်ရဟန်းတို့သည် အံ့ဩကြကုန်၏။ “ဤရဟန်း သည် အသင်ထက်ပင် ကြီးမြတ်သလော”ဟု မေးကြ၏။

“အို-ရဟန်းအပေါင်းတို့။ ။ဤမြတ်စွာဘုရားသည် ငါ၏ ဆရာတည်း။ ငါသည် ဘုရား၏တပည့်တည်း”ဟု ဆို၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် သဲပုံထက်၌ ထိုင်တော်မူ၏။ ပရိပိုင် ရဟန်းအပေါင်းတို့သည် တပည့် ဖြစ်သူ၏ တန်ခိုး တော် သည် ဤမျှလောက် ကြီးကျယ်လျှင် ဤဆရာဖြစ်သော ရဟန်း၏ တန်ခိုးတော်ကား အဘယ်ဆိုဘွယ်ရာ ရှိအံ့နည်းဟု လက်အုပ်ကို ချီ၍ ရှိခိုးကြပြီး ဘုရားသခင်ကို ချီးမွမ်းကြကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားသခင်သည် အဂ္ဂိဒတ္တကို ခေါ်တော်မူပြီး အသင်သည် အသင်၏တပည့်တို့အား၎င်း၊ အလုပ်အကျွေးဒါယကာ၊ ဒါယိကာ မတို့အား၎င်း၊ အဘယ်သို့သော အဆုံးအမကို ပေးသနည်း”ဟု မေးတော်မူလျှင် “တောင်တို့ကို၎င်း၊ တောတို့ကို၎င်း၊ အရာမ ဥယျာဉ်ခြံမြေတို့ကို၎င်း၊ သစ်ပင်ကြီးတို့ကို၎င်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ကြကုန်လော့။ ဤတောတောင် အရာမသစ်ပင်တို့ကို ကိုးကွယ်သောသူသည် အလုံးစုံသော ဆင်းရဲခြင်းမှ လွတ်သည်”

ဟု ထိုသာဝကနှင့် ဥပသကာတို့အား ဆုံးမပါ၏ဟု ဖြေ၏။
မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အဂ္ဂိဒတ္တပုဏ္ဏားကြီးအား “အဂ္ဂိဒတ္တ”
ဟု ခေါ်ဝေါ်တော်မူ၍

အဂ္ဂိဒတ္တ။ ။ဘေးကိုထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကြသောလူတို့
သည် များစွာကုန်သော တောင်တို့ကို၎င်း၊ တောတို့ကို၎င်း၊
ဥယျာဉ်အရာမ် အစရှိသည်တို့ကို၎င်း၊ သစ်ပင်ကြီး တို့ကို၎င်း၊
ကိုးကွယ်ရာအစစ်ဟု ဆည်းကပ်ကိုးကွယ် ကြကုန်၏။ ဤသို့
ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခြင်းသည်ဘေးရန်အပေါင်းကို ကင်းငြိမ်း
နိုင်သော ကိုးကွယ်မှု မဖြစ်နိုင်။

ဤကိုးကွယ်မှုအပေါင်းသည် အမှန်စင်စစ် မြင့်မြတ်သော
ကိုးကွယ်မှုမဟုတ်။ ဤသို့ ကိုးကွယ်ခြင်းကြောင့် ဆင်းရဲ
အပေါင်းမှ လွတ်မြောက်ခြင်းမရှိနိုင်။

(၁) အကြင်လူတို့သည်ဘုရားတရား၊ သံဃာတို့ကိုကိုးကွယ်ရာ
ဟူ၍ ဆည်းကပ်ကြ၏။ ထိုသူတို့သည်သာလျှင် လေး
ပါးကုန်သော အရိယသစ္စာတို့ကို မဖေါက်မပြန်သော
ဥာဏ်ဖြင့် မြင်၏။

(၂) သစ္စာလေးပါးကို အဘယ်သို့မြင်သနည်း။ ဒုက္ခသစ္စာ
ကို၎င်း၊ ဒုက္ခကိုဖြစ်စေတတ်သော သမုဒယသစ္စာကို
၎င်း၊ ဒုက္ခ၏ချုပ်ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိရောဓ သစ္စာကို
၎င်း၊ မြတ်သောအင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော ဒုက္ခ၏ချုပ်ငြိမ်း
ရာနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းဖြစ်သော မဂ္ဂသစ္စာကို
၎င်း၊ ဤလေးပါးကုန်သော အရိယသစ္စာတို့ကို
မဖေါက်မပြန် ပညာဥာဏ်ဖြင့် မြင်နိုင်၏။

(၃) ဤရတနာသုံးပါးတို့သည် ဧကံမလွဲ ဘေးအပေါင်းမှ ကိုးကွယ်ရာ ပုန်းအောင်းရာ၊ မှီခိုရာသည် ဖြစ်၏။ ဤရတနာတို့သည်အလွန်အကျူးမြတ်သော ကိုးကွယ်ရာသည် ဖြစ်၏။ ဤသုံးပါးရတနာကို ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ခြင်းကိုရောက်၍ အလုံးစုံသော ဝိဇ္ဇဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်နိုင်မည်သာ ဖြစ်၏။

ဟူ၍ မိန့်တော်မူပြီး တံရားဒေသနာ ဟောကြားတော်မူလိုသောကြောင့်။

(၁၈၈) ဗဟု°စေ သရဏ° ယန္တိ၊ ပဗ္ဗတာနိ ဝနာနိစ။
အာရာမရုက္ခစေတျာနိ၊ မနုဿာဘယတဇ္ဇိ°တာ။

(၁၈၉) နေတံခေါ သရဏ° ခေမံ၊ နေတံ သရဏမုတ္တမံ။
နေတံ သရဏမာဂဗ္ဗ၊ သဗ္ဗဒုက္ခာ ပမုစ္ဆတိ။

(၁၉၀) ယောစ ဗုဒ္ဓဉ္စ ဓမ္မဉ္စ၊ သံဃဉ္စ သရဏ°ဂတော။
စတ္တာရိ အရိယသုစ္စာနိ၊ သမ္ဗုပ္ပဉာယ ပဿတိ။

(၁၉၁) ဒုက္ခ° ဒုက္ခသမုပ္ပါဒ်ဒွိဒုက္ခဿစ အတိတ္တမံ။
အရိယံ စဋ္ဌဇ္ဇိကံ မဂ္ဂံ၊ ဒုက္ခုပသမဂါမိနံ။

(၁၉၂) ဧတံခေါ သရဏ° ခေမံ၊ ဧတံသရဏမုတ္တမံ။
ဧတံသရဏမာဂဗ္ဗ၊ ဗုဒ္ဓဒုက္ခာ ပမုစ္ဆတိ။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

(၁၈၈) ဘတဃဇ္ဇိ°တာ၊ ဘေးဖြင့်ထိတ်လန့်သည်ဖြစ်၍။ မနုဿာ လူတို့သည်။ ဗဟု°၊ များစွာကုန်သော။ ပဗ္ဗတာနိစ၊ တောင်တို့ကို၎င်း၊ ဝနာနိစ၊ တောတို့ကို၎င်း။ အာရာမရုက္ခစေတျာနိ၊ အရာမဉ္ဇယျာဉ် သစ်ပင်စေတီ (ပင်စိမ်းပင် စသည်) တို့ကို၎င်း။ ဝေ၊စင်စင်။ သရဏ° ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ယန္တိ၊ ဆည်းကပ်ကြကုန်၏။

(၁၈၉) ဧတံသဗ္ဗံပိ၊ လိုအလုံးစုံသော တောတောင် အရာမ် သစ်ပင်တို့သည်။ ခေမံ၊ ဘေးရန်ကင်းငြိမ်းနိုင်သော၊ သရဏံ၊ ကိုးကွယ် ရာသည် နဟောတိ မဖြစ်နိုင်။ ဧတံသဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော တောတောင် အရာမ် သစ်ပင်အပေါင်းတို့သည် ဥတ္တမံ၊ မြတ်သော သရဏံ ကိုးကွယ် ရာသည်။ နဟောတိ မဖြစ်နိုင်။ ဧတံသရဏံ၊ ဤကိုးကွယ်ခြင်းကို။ အာဂမ္မ၊ စွဲ၍။ သဗ္ဗဒုက္ခံ၊ ဇာတိဒုက္ခအစရှိသော ခပ်သိမ်းသောဒုက္ခမှ နပမုစ္စတိ၊ မလွတ်မြောက်နိုင်။

(၁၉၀) ယောဝ၊ အကြင်သူသည်ကား။ ဗုဒ္ဓဉ္စ၊ ဘုရားကို၎င်း ဓမ္မဉ္စ၊ တရားကို။ သံသဉ္စ၊ သံဃာကို၎င်း။ သရဏံ ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဂတော၊ ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ စတ္တာရိ၊ လေးပါးကုန်သော။ အရိယာသစ္စာနိ၊ အရိယသစ္စာတို့ကို။ သမ္မာ၊ မဖောက်မပြန်၊ ပညာယ ဉာဏ်ဖြင့်။ ပာယတိ၊ မြင်၏။

(၁၉၁) ကတမ္မာနိ၊ အဘယ်သစ္စာလေးပါးတို့ကို။ ပဿတိ၊ မြင်သနည်း။ ဒုက္ခံ၊ ဒုက္ခသစ္စာကို၎င်း၊ ဒုက္ခသမုပ္ပါဒံ၊ ဒုက္ခဖြစ်စေတတ် သော သမုဒယသစ္စာကို၎င်း။ ဒုက္ခသစ္စ၊ ဒုက္ခသစ္စာ၏ အတိက္ကမံ၊ လွန် မြောက်ရာဖြစ်သော နိရောဓသစ္စာကို၎င်း။ ဒုက္ခပဿမဂါမိနံ၊ ဒုက္ခ၏ ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ဖြစ်သော။ အရိယံ၊ မြတ်သော။ အဋ္ဌတိတံ၊ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော မဂ္ဂံ၊ မဂ္ဂသစ္စာ၎င်း၊ ပဿတိ။ မြင်၏။

(၁၉၂) တဿ၊ ထိုသစ္စာလေးပါးကို မြင်သောသူ၏၊ ဧတံ၊ ခေါ် သရဏံ အလုံးစုံသော ကိုးကွယ်ခြင်းသည်သာလျှင်။ ခေမံ၊ ဘေး ကင်း၏။ ဧတံသရဏံ၊ ဤသို့ ကိုးကွယ်ခြင်းသည်။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်၏။ ဧတံသရဏံ ဤသို့ ကိုးကွယ်ခြင်းသည်။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်၏။ ဧတံသရဏံ ဤသို့ကိုးကွယ်ခြင်းသည်သာ သဗ္ဗဒုက္ခံ၊ ခပ်သိမ်းသော ဝဋ်ဒုက္ခမှ၊ ပမုစ္စတိ၊ လွတ်မြောက်နိုင်တော့သည်သာ ဘတည်း။

ဤဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ အဂ္ဂိဒတ္တနှင့်တကွ အားလုံး ကုန်သော ပရိဗိုဇ် ရဟန်းတို့သည် ပ ဌိ သ မ္ဘိ ဒါ တို့နှင့် တ ကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။

သဒ္ဓါသနာတော်တိုင်းသို့

ဤသို့ပဌိသမ္ဘိဒါတို့နှင့်တကွအရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်ကြသဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်လျှောက်ကြားကြကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားသည် သင်္ကန်းရုံအတွင်းမှ လက်တော်ကို ဆန့်တန်းတော် မူပြီးလျှင်-

“ဟေ့ဘိက္ခုဝေ၊၊ သဗ္ဗစရဏ ဗြဟ္မစရိယံ” “ရဟန်းတို့ လာလှည့်ကုန်လော့၊ မြတ်သောအကျင့်ကို သင်တို့သည် ကောင်း စွာ ကျင့်ကြကုန်လော့”

ဤသို့ ဘုရားမိန့်တော်မူသည်နှင့် တပြိုင်နက် ထိုရသေ့တို့အား ရှစ်ပါးသော ပရိက္ခရာတို့ကိုလွယ်ဆောင် သင်္ကန်းကိုဝတ်ရုံလျက် ဝါ တော် ခြောက် ဆယ် ရ ပြီး သော မ ထေရ် ကြီး တို့ ကဲ့ သို့ တပါတည်း ဖြစ်လေကုန်၏။

ဘုရားသာလျှင်အမြတ်ဆုံး

အဂ္ဂိဒတ္တမှအစပြု၍အားလုံးကုန်ရဟန်းပြုကြသော ထိုနေ့တွင် ကား အဂ္ဂိတိုင်း၊ မာဂဓတိုင်း၊ ကုရုတိုင်းတို့၌ နေကြကုန်သော ဒါယကာဒါယိကာမတို့သည် ပူဇော်သက္ကာရပြုရန် လာကြသော နေ့တည်း။ ထိုဒါယကာ ဒါယိကာမတို့သည် ပူဇော်ပေးလှူဘွယ် ဟူသမျှကိုယူဆောင်လာကြရာရဟန်းတော်မြတ်အသွင်သို့ ရောက် နေကြသည်ကိုမြင်၍ ငါတို့၏ကိုးကွယ်ရာ အဂ္ဂိဒတ္တ ပုဏ္ဏားကပင်

မြတ်သလော၊ သို့မဟုတ် ရှင်ကြီးဂေါတမပင် မြတ်သလောဟု စဉ်းစားကြပြီး “ငါတို့၏ဆရာပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ရှိရာအရပ်သို့ ရဟန်း ဂေါတမလာရသည့်အတွက် အဂ္ဂိဒတ္ထပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကပင် မြင့်မြတ် ဟန်ရှိလေသည်”ဟု အောက်မေ့ထင်မှတ်ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဒါယကာဒါယိကာမတို့၏အတွင်း စိတ်ကို ရှုကြည့်တော်မူပြီး အဂ္ဂိဒတ္ထအား “ပရိသတ်များယုံမှား ကင်းအောင် ဖြတ်တောက်လေဘိ”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ၊

အဂ္ဂိဒတ္ထကလည်း “မြတ်စွာဘုရား၊ ဤသို့ မိန့်ကြားတော် မူမည်ကိုပင် တောင့်တ၍ နေပါသည်”ဟု မိန့်ကြားတော်မူပြီး တန်ခိုးအာနုဘော်အစွမ်းဖြင့် ခုနစ်ကြိမ် ခုနစ်ခါ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ တုန့်ပြန်သက်ဆင်းပြီးလျှင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကို ရှိခိုး၍ “အရှင်ဘုရား။ ။ အရှင်ဘုရားသည် တပည့် တော်၏ ဆရာပင်တည်း၊ တပည့်တော်သည် တပည့်သာဝကဖြစ်ပါ၏”ဟု လျှောက်ကြားပြီး ပရိသတ် အလယ်၌ တပည့် သာဝက ဖြစ်ကြောင်းကို ထင်ရှားပြလေသတည်း။

(ဓမ္မပဒဗုဒ္ဓဝင် ခြောက်ခုမြောက် အဂ္ဂိဒတ္ထ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဝတ္ထု ပြီး၏)

၇။ ယောကျ်ားအာဇာနည်

(အာနန္ဒာမထေရ် အမေးဝတ္ထု)

ယောကျ်ား အာဇာနည်ဆိုသည်မှာ ပေတိပေါက်နိုင်ခဲ၏
နေရာတိုင်း၌ မပေတိပေါက်နိုင်၊
ပေတိပေါက်လာသောအမျိုး၌ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာချမ်းသာ
ခြင်းသို့ ကြီးပွားရာရောက်ရ၏။

(ဒုလ္လဘော ပုရိသာ ဇညော) အစရှိသော ဒေသနာတော်
ကို ဇေတဝန်ကျောင်း၌ အရှင်အာနန္ဒာ၏အမေးကို အကြောင်း
ပြု၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

◦တ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

တနေ့သောအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် နေ့သန့်ရာ အရပ်၌
သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆင်အာဇာနည်သည်
ဆဒ္ဒန်ဆင်မျိုး၌၎င်း၊ ဥပေါသထဆင်မျိုး၌၎င်း ဖြစ်ပေါ်၏။

မြင်းအာဇာနည်သည် သိန္ဓောမြင်းအမျိုး၌၎င်း၊ ဝလာဟက
မည်သော မြင်းမျိုး၌၎င်း ဖြစ်ပေါ်၏။

ဥသဘ မည်သော နွားအာဇာနည်သည် ဒက္ခိဏပထတိုင်း၌
ဖြစ်ပေါ်၏။ ဤသို့ ဆင်အာဇာနည်၊ မြင်းအာဇာနည်၊ နွား
အာဇာနည်တို့၏ ဖြစ်ရာအရပ် အမျိုးဇာတ် စသည်တို့ကို ဟော
ကြားတော်မူ၏။ ယောကျ်ား အာဇာနည် အကြောင်း ဟော

တော် မမူသေးဟု ကြံစည်တွေးတောယင်း အရှင်အာနန္ဒာသည်
ထိုအရပ်မှ ထတော်မူခဲ့ပြီး မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍
ရိုခိုးဦးချပြီး သင့်ရာအရပ်၌ ထိုင်နေယင်း မိမိကြံစည် စဉ်းစား
မိသောအကြောင်းစုံကို အကုန်လျှောက်ကြား၏။

ယောကျ်ား အာဇာနည်ဆိုသည်မှာ

မြတ်စွာဘုရားသခင်က အာနန္ဒာ၊ ယောကျ်ား အာဇာနည်
မည်သည်ကား နေရာတိုင်း၌ မမြင်၊ မဇ္ဈိမဒေသ အရပ်၌သာ
ဖြစ်၏။ ဖြစ်လျှင်လည်း သာမညအမျိုးဇာတ်၌ မဖြစ်၊ ခတ္ထိယ
မဟာသာလ၊ ဗြဟ္မာဏ မဟာသာလ၊ ဤအမျိုးနွယ်နှစ်ခုတွင်သာ
ဖြစ်ပေါ်တတ်သည်ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောကြား
တော်မူ၏။

(၁၉၃) ဒုဗ္ဗဘော ပုရိသာ ညော၊န သောသဗ္ဗတ္ထ ဇာယတိ။
ယတ္ထ သောယတိဓီရော၊ တံ ကုလံ သုခ မေစတိ။

(၁၉၃) ယောကျ်ား အာဇာနည်သည် ရခဲလှ၏။ ထို ယောကျ်ား
အာဇာနည်သည်နေရာတိုင်း၌မဖြစ်ပေါ်နိုင်။ ပညာရှိသောထိုယောကျ်ား
အာဇာနည်သည် အကြင်အမျိုး၌ ဖြစ်၏။ ထိုအမျိုးကိုချမ်းသာခြင်းသို့
ရောက်စေ၏။

ဤဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာကုန်သော သူတို့သည်
သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကုန်၏။

(ဓမ္မပဒ ဗုဒ္ဓဝဂ် ခုနစ်ခုမြောက် အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်၏
အမေး ဝတ္ထု ပြီး၏။)

၁၄။ ဗုဒ္ဓဝဂ်

၈။ ချမ်းသာခြင်း၏ အကြောင်းရင်း

(ရဟန်း အများ ဝတ္ထု)

ဤလောက၌
ဘုရားပွင့်တော်မူခြင်း၊
တရားဟောတော်မူခြင်း၊
သံဃာတို့၏ညီညွတ်ခြင်းတို့သည်
ဝမ်းမြောက် ရှင်လန်းချမ်းသာရပေ၏။

(သုခေါ ဗုဒ္ဓါန) စသော ဒေသနာတော်ကို ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ ရဟန်းတို့အား ဟောကြားတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

တနေ့သောအခါ ရဟန်းငါးရာတို့သည် ရဟန်းတို့စုဝေးရာ
ဇရပ်၌ (ဓမ္မာရုံ၌) ထိုင်ကြယင်း “ငါ့ရှင်တို့ ဤလောကကြီး၌
ချမ်းသာခြင်းအစဉ်သည် အဘယ်နည်း”ဟု စကားစပ်မိကြ၏။
အချို့က မင်း၏စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် တူသော ချမ်းသာခြင်း
သည် မရှိဟု ဆိုကြကုန်၏။ အချို့သောရဟန်းတို့က ကာမဂုဏ်
ငါးပါး၌ မွေ့လျော်ခြင်းသည်သာ အချမ်းသာဆုံးဟု ဆိုကြ
သေသည်။ အချို့က သလေးဆန်ကောင်းနှင့် သားပြွမ်း (ဒန်
ပေါက်) ချက်၍ စား ရခြင်းသည် ချမ်းသာခြင်းဟု ပြောကြ
ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအရပ်သို့ ကြွလာတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ အား အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြသနည်းဟုမေးတော်မူလျှင် ဤမည်သော ဤမည်သော စကား ဖြစ်ပါသည်။ ဟုနားတော်သို့ လျှောက်၏။ ထိုအခါ ဘုရားသခင်က....

“ချစ်သားတို့။ သင်တို့ ယခု ပြောကြားသောစကား အားလုံးမှ ချမ်းသာခြင်းသည် သံသရာမှမလွတ်၊ ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ အကြုံးဝင်သည်သာ ဖြစ်၏။ ချစ်သားတို့။ ဤလောက၌....

၁။ ဘုရားပွင့်တော်မူခြင်း

၂။ တရားစောင့်ကို နာကြားရခြင်း

၃။ သံဃာတော်တို့၏ ညီညွတ်ခြင်းကြောင့် ဝမ်းမြောက် ရှင်လန်း ရခြင်း သည်သာ ချမ်းသာခြင်း အစစ် ပေတည်း”

ဟု မိန့်တော်မူပြီး....

|(၁၉၄) သုခေါ ဗုဒ္ဓါန မုပ္ပါဒေါ၊ သုခါသဒ္ဓမ္မ ဒေသနာ။
သုခါ သံဃဿ သာမဂ္ဂိ၊ သမဂ္ဂါနံ တပေါ သုခေါ။

(၁၉၄) ဗုဒ္ဓါန၊ ဘုရားရှင်တို့၏။ ဥပ္ပါဒေါ၊ ပွင့်တော်မူခြင်း သည်။ သုခေါ၊ ချမ်းသာ၏။ သဒ္ဓမ္မဒေသနာ၊ သူတော်ကောင်းတရားကို နာကြားရခြင်းသည်။ သုခေါ၊ ချမ်းသာ၏။ သံဃဿ၊ သံဃာတော်၏ သာမဂ္ဂိ၊ ညီညွတ်ခြင်းသည်။ သုခေါ၊ ချမ်းသာ၏။ သမဂ္ဂါနံ၊ သဘော တူမျှသော သူတို့၏။ တပေါ၊ အကျင့်သည် သုခေါ၊ ချမ်းသာ၏။

(ဓမ္မပဒ ဗုဒ္ဓဝဂ်ရှစ်ခုမြောက် ရဟန်းအများ၏ ဝတ္ထုပြီး၏။)

ꠔ

ꠔ

ꠔ

၉။ ကဿပဘုရား၏ ရွှေစေတီဝတ္ထု

ပူဇော်ထိုက်သော သူတို့အား ပူဇော်ရသောကုသိုလ်သည်
ဤဤမျှသာဟု တစုံတယောက်သောသူမျှ ရေတွက်ခြင်းငှာ
မစွမ်းနိုင်။

(ပူဇာရဟေ ပူဇယတော) အစရှိသော ဂါထာတော်ကို
သာဝတ္ထိပြည်နှင့် ဗာရာဏသီပြည်အကြား တောဒေယျရွာ၌
ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ ရွှေစေတီကို အကြောင်းပြု၍ ဟော
ကြားတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကားဤသို့တည်း

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်မှ ဗာရာဏသီပြည်သို့
သံဃာအများခြံရံလျက် ကြွချီတော်မူရာ ထိုနှစ်ပြည်တို့၏အကြား
ခရီး တောဒေယျရွာအနီးနတ်ကွန်းတခုသို့ ရောက်တော်မူသော်
ရပ်တန့်တော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်အား မနီး မဝေး၌
လယ်ထွန်နေသော ပုဏ္ဏားကို ခေါ်စေတော်မူ၏။

ပုဏ္ဏားသည် ရောက်လာ၍ မြတ်စွာဘုရားအား မရှိခိုးပဲ
နတ်ကွန်းကို ရှိခိုး၍ ရပ်နေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက
ပုဏ္ဏားအား။

“ဤနေရာကို အဘယ်နေရာဟု သင်သိသနည်း”

“အရှင်ဂေါတမ။ ဤနေရာသည် အကျွန်ုပ်တို့၏ အစဉ် အဆက်မှလာသော စေတီ၏နေရာဟု အသိအမှတ်ပြု၍ရှိခိုးပါ၏”

“အသင်ပုဏ္ဏား။ ကောင်းပေစွ၊ သင်သည် ဤနေရာကို ရှိခိုးခြင်းဖြင့် ကောင်းသော အမှုကို ပြုပေ၏”ဟု မိန့်တော်မူ ၏။ ပုဏ္ဏားသည် အလွန်ရှင်လန်း ဝမ်းမြောက်သွား၏။

ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဏ္ဏားကို ဝမ်းသာစေ ရန်အတွက်သာ မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားသည်ဟု ထင်ကြ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ စကားအပေါ်၌ ယုံမှားသံသယ ဖြစ်ကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့၏ ယုံမှားသံသယကို ပယ်ဖျောက် ရန် ဃဋိကာရ သုတ္တန်ကို ဟောတော်မူ၏။ ထို့နောက် တန်ခိုး တော်၏အစွမ်းဖြင့် ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ တယူဇနာမြင့်သော ရွှေစေတီကို၎င်း၊ အခြားသော စေတီကို၎င်း ကောင်းကင်၌ ဖန်ဆင်းတော်မူကာ လူအပေါင်းကို ပြတော်မူလျက်-

“ပုဏ္ဏားဤသို့သော ပူဇော်ထိုက်သည့် စေတီတော်တို့အား ပူဇော်ခြင်းသည်သင့်လျော်ပေ၏”ဟုမိန့်တော်မူ၍ ဘုရားရှင်တို့၏ ၎င်း၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏၎င်း၊ သီလဝန္တဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား ၏တပည့်သားများအား၎င်း၊ စင်္ကြာဝတေး မင်းအား၎င်း၊ စေတီ တည်ထား ကိုးကွယ်ထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ဖြစ်ကြောင်း မဟာ ပရိနိဗ္ဗာနသုတ်၌ ပြသောနည်းဖြင့် ပြတော်မူလျက် သရိယစေတီ (ခါတ်သော် မွေတော်) ဥဒ္ဓိဿစေတီ (ရုပ်ပွားစေတီတော်) ပရိဘောဂစေတီ သင်္ကန်း စသော အသုံးအဆောင်တော် ဗောဓိ ပင်စသော အသုံးအဆောင်တော်ဟူသော စေတီသုံးမျိုးတို့ကို အထူးအားဖြင့် ထင်ရှားစေတော်မူပြီး၍ ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ ကုန်၏။

(၁၉၅) ပူဇာရဟေ ပူဇာယတော၊ ပုဗ္ဗေယဒိ ဝ သာဝကေ။
ပပဇ္ဇ သမထိက္ကန္တေ၊ တိဏ္ဏသောက ပရိဒ္ဒဓေ။

(၁၉၆) တေတာဒိသေပူဇာယဟော၊ နိဗ္ဗုတေ အကုတော
ဘယေနသန္တာ ပုညသင်္ခါတုံ၊ ဣမေတ္တမပိ ကေနစိ။

(၁၉၅-၁၉၆) တဏှာမာန ဒိဋ္ဌိတည်းဟူသော သံသရာနယ်၌
တရားတို့ကို လွန်မြောက်ပြီးကုန်သော စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးခြင်းတို့ကို
လွန်မြောက်ပြီးကုန်သော ဘုရားရှင်အား၎င်း၊ တပည့်သား သံဃာတို့
အား၎င်း ပူဇော်ထိုက်သောသူတို့အား ပူဇော်၏။

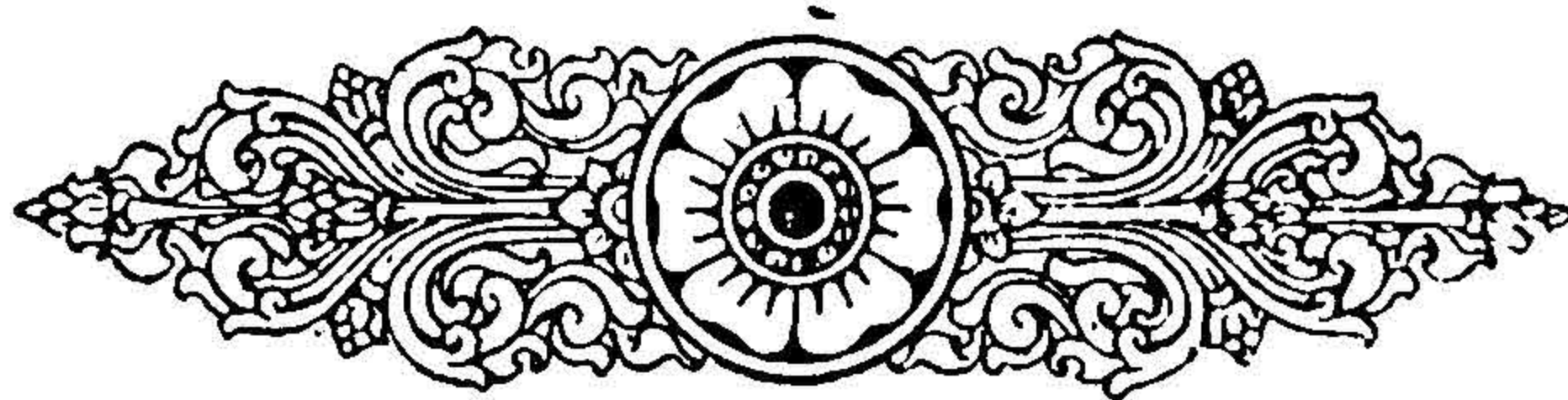
ကိလေသာ ငြိမ်းအေးပြီးသည်ဖြစ်၍ ဘေးကင်းသည်ဖြစ်၍
ထိုပူဇော်ထိုက်သူတို့အား ပူဇော်သောသူ၏ ကုသိုလ်ကို ဤ၍
ဤမျှသာဟု မည်သူမျှချင့်တုက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်၊

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ထိုပုဏ္ဏားသည် သောတာပန်ဖြစ်
လေ၏။ တယူဇနာရှိသောစေတီတော်ကြီးသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး
ကောင်းကင်၌ တည်လေ၏။ လူအပေါင်းတို့သည် စုရုံးကြ၍
ကြီးကျယ်သော အစည်းအဝေးကြီးသည် ဖြစ်လေ၏။ အထွေ
ထွေအပြားပြားသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတို့သည် သမာဒိဋ္ဌိတို့ဖြစ်ကြကုန်
၏။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး စေတီတော်ကြီးကို အထူးထူး အပြားပြား
ပူဇော်ကြ၏။

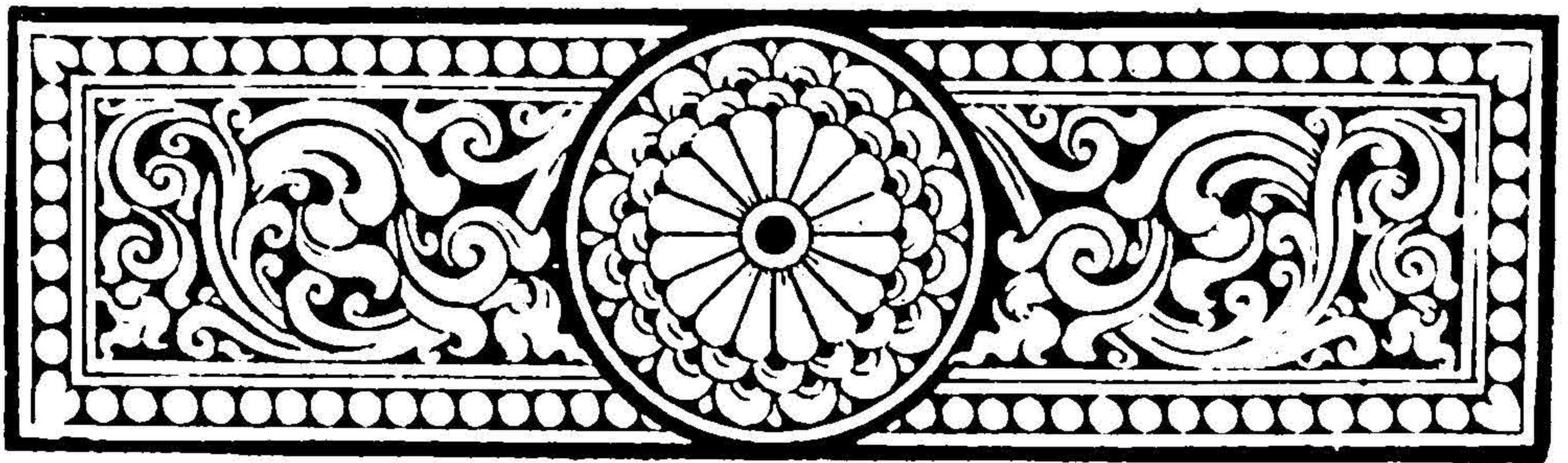
ခုနစ်ရက်မြောက်လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးတော်ဖြင့်
ကဿပ ဘုရားရှင်၏ စေတီတော်ကြီးသည် မိမိ နေရာသို့သာ
ရောက်သွားလေ၏။ ထိုနတ်ကွန်းနေရာ၌ ခဏခြင်းပင် ကြီးကျယ်
သော စေတီကြီးသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုအစည်းအဝေး၌ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော သတ္တဝါ
တို့သည် သစ္စာလေးပါးတရားကို ထိုးထွင်း၍ သိကြကုန်၏။
(ဓမ္မပဒဗုဒ္ဓဝဂ်ကိုးခုမြောက် ကဿပဘုရား၏ ရွှေစေတီဝတ္ထု

ဗုဒ္ဓဝဂ်ပြီး၏။

၁၅။ သုခဝဂ် {ချမ်းသာခြင်း တရားစု}

ဂါထာပေါင်း ၁၂။ ဝတ္ထုတော် ၈။ အတိတ်ဇာတ်

သုခဝဂ်တွင်

ဆွေတော် မျိုးတော်တို့အတွက် ရန်ငြိမ်းစေသော ဝတ္ထုနှင့် ရန်ငြိမ်းတရား။ သူတော်ကောင်းတို့၏ ပီတိ အာဟာရအကြောင်း တူတော်မောင်အဇာတသတ်ကို စစ်ရှုံးသောကောသလမင်းအား တရားပြသောဝတ္ထု၊ ဆာလောင်ခြင်းရောဂါအကြောင်း၊ အစား ကြီးသော ကောသလမင်းကြီး ချွတ်ပုံ၊ ဘုရားရှင်ကို တကယ် မြတ်နိုးလျှင် ပြုရမည့်ကိစ္စ။ သိကြားမင်း ဘုရားရှင်ကိုလုပ်ကျွေး ပြုစုခြင်း အကြောင်းရင်း စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

၁၅။ သုခဝဂ်

၁။ ရန်ငြိမ်းစေသော တရား

(ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏ရန်ကို ငြိမ်းစေသောဝတ္ထု)

ရန်သူတို့ အပေ၍ ရန်မပြုခြင်းသည် ချမ်းသာစွာ
အသက်ရှည်ရ၏။

အနာရောဂါမနှိပ်စက်ဘဲ နေရခြင်းသည် ချမ်းသာစွာ
အသက်ရှည်ရ၏။

ကြောင့်ကြမှု ရှိသူတို့သည် ကြောင့်ကြမှုမပြုဘဲ နေ၍
အသက်ရှည်ရခြင်းသည် ချမ်းသာ၏။

(သုခဝဂ်) အစရှိသော ဒေသနာတော်ကို သက္ကံ တိုင်း၌
သီတင်းသုံးတော်မူလျက် ခိုက်ရန်ကို ငြိမ်းစေခြင်းငှာ ဆွေတော်
မျိုးတော်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

မြတ်စွာဘုရား၏ဆွေတော်မျိုးတော်ဖြစ်ကုန်သောသာကီဝင်
မင်းတို့သည် ကပိလဝတ်မြို့နှင့်ကောလိယမြို့နှစ်မြို့တို့၏ အကြားရှိ
ယောဟိဏီမြစ်ကိုတာတမံကမ်းရိုးတက်၍ပိတ်ဆို့ပြီး စပါးတို့ကို
စိုက်ပျိုးကြ၏။ ထိုနယုန်လ၌ ရေမရ၍ စပါးပင်တို့ ညှိုးနွမ်းကြ
လေသော် နှစ်ပြည်ထောင်၌နေကြကုန်သောလယ်သမားတို့သည်
စည်းဝေးတိုင်ပင်ကြ၏။

ကောလိယမြို့၌ နေသောသူတို့က ဤရေကို နှစ်ဦး နှစ်ဖက် စလုံး သုံးလျှင် သင်တို့အားလည်းမလုံလောက်၊ ငါတို့အားလည်း မလုံလောက်၊ ငါတို့၏ စပါးခင်းတို့သည် ရေ တကြိမ်တည်း လောင်းခြင်းဖြင့် မှည့်၍ရိတ်ရပါတော့မည်။ ဤရေကို ငါတို့အား ပေးကြပါဟု ပြောကြ၏။

ကပိလဝတ်ပြည်သားတို့ကလည်း သင်တို့မှာစပါးကောင်း၍ ကျီတို့၌ သွင်းထားပြီး ငါတို့က ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားတို့ကို ယူလာပြီး ခြင်းတောင်း အိတ် တို့ကို ဆွဲကာ အသင်တို့၏ အိမ် တံခါးဝ၌ လှည့်လည်ဝယ်ယူခြင်း မပြုနိုင်၊ ငါတို့၏ လယ်သည် လည်း တကြိမ်ရေလောင်းရုံဖြင့် အောင်တော့မည်ဖြစ်၍ ဤရေ ကို ငါတို့အား ပေးကြပါဟု ပြော၏။

ဤသို့ဖြင့် အငြင်းပွားရင်း တယောက်က တယောက်ကို ထ၍ ရိုက်၏။ ဤသည်မှစ၍ တဖက်နှင့်တဖက် ရိုက်ပုတ်ထိုးခုတ်ကြ ကုန်၏။ (တယောက်ချင်းမှ အုပ်စုလိုက် ဖြစ်ကုန်၏) တဖက်နှင့် တဖက် မျိုးရိုးဇာတိကို ဖော်လှန် ထိခိုက်နစ်နာအောင် ပြော ကြားရင်း ရန်မီးပွားကြလေ၏။

ကောလိယပြည်က လယ်သမားတို့က ပြောကြ၏။ သင်တို့ ကပိလဝတ်ပြည်တွင် မင်းညီမင်းသားတို့သည် ခွေးတိရစ္ဆာန်တို့ ကဲ့သို့ ကိုယ့်နှမကို ကိုယ်ယူလျက် နေကြသည်။ ဤသို့ ကိုယ့်နှမကို ကိုယ်ပြန်ယူကြသော သူတို့၏ဆင်မြင်းလက်နက်တို့သည် ငါတို့ကို အဘယ်သို့ တတ်နိုင်ကြမည်နည်းဟု ပြောဆိုကြ၏။ သာကီဝင် မင်းတို့ ဘက်မှ လယ်သမားတို့ကလည်း အသင်တို့သည် အနု၏ သာ ကိုအားကိုးပြု၍ ငါတို့ကိုကြိမ်းဝါး၏။ ကောလိယမင်းသား တို့သည် နေစရာ အိမ် မရှိပဲ တိရစ္ဆာန်တို့ ကဲ့သို့ ကလောပင်

အရင်း၌သာ နေကြရသည်။ ကလောပင်အရင်း၌ နေကြရသော သူ၏ဆင်မြင်း လက်နက်တို့ကို ငါတို့မကြောက်ဟုပြန်ပြောကြ ကုန်၏။

ထိုနောက် နှစ်ဖက်သော လယ်သမားတို့သည် လယ်ယာ နှင့်ပတ်သက်သော အမတ်တို့ထံသို့ သွား၍ပြောကြားကြကုန်၏။ အမတ်ကြီး တို့ကလည်း အထက် အထက် အဆင့်ဆင့် တက်၍ မင်းတို့နားပေါက်အောင် လျှောက်ကြားကြကုန်၏။

သင်္ကဏိဝင်မင်းတို့သည် အမျက်ပြင်းစွာ ထွက်၍ “ကိုယ် နှမ ကိုယ်ပြန်၍ အိမ်ထောင်ပြုကြသူတို့၏ အစွမ်းကိုသိကြမဟေ့” ဟု ဆိုကာ စစ်ဆင်၍ ထွက်၏။

ကောလိယမင်းတို့ကလည်း “ကလောပင်ရင်းမှာ နေကြသည့် ကောလိယမင်းတို့၏ အင်အားကို သိရမဟေ့” ဟု စစ်ဆင်လျက် ထွက်ကုန်၏။

ဘုရားသခင်ရန်ဖြေတော်မူခြင်း

မြတ်စွာ ဘုရားသည် မိုးသောက် အခါ၌ လောက လူ အပေါင်းကို ကြည့်တော်မူသည်ရှိသော် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ အဖြစ်ကို မြင်၍ ငါဘုရား ကြွမသွားလျှင် ဆွေတော်မျိုးတော် တို့သည် ပျက်စီးကြကုန် လိမ့် ဟု ကိုယ်တော် တပါးတည်း ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွတော်မူပြီး ယောဟဏီမြစ်၏ အလည် ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေတော်မူ၏။

ဆွေတော်မျိုးတော်တို့သည် ဘုရားသခင်ကို မြင်လျှင် လက်နက် တို့ကိုချ၍ ရှိခိုးကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဆွေတော်မျိုးတော် တို့ကို ဤခိုက်ရန်သည် အဘယ်ကစ၍ ဖြစ်သနည်းဟု မေးတော် မူ၏။ နှစ်ဘက် မင်းတို့က မသိပါဘုရားဟု လျှောက်ကြား၏။

အဘယ်သူသိမည်နည်းဟု မေးတော်မူပြန်၍ အိမ်ရှေ့မင်း သိပါလိမ့်မည်ဟု လျှောက်သဖြင့် အိမ်ရှေ့မင်းကိုမေးတော်မူပြန်၏။ အိမ်ရှေ့မင်းကလည်း စစ်သူကြီးကို လှဲ၏။ ဤသို့ဖြင့် တံဆင့်တဆင့်နှင့် လယ်သမားတို့ထံရောက်၍ စပါးစိုက် လယ်ကွင်းသို့ ရေပေးသွင်းခြင်းအမှုကစပြီး ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြပါသည်ဟုလျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်က....

“အို....မင်းမြတ်တို့။ ။ ဤရေသည် အဘယ်မျှ လောက်အဖိုးထိုက်သနည်း”

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။အဖိုး အနည်းငယ်မျှသာ ထိုက်ပါသည်”

“မင်းတို့သည် အဘယ်မျှလောက် အဖိုး ထိုက်ကုန်သနည်း”

“အဖိုး အတိုင်းမသိ ထိုက်ပါသည်”ဟု လျှောက်ကြားကြလေလျှင် မပြောပဘွယ် အနည်းငယ်မျှသော ရေတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်အဖိုးအတိုင်းမသိထိုက်ကုန်ဘိသောမင်းတို့ကို ပျက်စီးရန်မသင့်ဟု မိန့်တော်မူသော် ထိုသူတို့သည် ဆိတ်ဆိတ်နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက “အို....မင်းမြတ်တို့” ဟု ခေါ်တော်မူပြီး “အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ပြုကြလေကုန်သနည်း။ ငါဘုရားသာ မရှိခဲ့သော် ယနေ့ သင်တို့၏ သွေးတို့သည် မြစ်ကဲ့သို့ စီးပေတော့မည်”

အသင်တို့သည် ငါးပါးကုန်သော ရန်သူတို့နှင့်အတူတကွ နေကြရကုန်၏။ ငါဘုရားကား ရန်သူမရှိပဲနေ၏။

သင်တို့သည် ကိလေသာမီးတို့လွန်စွာ ထိုးကျင့်ကုန်သည် ဖြစ်၍နေကုန်၏။ ငါဘုရားကား ကိလေသာ တရားပယ်ရှား၍ မထိုး မကျင့်သည်ဖြစ်၍ နေ၏။

အသင်တို့သည် အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားကို ရှာမှီး
ခြင်းဖြင့် လုံ့လပြု၍ နေကြကုန်၏။
ငါတရားကားလုံ့လမပြုပဲနေတော်မူ၏ဟု မိန့်ဆိုတော်မူပြီး-

(၁၉၇) သုဿံ ဝတ ဇီဝါမ၊ ဝေရိနေသု အဝေရိနော။
ဝေရိနေသု မနုဿေသု၊ ဝိဟရာမ အဝေရိနော။

(၁၉၈) သုဿံ ဝတ ဇီဝါမ၊ အာတုရေသု အနာတုရာ။
အာတုရေသု မနုဿေသု၊ ဝိဟရာမ အနာတုရာ။

(၁၉၉) သုဿံ ဝတ ဇီဝါမ၊ ဥဿုကေသု အနုဿုကာ။
ဥဿုကေသု မနုဿေသု၊ ဝိဟရာမ အနုဿုကာ။

(၁၉၇) ရန်ပြုသောသူတို့ကို ရန်မပြုပဲ နေသည်ဖြစ်၍ ငါတို့သည်
အလွန်ချမ်းသာစွာ အသက်ရှည်ပေကုန်၏။ လူတို့သည် ရန်ရှိကြကုန်စဉ်
ပင် ငါတို့သည် ရန်မရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ နေရကုန်၏။

(၁၉၈) ကိလေသာ အားဖြင့် နာကျင်ထိုးကျင့်သော သူတို့၌
နာကျင်ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍ အလွန် ချမ်းသာစွာ အသက် ရှည်ကုန်၏။
ငါတို့သည် လူတို့၌ ကိလေသာအားဖြင့် နာကျင်ကုန်စဉ်ပင် ငါတို့သည်
ကိလေသာဆိုးတို့ မထိုးမကျင့်ပဲ နေကြကုန်၏။

(၁၉၉) ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကိုရှာရန် လုံ့လပြုသောသူတို့၌ လုံ့လ
မရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အလွန်ချမ်းသာစွာ အသက်ရှည်ကုန်၏။ ငါတို့သည်
လုံ့လမရှိကုန်သည် ဖြစ်၍နေ၏။

(ဓမ္မပဒသုခဝဂ် ရှေးဦးစွာသော ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏
ခိုက်ရန်ကို ငြိမ်းစေသော ဝတ္ထုပြီး၏)

၁၅။ သုခဝဂ်

၂။ ဝိတိအာဟာရ

(မာရ်နတ်မင်းနှောင့်ယှက်ပုံ)

ဘုရားရှင်တို့သည်

အာဟာရ တစုံတခုမျှမရသော်လည်း

ဝိတိသုခ ဓမ္မချမ်းသာဖြင့်

အခါကာလတို့ လွန်မြောက်စေ့ကုန်၏။

(သုသုခဝဂ် ဇီဝါမ) အစရှိသော ဓမ္မဒေသနာတော်ကို
ပဉ္စသာလာ (ဇရပ်ငါးဆောင်) ပုဏ္ဏားရွာ၌ မာရ်နတ်သားကို
အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။

◦တ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

တနေ့သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သတို့သမီးငယ်
ငါးရာတို့၏ သောတာပတ္တိမဂ်တို့ တည်ရာအကြောင်းကို မြင်
တော်မူ၍ ပဉ္စသာလာဇရပ်ငါးဆောင် ပုဏ္ဏားရွာ၌ အမှီပြု၍
နေတော်မူ၏။ ထိုသတို့သမီးတို့သည် နက္ခတ်သဘင် ကြုံကြိုက်၍
ပျော်ပျော်ပါးပါး မြစ်သို့သွား၍ လှပသော တန်ဆာဆင်ကာ
ရွာသို့ ရွှေရူ ပြန်လာကြ၏။

မာရ်နတ်မင်း အနှောင့်အယှက်

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထိုပဉ္စသာလာရွာသို့ ကြွဝင်တော်
မူပြီး အိမ်စဉ်မကျန် ဆွမ်းခံလှည့်လည်တော်မူ၏။ မာရ်နတ်သား
သည် အခွင့်အခါ ကြုံကြိုက်သဖြင့် ရွာသူ ရွာသား တို့ကိုယ်၌

ပူးကပ်၍နေလေသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အိမ်စဉ်မကျန် ဆွမ်းခံပါသော်လည်း တဇ္ဇန်းစာမျှသော ဆွမ်းကိုမရပဲ ကြွလာခဲ့ပြီး ရွာမှထွက်စဉ်မာရ်နတ်သား သည် ရွာတံခါးမှရပ်လျက်၊

“အိုရဟန်း။ ။အနည်းငယ်မျှသောဆွမ်းကိုရပါ၏လော”

“အို ယုတ်မာလှသော မာရ်နတ်။ ။ ငါဆွမ်းမရအောင် သင်ပြုလုပ်သည် မဟုတ်လော”

ထိုအခါ မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား လှည့်ဖျား၍ ရွာသို့တဖန် ဆွမ်းခံပြန်ဝင်စေပြီးရွာသူရွာသားတို့အား လှည့်ပတ် ပူးကပ်၍ ဆွမ်းခံကြွလာသော ဘုရားသခင်အား လက်ခုတ် လက်ဝါးတီးကာ လှောင်ပြောင်စေမည်ဟု ကြံရွယ်ပြီး၊

“အရှင်ဘုရား။ ယခုတဖန် ရွာသို့ပြန်၍ ဆွမ်းခံပါလျှင် မုချ မသွေ့ရပါစေအံ့”ဟု လျှောက်ထား၏။

မြတ်စွာဘုရားနှင့် သတိုးသမီး ငါးရာ

မာရ်နတ်နှင့် မြတ်စွာဘုရားတို့ စ ကား ပြော ဆို ခိုက် တွင် ထိုသတိုးသမီးတို့သည် ရွာတံခါးသို့ရောက်၍ မြတ်စွာဘုရားကို မြင်လျှင် ရိုသေစွာရှိခိုး၍ သင့် တင့် သော အ ရပ် ၌ ရပ်နေကြ ကုန်၏။

မာရ်နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရားသခင်အား၊

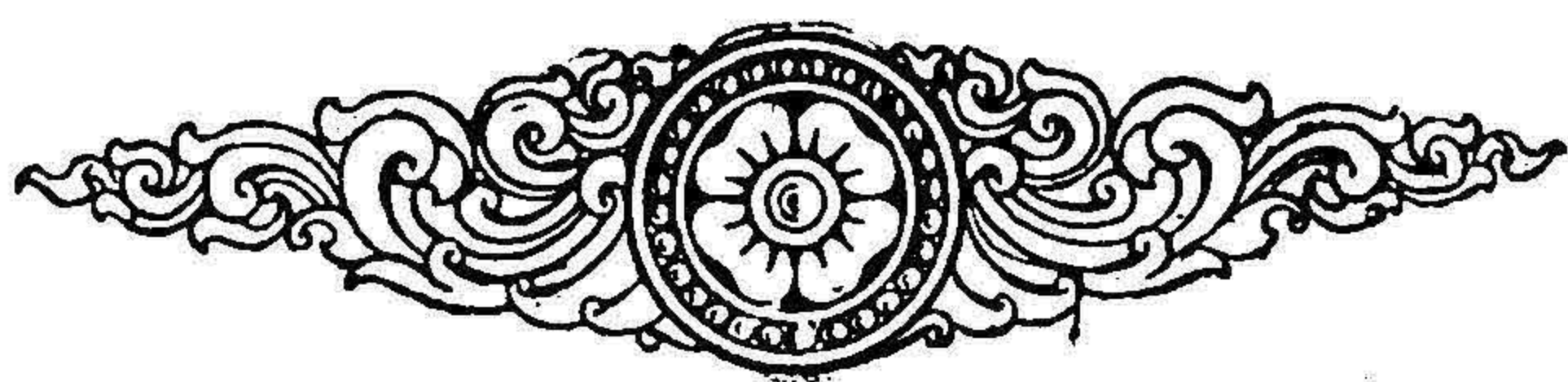
“အရှင်ဘုရား။ ။အနည်းငယ်မျှသော ဆွမ်းကိုမျှမရရှိ၍ ဆွမ်းမဘူးပေးရပဲ ဆာလောင်ခြင်း ဒုက္ခသည် အရှင်ဘုရား အား နှိပ်စက်တော့မည် မဟုတ်ပါလော”

“အိုမာရ်နတ်ယုတ်၊ ငါတို့သည် တစုံတခုမျှသော အာဟာရကို မရကြကုန်သော်လည်း အာဘဿရ ပြဟွာကဲ့သို့ အစာအာဟာရ ကို မစားမမျှရသော်လည်း ပိတိ သုခဈာန် ချမ်းသာဖြင့် အခါ ကာလကို လွန်မြောက်သကဲ့သို့ ထိုနည်းအတူ ငါတို့သည် ပိတိ သုခဓမ္မ ချမ်းသာဖြင့် ကောင်းစွာ လွန်မြောက် စေအံ့” ဟု မိန့် တော်မူပြီး-

(၂၀၀) သုသုံခံဝတ ဇီဝါမတ၊ ယေသံနော နတ္ထိ ကိဉ္ဇနံ။
ပိတိဘက္ခာ ဘဝိဿမ၊ ဒေဝါအာဘဿရာ ယထာ။

(၂၀၀) ယေသံနော၊ အကြင်ငါတို့အား။ ကိဉ္ဇနံ၊ ကြောင့်ကြခြင်း သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ တေမယံ ငါဘုရားတို့သည်၊ သုသုံ၊ အလွန်ချမ်းသာစွာ ဇီဝါမတ၊ အသက်ရှည်ကုန်၏။ အာဘဿရာ၊ အာဘဿရာဘုံ၌ ဖြစ်ကြသော ဒေဝါ၊ ပြဟွာတို့သည်။ ပိတိဘက္ခာ၊ ပိတိသာလျှင် အစရှိကုန်သည်။ တစန္ဒိယထာ ဖြစ်ကုန်သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ ပိတိဘက္ခာ၊ ပိတိလျှင် အစရှိကုန်သည်။ ဘဝိဿမ ဖြစ်ကုန်အံ့။

(ဓမ္မပဒ သုခဝဂ် နှစ်ခုမြောက် မာရ်နတ်မင်းဝတ္ထု ပြီး၏။)

၁၅။ သုခဝဂ်

၃။ အနိုင်နှင့် အရှုံး

(ကောသလမင်းကြီး စစ်ရှုံးသောဝတ္ထု)

နိုင်ရသူမှာ ရန်သူတိုးပွား

ရှုံးရသူကား ဆင်းရဲပွား၏။

ကိလေသာမီး၊ ငြိမ်းပြီးသူကား၊

အနိုင် အရှုံး လုံးလုံးမရှိ၊ ချမ်းသာတို့၏။

(ဇယံ ဝေရံ) အစသော ဂါထာတော်ကို ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ ကောသလမင်းကြီး စစ်ရှုံးခြင်းကို အကြောင်း
ပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား 'ဤသို့တည်း

ကောသလမင်းကြီးသည် ကာသိကရာဇ်တိုင်းပြည်အပိုင် ဖြစ်
သော ရွာတရွာကို အကြောင်းပြု၍ တူတော် အရင်း အစစ်
ဖြစ်သောအဇာတသတ်မင်းနှင့်စစ်ခင်းကြရာပသေနဒီကောသလ
မင်းကြီးသည် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် စစ်ရှုံးရလေ၏။

ထိုရွာငယ်မှာ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးနှင့် ဝေဒေဟီ မိဖုရားကြီး
တို့ လက်ထပ် ထိမ်းမြားကြစဉ်က ခမည်းတော်မဟာကောသလ
မင်းကြီးက လက်ဖွဲ့လိုက်သော ရွာငယ်ဖြစ်၏။ ပသေနဒီ ကော
သလမင်းကြီး၏ နှမတော် အရင်းဖြစ်သော ဝေဒေဟီ မိဖုရား
ကြီးမှ မွေးဖွားသည့် တူအရင်း အဇာတသတ်မင်းနှင့် စစ်ခင်း
၍ သုံးကြိမ် တိုင်တိုင် ရှုံးရသောအခါ ပသေနဒီ ကောသလ

မင်းကြီးသည် သုံးကြိမ်မြောက်စစ်ရှုံးရာ၌ ရှက်လည်းရှက် စိတ်လည်းနာ၍ ဤသို့စဉ်းစား၏။

“ငါသည် နို့နံ့မှမစင်သေးသော သူငယ်ကလေးကိုပင် နိုင်အောင်မတိုက်နိုင်လျှင် လောကတွင် ငါအသက်ရှင်နေခြင်းဖြင့် အဘယ်အကြောင်းထူးမည်နည်း” ဟု ရှက်စိတ်နာလွန်း၍ အစာမစား၊ ရေမသောက် ညောင်စောင်း၌ပင် အိပ်နေ၏။

ဤသို့သော ကောသလမင်း၏ အကြောင်းသည် တိုင်းပြည်အလုံးပြန့်နှံ့၍ ရဟန်းတို့လည်း မြတ်စွာဘုရားကို အကြောင်းစုံလျှောက်ကြားကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့၏စကားကိုကြား၍-

“ရဟန်းတို့။ ။အနိုင်ရသူလည်း ရန်သည် တိုးပွား၏။ ရှုံးခြင်းကြောင့်ကား နှလုံးမသာမယာဆင်းရဲလျက် အိပ်ရသည် သာတည်း”

ဤသို့မိန့်တော်မူ၍ ဒေသနာဂါထာတော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

(၂၀၁) ဇယံ ဝေရံ ပသဝတိ၊ ဒုက္ခံ သေတိ ပရာဇိတော။
ဥပ သန္တော သုခံ သေတိ၊ ဟိတွာ ဇယပရာဇယံ။

(၂၀၁) ဇယံ သန္တော၊ အောင်သော သူသည်၊ ဝေရံ၊ ရန်ကို။ ပသဝတိ တိုးပွားစေ၏။ ပရာဇိတော၊ ရှုံးသောသူသည်။ ဒုက္ခံ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲပင်ပန်းရ၏။ ဥပသန္တော၊ ကိလေသာမီး ငြိမ်းပြီးသူသည်၊ ဇယပရာဇယံ၊ အနိုင်အရှုံးကို ဟိတွာ စွန့်၍၊ သုခံ၊ ချမ်းသာစွာ။ သေတိ နေရ၏။

(ဓမ္မပဒ သုခဝဂ် တတိယ မြောက် ကောသလ မင်းကြီး စစ်ရှုံးသော ဝတ္ထုပြီး၏)

၁၅။ သုခဝဂ်

၄။ နိဗ္ဗာန်သဘောအမှန်

(သတို့သမီးတဦးဝတ္ထု)

ရာဂနှင့်တူသော မီးသည်မရှိ၊
ဒေါသနှင့်တူသော အပြစ်သည်မရှိ၊
ခန္ဓာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရသည့် ဆင်းရဲခြင်းနှင့်တူသော
ဆင်းရဲခြင်းသည် မရှိ။
နိဗ္ဗာန်ထက်လွန်မြတ်သော ချမ်းသာတည်မရှိ။

(နတ္ထိရာဂသမော) အစရှိသော ဓမ္မဒေသနာကို ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ မထင်ရှားသော သတို့သမီးငယ်ကို အကြောင်း
ပြု၍ ဟောတော်မူသည်။)

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

သတို့သမီးငယ်တဦးကို မိဘတို့သည် အမျိုးတူသံတို့သား
တဦးနှင့် ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပြု၏။ မြတ်စွာဘုရားကိုပင့်၍ မင်္ဂလာ
ဆွမ်းကျွေးကြ၏။ ဘုရားသခင်သည် ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံလျက်
ထိုအိမ်သို့ကြ၏။

ထိုမိန်းမငယ်သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်နှင့် ရဟန်းသံဃာ
များအတွက် သောက်ရေစစ်စသည်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးယင်း ထိုမှ

ဤမှအလုပ်များနေ၏။ သတို့သားသည် မိမိဇနီးလောင်းသတို့သမီးကလေး၏ သွားလာလှုပ်ရှားမှုတို့ကို အရိပ်တံကြည့်ကြည့် မျက်တောင်မခတ် ကြည့်၍နေယင်းကအတွင်းစိတ်သဏ္ဌာန်ဝယ် အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် ကိလေသာ စိတ်ဓါတ်များ တဖျပ်ဖျပ် ပွား၍နေ၏။ ထိုယောကျ်ားသည် မောဟအဝိဇ္ဇာ ပိတ်ကာ ဆီးလျက် ဘုရားနှင့်တကွ ရှစ်ကျိပ်ကုန်သော မဟာထေရ်တို့ကို မျှ သတိမရ၊ ကြည်ညိုသမှု ပြုစုခြင်းငှာ စိတ်မကူးနိုင်၊ မိမိ၏ စိတ်ကိုပင် မထိမ်းနိုင်တော့ဘဲ ထိုမိန်းကလေးကို ဘုရားရဟန္တာတို့၏ရှေ့တွင်ပင် ဆွဲငင်ရန် ဆန္ဒများ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ထိုလူလင်၏ စိတ်အကြံကို မြတ်စွာဘုရားသခင် သိမြင်တော်မူလျှင် သတို့သမီးငယ်ကို ထိုလူလင်ယောကျ်ား သတို့သား မမြင်နိုင်အောင် တန်ခိုးတော်ဖြင့် ဖန်ဆင်းတော်မူလေမှ သတို့သမီးကို မမြင်ရ၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုသာ အစဉ်မပြတ် ကြည့်ရှုရင်း ကြည်ညိုစိတ်များ ပွားများ၍လာလေ၏။

ထိုအခါမှ မြတ်စွာဘုရားက လူလင်ယောကျ်ားအား-

“အိုသတို့သား။ ။

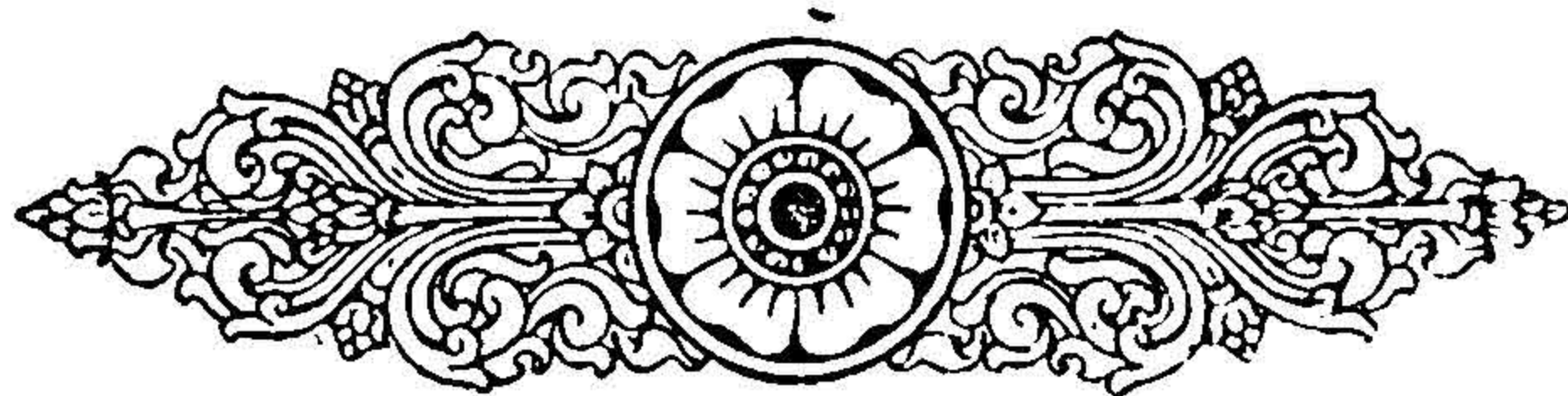
- (၁) ပြင်းထန်လှသည့် ရာဂတည်း ဟူသော မီးအပူနှင့် တူမျှသော မီးမည်သည် မရှိချေ။
- (၂) ကြမ်းကြုတ်စွာလှ ဒေါသတည်းဟူသော အပြစ်နှင့် တူသော အပြစ်မည်သည်လည်း မရှိချေ။
- (၃) ခန္ဓာဝန်ကို ထမ်းဆောင်၍နေရသော ဆင်းရဲဒုက္ခနှင့် တူမျှသော ဆင်းရဲခြင်းသည်လည်း မရှိချေ။

(၄) နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာနှင့် တူမျှသော ချမ်းသာသုခမည်သည်
လည်း မရှိတော့သည်သာလျှင်လည်း”ဟု မိန့်တော်
မူပြီး

(၂၀၂) နတ္ထိရာဂ သမော အဂ္ဂိ၊ နတ္ထိဒေါသ သမော ကလိ၊
နတ္ထိ ခန္ဓ သမာဒုက္ခာ၊ နတ္ထိ သန္တိ ပရံမံ သုခံ။

(၂၀၂) ရာဂသမော၊ ရာဂနှင့်တူသော။ အဂ္ဂိ၊ မီးသည်။ နတ္ထိ
မရှိ။ ဒေါသ သမော၊ ဒေါသနှင့်တူသော။ ကလိ၊ အပြစ်မည်သည်။
နတ္ထိ၊ မရှိ။ အန္တိပရံ၊ ငြိမ်းအေးလှစွာ နိဗ္ဗာန်ထက် သာလွန်သော။
ချမ်းသာသည်။ နတ္ထိမရှိ။

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ သတို့သားသတို့သမီးငယ်တို့သည်
တရားတော်ကို နာကြားရ၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကြကုန်
၏။ ထိုအခါ၌ နှစ်ဦးကုန်သော သတို့သား သတို့သမီးတို့အား
တဦးနှင့်တဦး ကြည့်ရှုမြင်နိုင်သော အချင်းအရာကို ပြုတော်
မူ၏။

၁၅။ သုခဝဂ်

၅။ ဆာလောင်မှုသည်ရောဂါ

(နှားပျောက်သူ တဦးဝတ္ထု)

ဆာလောင်ခြင်းသည် အဆိုးဆုံးသောရောဂါ။
မတည်မြဲသော သင်္ခါရသည် အဆိုးဆုံးသောဆင်းရဲ။
ဤအကြောင်းကို ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာသိလျှင်
နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်၏။

(ဇီဃစ္ဆာ ပရမာ ရောဂါ) အစပြာသော ဒေသနာတော်ကို
အာဠဝီပြည်၌ တဦးသော ဥပါသကာကို အကြောင်း ပြု၍
ဟောကြားတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

တနေ့သောအခါဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သီတင်းသုံးတော်
မူယင်းမိုးသောက်တဝယ်လောကကို ကြည့်တော်မူရာတွင်အာဠဝီ
ပြည်မှ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူတယောက်ကို မြင်တော်မူ၏။
ထိုသူ၏ မဂ်ဖိုလ်ရနိုင်ရန်အကြောင်း၏ ပြည့်စုံခြင်းကို သိမြင်တော်
မူ၍ ရဟန်းငါးရာအခြံအရံဖြင့် အာဠဝီပြည်သို့ ကြွတော်မူ၏။
အာဠဝီ ပြည်သားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် သံဃာတော်များ
ကြွလာသည်ကိုမြင်လျှင် အားရဝမ်းသာ လျှောက်ထားပင့်ဖိတ်
ကြ၏။ ထိုသူဆင်းရဲ ယောက်ျားသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား

ကြွလာတော်မူသည်ဟုကြား၍ တရားတော်ကို နာမည်ဟု စိတ် အကြံပြု၏။

ထိုနေ့၌ပင် ဆင်းရဲသားယောက်ျား၏ နွားတကောင်မှာ ပျောက်ဆုံးနေ၏။ ထိုဆင်းရဲသားသည် နွားကိုပင်ရှာရမည်လော တရားကိုပင် နာရမည်လောဟု စဉ်းစား၏။ နွားကိုရှာပြီးမှ တရားကိုနာမည်ဟုကြံစီ၍ နံနက်စောစောထကာ နွားရှာရန် နေအိမ်မှ ထွက်သွားလေ၏။

အာဠဝီပြည်နေ မိန်းမယောက်ျားတို့သည် ဘုရားနှင့် ရဟန်း သံဃာများကို ဆွမ်းခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် ပြုလုပ်ကျွေး၍ တရားအနုမောဒနာ ပြုစေခြင်းငှာ မြတ်စွာဘုရား၏ သပိတ် တော်ကို ယူကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထိုယောက်ျားကို အကြောင်း ပြု၍ ငါသည် ယူဇနာသုံးဆယ်ရှိသော ခရီးသို့ ကြွလာခဲ့၏။ ထိုသူဆင်းရဲသည် နွားကိုရှာရန် တောသို့ သွား နေသေး၏။ ထိုသူဆင်းရဲ ရောက်လာမှသာလျှင် တရားကို ဟောအံ့ဟူ၍ ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။

ထိုသူဆင်းရဲသည် နေ့ခင်းရောက်မှ နွားကိုရှာတွေ့၍ နွားခြံ၌ သွင်းထားခဲ့ပြီး မြတ်စွာဘုရားထံ သွားအံ့ဟု ကြံကာ အလွန် ဆာလောင်မှုတ်သိပ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်သော်လည်း မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ အလျင်အမြန်လာ၍ ရိုသေစွာရှိခိုးပြီး သင့်တင့်သော အရပ်၌နေလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သူဆင်းရဲထိုင်နေသော အချိန်၌ အလှူဝေယျာဝစ္စ ဆောင်ရွက်သူတို့ကို

“သံဃာများမှ ကြွင်းကျန်သော ထမင်းများ ရှိပါသေး သလော”

ဟု မေးတော်မူ၏။ ထိုသူတို့ကအရှင်ဘုရားများစွာပင်ရှိပါ၏
ဟု လျှောက်၏။

သို့ဆိုလျှင်ဤဒါယကာကို ကောင်းစွာကျွေးမွေးပါလော့”
ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အလှူကိုဆောင်ရွက်ကြသော သူတို့သည်
ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် ကျွေးမွေးကြ၏။

(ပိဋကတ်သုံးပုံတို့၌ ဤဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာမှ အခြားသော
အဋ္ဌကထာတို့တွင် ဧည့်သည် အာဂန္တုအား မြတ်စွာဘုရား
ကိုယ်တော်တိုင် ဤသို့ထမင်းစသည် ကျွေးလော့ဟု အမိန့်
ပေးတော်မူခြင်း မရှိပေဟု ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ ဆရာမြတ်
သည် မှတ်ချက်ပြုတော်မူ၏။)

နွားပျောက်သူ သောတာပန်တည်ခြင်း

ထိုသူဆင်းရဲသည် ထမင်းဟင်းကို စားသောက်ရသည်ဖြစ်၍
ဆာလောင်မှုတ်သိပ်သည့် ရောဂါကင်းငြိမ်း၍ တရားတော်ကို
စိတ်တည်ကြည်စွာဖြင့် နာယူလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသူ
ဆင်းရဲအား အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟောကြား
တော်မူပြီး သစ္စာ လေးပါး တို့ကို ပြတော်မူ၏။ ထိုသူဆင်းရဲ
ဥပသကာသည် ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ သောတာ ပတ္တိဖိုလ်၌
တည်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အလှူဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့အား
နှစ်ထောင်း အားရဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ အနုမောဒနာကို ပြုပြီး
သောအခါ နေရာမှထ၍ ကြွတော်မူ၏။ လူအပေါင်းတို့သည်
မြတ်စွာဘုရားကို လိုက်ပို့၍ ပြန်ကြ၏။

မြတ်စွာဘုရားကို ကဲ့ရဲ့ကြခြင်း

ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ခရီးသွားယင်းကဲ့ရဲ့ ကြကုန်၏။ “ငါ့ရှင်တို့ ကြည့်ကြပါကုန်လော့၊ တကြိမ်တခါ မျှ အခြားနေ့တို့၌ ဤသို့ပြုမူဘူးသည်မရှိ၊ ယနေ့မူကား ဤသို့ကို မြင်လျှင် ယာဂုထမင်းတို့ကို စီရင်၍ ပေးစေ ကျွေးစေ၏။” ဟူ၍ ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်မျက်နှာလှည့်တော်မူ၍ရပ်လျက်သာလျှင် “ရဟန်းတို့၊ အဘယ်ကို ပြောဆိုကြကုန်သနည်း” ဟု မေးတော် မူလျှင် ထိုစကားကိုကြားတော်မူ၍ -

“ရဟန်းတို့။ ။ဟုတ်မှန်ပေ၏။ ငါသည် ယူဇနာသုံးဆယ် ရှိသော ခရီးကြမ်းကို ကြွလာတော်မူခြင်းသည် ထိုဥပသကာ၏ အကြောင်းပြည့်စုံသည်ကို မြင်၍လာခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ထိုသူသည် အလွန်လျှင် ဆာလောင်မှုတ်သိပ်လျက် နံနက်စောစောကစ၍ တောကြီးအတွင်းသို့ နွားကိုရှာရန် သွားခဲ့ရ၏။ ဆာလောင်ခြင်း ဖြစ်သောဒုက္ခကြောင့် တရားတော်ကို ဟောသော်လည်းထိုးထွင်း ၍သိခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်မည်မဟုတ်၊ ဤသို့ စဉ်းစား၍ ဤသို့သော အမှုကိုပြုရခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့။ ။ဆာလောင်ခြင်းနှင့်တူသော အခံရခက်သော ရောဂါသည်မရှိ ဟုမိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ၏။

(၂၀၃) ဇိဃန္တာ ပရမာ ရောဂါ၊ သင်္ခါရ ပရမာ ဒုခါ။
တေညတွာ ယထာဘူတံ၊ နိဗ္ဗာနံ ပရမံသုခံ။

(၂၀၃) ဇိဃန္တ၊ ဆာလောင်ခြင်းသည် ပရမာ၊ လွန်ကဲလှသော။
ရောဂါ၊ ရောဂါမည်ပေ၏။ သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရတရားတို့သည်။ ပရမာ၊

လွန်ကဲသော ဒုက္ခာ၊ ဒုက္ခတို့တံည်း၊ ဂတိ၊ ဤအကြောင်းကို။ ယထာ
ဘူတံ၊ ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း။ ိုညတော၊ သိ၍။ ပဏ္ဏိတော၊ ပညာရှိသည်။
နိဗ္ဗာနံ။ နိဗ္ဗာန်ကို။ သစ္စကရေတိ။ မျက်မှောက်ပြု၏။ နိဗ္ဗာနံ
နိဗ္ဗာန်သည်။ ပရမံ၊ ချမ်းသာတကတို့ထက် လွန်မြတ်သော၊ သုခံ၊ ချမ်းသာ
ခြင်းသည်။ ဘာဘိဗြင်၏။

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသော သူတို့သည် သော
တာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်ကုန်၏။

(ဓမ္မပဒ သုခဝဂ် ငါးခုမြောက်နွားပျောက်သောသူတဦး
ဝတ္ထုပြီ၏)

၎

၎

၎

၁၅။ သုခဝဂ်

၆။ အမြတ်တရား လေးပါး

(ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးဝတ္ထု)

ကျန်းမာခြင်းသည် မြတ်သောလာဘ်ကြီးတည်း။
ရောင့်ရဲနိုင်ခြင်းသည် မြတ်သောကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာတည်း။
ချစ်ကျွမ်းဝင်သူသည် မြတ်သောဆွေမျိုးတည်း။
နိဗ္ဗာန်သည် မြတ်သောချမ်းသာတည်း။

(အာရေဂျံ ပရမာ လာဘာ) အစဖြာသော ဒေသနာ
တော်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ ပသေနဒီ ကောသလမင်း
ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

၀တ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း။

ပဿေနဒီ ကောသလမင်းကြီးသည် ထမင်းဟခါစားလျှင် ဆန်တစိတ်ချက်မျှလောက် ကုန်၏။ ထိုဆန်တစိတ်ချက်မျှ အမဲဟင်းလျာဖြင့် စား၏။ (ဆန်တစိတ်နှင့် ဆိတ်တကောင်ဟူ၏) တနေ့တွင် နံနက်စာစားပြီးလျှင် ပြီးခြင်း တမေးမအိပ်ပဲ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ သွား၍ ဖူးမြော်၏။ မြတ်စွာဘုရားရှေ့ရောက်လျှင် ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်းနှင့်ငိုက်မျည်းလိုသော စိတ်အားကြီးလှသဖြင့် မကြည်သာ မရွှင်ပြ မိမိ၏ကိုယ်ကို ဟိုမှ သည်မှ ပြုပြုပြင်ပြင် ပြောင်းလှည့်အိပ်ချင်စိတ်ကို ပယ်ဖျောက်၏။ အိပ်ချင်စိတ်သည် ဖြေဖျောက်မရ တိုးပွား၍ လာသော်လည်း ဘုရားရှေ့တွင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့အိပ်၍ မဖြစ်သောကြောင့် တိုင်ကိုမှီကပ်ခါ ငိုက်နေ၏။ ဤသည်ကို ဘုရားသခင် မြင်တော်မူ၍-

“မြတ်သောမင်းကြီး အသို့ပေတည်း။ စားပြီးအစာမကျရာ၌ ထွေရာညှိုးနွမ်း ပင်ပန်းသည့်အတွက် သက်သာရာကို မရစေဘဲ လာခဲ့ပေသလော” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ကောသလမင်းကြီးက “မှန်ပါ၏။ ဘုရားတပည့်တော်သည် အစာစားပြီးတိုင်း အိပ်ချင်စိတ်ကိုဖိနှိပ်၍မရဖြစ်ရပါသည်ဘုရား” ဟု ပြန်လည်လျှောက်ထား၏။

မြတ်စွာဘုရားက “အစာကို များစွာစားခြင်းသည် ဤသို့ ဆင်းရဲခြင်းသည် ဖြစ်စေသည်” ဟု မိန့်တော်မူပြီး အစားကြီးသူတို့၏ အပြစ်ကို ပြတော်မူသော ဒေသနာ ဂါထာတော်ကို ဟောကြားတော်မူသည်မှာ-

“အစားကြီးသော သူသည် ငိုက်မည်းခြင်းဖြင့်နှိပ်စက်၍ အစားဝသော ဝက်ကြီးကဲ့သို့ပင် အိပ်မောကျခါ တလူးလဲလဲ အိပ်လေ့ရှိ၏။ ပညာနည်းသော ထိုယောက်ျားသည် (နိဗ္ဗာန်ကို မမြင်နိုင်ပဲ) အမိဝမ်းဗိုက်ကို အဖန်တလဲလဲသကပ်ရောက်ရ၏။

ထိုနောက် တဖန်ထပ်မံ၍ ဟောညွှန်တော်မူသော ဂါထာတော်မှာ-

အမြဲတန်းသတိရှိသော ရအပ်သော အစား အစာ၏ အတိုင်းအရှည်ကိုသိသော ဆင်ခြင်တိုင်းထွာ စားသောက်တတ်သော သူတို့သည် ဝေဒနာ ခေါင်းပါးကုန်သည်ဖြစ်၏။ (သက်စောင့်ဓာတ်သည်) အစာကိုတဖြည်းဖြည်း ကြေကျက်ရတော့သည် သာတည်း။

တနပ်လျှင် ထမင်းတလုပ်လျော့၍စားခြင်း

မင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော ဂါထာကို လွန်စွာ သဘောကျသော်လည်း မမှတ်မိနိုင်သဖြင့် မိမိအနီး၌ရှိသော တူတော် သုဒဿနအား ဤဂါထာကိုကောင်းစွာသင်ယူပါမည်ဟုပြော၏။ သုဒဿနလုလင်သည် ထိုဂါထာကို ကောင်းစွာ သင်ယူရရှိ၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤဂါထာဖြင့် အဘယ်သို့ပြုရပါမည်နည်းဟု မေးလျှောက်၏။ ဘုရားသခင်က မင်းကြီးပွဲတော်တည်စဉ် နောက်ဆုံးထမင်းလုပ်ကို စားအံ့ဆဲဆဲ၌ ဤဂါထာကိုရွတ်လေလော့၊ ထိုအခါ မင်းကြီးသည် ဂါထာ၏ အနက်ကိုသိ၍ ထိုနောက်ဆုံးထမင်းလုပ်ကို ပယ်ချ စွန့်ပစ်လိမ့်မည်။ ထိုနောက်ဆုံးထမင်းလုပ်မှ ထမင်းလုပ် အရေအတွက်ကို

ရေတွက်၍ စားတော်ကဲအား မင်းကြီး၏ပွဲတော်ကို ချက်သော အခါ ထိုမျှလောက်ရှိသော ဆန်စေ့တို့ကို လျှော့၍ ချက်စေ လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ သုဒဿနလည်း ကောင်းပါပြီဟု လျှောက်ကြား၏။

သုဒဿနလုလင်သည် ကောသလမင်းကြီး ပွဲတော်တည်ချိန် အနီး၌နေပြီး နောက်ဆုံး ထမင်းလုပ်ကို ကိုင်သောအခါ ဤ ဂါထာကိုရွတ်၏။ မင်းကြီးသည် ထိုထမင်းလုပ်ကို သတိတရဖြင့် ပစ်ချလိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့်နံနက်စာတကြိမ်ညစာတကြိမ်ဂါထာကို ရွတ်ဆိုရာ မင်းကြီးသည် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်လှ၍ သုဒဿနလုလင် ဂါထာကို တကြိမ် ရွတ်တိုင်း ရွတ်တိုင်း အသပြာတထောင် တထောင်ပေး၏။ ဤသို့ဖြင့်ထမင်းချက်ရာတွင်လည်း လျှော့၍ လျှော့၍ချက်စေရာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆန်တလုံးချက် သာသာ မျှသာစားတော့၏။ ဣရိယာပုတ်မျှတ၍ လွန်စွာချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်ပြီး ကိုယ်အလေးချိန်ပါ လျှော့ပါးလာ၏။

အကျိုးတရား လွန်များပြား

တနေ့သောအခါ ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီး သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ရောက်၍-

“အရှင်ဘုရား။ ။တပည့်တော်သည် ချမ်းသာခြင်းဖြစ်ပါ ပြီ၊ သမင်ကို၎င်း၊ မြင်းကို၎င်း မှီအောင် လိုက်ဖမ်းနိုင်သည်အထိ ဖြစ်ရပေပြီ။

ရှေးအခါက တပည့်တော်သည် တူတော် အဇာတသတ် မင်းနှင့် စစ်ထိုးခဲ့ရပါသည်။ ယခုအခါ၌ ဝဇီရကုမာရီ အမည် ရှိသော သမီးတော်ကို တူတော်အဇာတသတ်မင်းအား ပေးအပ်

ဆောင်နှင်း၍ စစ် ဖြစ် ပွား ခဲ့ ရ သော ကာသိကရာဇ် ရွာကို သမီးတော်အားလက်ဖွဲ့လိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်းရန်ငြိမ်း၍ တပည့်တော်အား ချမ်းသာခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။

တပည့်တော်၏ မင်းစဉ်မင်းဆက် အသုံးပြုတော နန်းစဉ် ပတ္တမြားရတနာသည် နန်းတွင်း၌ပင်ယခင်နေ့များကပျောက်ဆုံးခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ ထို ပတ္တမြား ရတနာ သည်လည်း တပည့်တော် လက်တွင်းသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိ လာပါသည်။ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ချမ်းသာခြင်းဖြစ်ရပါသည်။

“အရှင်ဘုရား၏ တပည့်သာဝကတို့နှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်ခြင်းကို ရရှိလိုပါသဖြင့် တပည့်တော်သည် အရှင်ဘုရားနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်လိုသော အာသာဆန္ဒ မှာလည်း အရှင်မြတ်ဘုရား၏ ဆွေတော်မျိုးတော် ဖြစ်သော (သာကီဝင်မင်း မဟာနာမ၏ သမီးတော် ဝါသဘခတ္ထိယာ) မင်းသမီးသည်လည်းတပည့်တော်၏ နန်းတော်ကြီးသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြင့် တပည့်တော်သည် ချမ်းသာခြင်း ဖြစ်ရပါသည်။”

ဟူ၍ လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်က-

“မြတ်သောမင်းကြီး။ ။

(၁) အနာရောဂါ ကင်းခြင်းသည် အလွန်မြတ်သော လာဘ်ကြီးပေတည်း။

(၂) ရသမျှ ပစ္စည်းဖြင့် ရောင့်ရဲနိုင်သော အဖြစ်နှင့် တူသည့်ဥစ္စာသည်လည်း လောက၌မရှိချေ။

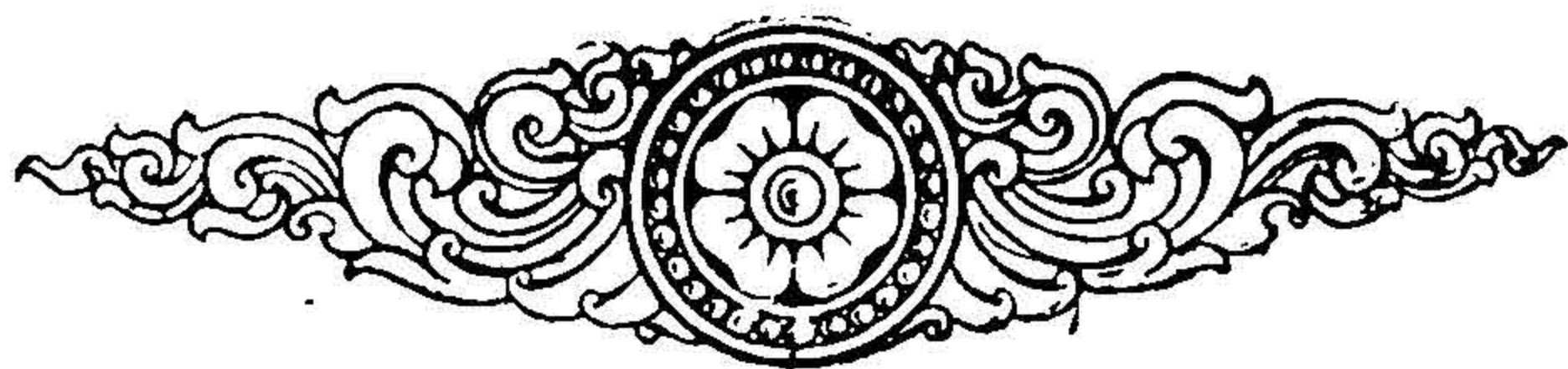
(၃) အကျွမ်းတဝင် ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြသော သူတို့နှင့် တူသည့် ဆွေမျိုးမည်သည် မရှိချေ။

(၄) နိဗ္ဗာန် နှင့် တူ သော ထူး မြတ် သည့် ချမ်း သာ
မည်သည်မရှိချေ။ ဟုမိန့်တော်မူပြီး-

(၂၀၄) အာရောဂျံ ပရမာ လာဘာ၊ သန္တုဋ္ဌံ ပရမံ ဓနံ။
ဝိဿသာ ပရမာ ဥာတိ၊ နိဗ္ဗာနံ ပရမံ သုခံ။

(၂၀၄) အာရောဂျံ၊ အနာ ကင်းခြင်းသည်၊ ပရမာ မြတ်
သော လာဘာ လာဘ်ကြီးတည်း။ သန္တုဋ္ဌံ၊ ရောင့်ရဲခြင်းသည်။ ပရမံ
မြတ်သော။ ဓနံ၊ ဥစ္စာတည်း။ ဝိဿသာ ချစ်ကျွမ်းဝင်သူသည်။ ပရမာ
မြတ်သော။ ဥာတိ၊ ဆွေမျိုးတည်း။ နိဗ္ဗာနံ၊ နိဗ္ဗာန်သည်။ ပရမံ၊ မြတ်
သော။ သုခံ၊ ချမ်းသာခြင်းတည်း။

(ဓမ္မပဒ သုခဝဂ် ခြောက်ခုမြောက် ကောသလမင်းကြီး
ဝတ္ထုပြီး၏။)

၁၅။ သုခဝဂ်

၇။ ဓမ္မပီတိအရသဘာ

(တိဿမထေရ်ဝတ္ထု)

ပန်းနံ သဘာ အမွှေးစသည်တို့ဖြင့်
ငါဘုရားကို ပူဇော်ခြင်းသည်
ပူဇော်ရှုဒါန်းခြင်း မမည်။

လောကုတ္တရာ အားလျော်သော တရားတော်ကို
ကျင့်ကြသူတို့သာ ငါဘုရားကို ပူဇော် ကြသည် မည်၏။

(ပဓိဝေကရသံ) အစခံသော ဒေသနာတော်ကို ဝေသာလီ
ပြည်၌ ရဟန်းတပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ ငါဘုရား
သည် ဤနေ့မှ လေးလလွန်လျှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့ဟု မိန့်တော်
မူလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏အနီး၌ရှိကြသော ခုနစ်ရာသော ရဟန်း
တို့သည် နှလုံးပူပန်ခြင်းသို့ရောက်ကြ၏။

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ဓမ္မသံဝေဂယူ၍ ထိတ်လန့်ခြင်းသို့သာ
ဖြစ်ကုန်၏။ ပုထုဇဉ်ရဟန်းတို့သည်မျက်ရည်တို့ကိုမထိမ်းနိုင်ကြ၊
ရဟန်းတို့သည် အစုံအစုတိုင်ပင်ကြ၏။ ထိုမှသည်မှ သွားလာကြ
ကုန်၏။ အဘယ်သို့ ပြုရမည်နည်းဟု လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေ
ကြ၏။

ထိုအခါ တိဿမည်သော မထေရ် တပါးသည် ဤသို့ စဉ်းစား၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် နောက်လေးလလွန်လျှင် နိဗ္ဗာန် စံဝင် တော်မူချေတော့မည်။ ငါတို့လည်း တဏှာလည်း မကင်းသေး သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူသော အခါ၌ပင် တဏှာကုန်ပြတ် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရအောင် ကြိုးစား သင့်သည်သာ ဖြစ်၏။

ဟု ကြံပြီးလျှင် အဖော်မမှီး တပါးတည်းသာ ဣရိယာပုတ် လေးပါးတို့ဖြင့် တရားကို အားထုတ်၍နေ၏။ ရဟန်းတို့ထံသို့ လည်း မသွား၊ ရဟန်း တပါးနှင့်မျှလည်း စကားပြောခြင်းမရှိ။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့က တိဿ မထေရ်ကို အပြစ်တင်ကြ၏။ ပြောဆိုကြ၏။ တိဿ မထေရ်သည် မကြားသကဲ့သို့ပင် နေ၏။ ရဟန်းတို့သည် တိဿ မထေရ် အကြောင်းကို လျှောက်ကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သိတော် မြင်တော်မူ၍ တိဿ မထေရ်ကို ခေါ်စေပြီး “အဘယ်ကြောင့် စကားမပြောပဲ နေသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ တိဿ မထေရ်သည် မိမိ၏စိတ်နှလုံးဆန္ဒကြံစည် အားထုတ်သမျှကို အကျယ်ဖွင့်ဟ လျှောက်ကြား၏။ မြတ်စွာ ဘုရားသခင်က “ချစ်သား တိဿ ကောင်းလှ၏၊ ကောင်းလှ၏” ဟု ကောင်းချီးပေးတော်မူပြီး....

“ချစ်သား ရဟန်းတို့။ ။ ငါဘုရားအား ချစ်မြတ်နိုး သော သူတို့သည် တိဿ ကဲ့သို့သာလျှင် ဖြစ်ကြလော့။

အကြင်သူတို့သည် ငါဘုရားကို ပန်းနံ့သာ စသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်လှူဒါန်းကြသော်လည်း စင်စစ် ပူဇော် လှူဒါန်းသည် မမည်ကုန်။

ဓမ္မာနုဓမ္မ လောကုတ္တရာတရား အားလျော်သောအကျင့်
ကို အားထုတ်၍ ကျင့်ကုန်သော သူတို့သည်သာလျှင် ငါ
ဘုရားကို ပူဇော်သည် မည်ကုန်၏”
ဟု မိန့်တော်မူပြီး....

(၂၀၅) ပဝိဝေကရသံ ပိတွာ၊ ရသံ ဥပသမဿ။
နိဒ္ဒရော ဟောတိ နိပ္ပဂါပေါ၊ ဓမ္မပိတိရသံ ပိဝံ။

(၂၀၅) ပဝိဝေကရသည၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ကပ်ခြင်းကြောင့်
ချမ်းသာ တည်းဟူသော အရသာသည် လည်းကောင်း၊ ဥပသမဿ၊
ကိုလေသာ ဟူသော အပူ၏ငြိမ်းရာဖြစ်သောနိဗ္ဗာန်၏ ရသံ အရသာကို
၎င်း။ ပိတွာ၊သောက်မျိုးရသောကြောင့်။ ဓမ္မပိတိရသံ၊ လောကုတ္တရာ
တရား၏အစွမ်းအားဖြင့် ဖြစ်သော ပိတိ အရသာကို၊ ပိဝံ၊သောက်မျိုးရ
သော သူသည် နိဒ္ဒရော၊ ပူပန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းသည်၊ နိပ္ပဂါပေါ၊
မကောင်းမှု ကင်းစင်သည်။ ဟောတိ ဖြစ်၏။

ဒေသနာတော် အဆုံး၌ တိဿမထေရ်သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့
ရောက်၏။ ပရိသတ်အပေါင်းအားလုံး အကျိုးရှိသောဒေသနာ
တော်သည် ဖြစ်၏။

(ဓမ္မပဒ သုခဝဂ် ခုနစ်ခုမြောက် တိဿ မထေရ်ဝတ္ထုပြီး၏။)

၁၅။ သုခဝဂ်

၈။ ချဉ်းကပ်သင့်သူများ

(သိကြားမင်း လုပ်ကျွေးသော ဝတ္ထု)

သူတော်ကောင်းတို့ကို ဖူးမြော်ရခြင်းသည် ကောင်းလှ၏။
အတူနေရလျှင်လည်း အမြဲကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာရ၏။
လူမိုက်နှင့်ပေါင်းဖော်နေရသူသည် အမြဲစိုးရိမ်နေရ၏။
ရန်သူနှင့်အတူ နေရသကဲ့သို့ အမြဲပင် ဆင်းရဲလှ၏။

(သာကု ဒဿိ)အစခံသော သုတ္တန်ဂါထာတော်ကိုဝေဠုဝ
ရွာငယ်၌ သိကြားနတ်မင်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောကြားတော်
မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် အာယု သင်္ခါရကို လွှတ်တော်မူသည်
ရှိသော် ဝမ်းသွေးသွန်သော ရောဂါဖြစ်ပေါ်လာ၏။ သိကြား
မင်းသိလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသွားရောက်ပြုစု လုပ်ကျွေးသင့်ပေ
သည်ဟု မိမိ၏ သုံးဂါဝုတ်အတိုင်း အရှည်ရှိသော ကိုယ်ခန္ဓာကို
စွန့်ပြီး မြတ်စွာဘုရားထံချဉ်းကပ်၍ ခြေတော်တို့ကိုဆုတ်နယ်၏။
မြတ်စွာဘုရားက “သင် ဘယ်သူနည်း”ဟု မေးတော် မူလျှင်
“တပည့်ခတ် သိကြားပါ”ဟု လျှောက်ကြား၏။ “အဘယ်
ကြောင့် သင်လာရောက်သနည်း”ဟု မေးတော် မူပြန်သော်....

“အရှင်ဘုရားကို ပြုစုခြင်းငှာ လာရောက်ပါသည်” ဟုလျှောက်ကြား၏။ ဘုရားက....

“တကာတော်သိကြားမင်း။ ။ နတ်တို့သည် လူတို့၏ အနံ့ကို ယူဇနာတရာဝေးသော အရပ်မှစ၍ လည်ပင်း၌ ဆွဲသော သူကောင်ပုပ်တမျှ စက်ဆုတ်ရွံရှာဘွယ် ဖြစ်ရလေသည်။ သင်သိကြားမင်း သွားလေလော့ ငါ့အား ပြုစုလုပ်ကျွေးရန် ရဟန်းတို့ များစွာ ရှိပေသည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သိကြားမင်းက မြတ်စွာဘုရားအား “အရှင်၏ သီလတော်တည်းဟူသော ရနံ့သည် မြင့်မိုရ်တောင်ထိပ်အထိပင် သင်းပျံ့သည်ဖြစ်၍ တပည့်တော်သာလျှင် ပြုစုလုပ်ကျွေးပါအံ့”

ဟု လျှောက်ကြားပြီး မြတ်စွာဘုရား၏ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် သွေးဝမ်းထည့်ရာ အညစ်အကြေးအိုးကို သူတပါး၏ လက်ဖြင့် ထိစေခြင်းငှာ မပေးမူပဲ မိမိ၏ ဦးခေါင်း၌ တင်၍ ယူသွားပြီး နှာခေါင်းရှုံ့ခြင်းမျှလည်း မပြု၊ နံသာအိုးကို ရွက်သွားရသကဲ့သို့ ယူဆောင်သွား၏။ ဤသို့ဖြင့် ရောဂါ ဝေဒနာ သက်သာသော အချိန်တွင်မှ နတ်ပြည်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

ရဟန်းတို့သည် သိကြားမင်း အကြောင်းကို ပြောဆိုကြရာ၊ မြတ်စွာဘုရားက....

“သိကြားမင်း ငါ့ကို မြတ်နိုးခြင်းကို မအံ့ဩကြကုန်လင့်၊ ထိုသိကြားမင်းသည် အိုမင်းရင့်ရော် စုတေ့ချိန်နီးသော ဘဝမှ ငါ့ဘုရား တရားတော်ကို နာကြားရသောကြောင့် သောတာပန်တည်လျက် နုပျိုသော သိကြားအသစ်သို့ တမဟုတ်ချင်းပြန်၍ ဖြစ်ရ၏။

သိကြားမင်းသည် ငါဘုရားထံပဉ္စသိခနတ်သားကို အကြောင်းပြု၍ လာသည်။ နတ်ပင်ပေါက်ရာ ဣန္ဒသာလဂူလိုက်၍ နေစဉ်၊ သေဘေးနှင့် နီးသော ထိုသိကြားအား၊ ပြဿနာကို ငါဘုရား မေးစေခဲ့၏။

(ဤသို့ ဘုရားသခင် ခွင့်ပေးတော်မူ၍) ဒီဃနိကာယ်-မဟာဝဂ္ဂသက္က ပညာ သုတ်ပါဠိတော်လာသည့်အတိုင်း သိကြားမင်း ကမေးလျှောက်၏။

ဤသို့ သိကြားမင်း၏ မေးလျှောက်ချက်ကို ယုံမှားသံသယ ပယ်ပျောက်သည်အထိ ဟောကြားတော်မူ၏။ ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ တဆယ့်လေးကုဋေသော သတ္တဝါတို့အား သစ္စာလေးပါးတရားကို သိပြီးဖြစ်ပေ၏။ သိကြားအိုလည်း ထိုင်နေလျက်ပင် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ရောက်၍ တဏှာခြင်း စုတေသေလွန်ပြီး ဥပပတ်ပဋိသန္ဓေတည်နေပြီး နုပျိုသော သိကြားမင်း အဖြစ်သို့ ရောက်၏။

ဤသို့ ငါဘုရားသည် များသောကျေးဇူးရှိ၏။ ထိုသိကြားမင်း၏ ငါဘုရား၌ ချစ်ခင်ကြည်ညိုခြင်းမှာ အံ့ဩဘွယ်မရှိ။

ချစ်သားရဟန်းတို့။ ။ အရိယာတို့အား ဖူးမြင်ရခြင်းသည်လည်း ချမ်းသာ၏။ ထိုအရိယာတို့နှင့် အတူတကွတည်း သောအရပ်၌ နေရခြင်းသည်လည်း ချမ်းသာ၏။

သမိုက်တို့နှင့် အတူတကွ နေရခြင်း ကား ဤအလုံးစုံသည် ဆင်းရဲ၏။

ဟူ၍ မိန့်တော်မူပြီး ဤဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ၏။

(၂၀၆) သာဟု ဒဿနမရိယာနံ၊ သန္တံဝါသောသဒါသုခေါ၊
အဒဿနေန မာလာနံ၊ နိစ္စမေဝ သုခံ သိယာ။

(၂၀၇) မာလသင်္ဂတစာရိဟိ၊ ဒိဃမဒ္ဒါနသော စတိ။
ဒုက္ခော မာလေဟိသံဝါသော၊ အဓိက္ခေနေဝသဗ္ဗဒါ။
ဓီရောစ သုခသံဝါသော၊ ဥာတိနံဝ သမာဂမော။

(၂၀၈) တသ္မာဟိ
ဓီရန္တံ၊ ပညဉ္စ ဗဟုသုတဉ္စ၊
မောရယုသီလံ ဝတန္တ မရိယံ၊
တံတာဒိသံ သပ္ပုရိသံ သုမေမံ။
ဘဇေထ နက္ခတ္တပထံဝ စန္ဒိမာ။

(၂၀၆) အရိယာသုတော်ကောင်းတို့ကို ဖူးမြင်ရခြင်းသည် လောကီ
လောကုတ္တရာ၊ နှစ်ဖြာသော အကျိုးတိုးပွားစေသဖြင့် ကောင်းလှပေ၏။
အရိယာ သုတော်ကောင်းတို့နှင့် တခုသော ဌာန၌ အတူတကွနေရခြင်း
သည်ကို ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာခြင်း ဖြစ်ရာ၏။

လူမိုက်တို့ကို အမြဲသဖြင့် မဖွေ့မမြင်ရခြင်းကြောင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ
ချမ်းသာရသည်ဖြစ်ရာ၏။

(၂၀၇) လူမိုက်တို့နှင့်တကွ ပေါင်းသင်းသွားလာ နေထိုင်သော
သူသည်အရှည်သဖြင့်ပင် စိုးရိမ်ပူပန်နေရ၏။ လူမိုက်တို့နှင့် အတူတကွ
ပေါင်းဖော်၍ နေရခြင်းသည် ရန်သူနှင့်အတူတကွ နေရသကဲ့သို့အခါ
ခပ်သိမ်း စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဆင်းရဲလှ၏။

ပညာရှိနှင့်ပေါင်းဖော်ရခြင်းသည်ဆွေမျိုးနှင့်အတူတကွ ပေါင်းဖော်
ရသကဲ့သို့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာရ၏။

(၂၀၈) ထို့ကြောင့်သာလျှင် မြဲမြံသော သမာဓိလည်းရှိသော၊
လောကီလောကုတ္တရာ အကျိုးစီးပွားအတွက် ပညာလည်း ရှိထသော
အကြားအမြင် ဗဟုသုတလည်း များထသော၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကိုရောက်

စေတတ်သည့် ဝန်ကိုလည်း ဆောင်တတ်သည့် အလေ့အထရှိသော၊
သီလအကျင့် ဓုတင်အကျင့်လည်း ရှိထသော ဖြူစင်ထသော၊ ထိုသို့
သဘောရှိသည့် ကောင်းသောပညာရှိသော သူတော်ကောင်းကို လမ်း
သည် နက္ခတ်လမ်းကြောင်း ကောင်းကင်ခရီးကို ကပ်ရောက်သကဲ့သို့
ဆည်းကပ်ကုန်ရာ၏။

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာကုန်သော သူတို့သည်
အရဟတ္တဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကုန်၏။

(ဓမ္မပဒ သုခဝဂ်ရှစ်ခုမြောက် သိကြားမင်းလုပ်ကျွေးသော
ဝတ္ထုပြီး၏)

သုခဝဂ်ပြီး၏

၁၆။ ဝိယဝဂ်{ချစ်ချင်းတရားစုံ}

ဂါထာပေါင်း ၁၂။ ဝတ္ထုတော် ၉ ပုဒ်

ဝိယဝဂ်တွင်

သားကိုချစ်၍ အဖေ အမေပါ လိုက်၍ ရဟန်း ပြုရသော မိသားစု ဝတ္ထု၊ သားသေ၍ သောကဓံစားရသော သူကြွယ်အား ဟောကြားသော (အတိတ်ဇာတ်) မြေးအတွက် ရတက်ပေ့ပုံ၊ ကုသိုလ်ရှင်ကို ကြိုဆိုသော နန္ဒိယ သူကြွယ်ဝတ္ထု။ အနိတ္တိဂန္ဓ သုတ္တံသားဝတ္ထု စသည်ဖြင့် ဝတ္ထု ၉ ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထား ပါသည်။

၁၆။ ပိယဝဂ်

၃။ မချစ်မမုန်၊ စွဲကျင့်သုံး

(မိသားတစုံ ရဟန်း ပြုသော ဝတ္ထု)

ချစ်သူနှင့်လည်း မပေါင်းနှင့်
မချစ်သူကို ဘယ်အခါမှ မပေါင်းနှင့်
ချစ်သူကို မတွေ့ရက ဆင်းရဲ၏။
မချစ်သူကို တွေ့ရလျှင်လည်း ဆင်းရဲ၏။

(အယောဂေယျဉ္စ မတ္တာနံ) အစခံသော သုတ္တန်ကို မြတ်စွာ
ဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ အမိအဖ သားဟူသော
သုံးပါးသော ရဟန်းတို့ကို အကြောင်း ပြု၍ ဟောကြားတော်
မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

သာဝတ္ထိပြည်ရှိ အိမ်တအိမ်၌ အမိနှင့်အဖတို့သည်တယောက်
တည်းသောသားကို အလွန်ချစ်ကြ၏။ တနေ့တွင် ရဟန်း တပါး
အား ဆွမ်းကျွေး၍တရားစကား နာကြားရလျှင် ထိုသားသည်
ရဟန်းပြုရန် စိတ်အားသန်၍ မိဖတို့ထံ ခွင့်ပန်၏။ တဦးတည်း
သောသားဖြစ်၍ အမိအဖတို့က ခွင့်မပြုကြ၊ သားသည် တိတ်
တဆိတ် ထွက်ပြေး၍ ရဟန်းပြုမည်ကြံ၏။ အဖေသည် အိမ်ပြင်သို့

သွားစရာရှိလျှင် အမေ့ကို အစောင့်ထား၏။ အမေ အပြင်သို့ သွားစရာရှိလျှင် အဖေသည်အိမ်တွင် စောင့်၏။

တနေ့တွင် အဖေအပြင်သို့သွားနေခိုက် အမေသည် သားကို စောင့်ယင်း တံခါးဝတွင် ခြေကန်၍ ထိုင်နေရာမှ ချည်ကိုငင်၍ နေ၏။ သားသည် အမေ့ကို အပေါ့အပါး သွားပါရစေ ဟု ပြော၏။ အမေက ယုံ၍ ခြေကို ကွေး၍ လမ်းဖယ်ပေး၏။ သားက ကျောင်းသို့ ထွက်ပြေးပြီး ရဟန်းပြုလိုက်လေ၏။

အဖေပြန်လာ၍ သားကို မတွေ့သဖြင့် ထိုမှ ဤမှ ရှာ၏။ မတွေ့လျှင် ကျောင်းသို့လိုက်ရှာ၏။ ရဟန်းအဖြစ်နှင့်တွေ့ရလျှင် ငါ့ကိုခွဲလျက် ရဟန်းပြုရက်ဒေသသည်ဟု ငိုကြွေးယင်း သားမပါ လျှင် အိမ်မပြန်၊ ငါ့ပါ ရဟန်းပြုမည်ဟု ရဟန်းတော်တို့အား တောင်းပန်၍ ရဟန်းပြု၏။

အမေကလည်း သားနှင့်လင် ပြန်မလာ၍ ကျောင်းသို့ လိုက် လာရာ ရဟန်းနှစ်ပါးကို တွေ့မြင်ရလျှင် လင်နှင့်သား မရှိလျှင် ငါမနေတတ်၊ ငါ့ပါ ရဟန်းပြုမည်ဟု ကြံပြီး၊ ဘိက္ခုနီမတို့ ကျောင်းသို့ ဝင်၍ ရဟန်းပြု၏။

ခွဲခွာမရ ချစ်သောက

အဖေ၊ အမေနှင့် သား ရဟန်းသုံးပါးတို့သည် ခွဲခွာ၍ မနေ နိုင်ကြ၊ ရဟန်းတို့၏ကျောင်း၌၎င်း၊ ဘိက္ခုနီမတို့၏ ကျောင်း၌ ၎င်း ကူးသန်းသွားလာ ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တတုတ် တုတ်သာ ပြောကြားယင်း နေ့အချိန်ကိုကုန်စေကြ၏။ ထိုရဟန်း သုံးပါး တို့ကို မြင်မြင်သမျှသော ရဟန်းတို့က ငြီးငွေ့ကြ၏။ မျက်စိရော

နားပါ အနှောင့် အယှက် ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာ
ဘုရားထံ လျှောက်ကြား ကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်း
သုံးပါးကိုခေါ်တော်မူစေပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်း၍တရားတော်ကို
ဟောကြားတော်မူလိုသောကြောင့်-

- (၂၀၉) အယောဂေ ယုဒ္ဓံ မတ္တာနံ ယောဂသ္မိဉ္စ အယောဇယံ။
အတ္တံ ဟိတွာ ဝိယဂ္ဂါဟိ။ ဝိဟေတတ္ထာ နု ယောဂိနံ။
- (၂၁၀) မာ ဝိ ယေဟိ သမာဂဉ္စိ၊ အပ္ပိယေဟိ ကုဒါစနံ။
ဝိယာနံ အဒဿနံ ဒုက္ခံ၊ အပ္ပိယာနန္တ ဒဿနံ။
- (၂၁၁) တသ္မာ ဝိယံ န ကယိရာထ၊
ဝိယာပါယော ဟိ ပါပ ကော။
ဂန္ထာတေသံ နဝိဇ္ဇန္တိ။
ယေသံ နတ္ထိ ဝိယာ ပ္ပိယံ။

(၂၀၉) အားမထုတ်သင့်သည်၌ အားထုတ်၍ အားထုတ်သင့်သည်၌
အားမထုတ်ဘဲ အကျိုးစီးပွားကို ပစ်ပယ်ပြီး ချစ်သည်ကိုသာ စွဲလန်း၍
နေသူသည် မိမိ အကျိုးစီးပွားအတွက် အားထုတ်သော သူ၏ အကျိုး
ဖြစ်ထွန်းမှုကိုမြင်သောအခါ အားကျ၍သာ နေရရှာသည်။

(တနည်း) မသင့်သော နှလုံးသွင်းရာ၌ (အားမထုတ် သင့်ရာ၌)
ယှဉ်သည် (လုံ့လပြုသည်ဖြစ်၍) အသင့် နှလုံးသွင်းရာ၌ (အားထုတ်သင့်
ရာ၌) မယှဉ်သော (လုံ့လမပြုဘဲ) မိမိအကျိုးစီးပွားတည်းဟူသော အဓိ
သီလစသော သိက္ခာသုံးပါးကို စွန့်၍ ငါးပါး ကာမဂုဏ်ဟုဆိုအပ်သော
ချစ်အပ်သည်ကိုသာ ယူသောသူသည် အဓိသီလ စသည့် သုံးပါးအကျိုး
စီးပွားနှင့်စပ်သော လုံ့လဖြင့် အားထုတ်သူ တို့အား နတ်လူ အများ
ညွှတ်တွားကော်ရော်မှုကို ရသည့်အခါ ငါ့အားဤသို့ဖြစ်လျှင် ကောင်း
လေစွဟု တော်၍တရား၏။

(၂၁၀) ချစ်သူတို့နှင့်မပေါင်းဖော်ရာ မချစ်သောသူတို့နှင့်လည်း တရံတဆစ်မျှမပေါင်းဖော်ရာ၊ ချစ်သောသူတို့ကို ကျွဲကွင်းရခြင်းသည် ဆင်းရဲ၏။ မချစ်မနှစ်သက်သောသူတို့ကို ငွေ့မြင်နေရခြင်း သည်လည်း ဆင်းရဲလှ၏။

(တနည်း) သတ္တဝါတို့နှင့် ၎င်း၊ သင်္ခါရတို့နှင့် ၎င်း တရံတဆစ် ခဏမျှ၎င်း၊ အတူမသွားရာ၊ ထို့အတူ မုန်းသောသူ တို့နှင့်လည်း အတူ မသွားရာ၊ ချစ်သောသူတို့၏ ကျွဲကွင်းသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် မမြင် ရခြင်းသည်၎င်း၊ မချစ်အပ်သောသူတို့ကိုလည်း ကပ်ရသည်၏ အစွမ်းအား ဖြင့်မြင်ရခြင်းသည်၎င်း၊ ဆင်းရဲသည်မည်၏။

(၂၁၁) ထို့ကြောင့် ချစ်ခြင်းကိုလည်း မစွဲလန်းရာ၊ ချစ်သူနှင့် ကျွဲကွင်းရခြင်းသည် အကယ်ပင်ဆိုးဝါး၏။ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းမရှိသော သူအား အနှောင်အဖွဲ့တို့သည် မရှိကုန်၊ ထို့ကြောင့် ချစ်လည်းမချစ်နှင့် မုန်းလည်းမမုန်းနှင့်။

(တနည်း) ထို့ကြောင့် တစုံတခုသော သတ္တဝါကို၎င်း—သင်္ခါရ ကို၎င်း၊ ချစ်ခြင်းမည်သည်ကိုမပြုရာ၊ အကြင်ကြောင့် ချစ်ခင်နှစ်သက် သောသူနှင့် ကျွဲကွင်းရခြင်းသည် ယုတ်မာ၏။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ချစ်ခြင်းသည် မရှိ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ် တို့အား အဘိဇ္ဈာ ကာယဂန္ထကိုပယ် ၏။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မုန်းခြင်းသည်မရှိ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ဗျာ ပါဒ ကာယဂန္ထကိုပယ်၏။ ထိုနှစ်ပါးတို့ကိုပယ်ကုန်သည်ရှိသော် ကြွင်း သော ဂန္ထတို့ကို ပယ်အပ်ကုန်သည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ချစ်ခြင်းကို၎င်း၊ မချစ်ခြင်းကို၎င်း မပြုအပ်။

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာ ပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့ရောက်ကုန်၏။ သားအမိသားအဖ သုံးယောက် တို့သည်ကား တပည့်တော်သို့ ခွဲခွာ၍ မနေနိုင်ကြပါဟု လျှောက် ထားပြီး လူဝတ်လဲ၍ အိမ်သို့သာ ပြန်သွားကြ၏။

(ဓမ္မပဒ ပိယဝဂ် ရှေးဦးစွာသော ရဟန်းသုံးပါးဝတ္ထုပြီး၏)

၂။ ချစ်လွန်းတော့

(သားသေ သောက ခံစားရဝတ္ထု)

ချစ်လွန်းတော့ စိုးရိမ်ကြတယ်၊
ချစ်လွန်းတော့ ကြောက်ရတယ်၊
မချစ်မမုန်း နေနိုင်လျှင်
စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့ခြင်း ဖြစ်စရာမရှိတော့။

(ပိယတော ဇာယတိ) အစရှိသော ဒေသနာတော်ကို ဘုရား
သခင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ မထင်ရှားသော သူကြွယ်
တယောက်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

သူကြွယ်တယောက်သည် ချစ်လှစွာသော သား သေဆုံး၍
သောကကို မငြိမ်းနိုင်ဘဲ သင်္ချိုင်းသို့သွား၍သာ ငိုကြွေးနေ၏။
သားကို စွဲလန်း၍ စိုးရိမ်သောကကြောင့်ညှိုးပိန်၍နေ၏။

မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် နံနက် မိုးသောက်သော အခါ
လောကသုံးပါးကို ရှုကြည့်တော် မူလေလျှင် ထိုသူကြွယ်အား
ဥပါနိဿယကို မြင်တော်မူ၍ ဆွမ်းခံရွာမှ ခွဲထွက်ပြီး ရဟန်း
တပါးကိုခေါ်တော်မူ၍ သူကြွယ်၏ အိမ်တံခါးသို့ ကြွတော်မူ၏။
သူကြွယ်သည် မြင်လေလျှင် အိမ်တွင်းသို့ပင့်၏။ အိမ်လည်၌ နေ

ရာခင်းစေ၍ နေသော် သူကြွယ်သည် လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ ထိုင်နေ၏။ သူကြွယ်ကို မရှင်မလန်း မျက်နှာ ညှိုးနွမ်းလှချည် ဟု မေးတော်မူလျှင် သားနှင့်ကွေ့ကွင်းရခြင်းဆင်ရဲကိုလျှောက် ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားက-

ဥပါသကာ။ ။ ပူစရာ ဆွေးစရာကို မတုန်းပါနှင့်၊ သေခြင်းဆိုသည်မှာ တနေရာထဲတယောက်ထဲမှာ ဖြစ်သည်မဟုတ် အကယ်စင်စစ် ဘဝ ဘဝ ကျင်လည် နေရသမျှ သတ္တဝါ အားလုံးတို့မှာ သေခြင်းနှင့် တွေ့ကြရမည်သာ ဖြစ်သည်။ တခုသောသင်္ခါရသည်လည်း မြဲသည်မရှိခြင်းကြောင့် သေခြင်းသဘော ရှိသူသည် သေ၏။ ပျက်ခြင်းသဘောရှိသူသည် ပျက်၏။ ဤသို့ပင် သိအောင် မြင်အောင် ဆင်ခြင်တတ်၏။ စိုးရိမ် ကြောင့်ကြပူပန်၍ မနေအပ်။

ရှေးပညာရှိတို့သည်လည်း သားသေသောကာလ၌ သေခြင်း သဘော ရှိသောသူသည် သေ၏။ ပျက်ခြင်း သဘောရှိသောသူ သည်ပျက်၏ဟု မရဏဒွမံတိဇ္ဇရဒွမံ၊ တို့ကိုရ၍ စိုးရိမ်ခြင်းပူပန်ခြင်း မရှိဘဲ မရဏ နုဿတိ ကမ္မဌာန်းကိုသာလျှင် ပွားများကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူလျှင် “တပည့်တော်အား ထိုအကြောင်းကိုမိန့်ကြား တော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထားသဖြင့် ပဉ္စကနိပါတ်ဥရဂဇာတ်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

အလောင်းဆော် ပုဏ္ဏား၏အတိတ်ဇာတ်

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီ ပြည်၌ ဗြဟ္မာဒတ် မင်းကြီး အုပ်စိုးစဉ် ဘုရားအလောင်းတော် ပုဏ္ဏားကြီးသည် ရွာငယ်တခုတွင် ဇနီး၊ သား၊ သမီး၊ ချွေးမ၊ ကျန်မ ဟူ၍ အိမ်သား

ခြောက်ယောက်နှင့်အတူ လယ်လုပ်၍ အသက်မွေး၏။ ထို့ခြောက်
ယောက် တို့သည် အလွန် ချစ်ကြ၏။ ဘုရား အလောင်းသည်
ကျန်သူ ငါးယောက်တို့အား....

ပစ္စည်းကို ရှာဖွေစုဆောင်းကြ၊

အလှူဒါနကို ပေးလှူကြ၊

သီလကို မြဲကြစေ၊

ဥပုသ်ကို စောင့်ထိန်းကြ၊

သေခြင်းတရားကို အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့ကြ၊

သင်တို့သည် မုချမသွေသေရမည်ကိုကောင်းစွာမှတ်ထားကြ၊

ဇီဝိတဟု ဆိုအပ်သော အသက်သည် မမြဲချေ။

ပြုပြင်အပ်သော သင်္ခါရတို့သည်လည်း မမြဲချေ။

ဤသို့ ညဉ့်ရော နေ့ပါ မမေ့ကြနှင့်။

ဟုဆုံးမ၏။ ထိုငါးယောက်တို့သည်ဖခင်ကြီးဆုံးမသည့်အတိုင်း
ဒါနကိုပြု၏။ သီလကို ထိမ်း၍ မရဏာနုဿတိကို ပွားများလျက်
သေတတ်ခြင်းသဘောကိုမမေ့မလျော့ဆင်ခြင်၍နေလေ့ရှိကြ၏။

တရားနှင့်ရှုကာ သောကကိုခွာပုံ

တနေ့တွင် ဘုရားလောင်းနှင့် သားတို့သည် လယ်တောသို့
သွား၍ ဘုရားလောင်း ပုဏ္ဏားက လယ်ကွင်း၌ အမှိုက်တို့ကို
စုပုံပြီး မီးရှို့၏။ မီးပုံအနီး တောင်ပိုမှ မြေ တကောင်သည်
မီးခိုးမုန်ပြီးထွက်လာကာ သားဖြစ်သူကိုကိုက်၏။ အဆိပ်ပြင်းထန်
လွန်း၍ သေ၏။ ဖခင်သည် လဲကျနေသောသားကိုမြင်၍ သွား
ကြည့်၏။ သားသေနေသည်ကိုတွေ့လျှင် ပေ့ချီ၍ သစ်ပင်ရင်း၌
ကောင်းစွာထားပြီး အဝတ်ဖြင့်ဖုံး၏။ မငိုကြွေး မမြည်တမ်း။

ပျက်ခြင်းသဘောတရားသည်ကား ပျက်၏။
သေခြင်းသဘောတရားသည်ကား သေ၏။
အလုံးစုံသော သင်္ခါရတရားတို့သည် အမြဲမရှိကုန်။
သေခြင်း ပျက်ခြင်းဖြင့် ပြီးကုန်၏။

ဟူ၍ မမြဲသောအဖြစ်ကိုသာလျှင် ကောင်းစွာမှတ်၍ လယ်
တောရှင်းခြင်းအလုပ်ကို ဆက်၍လုပ်နေ၏။ ထိုအခိုက် အိမ်နီး
ချင်း တယောက် လယ်ကွင်းအနီးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်ကို
မြင်လျှင် လှမ်း၍မူ၏။ “သင် အိမ်ကိုပြန်လျှင် ငါ့အိမ်သို့သွား၍
ယနေ့ တယောက်စာ ထမင်းကိုသာယူခဲ့ရန်ပြောပါ။ သားအမိ
လေးယောက် အဝတ်သစ် ဝတ်လျက် နံ့သာတို့ကိုယူခဲ့ရန် ပြော
ပေးပါ” ဟု မှာလိုက်၏။

အိမ်နီးချင်းက အမှာစကားအတိုင်း ပြောလျှင် “ဤစကားကို
ဘယ်သူက မှာလိုက်သနည်း” ဟု မေး၏။ ပုဏ္ဏားကြီးက မှာ
ကြောင်းပြောလျှင် ငါ၏သားသေလွန်ပြီဟုသိ၏။ ပုဏ္ဏားမသည်
အနည်းငယ်မျှ တုန်လှုပ်ခြင်းပင် မဖြစ်၊ မရဏာနုသတိတရားကို
ကောင်းစွာပွားအပ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထမင်းကို ခူးခပ်
လျက် သမီး၊ ချွေးမတို့နှင့်အတူ စင်ကြယ်သောအဝတ်ကို ဝတ်
ကြပြီး နံ့သာတို့ကို ယူဆောင်၍ သွားကြ၏။ တယောက်မျှပင်
ညှိုးငယ်ပူဆွေး ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်း မရှိကြ၊ ဘုရားလောင်း
ပုဏ္ဏားကြီးသည် သား၏အလောင်းသိပ်ရာသင်ပင်ရင်း၌ ထမင်းကို
စား၏။ ထမင်းစားပြီး လူအားလုံးတို့သည် ထင်းတို့ကို စုပုံပြီး
သား၏အလောင်းကို ထင်းပုံထက်သို့တင်၍ နံ့သာပန်းတို့ဖြင့်
ပူဇော်ကြဲဖြန့်ပြီး မီးသဂြိုဟ်ကြကုန်၏။ တယောက်သော သူမျှပင်

မျက်ရည်တစက်ထွက်ခြင်းမရှိ၊ အားလုံးတို့သည် မရဏာနံ့သတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို လေ့ကျင့်ပြီး ဖြစ်ကြ၏။

သိကြားမင်းပင် မနေနိုင်

ထိုမိသားစုတို့၏ သီလပြည့်ဝမှုကြောင့် သိကြားမင်း၏နေရာ သည် ပူလောင်၏။ သိကြားမင်းသည် စူးစမ်း ကြည့်ရှုသည် ရှိသော် ထိုလယ်ထွန်ယောက်ျားပုဏ္ဏားသားအမိ၊ သားအဖတို့၏ သီလတန်ခိုးကြောင့်ပူလောင်ရသည့်အဖြစ်ကိုသိပြီးကြည်ညိုလှ၍ ချက်ခြင်းပင် ထိုအရပ်သို့ သွားရောက်၍ မီးပုံအနီးတွင်ရပ်ပြီး-

“အသင်တို့ အမဲသားကောင်ကို မီးဖုတ်၍ နေကြသလား” ဟု မေး၏။

“မဟုတ်ပါ၊ လူသေကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ကြပါသည်”

“လူသေကို မီးသင်္ဂြိုဟ်သည် မှန်လျှင် သင်တို့ မုန်းတီးသော ရန်သူတယောက် ဖြစ်မည် ထင်သည်”

“မဟုတ်ပါ၊ ရင်၌မွေးသော သားအရင်းပါ”

“သားအရင်းမှန်လျှင် သင်တို့ မချစ် မနှစ်သက် အပ်သော သား ဖြစ်ပေလိမ့်မည်”

“အလွန်ချစ်သော သားပါ၊ အားထားရသော သားပါ”

“သင်တို့ အလွန်ချစ်သောသား၊ အားကိုး အားထား ပြုရ သောသားတယောက်လုံး သေပါလျက် အဘယ်ကြောင့် သင်တို့ မငိုကြွေးကြသနည်း”

ဘုရားလောင်းပုဏ္ဏားကြီးသည် မငိုကြွေးသောအကြောင်းကို ဤဂါထာဖြင့် ဆို၏။

မြေအရည်လဲသလိုသာ

“အရှင်။ ။မြေသည် ဆွေးမြေ့သော အရည်ခုံကို စွန့်၍သွားသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဘဝတပါးသို့ ပြောင်းသွားသေလွန်သည် ရှိသော် အသက်ဇီဝိန်မှ ကင်းသော ကိုယ်ကို စွန့်၍ သွား၏။

မီးသင်္ဂြိုဟ်ထားသောကျွန်ုပ်၏သားသည် မိဘဆွေမျိုးတို့ ငိုကြွေးခြင်းကို မသိ၊ ထိုသေသောသူ၏ လားရာဂတိသည် ရှိ၏။ ထိုဂတိသို့ ထိုသားသည် သွားရ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသားအတွက် ကျွန်ုပ်တို့ မစိုးရိမ်”

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် မိခင် ပုဏ္ဏားမကို မေး၏။

“အို....အမိ၊ ဖခင်ဆိုသည်မှာ ယောက်ျားဖြစ်သောကြောင့် မငိုကြွေးသည်ကို ထားပါလော့၊ မိခင်တို့၏ နှလုံးသားသည် သားသမီးတို့ကို အသက်လောက် ချစ်ကြ၏။ နှလုံးသားသည် နူးညံ့လှ၏။ အသင် အဘယ့်ကြောင့် မငိုကြွေးသနည်း”

မိခင် ပုဏ္ဏားမက အောက်ပါ ဂါထာဖြင့် ပြောကြား၏။

မခေါ်ပဲလား၊ မနှင်ပဲသွားသူ

“အရှင်။ ။ကျွန်တော်မ၏သားသည် ငါတို့ထံလာရောက် လှည့်ပါဟု မခေါ်ပါပဲ ဘဝတပါးမှ ကျွန်တော်မ၏ နေအိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ယခုတဖန် မနှင်ပဲနှင့် ဤနေရာအိမ်မှ ထွက်ခွာသွားပြန်သည်၊ ထိုသို့မခေါ်ပဲလား၍ မနှင်ပဲထွက်သွားသူအတွက် အပူမီးလောင်ကာ ငိုကြွေးနေခြင်းသည် အဘယ်အကျိုးကို ရှိမည်နည်း။

ကျွန်တော်မ၏သားသည် မိဘဆွေမျိုးတို့ ပူဆွေးငိုကြွေးနေကြသည်ကို မသိ၊ သူ၏လားရာဂတိသည်ရှိ၏။ ထိုဂတိသို့သွားရ၏။ ထို့ကြောင့် စိုးရိမ်စရာမရှိပါ။”

ထို့နောက် သိကြားမင်းက နှမငယ်ကိုမေးပြန်၏။ နှမဆိုသည်မှာ မောင်ကြီးကိုချစ်တတ်၏ ချစ်သောမောင်ကြီးတယောက်လုံး သေနေပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ချစ်သမီး မငိုကြွေးပါသနည်း ဟု ဆိုလျှင်နှမငယ်က ဖြေကြားသောဂါထာမှာ-

ကိုယ့်အပူ သူများကိုမကူးစေချင်း။

“အရှင်။ ။ ကျွန်တော်မသည် စိုးရိမ်ပူဆွေးငိုကြွေးနေခြင်း ဖြင့်ညှိုးနွမ်း ပိန်လျရုံသာရှိမည်၊ ကျွန်တော်မ ပူပန်ငိုကြွေးခြင်းကြောင့် ဆွေမျိုးများ မိတ်ဆွေများသည်ပို၍ နှလုံးညှိုးနွမ်း ပင်ပန်းခြင်း ဖြစ်ကြပါမည်။

ကျွန်တော်မ၏ မောင်ကြီးသည် ဆွေမျိုးတို့ ပူဆွေး ငိုကြွေးနေကြရသည်ကိုမသိ၊ ထို့ကြောင့် သေလွန်ပြီးသော မောင်ကြီးကို ကျွန်တော်မသည် မကြောင့်ကြ၊ မစိုးရိမ်။ မောင်ကြီးအတွက် လားရာဂတိသည်ရှိ၏။ ထိုလားရာဂတိသို့ သွားရောက်ခြင်းဖြစ်၏။”

ထို့နောက် သိကြားမင်းက အနီး၌ရှိသော ဇနီးကိုမေး၏။ ချစ်သမီး မိန်းမတို့မည်သည် လင်သေလျှင် အားကိုးရာမဲ့မုဆိုးမ ဖြစ်ရ၏။ သို့ပါက ချစ်သမီး အဘယ်ကြောင့် ငိုကြွေးခြင်း မပြုသနည်း။

ရွှေလမင်းကို လိုခြင်သူ

“အရှင်။ ။ဘဝတပါးပြောင်းသွားသောသူအတွက်စိုးရိမ်ပူဆွေးငိုကြွေးသောသူမှာ မိခင်ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးငယ်သည် ထက်ကောင်းကင်မှ လပြည့်ဝန်းကြီးကို မြင်၍ ရွှေလမင်းကိုချက်ခြင်း ယူပေးပါဟု ငိုကြွေးနေသကဲ့သို့သာ ဖြစ်ပေမည်။

ကျွန်တော်မ၏ ချစ်လင်သည် သားမယားဆွေမျိုးတို့ ပူဆွေးငိုကြွေးခြင်းကို သိမည်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ပူဆွေးငိုကြွေးခြင်းမပြုပါ။ ချစ်လင်၏ လားအပ်သော ဂတိသည် ရှိ၏။ ထိုလားရာဂတိသို့ သွားရ၏။ ထို့ကြောင့် စိုးရိမ်စရာမရှိပါ။”

ထို့နောက်သိကြားမင်းကအိမ်စေကျွန်မကိုစုံစမ်းလို၍ဤသေသောသူငယ်သည် သင့်ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းသူ ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။ နှိပ်စက်သူလက်မှ လွတ်ရပေပြီဟု ဝမ်းသာ၍မငိုခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ပြောလျှင်-

“အို-အရှင်။ ။ဤစကားကိုမပြောပါနှင့်။ ထိုသူငယ်သည် သည်းခံခြင်း၊ ချစ်ခင်ခြင်း အစဉ်သနားခြင်းနှင့် ပြည့်ဝသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မ၏ရင်၌ပျိုးသော သားအရင်းကဲ့သို့ ချစ်ရသူပါ”ဟု ပြော၏။

ဤသို့ချစ်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် မငိုကြွေးသနည်းဟု မေးလျှင်၊ သိကြားမင်းအား ပြန်ကြားဖြေဆိုသောဂါထာမှာ-

အိုးကွဲဥပမာ

“အရှင်။ ။ အကြင်သူသည် ဘဝတပါး ပြောင်းသွားသူ အတွက်စိုးရိမ်ပူဆွေးငိုကြွေး၏ထိုသို့ငိုကြွေးခြင်းသည် အစိတ်စိတ် အမှုာမှုာ ကွဲပြီးသော ရေအိုးသည် မူလအတိုင်းပြန်၍ ကောင်းအောင် ဆက်ခြင်းငှာမဖြစ်နိုင်သကဲ့သို့ အိုးကွဲဥမာတူစွာ ဖြစ်၏။

မီးသင်္ဂြိုဟ်ထားသောသူသည် ဆွေမျိုးတို့ ငိုကြွေးခြင်းကို သိမည်မဟုတ်၍ မငိုကြွေးပါ။ မပူဆွေးပါ။ သူ၏ လားရာဂတိသည် ရှိ၏။ ထိုလားရာဂတိတို့သာ သွားရောက်ရ၏။

သိကြားမင်းသည် အားလုံးသော သူတို့၏ ပြောအပ်သော တရားစကားကို ကြားနာရ၍ အလွန်အကျူး ကြည်ညို လှပိုး ထိုမိသားစုတို့အား သုံးမကုန်သော ရတနာ ခု နှစ်ပါး တို့ကို ဖန်ဆင်းပြုလုပ်၍ပေးပြီး

စိတ်ရှိတိုင်းလှူပါ။ ဥပုသ်သီလ စောင့်ထိန်းပါ။

မရဏနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို မမေ့ မလျော့ ပွားများပါဟု မှာကြား၍ တာဝတိံသာသို့ ပြန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းတော် မူ၏။ ထိုအခါက အိမ်ကျွန်မိန်းမသည် ယခုအခါ ခုဇုတ္တရာ၊ ချွေးမသည်ဥပ္ပလဝဏ်၊ သားပုဏ္ဏားသည် သားတော်ရာဟုလာ၊ မိခင်ပုဏ္ဏားမသည် ယခုအခါ ခေမာထေရ်ရီမ၊ ပုဏ္ဏားကြီးကား ငါဘုရားပင်တည်းဟု ပဉ္စကနိပါတ် ဥရဂဇာတ်ကို ဟောကြားတော်မူပြီး-

“ရှေးအခါက ပညာရှိတို့သည် ချစ်သောသား သေဆုံးသွား၍ ငိုကြွေးမနေမူပဲ မရဏနုဿတိဘာဝနာဖြင့် ဖြစ်နေကြသည်၊ သို့ဖြစ်၍ “ငါချစ်သောသား ဘဝတပါးပြောင်းသွားရသည်” ဟု သောကတရားပွားများ ငိုကြွေးခြင်း မပြုပါလင့်ဟု မိန့်ကြားတော်မူပြီး

(၂၁၂) ပိယတော ဇာယတိ သော ကော၊

ပိယတော ဇာယတိ ဘယံ။

ပိယတော ဝိပ္ပမုတ္တဿ၊

နတ္ထိ သောကေဝ ကုတော ဘယံ။

(၂၁၂) ချစ်ခြင်းကြောင့် စိုးရိမ်ခြင်း (သောက)ဖြစ်၏။ ချစ်ခြင်းကြောင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်း (ဘေး) ဖြစ်ရ၏။ ချစ်ခြင်းမှလွတ်သောသူအား စိုးရိမ်ခြင်း (သောက) သည်မရှိ၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း (ဘယံ) သည် အဘယ်မှာ ရှိနိုင်အံ့နည်း။

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ သူကြွယ်သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။

(ဓမ္မပဒ ပိယဝဂ် နှစ်ခုမြောက် သူကြွယ်တဦးဝတ္ထု ပြီး၏။)

✽

✽

✽

၁၆။ ပိယဝဂ်

၃။ အတွယ်အတာ ပယ်ခွာမှ

(မြေးအတွက် ရတတ်ပေသောဝိသာခါ)

တွယ်တာမှုကြောင့် စိုးရိမ်မှုဖြစ်၏။

တွယ်တာမှုကြောင့် ကြောက်ရွံ့မှု ဖြစ်၏။

အတွယ်အတာ ကင်းလွတ်ပါလျှင်

အဘယ်မှာလျှင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ရှိပါအံ့နည်း။

(ပေမတော ဇာယတိ) အစချီသော ဒေသနာထော်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ဝိသာခါဒါယိကာမကြီးကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီးသည် သုဒတ္တ အမည်ရှိသော မြေးမကလေးကိုမိမိ၏ကိုယ်စားအိမ်သို့ကြွလာသောသံဃာတော် များအား ဝတ်ကြီးဝယ်ငယ် အသွယ်သွယ်သော ပြုဘွယ်ကိစ္စ များကို ဆောင်ရွက်စေ၏။ တနေ့တွင် ထိုသုဒတ္တသည် ရုတ်တရက် သေဆုံးလေ၏။ ဝိသာခါသည် မြေးမကလေး၏ အလောင်းကို သဂြိုဟ်ပြီးနောက် သောကတရား ပွားများ၍ ဘုရားသခင်ထံ သွားရောက် လျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီးအား “ဤသာဝတ္ထိပြည်တွင်လူပေါင်း မည်မျှ နေထိုင်ကြသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ “လူပေါင်း ခုနစ်ကုဋေရှိပါသည်” ဟုလျှောက်ကြား၏။ “ဤခုနစ်ကုဋေသော သူများထဲတွင် သင့်မြေးမကဲ့သို့ လိမ္မာသော သူကိုတွေ့လျှင် သင် ချစ်မည် မဟုတ်လော” ဟု မေးတော်မူပြန်၏။ “မှန်ပါသည် ဘုရား” ဟု လျှောက်ကြား၏။ ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားက “ဤသာဝတ္ထိပြည်၌ နေတိုင်းနေတိုင်း အဘယ်မျှလောက် လူတို့ သေကြသနည်း” ဟု မေး၏။ “နေတိုင်း သေလွန်သူတို့ များလှ ပါသည်” ဟု လျှောက်၏။ “ဤသို့ နေတိုင်း သေလွန်သူများခွဲ သော် သင်သည် နေ့ညဉ့်ရှိသမျှ ကာလပတ်လုံး သေသည် ကို အကြောင်းပြု၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက်ပင် နေရလိမ့်မည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီးက “ဘုန်းတော်ကြီးတော် မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ” ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ ဘုရားသခင်က-

ဝိသာခါ၊ မစိုးရိမ်လင့်၊ သောကရောက်ခြင်း သည် ၎င်း၊
ဘေးသည်၎င်း၊ စွဲလန်းတယ်တာခြင်းကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်သည်
ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

(၂၁၃) ပေမတော ဇာယတိ သောကော၊

ပေမတော ဇာယတိ ဘယံ။

ပေမတော ဝိပ္ပမုတ္တဿ၊

နတ္ထိ သောကော ဣတော ဘယံ။

(၂၁၃) တွယ်တာမှုကြောင့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ သောကသည်
ဖြစ်၏။ တွယ်တာမှုကြောင့် ဘေးသည်ဖြစ်၏။ တွယ်တာခြင်းမှကင်းလွတ်
သူအား စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းသည် မရှိ၊ ကြောက်ရွံ့ရခြင်းသည် အဘယ်
မှာ ရှိတော့အံ့နည်း။

(ဓမ္မပဒ ဝိယဝဂ် သုံးခုမြောက် မြေးအတွက်ရလက်ပေသော
ဝတ္ထုပြီး၏။)

၂၀

၂၁

၂၂

၁၆။ ပိယဝဂ်

၄။ မကြောက်တရား

(ပျက်စီးသော လိစ္ဆဝီတို့ ဝတ္ထု)

အပျော်အပါးကြောင့် စိုးရိမ်မှုဖြစ်၏။

အပျော်အပါးကြောင့် ကြောက်ရွံ့မှု ဖြစ်၏။

အပျော်အပါး ကင်းဘောသူအား၊

စိုးရိမ်စရာ ကြောက်စရာ မရှိတော့။

(ရတိယာ ဇာယာတိ) အစချီသည့် ဒေသနာတော်ကို
ဝေသာလီပြည် ကုဋ္ဌာဂါရသာ အမည်ရှိ ဇရပ်ကျောင်း၌ လိစ္ဆဝီ
မင်းသားတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း။

ဝေသာလီပြည်မှ လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့သည် ပဲ့လမ်းသဘင်တွင် ပျော်မွေ့ကာနေကြ၏။ တနေ့တွင် တယောက်ထက်တယောက် သာအောင် အဝတ်တန်းဆာတို့ကို အပြိုင်အဆိုင်ဝတ်၍ ဥယျာဉ်သို့ ထွက်ကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဝေသာလီ ပြည်တွင်းသို့ ဆွမ်းခံ ကြွဝင်တော် မူလျှင် လိစ္ဆဝီ မင်းသားတို့ကို မြင်၍ ရဟန်းတို့အား မိန့်တော်မူ၏။

“ချစ်သားတို့။ ။တဝတိံ သာနတ်ပြည်မှ နတ်သားတို့ကို မမြင်ဘူးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ဤ လိစ္ဆဝီ မင်းသားတို့ကို ကြည့်ကြကုန်လော့” ဟု မိန့်ဆိုတော်မူပြီး မြို့သို့ ကြွဝင်တော်မူ၏။

လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့သည် ဥယျာဉ်ကစားရန် အပျော်အပါး ပြည့်တန်ဆာမိန်းမများကို ခေါ်၍သွားကြ၏။ ထိုပြည့်တန်ဆာမိန်းမတို့ကိုအကြောင်းပြုပြီး တယောက်နှင့် တယောက် အချင်းများကာခုတ်ထစ်သတ်ဖြတ်ကြသည်မှာ သွေးချောင်းစီးတော့၏။ ထိုလိစ္ဆဝီ မင်းသားတို့မှ သေသူ နာသူ တို့ကို ထမ်းစင်တို့ဖြင့် မြို့တွင်းသို့ သယ်ဆောင်လာကြ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းကိစ္စပြီးစီး၍ မြို့မှထွက်ကြွတော်မူရာ ရဟန်းတို့သည် လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့၏ အဖြစ်ကိုမြင်၍ မြတ်စွာဘုရားအားအရှင်မြတ်ဘုရား၊ လိစ္ဆဝီတို့သည်နံနက်စောစောကပင် လှပရှုချင်စဖွယ်တန်ဆာဆင်၍ နတ်သားလုလင်ကဲ့သို့ ပြုပြင်ပြီး မြို့မှထွက်ကြကုန်၏။ ယခုအခါ ပြည့်တန်ဆာမတို့ကို အမှီပြုပြီး ဤသို့ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်ကြပါသည်ဟု လျှောက်ကြားကြ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်က ချစ်သားတို့ စိုးရိမ်ခြင်း သည်လည်း
ကောင်း၊ ဘေးသည်လည်းကောင်း ဖြစ်ရသည်မှာ ပျော်ပါး
ခြင်းကိုမို့၍ ဖြစ်သည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူပြီး-

(၂၁၄) ရုတိယာ ဇာယတိ သောကော၊

ရုတိယာ ဇာယ တိ ဘယံ။

ရုတိယံ ဝိပ္ပမုတ္တဿ၊

နတ္ထိ သောကော ကုတော ဘယံ။

(၂၁၄) မွေ့လျော် ပျော်ပါးမှုကြောင့် စိုးရိမ် ကြောင့်ကြ
ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ မွေ့လျော်ပျော်ပါးမှုကြောင့် ဘေးသည် ဖြစ်၏။

အပျော်အပါးမှကင်းလွတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ကြောင့်ကြခြင်း
သည်၎င်း၊ ဘေးသည်၎င်း၊ အဘယ်မှာ ရှိနိုင်တော့အံ့နည်း။

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များ စွာ ကုန် သော သူတို့သည်
သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကြကုန်၏။

(ဓမ္မပဒ ပိုဃဝဂ် လေးခုမြောက် လိစ္ဆဝိမင်းတို့၏ ဝတ္ထု
ပြီး၏။)

✽

✽

✽

၅။ တောင့်တောင့်တတ ပူပန်ရ

(အနိတ္တိဂန္ဓ သတို့သားဝံ့ဆွါ)

တောင့်တမှုကြောင့် စိုးရိမ်ခြင်းဖြစ်၊
တောင့်တမှုကြောင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းဖြစ်၊
တောင့်တမှုမရှိသူအား၊
စိုးရိမ်ပူပန်မှု ကြောက်ရွံ့မှုမရှိနိုင်။

(တာမတော ဇာယတိ သောကော) အစရှိသော ဒေသနာ
တော်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ အနိတ္တိဂန္ဓ သတို့သားကို
အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

ဝံ့ဆွါကြောင်းကား ဤသို့တည်း

သာဝတ္ထိပြည်၌ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ချမ်းသာသော အမျိုး၌
အနိတ္တိဂန္ဓကုမာရအမည်ရသော သတို့သား တယောက်ရှိ၏။
ထိုအနိတ္တိဂန္ဓကုမာရဟူသောအမည်၏ အဓိပ္ပာယ်ရင်းမှာ မိန်းမ၏
အနံ့ကို အလိုမရှိသော သတို့သားဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ ထိုသတို့
သားသည် အနီးအပါးသို့ မိန်းမများ ချဉ်းကပ်လာ သည်ကို
အလိုမရှိ၊ မွေးဖွားသည့်နေ့မှစ၍ မိန်းမတို့ချီလျှင် သည်းထန်စွာ
ငိုကြွေး၏။ ဗြဟ္မာ့ပြည်မှလာသည်ဟု အဆိုရှိကြ၏။

ထိုသတို့သားအရွယ်ရောက်လျှင် မိဘတို့က ထိမ်းမြားရန်စီစဉ်
ကြ၏။ သတို့သားက မိန်းမမလိုချင်ဟု ငြင်း၏။ မိဘတို့ကအကြိမ်
ကြိမ်အဖန်ဖန် တောင်းပန်သောအခါ သတို့သားက ရှေ့စင်နိက္ခ

တထောင်ကိုယူပြီး အလွန်လှပသည့် မိန်းမရုပ်ကို ထုလုပ်စေကာ ဤလိုမိန်းမမျိုးရမှ ယူမည်ဟုဆို၏။ မိဘတို့က ငါ့သားမှာဘုန်းကံ ရှိ၏။ ရှာလျှင်ရရမည်ဟု ယုံကြည်ပြီး လိမ္မာကြသောပုဏ္ဏားတို့ကို ခေါ်၍ ရွှေရုပ်ကိုယူသွားပြီး ဤရွှေရုပ်နှင့်တူမျှသော မိန်းမကို ရလျှင် ဆောင်ယူ ခဲ့ကြကုန်လော့ဟု မှာကြားစေလွှတ်၏။

ပုဏ္ဏားတို့သည် မဒ္ဒတိုင်း သာဂလမြို့သို့သွား၍ ရွှေရုပ်အဆင်း နှင့်တူသော မိန်းမကလေးကို ရှာကြ၏။ သတို့သမီးငယ်ကိုတွေ့ကြ ရာရွှေရုပ်နှင့်ယှဉ်ကြည့်လျှင် ရွှေရုပ်သည် အရောင်ကင်း၍ ခြောက် သော နေ၏။ သတို့သမီးငယ်သည် အရောင်အဆင်း ဝင်းမောက် စိုပြေလှနေပေ၏။ ပုဏ္ဏားတို့သည် ရွှေရုပ်နှင့်တကွရွှေစင်တထောင် ကိုပေး၍ သတို့သား၏ မိဘ အမည် အရည်ကို ပြောဆိုကြပြီး စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းကြ၏။

သတို့သမီး၏မိဘတို့က သဘောတူကြည်ဖြူစွာလက်ခံလိုက်၏။

ပုဏ္ဏားတို့သည်သတို့သား၏ မိဘတို့ထံပြန်သွားပြီး သတို့သမီး ၏ အရည်အသွေးကို ရှုန်းရှုန်းဝေအောင် ပြောကြ၏။ သတို့သား သည် ငါ၏ဖူးစာဖက်မှန် ကေနပ်ပင် ဖြစ်သည်ဟု သတင်းကြားခါ နှင့်စွဲလန်းနှစ်သက်ခါ အလျှင်အမြန်ဆောင်ရွက်ကြဟု ပြောဆို၍ ကြီးစွာသော ချီးမြှောက်ဘွယ်တို့ဖြင့် စီမံ၍စေလွှတ်လိုက်၏။

ပုဏ္ဏားတို့သည် သတို့သမီးငယ်ကို ကြီးကျယ်ခမ်းနား စွာ တောင်းရမ်း၍ ယာဉ်ရထားများဖြင့် ဆောင်ယူခဲ့ရာ အလွန်နုနယ် လှသောသတို့သမီးငယ်မှာ ယာဉ်ရထား၏ လှုပ်ရှားမှုဒဏ်ကိုမခံ နိုင်ပဲ ခရီးတွင်ပင်လျှင် သေဆုံးသွားရှာ၏။

အနိတ္တိန္ဒာသတို့သားသည် စွဲလန်းသောစိတ်ဖြင့် တမျှော်မျှော် ရှိနေသင်း သတို့သမီးရောက်လာမည့်ရက်ကို တွက်ဆ၍ နေရာမှ

ပုဏ္ဏားတို့ရောက်လာလျှင် သတို့သမီးပါမလာဘဲ လမ်းခရီးမှာပင်
သေဆုံးစွန့်ပစ်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို ကြားသိရသည်နှင့် တပြိုင်နက်
ဝတ္ထုကာမ ကိလေသာကာမ နှစ်ဖြာသောကာမတို့သည် နှိပ်စက်
ခါ တောင့်တခြင်းအလိုရမ္မက်ကြီးစွာဖြင့်စိုးရိမ်ကြောင့်ကြဆင်းရဲ
ခြင်းဒုက္ခတို့ဖြင့် လွှမ်းမိုးခဲ့လေ၏။

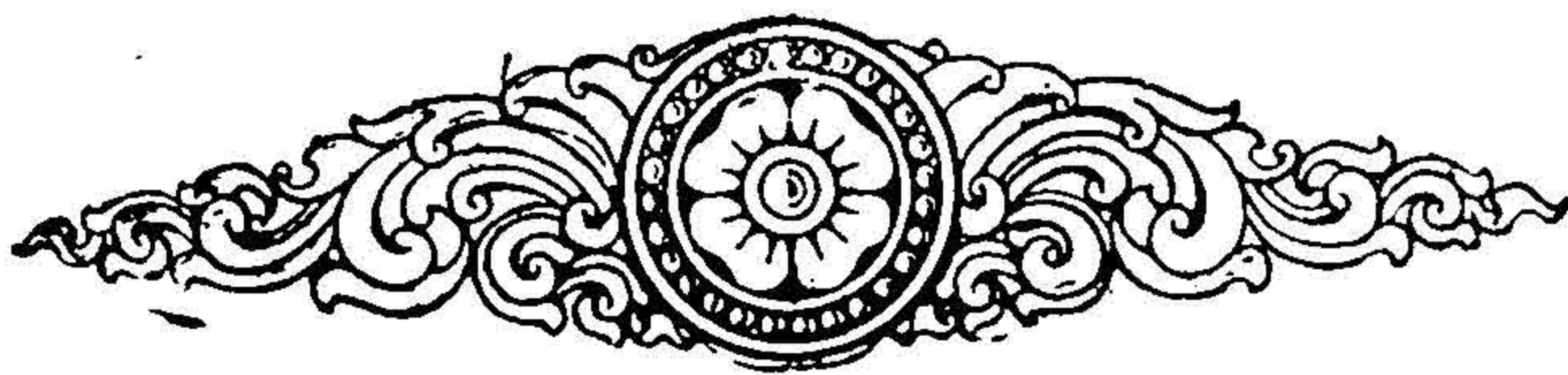
မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်ထိုသတို့သား၏ရှေးရှေးသောကာလ
ပြုခဲ့သော ဥပနိဿယပြည့်စုံသည်ကိုမြင်တော်မူ၍ ဆွမ်းခံကြွယင်း
ပင်အနိတ္တိဂန္ဓသတို့သား၏ အိမ်ရှေ့၌ ရပ်တော်မူ၏။ မိဘတို့သည်
မြတ်စွာဘုရားအား အိမ်တွင်းသို့ဖိတ်၍ ရှိသေစွာ ဆွမ်းလုပ်ကျွေး
ခြင်းအမှုကိုပြုကြပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အနိတ္တိဂန္ဓ
သတို့သားကို မေးတော်မူ၏။ မိဘတို့ကအိပ်ရာထဲတွင် ခွေလှဲလျက်
အာဟာရကို ဖြတ်ခါ နေပါသည်ဟု လျှောက်ကြ၏။ မြတ်စွာ
ဘုရားက ခေါ်တော်မူစေသဖြင့် အနိတ္တိဂန္ဓသတို့သားထွက်လာပြီး
မြတ်စွာဘုရားအား ရှိသေစွာ ရှိခိုး၍ သင့်တင့်လျှောက်ပတ်ရာ
နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် “သတို့သား။ အဘယ်
ကြောင့် အားကြီးသော စိုးရိမ်ခြင်း ဖြစ်သနည်း” ဟု မေးသော်၊
သတို့သားကအကြောင်းစုံကိုပြန်ကြားလျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ
မြတ်စွာဘုရားက “သင်သည် အဘယ်ကိုအကြောင်းပြု၍ သင့်အား
သောကရောက်ရသည်ဟု သိသလော” ဟုမေး၏။ မသိပါဘုရားဟု
လျှောက်၏။ “သင့်အား ဝတ္ထု ကာမ ကိလေသာ ကာမကို မှီ၍
အကြောင်းပြု၍ အားကြီးသော စိုးရိမ်ခြင်း သောကသည် ဤ
ဝတ္ထုကာမကိလေသာကာမကို အကြောင်းပြု၍သာလျှင်ဖြစ်၏”
ဟုမိန့်တော်မူ၍ ဂါထာမူကို ဟောတော်မူ၏။

(၂၁၅) ကာမတော ဇာယတိ သောကော၊
ကာမတော ဇာယတိ ဘယံ။
ကာမတော ဝိပဗုတ္တဿ၊
နတ္ထိသောကော ကုတောဘယံ။

(၂၁၅) ဝတ္ထုကာမ ကိလေသာကာမတည်းဟူသော တောင့်တမှုကြောင့် သောကသည် ဖြစ်၏။ ဝတ္ထုကာမ ကိလေသာ ကာမတို့ကို တောင့်တမှုကြောင့် ဘေးသည် ဖြစ်၏။ ထိုတောင့်တမှုမှ လွတ်သော သူအား စိုးရိမ်ခြင်းသည်မရှိ။ ဘေးသည်အဘယ်မှာ ရှိတော့အံ့နည်း။

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ အနိတ္တိဂန္ဓသတို့သားသည်သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

(ဓမ္မပဒ ပိယဝဂ် ၄၂း ခုမြောက်အနိတ္တိဂန္ဓသတို့သားဝတ္ထု ပြီး၏)

၁၆။ ပိယဝဂ်

၆။ တဏှာကြောင့်စိုးရိမ်မှု

(သောကများသော ပုဏ္ဏားဝတ္ထု)

တပ်မက်ခြင်းကြောင့် စိုးရိမ်ရ၏။
တပ်မက်ခြင်းကြောင့် ကြောက်ရွံ့ရ၏။
တပ်မက်ခြင်း မရှိသူသည်
စိုးရိမ်ခြင်း ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိတော့။

(တဏှာယ ဇာယတီ)အစချီသည့် ဂါထာတော်ကို ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ အညတြ ပုဏ္ဏားတဦးကို အကြောင်း ပြု၍
ဟောတော်မူသည်။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

မိစ္ဆာအယူရှိသော ပုဏ္ဏားတယောက်သည် မြစ်ကမ်းဘေးရှိ
လယ်ကို ပေါက်ထွင်ရှင်းလင်း၍ နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပုဏ္ဏား၏ အကြောင်းတရား ပြည့်စုံ
ခြင်းကိုမြင်တော်မူ၍ ထိုပုဏ္ဏားရှိရာသို့ ကြွတော်မူ၏။

ထိုပုဏ္ဏားသည် ဘုရားကို မြင်သော်လည်း အရိုအသေမပြု၊
ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဏ္ဏားကိုစ၍ နှုတ်ဆက်စကား
ပြော၏။

“ပုဏ္ဏား အသင်အဘယ်အမှုပြုသနည်း” ဟု မေး၏။

“လယ်ကိုခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပါသည်” ဟု ပြော၏။

ဘုရားသည် ဤစကားတစ်ခွန်းကိုသာမိန့်တော်မူ၍ကြွသွား၏။
နောက်တနေ့ မိုးသောက်သော် ပုဏ္ဏားသည် လယ်ထွန်ရန်
လာ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် သွား၍မေး၏။

(လယ်ကိုထွန်၏) ဟု ပြော၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပြန်ကြွတော်မူ၏။

နောက်နေ့တဖန် မိုးသောက်ပြန်သော် ထို့အတူ သွား၍
မေး၏။

အို ရှင်ဂေါတမ လယ်ကို (စိုက်ပျိုးပါ၏၊) (ရေလောင်း
ပါ၏၊) (စောင့်နေရပါ၏။) ဤသို့ဖြင့် နေ့စဉ်တခွန်းသာမေး၍
ပြန်ကြွ၏။

တနေ့၌ ပုဏ္ဏားသည်လျှောက်၏။

“ရှင်ဂေါတမ၊ သင်သည် လယ်ကိုခုတ်ထွင်သော နေ့မှစ၍
လာ၏။ ငါ၏စပါးများကို ရိတ်သိမ်းရလျှင် သင့်အတွက်ပေးအံ့၊
သင့်ကိုမပေးပဲ ငါမစား၊ ဤနေ့မှစ၍ သင်သည် ငါ၏မိတ်ဆွေ
ဖြစ်ပြီ” ဟု ဆို၏။

နောက်တွင် စပါးပင်တို့သည်မှည့်ဝင်း၏။ နက်ဖန်ရိတ်မည်ဟု
စီစဉ်သောညဉ့်ပင် မိုးကြီးရွာ၍ စပါးပင်တို့ ရေမြုပ်၏။

လယ်ကို ရွှေပေါ်ထိုးထားသည်နှင့် တူအောင်ပင် စပါးပင်
တို့သည် မြောပါသွား၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပထမနေ့ကပင်ထိုစပါးပင်တို့ မအောင်
မြင်မည်ကို သိတော်မူ၏။ ပုဏ္ဏားသည် နံနက်စောစော လယ်ကို
သွားကြည့်၏။ ပြောင်တလင်းခါနေသောလယ်မြေကိုမြင်၍ စိုးရိမ်
သောက အားကြီးစွာဖြစ်၏။

စဉ်းစားမိ၏။

ရဟန်းဂေါတမသည် လယ်ကိုခုတ်ထွင်သောနေ့မှစ၍ လာ၏။
ငါသည် စပါးရိတ်ပြီးသော် သင့်အဖို့ကို ပေးလှူအံ့၊ သင့်အား
မပေးပဲ မိမိသည်မစား၊ ယနေ့မှစ၍ သင်သည်ငါ့အဆွေခင်ပွန်း
ဖြစ်ပြီဟု ဆိုဘူး၏။ ထိုစပါးသည် ငါ့စိတ်အကြံတိုင်းမအောင်
မြင်ဟု စဉ်းစားပြီး သောကကြီးစွာဖြင့် ညောင်စောင်း၌အိပ်၍
အစာရေစာပင် မစားပဲနေတော့၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဏ္ဏား၏ အိမ်တံခါးသို့ ကြွတော်မူ၏။
ပုဏ္ဏားမြင်လျှင် အိမ်ရှ်လူတို့အား ငါ့မိတ်ဆွေကိုပင့်၍ ဤနေ
ရာ၌ ထိုင်ပါစေလော့ဟု ဆို၏။

ပုဏ္ဏား၏အိမ်သားတို့သည် ပုဏ္ဏားဆိုတိုင်း ပြုလုပ်ကြ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဏ္ဏားကိုမေး၍ ခေါ်စေပြီး ရောက်လာ
လျှင် သင့်တင့်ရာအရပ်၌နေသောပုဏ္ဏားကို-

သင် အဘယ်ကြောင့် အိပ်နေသလဲဟု မေး၏။

ရှင်ဂေါတမ။ သင်သည် ငါ၏လယ်ကို နေ့တိုင်း လာ၏။
ငါသည် အသင့်အား အလှူပေးအံ့ဟု ပြောမိ၏။ ထိုစပါးသည်
ငါ၏အကြံအတိုင်း မပြီး၊ ထို့ကြောင့် ငါသည် စိုးရိမ်သောက
ပူပန်ခြင်းဖြစ်၏။ ထမင်းကိုပင် မစားချင် ဤသို့ လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက “ပုဏ္ဏား။ ။ သင်သည်အဘယ်ကို
အကြောင်းပြု၍ သောကရောက်ရသည်ဟုသိ၏လော”ဟု မေး

တော်မူ၏။ “အို....ရှင်ဂေါတမ မသိပါ။ အရှင်သိပါ၏လော” ဟု
မေးလျှောက်လျှင်....

“ပုဏ္ဏား။ ။ ငါသိ၏ သင်၏ စိုးရိမ်ခြင်း သောကသည်
ခြောက်ဒွါရ၌ ဖြစ်သောတဏှာ တပ်မက်ခြင်းမျှကို အကြောင်း
ပြု၍ ဖြစ်၏” ဟု မိန့်တော်မူပြီး....

(၂၁၆) တဏှာယဇာယတိ သောကော၊

တဏှာယ ဇာယတိ ဘယံ။

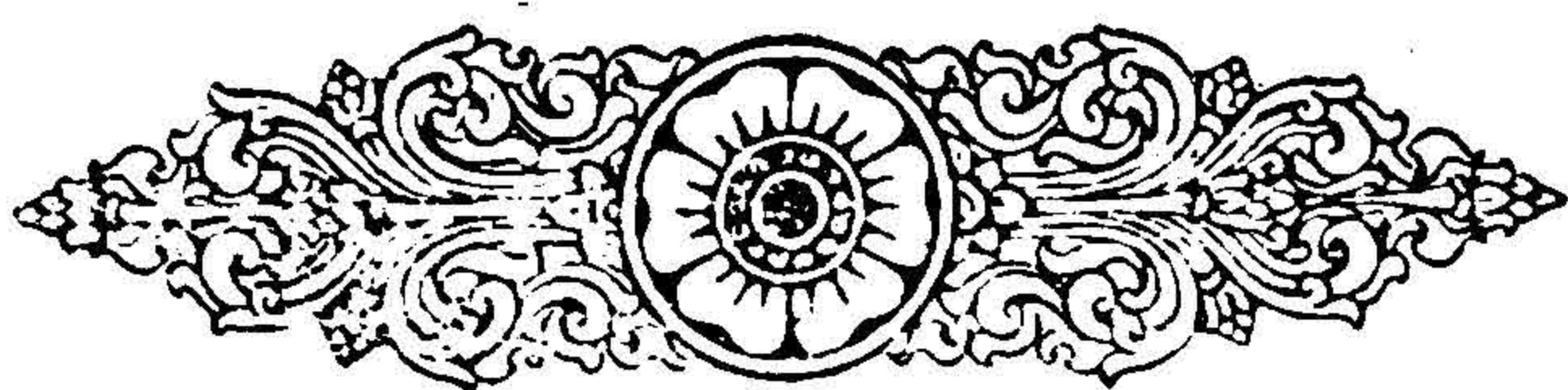
တဏှာယ ဝိပ္ပမုတ္တဿ။

နတ္ထိသောကော ကုတောဘယံ။

(၂၁၆) တပ်မက်ခြင်း တဏှာကြောင့် သောကသည် ဖြစ်၏။
တပ်မက်ခြင်း တဏှာကြောင့် ဘေးသည်ဖြစ်၏။ တပ်မက်ခြင်း တဏှာမှ
ကင်းလွတ်သော သူအား သောကသည်မရှိ၊ ဘေးသည် အဘယ်မှာ
ရှိအံ့နည်း။

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ပုဏ္ဏားသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌
တည်၏။

(ဓမ္မပဒ ပိယဝဂ် ခြောက်ခုမြောက် အညတြ ပုဏ္ဏားဝတ္ထု
ပြီး၏။)

၁၇။ ပိယဝဂ်

၇။ မြတ်နိုးသင့်သူမို့

သုဇယံ ငါးရာဝတ္ထု၊

အကျင့်သီလရှိ၏။

မဂ်ဖိုလ်ဉာဏ်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံသည်။

မှန်သောစကားကို ဆို၏။

ပြုဘွယ်အကျင့်ကို ပြုကျင့်လေ့ရှိသူအား

လူတို့သည် ချစ်မြတ်နိုးကြ၏။

(သီလဒဿန သမ္ပန္နံ) အစဉ်သည့် ဒေသနာတော်ကို ဝေဠု
ဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူလျက် လမ်းခရီးမှ သုဇယံငါးရာတို့ကို
အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

တနေ့၌မြတ်စွာဘုရားသည် ရှစ်ကျိပ်ကုန်သောမဟာထေရ်တို့
နှင့်အတူ ရဟန်းငါးရာ ခြံရံလျက် ရာဇဂြိုဟ်သို့ ဆွမ်းခံကြ၏။
သုဇယံငါးရာတို့သည် မုန့်တောင်းတို့ကို ထမ်း၍ မြို့မဥယျာဉ်သို့
သွားသည်ကိုမြင်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားကို မြင်လျှင် ရှိခိုး၍
သွားကြ၏။ ရဟန်းတပါးကိုမျှ မုန့်တချပ်လှူသည်မရှိ၊ ထိုသုဇယံ
တို့ လွန်သွားလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို မုန့်များ
ဘုဉ်းပေးကြမည်လောဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့က ဤသုဇယံ

တို့သည် မုန့်ကို ရဟန်းတပါးမျှ မလှူကြပါဟု လျှောက်၏။
 ရဟန်းတို့ကို ထိုသူငယ် တို့သည် ငါဘုရားကို၎င်း၊ သင်တို့ကို
 ၎င်း၊ မုန့်ကိုမလှူသော်လည်း မုန့်ရှင်သည် ရဟန်းတို့ နောက်မှ
 လိုက်လာ၏။ မုန့်တို့ကို ဘုဉ်းပေးပြီးမှ ကြွသွားရန် သင့်၏ ဟု
 မိန့်တော်မူပြီး ရဟန်းတို့ကို ခေါ်၍ သစ်ပင်ရိပ်၌ နေတော်မူ၏။

သူငယ်တို့သည် ရှင်မဟာကဿပ ကြွလာသည်ကို ဖူးမြင်ရ
 လျှင် ချစ်မြတ်နိုးခြင်းရှိပြီး ပီတိဝေဆာခြင်းဖြစ်၍ မုန့်တောင်း
 တို့ကို ရှင်မဟာကဿပ မထေရ်အား လှူဒါန်းကြ၏။ ထိုအခါ
 ရှင်မဟာကဿပသည် သူငယ်တို့အား မိန့်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်
 ရဟန်းများနှင့် သစ်ပင်ရင်း၌ နေတော်မူ၏။ သင်တို့၏ လှူဘွယ်
 ဝတ္ထုကိုယူပြီး မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ရဟန်းတို့အားခွဲဝေလှူ
 ဒါန်းကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ သူငယ်တို့သည် ရှင်မဟာ
 ကဿပနှင့် အတူ ပြန်လိုက်သွား ကြ၍ မုန့်တို့ကို ခွဲဝေလှူ၏။
 ဘုဉ်းပေးတော် မူကြသည်ကို ကြည့်၍ နေကြ၏။ ဘုဉ်းပေး
 ပြီးကြလျှင်ရေကိုကပ်လှူကြ၏။

ရဟန်းတို့က ကဲ့ရဲ့ကြ၏။ ဤသူငယ်တို့သည် မျက်နှာ ကြီး
 ငယ်လိုက်သည်။ ဤဆွမ်းတည်းဟူသော မုန့်တို့ကို ဘုရားကို၎င်း၊
 ထေရ်ကြီး ဝါကြီးတို့ကို၎င်း၊ ပန်ကြား ပေးလှူခြင်း မပြုပဲ
 ရှင်မဟာကဿပကိုမြင်မှ မုန့်တောင်းတို့ကိုယူ၍ လာကြသည်ဟု
 ကဲ့ရဲ့ကြ၏။ ထိုစကားကို မြတ်စွာဘုရားကြားတော်မူ၍ ရဟန်း
 တို့အား ငါ၏သားတော်ဖြစ်သော ရှင်မဟာကဿပနှင့်တူသော
 ရဟန်းကို နတ်ရော၊ လူပါ ချစ်ကြ၏။ ထိုနတ်လူတို့သည်ထိုရဟန်း

အားပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် ပူဇော်ခြင်းကို ပြုကြမည်သာတည်းဟု
မိန့်ဆိုတော်မူပြီး....

(၂၁၇) သီလဒဿန သမ္ပန္နံ၊
ဓမ္မဌိသစ္စဝေဒိနံ။
အတ္တနော ကမ္မ ဣဗ္ဗာနံ။
တံ ဇနော ကုရုတေဝိယံ။

(၂၁၇) စင်ကြယ်သော၊ သီလရှိသော၊ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်အမြင်
နှင့် ပြည့်စုံသော လောကုတ္တရာတရား ကိုးပါး၌တည်သော သစ္စာဉာဏ်ဖြင့်
အမှန်ကို ဆိုလေ့ ရှိသော မိမိ၏ ပြုဘွယ်အကျင့်ကို ပြည့်စုံအောင်
ပြုတတ်သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို လူတို့သည် ချစ်ခင်ကြ၏။ မြတ်နိုးကြ၏။
ဒေသနာတော်၌၏အဆုံး၌ ထိုသူငယ်ငါးရာတို့သည် သောတာ
ပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏။
(ဓမ္မပဒ. ပိယဝဂ် ခုနစ်ခုမြောက် သူငယ်ငါးရာဝတ္ထုပြီး၏)

၈။ နိဗ္ဗာန်သို့ဆန္ဒစောလျှင်

(အနာဂါမ်မထေရ် ဝံတ္ထု)

နိဗ္ဗာန်သို့ ဆန္ဒစော ပြင်းပြ၍
မနောဝိညာဉ်ဖြင့် ထိတွေ့ခံစား၍
ကမဆယ်တစ်ဘုံ၌
မကပ်ငြိသောသူသည်
အထက်ဘုံသို့သာ
အစဉ်သွားလေ၏။

(ဆန္ဒစောတော) အစရှိသော ဒေသနာတော်ကို ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ အနာဂါမ် မထေရ်တပါးကို အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

တနေ့သ၌ အနာဂါမ်သို့ ရောက်ပြီးသော မထေရ်တပါးကို
တပည့်များက “အရှင်ဘုရားသည် အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်
ရပါသလော”ဟု မေးကြ၏။ မထေရ်သည် “အနာဂါမ်ရောက်
ပြီ”ဟု ပြောရမှာရှက်န၏။ (အနာဂါမ်ဆိုသည်မှာ လူတိုင်းလို
ရနေကြသောခေတ်ဖြစ်၏။) အရဟတ္တဖိုလ်သို့ တကယ်ရောက်မှ
သာ ပြောတော့မည်ဟု ကြိုတ်၍ အားထုတ်နေစဉ် ကွယ်လွန်၍
“သုဒ္ဓါဝါသဘုံ”သို့ရောက်၏။

တပည့်ရဟန်းတို့က မိမိတို့ ဆရာသည် တရားတခုမှ မရပဲ
 သေဆုံးရသည်ဟု မြတ်စွာဘုရားထံ ငိုယို လျှောက်ထား၏။
 မြတ်စွာဘုရားက “သင်တို့ မစိုးရိမ်ကြနှင့်၊ သင်တို့ ဆရာသည်
 အနာဂါမ်သို့ ရောက်ပြီးဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အနာဂါမ်မှာ
 လူတိုင်းလိုရနိုင်၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်မှ ပြောတော့မည်ဟု
 တစုံတရာပြန်မပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု သုဒ္ဓါဝါသဘုံ၌ဖြစ်၍
 သင်တို့ဆရာသည် ဝတ္ထုကာမ၊ ကိလေသာကာမတို့၌ မစွဲလမ်း
 သော စိတ်ရှိသည်အဖြစ်သို့ ရောက်နေပြီ” သို့ မိန့်တော်မူပြီး-

(၂၁၈) ဆန္ဒဇာတော အနက္ခာတေ

မနသာစ ဖုံဋ္ဌောသိယာ။

ကာမေသုစ အပ္ပဋ္ဌိ ဗဒ္ဓစိတ္တော၊

“ဥဒ္ဓံ သောတော တိ” ဝုစ္စတိ။

(၂၁၈) နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်စေလိုသော ဆန္ဒဇောလည်း ရှိ၏။
 အောက်မဂ် အောက်ဖိုလ်စိတ်ဖြင့် တွေ့သည်လည်း ဖြစ်၏။ ဝတ္ထုကာမ
 ကိလေသာကာမတို့၌ မစွဲလမ်း မကပ်ငြိ၊ ထိုရဟန်းကို “ဥဒ္ဓံသောတ”
 ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ဆိုအပ်၏။

(အနာဂါမ်မဂ်၏ အစွမ်းဖြင့် ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်ငြိသော
 စိတ်မရှိ။ ဥဒ္ဓံသောတ ဟူသည်မှာ၊ အဝိဟာရဘုံ၌ဖြစ်၍ ထိုဘုံမှ
 စ၍ ပဋိသန္ဓေ၏အစွမ်းဖြင့် အကနိဌဘုံသို့ သွားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို
 ဥဒ္ဓံသောတပုဂ္ဂိုလ်ဟု ဆိုအပ်၏။)

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ရဟန်းတို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်၌
 တည်ကုန်၏။

(ဓမ္မပဒ ငိုယဝဂ် ရှစ်ခုမြောက် အနာဂါမ် မထေရ် ဝတ္ထု
 ပြီး၏။)

၁၆။ ပိယဝဂ်

၉။ ကောင်းမှုရှင်ကို ကြိုဆိုခြင်း

(နန္ဒိယ သူကြွယ်ဝတ္ထု)

ကြာမြင့်ကွဲကွာ ဝေးရပ်ရွာမှ
ရောက်လာသူအား ဆွေမျိုးများက
ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုကြသို
တမလွန်ကူးပြောင်း သူတော်ကောင်းအား
ပြုပြုသမျှ ကုသလက
ရှင်လန်းအားရ ကြိုဆိုကြ၏။

(စိရပ္ပဝါသီ ပုရိသံ) အစခံသော ဒေသနာတော်ကို
ဗာဏရာသီပြည်မှ ဣတိပတန အမည်ရသော ဥယျာဉ်၌ နန္ဒိယ
သူကြွယ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

ဗာဏရာသီပြည်၌ သူကြွယ်သား နန္ဒိယသည်မိဘတို့နှင့်အတူ
ရဟန်းသံဃာတို့အား ကြည်ညိုသဒ္ဓါ လုပ်ကျွေးလေ့ ရှိကြ၏။
မကြာမီပင် မျက်နှာခြင်းဆိုင်အိမ်မှဦးရီးတော်၏သမီး “ရေဝတီ”
နှင့် မိဘတို့လက်ထပ်စေလို၏။ ရေဝတီသည် ရတနာသုံးပါး၌
ကြည်ညိုခြင်းမရှိ၊ လှူဒါန်းပေးကမ်းခြင်းလည်းမရှိ၊ ထို့ကြောင့်

နန္ဒိယသည် ရေဝတီကိုအလိုမရှိ၊ အမေက ရေဝတီကို ရဟန်းသံဃာတို့အတွက် ပြုစုလုပ်ကျွေးရန်၊ နေရာခင်းရန်ဆွမ်းကပ်ရန်၊ သောက်ရေကပ်ရန်တို့ကို သင်ကြားပေး၏။ ဤသို့ ပြုလုပ်လျှင် ငါသားသည် နှစ်သက်ပေလိမ့်မည် ဟုပြော၏။ ရေဝတီသည် နန္ဒိယ၏ မိခင်ပြောသည့်အတိုင်းလုပ်၏။ ထို့ကြောင့် နန္ဒိယက လက်ထပ်၍ ယူ၏။

နန္ဒိယ၏ ကျောင်းအလှူ

ရဟန်းသံဃာကို၎င်း၊ ငါ၏အမိအဖတို့ကို၎င်း၊ ပြုစုလုပ်ကျွေးနေသမျှ ဤအိမ်၌ ပျော်ရွှင်စွာနေရမည်၊ မမေ့မလျော့ နှင့်ဟု ဆို၏။ ရေဝတီသည်ဝန်ခံ၍ ကြည်ညိုလေဟန် ပြုစုလုပ်ကျွေး၏။ ဤသို့ဖြင့်သားနှစ်ယောက်ပင်ဖွားမြင်ပြီးနောက် မိဖုရားကွယ်လွန်ကြ၏။ ရေဝတီသည်ထိုအိမ်၌ အုပ်ချုပ်သူဖြစ်သွား၏။

နန္ဒိယသည် မိဖုရားမရှိသည့်နောက် အလှူရှင်အဖြစ် ရဟန်းသံဃာတို့ကို၎င်း၊ ခိုကိုးရာမဲ့သူတို့ကို၎င်း၊ ခရီးဝေးမှရောက်လာသူတို့ကို၎င်း၊ အိမ်ရှေ့၌ထမင်းအလှူကိုပေး၏။

ထို့နောက် နန္ဒိယသည် ဣသိပတ္တန ဥယျာဉ်တွင်းရှိ ကျောင်းတိုက်ကြီး၌ လေးသွယ်သော တိုက်ကြီးကိုမုခ်အထွဋ် လေးသွယ်ဖြင့် ဆောက်၍ ခုတင် ညောင်စောင်းတို့ အပြည့်အစုံ ခင်းပြီး ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အားရေစက်သွန်းချ လှူဒါန်း၏။ မြတ်စွာဘုရားထံ ရေစက်ချသည်နှင့် တပြိုင်နက် တချိန်တည်းပင် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ တဆယ် နှစ် ယူဇနာရှိသော အထက်သို့ ယူဇနာတရာဖြင့်ပြီးသော ပြာသာဒ်သည် ပေါက်လေ၏။ ထိုပြာသာဒ်တွင် ရတနာခုနှစ်ပါးဆင်ယင်ထားသောနတ်သမီးငယ် အပေါင်းတို့ဖြင့် ပြည့်လေ၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန် နတ်ပြည်သို့ကြွခြင်း

တနေ့သ၌ အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ဒေသစာရီကြွ၍ ထိုပြာသာဒ်အနီး၌ ရပ်စဉ် အနီး၌ရှိကုန်သော နတ်သားတို့အား “နတ်သမီးအပေါင်းနှင့် ပြည့်နေသော ဤပြာသာဒ်ဗိမာန်သည်မည်သူ၏ ဗိမာန်နည်း’ဟုမေး၏။ နန္ဒိယသူကြွယ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ကျောင်းဆောက်၍ လူ့သဖြင့် ဤဗိမာန်သည် ပေါ်ပေါက်လာ၏ဟု လျှောက်၏။

နတ်သမီး အပေါင်းတို့သည် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို မြင်၍ လာရောက်ဖူးမြော်ပြီး တပည့်တော်မတို့သည် နန္ဒိယနတ်သား၏ အလုပ်အကြွေး အဖြစ် ဤဗိမာန်၌ ဖြစ်လာကြပါသည်။ အရှင်သခင် မရောက်လာ သေးသောကြောင့်အလွန်လျှင်ငြီးငွေ့ခြင်း ဖြစ်ရပါသည်။ နန္ဒိယ သတို့သားအား လက်ရှိ မြေခွက်ကို ခဲ့၍ ရွှေခွက်ကို ယူသကဲ့သို့ လူ့စည်းစိမ်ကိုစွန့်၍ နတ်ပြည်စည်းစိမ်ကို ခံစားရန် ဤနတ်ပြည်သို့ အမြန်လာဘို့ အမိန့်ရှိ ပေးပါဟု လျှောက်ကြ၏။

မြတ်စွာ ဘုရားသခင်ကို လျှောက်ခြင်း

အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်သည် တာဝတိံသာမှ ပြန်လာပြီး မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်ရှိခိုး၍ လျှောက်ထား၏။

“အရှင်ဘုရား။ ။ လူ့ပြည်၌ နေယင်း ပင် ကောင်းမှု ကုသိုလ် ပြုသောသူတို့၏ နတ်စည်းစိမ်သည် ဖြစ်နိုင်ပါသလား ဘုရား”

“သင်သည် နတ်ပြည်၌ နန္ဒိယ၏ ဗိမာန်ကို ကိုယ်တိုင်မြင်ခဲ့ရ သည် မဟုတ်လော၊ ငါ့ကို အဘယ်ကြောင့် မေးသနည်း”

“မြင်ခဲ့ရပါသည် ဘုရား”

“မောဂ္ဂလ္လာန်။ ။ ကြာမြင့်စွာ ကွေ့ကွင်းနေရသောသား
ကို၎င်း၊ ညီကို၎င်း၊ အဝေးအရပ်မှ ပြန်၍ ရောက်လာသည်ကို
ရွာတံခါး၌ ရှိသော တစုံတယောက်က မြင်၍ ဆွေမျိုးတို့အိမ်သို့
အလျင်အမြန် လာပြီး အကြောင်းကြား၏။

ထိုသူ၏ ဆွေမျိုးတို့သည် အလွန်ဝမ်းသာစွာဖြင့် အလျင်
အမြန် ထွက်၍ နှုတ်ဆက်ခြင်းကို ပြုလျက် နှစ်သက် ရွှင်လန်း
ကြရသကဲ့သို့-

ထို့အတူပင်ဤလူ့ပြည်၌ကောင်းမှုကုသိုလ်ရှိသော သူတော်
ကောင်းသည် လူ့ပြည်ကိုစွန့်၍ တမလွန်ဘဝသို့ သွားသော
ယောက်ျားကို၎င်း၊ မိန်းမကို၎င်း နတ်တို့သည် ပန်းနံ့သာ လက်
စွဲလျက် နတ်တို့၏ လက်ဆောင်တို့ဖြင့် သူ့ထက်ငါ ဦးအောင်
ဝမ်းမြောက်စွာကြိုဆိုကြကုန်၏။

ဤသို့မိန့်တော်မူပြီး အောက်ပါဂါထာကို ဟောကြားတော်
မူ၏။

(၂၁၉) ဝိရပ္ပဝါသိ° ပုရိသံ၊ ဒုရတော သောတ္တိမာဂတံ။
ဥာတိ မိတ္တာသု ဟဇ္ဇာစ၊ အဘိနန္ဒန္တိ အာဂတံ။

(၂၂၀) တထေဝ ကတ ပုညပ္ပ°၊ အသ္မိာ လောကာ ပရိ ဂတံ။
ပုညာနိ ပဋိဂဏ္ဌန္တိ၊ ဖိုယံဥာတိဝ အာဂတံ။

(၂၁၉) ကြာမြင့်စွာကွေ့ကွင်း၍နေသော ချမ်းချမ်းသာသာဝေး
စွာသောအရပ်မှ ရောက်လာသော ယောက်ျားကို မိဖဆွေမျိုးမိတ်ဆွေ
တို့သည်၎င်း၊ ချစ်ခင်သူတို့သည်၎င်း၊ လာခဲ့သလောဟု ဆိုလျက် အလွန်
ဝမ်းမြောက်ကုန်သကဲ့သို့။

(၂၂၀)။ ထို့အတူ ဤလောကမှ တမလွန်သို့သွားသော ကောင်း
မှုရှင်ကိုလည်း ကောင်းမှုတို့သည် လာသလောဟုဆို၍ ချစ်လှစွာသော
အဆွေအမျိုးတို့ကဲ့သို့ ကြိုဆိုထောက်ပံ့ကြကုန်၏။

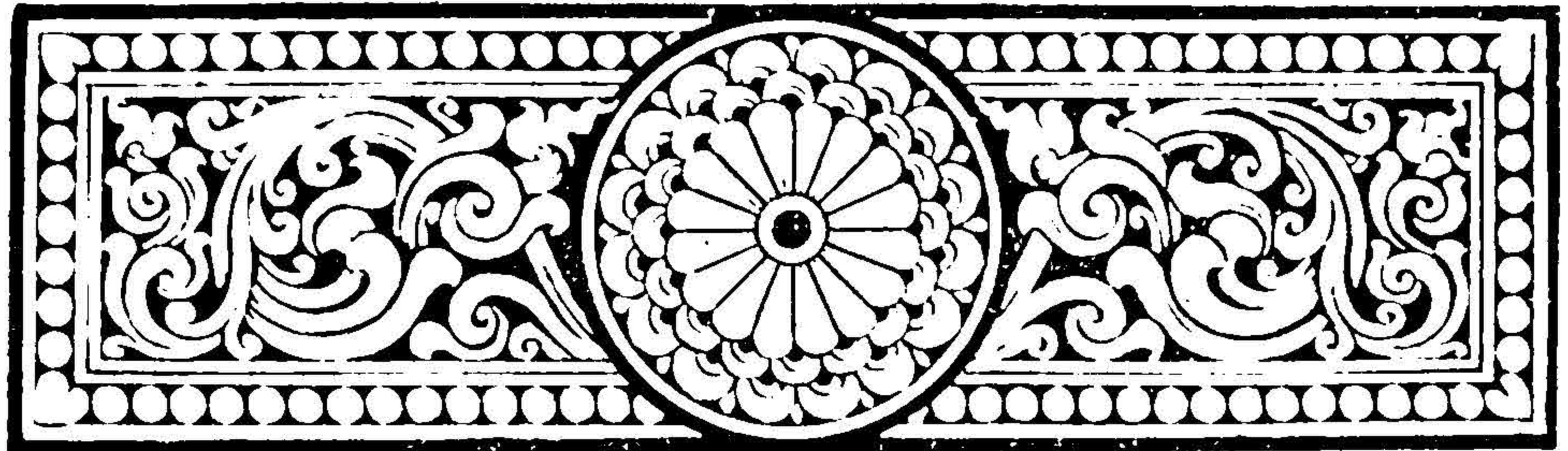
(အကျယ်ကို ငိမာနဝတ္ထုတွင်ရှုပါ)

(ဓမ္မပဒ ဝိယဝဂ်နှစ်ခုမြောက် နန္ဒသုကြွယ် ဝတ္ထုပြီး၏။)

ဝိယဝဂ် ပြီး၏။

၁၇။ ကောဓဝဂ် {အမျက်တရားစုံ}

ဂါတာပေါင်း ၃၅။ ဝတ္ထု ၈ ပုဒ်။

ကောဓဝဂ်တွင်

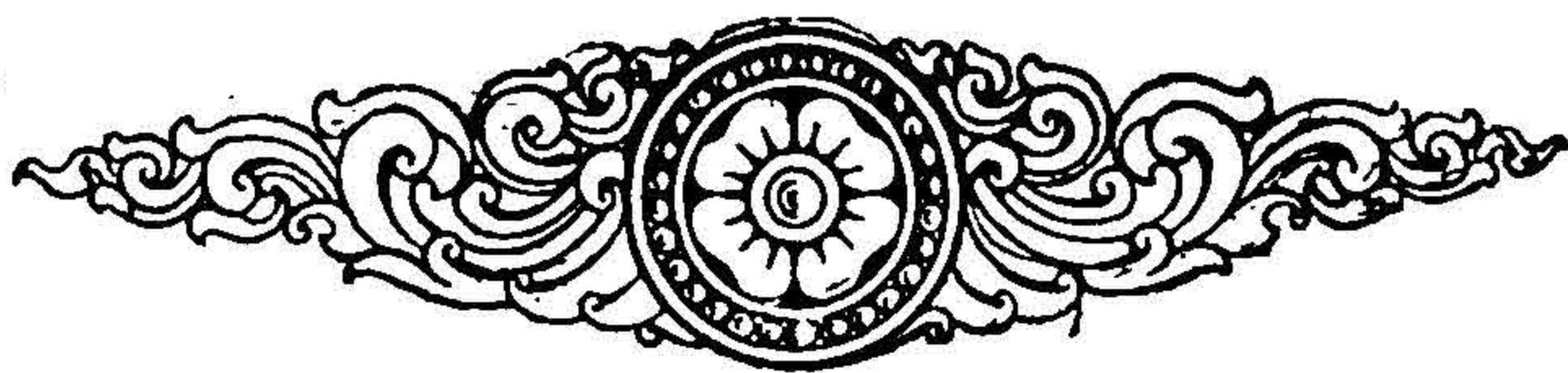
“ချောသည်၊ လောကီ၊ ရောဟိနီ” ဟု ကြားဘူးကြ၏။
ရောဟိနီ အကြောင်း သိသူရှားလှသည်။ ဤတွင် ရှင်အနုရုဒ္ဓါ
နှမတော် ရောဟိနီမှာ နှုတ်ကပတ်၍ နေ၏။ လူတောထဲ မတိုးဝံ့ ။
မိမိလက်ဝတ်တန်ဆာတို့ကို ရောင်းချ၍ ကျောင်းကိုဆောက်လုပ်
လှူဒါန်းပြီး ရေစက် သွန်းချ၏။

သေလွန်သောအခါ အလွန် အလွန် လှပသော ရောဟိနီ
နတ်သံမီးအဖြစ် သိကြားမင်း ကောက်ယူပုံ။

ထို့နောက် သစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲသော ရဟန်းနှင့် ဒေါသကို
ချုပ်တည်းနိုင်၍ မြတ်စွာဘုရားသခင် ချီးမွမ်းတော်မူသောနတ်

သမီး ဝတ္ထု။ သဌေးမ ဥတ္တရာအား ဆီပူဖြင့်လောင်းချသော်
ပြည့်တန်ဆာမ သိရှိမာဝတ္ထု။ အရှင်မေးဂ္ဂလာန်ကိုယ်တိုင် နတ်
ပြည်သို့ တက်ရောက်၍ ကောင်းမှုကံများကို မေးမြန်းတော် မူပုံ
များ။

လူအဖြစ်နှင့် ရဟန္တာဖြစ်သော ဘုရား ရှင်၏ ခမည်းတော်
ဟောင်း မယ်တော်ဟောင်းတို့ဝတ္ထု။ သဌေးကျန်မ မယ်ပုဏ္ဏ၏
ကြမ်းတမ်းသောမုန့်အလှူဝတ္ထု။ ကဲ့ရဲ့လွတ်သူ လောကမှာမရှိ
ကြောင်း ဟောကြား တော် မူ သော ဝတ္ထု နှင့် ဆဗ္ဗဂို တို့၏
အကြောင်းဝတ္ထု တို့ကို ဖတ်ရှုနိုင်ကြပါသည်။

၁၇။ ကောဓဝဂ် (အမျက်တရားစု)

၁။ ဒေါသမာနစွန့်ပယ်ကြ

(ရောဟိနီမင်းသမီးဝတ္ထု)

ဒေါသမာန စွန့်ပယ်ကြ၊
သံယောဇဉ်တို့ လွန်မြောက်ကြ၊
နာမ်ရုပ်တို့မှာ မငြိတွယ်ရာ၊
ကြောင့်ကြကင်းငြားထိုသူအား
ဆင်းရဲမှန်သမျှ ကင်းလွတ်ရ။

(ကောဓဝဂ္ဂ) အစထွေသော ဒေသနာတော်ကို ကပိလဝတ်
ပြည် နိဂြောဓါရုံ ကျောင်းတော်၌ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ မထေရ်၏
နှုမတော်ဖြစ်သော ရောဟိနီမင်းသမီးကို အကြောင်းပြု၍ ဟော
တော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

အခါတပါး၌ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ မထေရ်သည် ငါးရာသော
ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ကြွသွားတော်မူ၏။

ထိုအခါ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ မထေရ်၏ဆွေတော်မျိုးတော်တို့သည်
အနုရုဒ္ဓါ မထေရ်ကြွလာသည်ဟုကြား၍ ဝမ်းသာအားရ အပြေး
အလွှားပင် နိဂြောဓါရုံကျောင်းတော်သို့သွားကြကုန်၏။ မထေရ်

သည် ဆွေတော်မျိုးတော် အကုန်အစင် တွေ့မြင်ရသော်လည်း နှမတော် ရောဟိနီကိုမတွေ့မြင်၍ မေးတော်မူလျှင် “ရောဟိနီ သည် နုနာရောဂါစွဲနေ၍ ရှက်သဖြင့်မလိုက်လာပါ” ဟုလျှောက်ကြ၏။ မထေရ်သည် ရောဟိနီကိုခေါ်စေတော်မူပြီး အဝတ်ကို ခြုံ၍ လာသော ရောဟိနီရောက်လာလျှင် “သင်သည် ငါ့ထံသို့ အဘယ်ကြောင့် မလာသနည်း” ဟု မေး၏။ “တပည့်တော်၏ ကိုယ်၌ ယားယံရောဂါ နုနာဖြစ်နေ၍ ရှက်သဖြင့် မရောက်လာ သည်ဖြစ်ပါ၏။”

“ရောဟိနီ သင်သည် ကောင်းမှုပြုရန်မသင့်သလော”

“အဘယ်ကောင်းမှုကို ပြုရပါမည်နည်း”

“ဆွမ်းစားဇရပ်ကို ဆောက်လေလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား အဘယ်ပစ္စည်းကိုယူ၍ ဆောက်ရပါမည်နည်း”

“သင်ဆင်မြန်းသောလက်ဝတ်တန်ဆာတို့ရှိသလော”

“အရှင်ဘုရား ရှိပါ၏”

“အဖိုးမည်မျှထိုက်တန်သနည်း”

“တသောင်းမျှလောက် ထိုက်တန်ပါမည်”

“ထိုသို့ဆိုလျှင် ထိုလက်ဝတ်တန်ဆာကိုရောင်းချ၍ ဆွမ်းစား ဇရပ်ကိုဆောက်လော့” အရှင်အနုရုဒ္ဓါသည် ဆွေတော်မျိုးတော် တို့ကိုကြည့်၍

“သင်တို့တာဝန်ယူကြလော့၊ ငါသည်လည်း ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခြင်းဖြစ်ပေအံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဆွေမျိုးတို့လည်း ဝန်ခံလျက် အဆောက်အဦကို ဆောက်ကြ၏။ အရှင်အနုရုဒ္ဓါမထေရ် သည် ကြပ်မစီရင်တော်မူလျက် ဘုံခုနစ်ဆင့် နှစ်ထပ်ရှိသော လည်ပေါ်ဇရပ်ကိုဆောက်စေ၍ အပေါ်ထပ်၌ ပျဉ်တို့ကိုခင်းစေ

ပြီး အောက်၌ အမြဲမပြတ် တံမျက်လှည်းပြီးသော် နေရာတို့ကို ခင်းလေလော့၊ သောက် ရေ အိုး တို့ ကို မပြတ် တည် လော့ ဟု ရောဟိနီအား မိန့်တော်မူ၏။

ထိုဘုံနှစ်ဆင့်ရှိသော လည်ပေါ်ဇရပ်ကို ဆောက်နေစဉ်ပင် နုနာသည် ညှိုး၍လာ၏။ ဆွမ်းစားဇရပ်ပြီးလေသော် ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့ကိုပင့်၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၏။ ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားက ဤအလှူသည် မည်သူ၏ အလှူနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ အရှင်အနုရုဒ္ဓါက တပည့်တော်၏ နှုမဖြစ်သော ရောဟိနီ၏ အလှူ ဖြစ်ပါသည်ဟု လျှောက် ၏။ ရောဟိနီ အဘယ်မှာနည်းဟု မေးတော်မူသဖြင့် အိမ်၌ရှိပါသည် ဟု လျှောက်၏။ ရောဟိနီသည် ဆွမ်းစားဇရပ်သို့မလာလို၊ မြတ် စွာဘုရားခေါ်စေတော်မူလျှင် မပယ်ဝံ့ပဲရောက်လာ၏။ မြတ်စွာ ဘုရားက-

“ရောဟိနီ။ ။ငါဘုရားရှိရာသို့ အဘယ်ကြောင့် မလာသ နည်း”ဟု မေးတော်မူသော် “တပည့်တော်မ၏ကိုယ်၌ နုနာရော ငါရှိသောကြောင့် ရှက်လှ၍ မလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

“အသင်သည် အဘယ်ကိုအကြောင်းပြု၍ နုနာရောငါ ဖြစ် ရသည်ဟု သိသလော”

“မသိပါအရှင်ဘုရား”

“သင်၏အမျက်ဒေါသကိုမှီ၍ ဤနုနာသည်ဖြစ်၏”

“အရှင်ဘုရား။ အဘယ်ကောင်းမှုကိုပြုခဲ့ပါသနည်းဘုရား”

“ထိုသို့ သင်လျှောက်မှုကား နာလော့”

ဟု မိန့်တော်မူ၍ ရောဟိနီ၏အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

ရောဟိနီ၏ အတိတ်ဇာတ်

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်ကြီးအရှင် ဘုရင်မင်း မြတ်၏ အဂ္ဂမဟေသီဒေဝီမိဖုရားကြီးသည် ဘုရင်မင်းမြတ်ချစ်ခင် မြတ်နိုး၍ အရေးပေးခံရသော ကချေသည်မလေးအား ရန်ငြိုး ဖွဲ့လျက် ထိုကချေသည်မအား ဒုက္ခတွေ့စေတော့ဟု ကြံစည်၍ ခွေးလေးယားသီးတို့ကို ကချေသည်မ၏ အိပ်ရာ ကော်ဇော၊ စောင် စသည်တို့အကြား၌ တိတ်တဆိတ်ကြဲဖြန့်ထားပြီးထိုကချေ သည်မလေးကို ရှေ့တော်သို့ ခေါ်စေတော်မူပြီး ကျီစယ်သလို လိုနှင့် ခွေးလေးယားသီးမှန်တို့ဖြင့် ပက်ကစား၏။ ခဏခြင်းပင် ကချေသည်မလေး တကိုယ်လုံး ယားယံ၍ အပိန့်အပိန့်တို့သည် ဖြစ်၏။ ကချေသည်မလေးသည် ယားယံလွန်းသဖြင့် မိမိအိပ်ရာသို့ ပြေး၍ လူးလှိမ့်နေရ၏။ အိပ်ရာ၊ စောင်၊ ကော်ဇောတို့မှ ခွေး လေးယားသီးမှန်တို့သည် တဖန်ကပ်ငြိပြန်သဖြင့် ပို၍ယားယံပြီး မရှုမလှ လူးလှိမ့်၍သာ ဝေဒနာကိုခံစားခဲ့ရရှာ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၍ “ရောဟိနီ ထိုစဉ်က သင်ကား အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားကြီး ဖြစ်ခဲ့ သည်။ သင်ပြုခဲ့သော မကောင်းမှုကံကား ဤသည်တည်း”ဟု မိန့်ကြားတော်မူပြီး-

အနည်းငယ် မျှသော အမျက်ထွက် ခြင်းကို၎င်း၊ ငြူစု စောင်းမြောင်းခြင်းကို၎င်း၊ မသင့်သည် သာလျှင် တည်းဟု မိန့်တော်မူပြီး၍ -

(၂၂၁) ကောဓံဇဟေ ဝိပ္ပဇယေယျ မာနံ၊
 သံယောဇနံ သဗ္ဗ မဘိက္က မေယျ၊
 တံ နာမရူပ သ္မိံ၊ မသဇ္ဇမာနံ၊
 အင်္ဂါဉ္စနံ နာနုပတံန္တိဒုက္ခာ။

(၂၂၁) အမျက်ဒေါသကို ပယ်စွန့်ရာ၏။ မာနကိုပယ်စွန့်ရာ၏။
 အလုံးစုံသောသံယောဇဉ်တို့ကို လွန်မြောက်ရာ၏။ နာမ်တရား ရုပ်တရား
 တို့၌ မပြဋ္ဌာန်မရှိ ကြောင့်ကြ ကင်းသောသူအား ဆင်းရဲခြင်းသည်
 မကျရောက်။

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာကုန်သော သူတို့သည်
 သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ရောက်ကုန်၏။ ရောဟိနီမင်းသမီး
 သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၏။ ထိုခဏ၌သာလျှင် ရောဟိနီ
 မင်းသမီး၏ကိုယ်သည် ရွှေအဆင်း ကဲ့သို့သော အဆင်းသည်
 ဖြစ်၏။

ရောဟိနီကို နတ်သားများလုကြခြင်း

ရောဟိနီမင်းသမီးသည် လူ့ပြည်၌ ကံအားလျော်စွာနေ၍
 ထိုဘဝမှ ပြောင်းရွှေ့သေလွန်ခဲ့သော် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌
 နတ်သားလေးယောက်တို့၏ ပိုင်နက်အတွင်း အလယ်ကြား၌)
 ဖြစ်လေ၏။ ကြည်ညိုစဖွယ် တင့်တယ်လှပ ကိုယ်ရောင်အဆင်း
 မှာလည်း ထွန်းပလေသဖြင့် နတ်သားလေးယောက် တို့သည်
 ထိုနတ်သမီးကို အလွန်အမင်း ချစ်ခြင်းရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ‘ငါ၏
 ပိုင်နက်တွင်း၌ဖြစ်လာသည်၊ “ငါ၏ ပိုင်နက်အတွင်း၌ ဖြစ်လာ
 သည်” ငြင်းခုံလှယ်ကကြ၏။

ဖြေရှင်းမရလျှင် သိကြားမင်းထံ သွား၍ တိုင်ကြားရန် နတ်သမီးကိုပါ ခေါ်ဆောင်၍ သွားကြ၏။ ထိုနတ်သားတို့ သည် သိကြားမင်းရှေ့ရောက်လျှင် အငြင်းအခုံ ဖြစ်ရသည်ကို လျှောက်ကြား၍ “သိကြားမင်း ဆုံးဖြတ်ပေးတော်မူပါ” ဟု ဆိုလျှင် သိကြားမင်းသည် ထိုနတ်သမီးကိုကြည့်၍-

“သင်တို့သည် နတ်သမီးကို တွေ့မြင်ချိန်မှစ၍ အသင်တို့ စိတ်သည် မည်သို့ဖြစ်ကြသနည်း” ဟုမေး၏။

တယောက်သောနတ်သားက လျှောက်၏။

“ထိုနတ်သမီးကို တွေ့မြင်လျှင်မြင်ခြင်း ကျွန်ုပ်၏ရင်တွင်း၌ စစ်မြေပြင်တွင် တီးခတ်သောစည်ကြီးကဲ့သို့ တဒိန်းဒိန်းမြည်၍ ထိုတဒိန်းဒိန်းမြည်သံကို ရပ်တန့်သောငှာ မစွမ်းနိုင်ခဲ့ပါ”

ဒုတိယနတ်သားက-

“ထိုနတ်သမီးကိုမြင်ရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင်း၌ တောင် ထိပ်မှ အဟုန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းလာသော မြစ်ရေကဲ့သို့ဖြစ်ရပါ သည်”

တတိယမြောက်နတ်သားက-

“ထိုနတ်သမီးကို တွေ့မြင်ရသည့်အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံး တို့သည် ပုဇွန်လုံး၏ မျက်စိကဲ့သို့ ပြူး၍ပြူး၍ ထွက်ကုန်ပါသည်”

စတုတ္ထမြောက်နတ်သားက-

ထိုနတ်သမီးကို မြင်သည်နှင့်တပြိုင်နက် စေတီ၌ စိုက်ထူထား သော တံခွန်သည် မတုန်မလှုပ် တည်နေခြင်းငှာမစွမ်းနိုင်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏စိတ်တို့သည် တစွန့်စွန့်သလျှင် လွင့်ပါး၍ နေရပါ သည်”

သိကြားမင်းသည် နတ်သား လေးယောက်တို့၏ စကားကို ကြားရပြီးနောက်-

“အမောင်တို့။ ။ဤနတ်သမီးကို တွေ့မြင်သော ကာလမှ စ၍ အသင်တို့၏စိတ်၌ ဤမျှလောက်သာ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းသည် အသင်တို့မှာစိတ်ကို အလွန်ပင် ထိမ်းသိမ်းနိုင်သောသူများ ဖြစ်ကြပေသည်။ ငါသည်ကား မြင်လျှင်မြင်ခြင်းပင် ဤနတ်သမီးကို မရခဲ့လျှင် သေလွန်ခြင်း ဖြစ်ရပါတော့မည်၊ ဤနတ်သမီးကိုရမှ ငါသည် အသက်ရှည်ရှည် နေရပေတော့မည်” ဟု ပြောဆိုလေလျှင် နတ်သားလေးယောက်တို့သည် တအံ့တဩပင်-

“အရှင်သိကြားမင်း။ ဤကိစ္စဖြင့် သေလွန်ခြင်း မပြုပါနှင့်၊ ဤနတ်သမီးကိုသာ သိကြားမင်း သိမ်းပိုက်ပါတော့” ဟု ပြောဆိုကာ နတ်သား လေးယောက်တို့သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် တွက်ခွာသွားကြ၏။

သိကြားမင်းသည် ရောဟိနီနတ်သမီးကို အလွန်ပင် ချစ်မြတ်နိုးသည်ဖြစ်၍ ထိုနတ်သမီး၏စကားကို ပယ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်အောင် အလိုလိုက်ရလေသည်။

(ဓမ္မပဒ ကောဓဝဂ် ရှေးဦးစွာသော ရောဟိနီနတ်သမီး၏ ဝတ္ထုပြီး၏။)

✽

✽

✽

၁၇။ ခကာဓဝဂ်။

၂။ အမျက်ဒေါသ ထိန်းသိမ်းကြ

ဒေါသချုပ်တည်းသော နတ်သမီးဝတ္ထု
ပြင်းထန်သော အမျက်ဒေါသကို
ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းသူသည်
အဟုန်ဖြင့်ပြေးနေသော ရထားကို
မတိမ်းမစောင်းအောင်
ရပ်တန့်နိုင်သော ရထားထိန်းကဲ့သို့
ရထားထိန်းအစစ် ဖြစ်၏။
အခြားသူများ သည်ကား၊
ရထား၏ ကြိုး ကိုင်မျှသာဖြစ်၏။

(ယောဝေ ဥပ္ပတိတံ) အစခံသော ဂါထာကို အာဠဝီပြည်
အနီး အဂ္ဂါဠဝစေတီ၌ စံနေတော်မူစဉ် မထင်ရှားသော ရဟန်း
တပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာ တို့အား သေနာသန
ကျောင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူသည်ရှိသော် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ သဌေး
တို့သည် ကျောင်းဆောက်၍ လှူကြကုန်၏။ အာဠဝီတိုင်းသား

ရဟန်းတပါးသည် မိမိနေရန် ကျောင်းကို ဆောက်လိုသောကြောင့် လုံးပတ်ပင်စည်ဖြင့် ရှည်ချောလျက် နှစ်လိုဖွယ် ရှိသော သစ်ပင်တပင်ကိုမြင်၍ သစ်ပင်ကိုလှဲရန် လာသည်။

ထိုသစ်ပင်၌ နတ်သမီးတယောက်သည်နေ၏။ နတ်သမီးသည် သားငယ်ကိုချီပြီး ကိုယ်ထင်ပြုလျက် တောင်းပန်၏။

“အရှင်။ ကျွန်ုပ်၏နေရာ ဗိမာန်ကို မခုတ်မဖြတ်ပါနှင့်၊ သားငယ်ကိုပိုက်၍ ဗိမာန်မရှိပဲ လှည့်လည်နေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ပါ” ဟု တောင်းပန်၏။

ရဟန်းသည် ဤသစ်ပင်လောက် ကောင်းသော အခြား သစ်ပင်မရှိဟုဆိုကာ ပုဆိန်ကိုပြင်၏။ နတ်သမီးသည် ဤကလေးငယ်ကိုမြင်လျှင် သနား၍ ပြန်သွားလိမ့်မည်ဟု ကလေးငယ်ကို သစ်ငင်ခွကြား၌ထား၏။ ထိုရဟန်းသည် နတ်သားငယ်ကို မြင်ချိန်၌ ပုဆိန်အရှိန်သတ်၍ မရ တော့ပဲ နတ်ငယ် ကလေး၏ လက်မောင်းကို ဖြတ်မိလေ၏။

နတ်သမီးသည် သားငယ်စောဖြင့် ဒေါသအမျက် ပြင်းစွာ ထွက်ပြီး ထိုရဟန်းကို သတ်တော့အံ့ဟု လက်နှစ်ဖက် တို့ကို မြှောက်ပြီးမှ ချက်ခြင်းပင် စဉ်းစားမိ၏။

“ဤရဟန်းသည် သီလရှိ၏။ ငါသည် သီလ ရှိသူကို သတ်မိလျှင် ငရဲသို့လားရမည်။ အခြား နတ်တို့ ကလည်း မိမိ၏သစ်ပင်ခုတ်လှဲသောရဟန်းတို့ကိုမြင်လျှင် ဤနတ်သမီးသည်ပင် ရဟန်းတို့ကိုသတ်၏ဟူ၍ ငါ့ကိုပမာပြုပြီး ရဟန်းတို့ကို သတ်ကြလိမ့်မည်။ ဤရဟန်းတွင် ဆရာအရှင် ရှိ၏။ ဆရာအရှင်ဖြစ်သော ဘုရားရှင်အားသာလျှင် တိုင်ကြားလျှောက်ထားအံ့”

ဟူ၍ စဉ်းစားမိသည်နှင့် မြောက်ထားသော လက်တို့ကိုချ၍
ငိုကြွေးလျက် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ သွား၏။ မြတ်စွာဘုရား
သခင်က နတ်သမီးကိုမြင်လျှင် -

“အဘယ်ကြောင့်ငိုလျက်ရပ်နေသနည်း” ဟု မိန့်တော်မူလျှင်
နတ်သမီးက အရှင်ဘုရား၏ တပည့်သာဝကဖြစ်သောရဟန်းသည်
ဤသို့ဤသို့ပြုမူပါသည်။ တပည့်တော်မသည်လည်း ဒေါသပြင်း
စွာထွက်၍ ဤရဟန်းအားသတ်ရန်ပြုပြီးမှ ဤသို့ စဉ်းစားမိပြီး
ဘုရားရှိရာအရပ်သို့ လာရပါ၏ဟု အကျယ်အားဖြင့် လျှောက်
ကြား၏။ ထိုလျှောက်ကြားချက်စကားကိုကြား၍ မြတ်စွာဘုရား
သည် -

“နတ် သမီး။ ။ သာဓု၊ သာဓု၊ ကောင်းစွာ-ကောင်းစွာ။
သင်နတ်သမီး၏ ပြုအပ်သော အမှုသည် ကောင်းလှ၏။ ဤသို့
ဒေါသကို အချိန်မီ ဆုံးမနိုင်ခြင်းသည် ဒုက္ခကို ငြိမ်းစေသော
အကြောင်းတည်း” ဟု မိန့်တော်မူပြီး-

(၂၂၂) ယော ဝေ ဥပ္ပတိတံ ကောဓံ။
ရုထံ သန္တံ ဝါရ ယေ။
တမဟံ သာရထိ ဖြူမိ၊
ရသ္မိဂ္ဂါဟော ဣတရော နနော။

(၂၂၂) အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အဟုန်ဖြင့် ပြေးသွားသော ရထားကို
ခကောင်းစွာထိန်း သိမ်းရပ်ဟုန်နိုင်သကဲ့သို့ ပြင်းထန်သောအမုက်ဒေါသကို
ဟုန်ဟားနိုင်စွမ်းရှိ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ရထားထိန်းအစစ်ဟူ၍ ငါဘုရားသည်
ဟောတော်မူ၏။ အမုက်ဒေါသကို မဟုန်တားနိုင်သော လူအပေါင်း
သည် ရထား၏ကြိုးကိုင်မျှသာတည်း။

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ နတ်သမီးသည်သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ ရောက်လာသော ပရိသတ်အားလည်း အကျိုး ရှိသော ဓမ္မဒေသနာသည်ဖြစ်၏။

လက်ငင်းအကျိုးခံစားရပုံ

နတ်သမီးသည် သောတာပန်ဖြစ်သော်လည်း ငိုကြွေးလျက် ပင်ရပ်နေ၏။ မြတ်စွာဘုရားက နတ်သမီးကို အဘယ်ကြောင့် နည်းဟု မေးသောအခါ တပည့်တော်မ၏ဗိမာန်သည် ပျက်စီးခဲ့ ပါပြီ။ ယခုအဘယ်သို့နေရမည်မသိပါဟု လျှောက်သည်ရှိသော် နတ်သမီးမစိုးရိမ်နှင့်၊ သင့်အားဗိမာန်ကိုပေးအံ့ဟု ဇေတဝန် ကျောင်းတော် ဂန္ဓကုဋ္ဌိအနီး၌ ယမန်နေ့ကပင် စုတေ၍ သွား သော နတ်တပါး၏သစ်ပင်ကိုညွှန်ပြလျက် ဤမည်သောအရပ်၌ သစ်ပင်တွင် လွှတ်လပ်နေ၏။ ထိုသစ်ပင်သို့ ချဉ်းကပ် နေထိုင် လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဘုရားသခင်ပေးထားသည့် ဗိမာန်ပိုင်ရှင်နတ်သမီးအား တန် ခိုးကြီးသော နတ်တို့သည် တုန်လှုပ်စေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရား တရားဟောတော်မူသောအခါ နတ်အပေါင်းတို့ လာရောက် တရားနာကြလျှင် တန်ခိုးကြီးသောနတ်များ ရောက် လာ၍ တန်ခိုးငယ်သောနတ်များသည် နောက်သို့ဆုတ်၍ဆုတ်၍ ပေးရသဖြင့် အဝေးအရပ်မှသာ နာကြားရ၏။ ထိုနတ်သမီးအား တန်ခိုးငယ်သော ရုက္ခစိုးမျှသာဖြစ်သော်လည်း သိကြားမင်းနှင့် မဟေသရနတ်တို့ ရောက်လာသည့်တိုင် မြတ်စွာဘုရား ပေးထား အပ်သော ဗိမာန်မှဖယ်ရန်မလို တရားတော်ကိုနီးကပ်စွာနာကြား ခွင့်ရ၏။ နတ်မင်းအပေါင်းတို့နှင့်လည်း ရင်းနှီးခွင့်ရ၏။

ထိုနတ်သမီး၏ အထူပွတ္တိုကို အကြောင်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် ရဟန်းတို့အား ဘူတဂါမ “ဘူတဂါမ်” သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

(ဓမ္မပဒ ကောဓဝဂ် နှစ်ခုမြောက် မထင်ရှားသော ရဟန်း တပါးဝတ္ထု ပြီး၏။)

၃

၁

၁

၁၇။ ကောဓဝဂ်

၃။ အောင်နိုင်နည်းများ

(ဥတ္တရာ ဥပါသိကာမဝတ္ထု)

အမျက်ထွက်သူကို
အမျက်မထွက်ခြင်းဖြင့် အောင်ရာ၏။
မကောင်းသူကို
ကောင်းစွာပြုခြင်းဖြင့် အောင်ရာ၏။
တွန့်တိုသူကို ပေးကမ်းခြင်းဖြင့် အောင်ရာ၏။
မမှန်မကန်ပြောသူကို အမှန်ဆို၍ အောင်ရာ၏။

(အကောဓေန ဇိနေကောဓံ) အစ၍သော သုတ္တန်ဒေသနာ တော်ကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ ဥတ္တရာဥပါသိကာာ ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

◦ ဣန္ဒြေကြောင်းကား ဤသို့တည်း

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ သုမနသဌေးကြီးကိုအမှီပြုပြီး ပုဏ္ဏအမည်ရှိသော သူဆင်းရဲသည် အစားဖြင့် အသက်မွေး၏။ ထိုပုဏ္ဏ၏ ဇနီးအမည်မှာ ဥတ္တရာမည်၏။ သမီးအမည်မှာလည်း ဥတ္တရာမည်၏။ အိမ်တွင်သားအမိနှစ်ယောက် အမြဲနေကြ၏။

တနေ့တွင် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်း၌ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး နက္ခတ်ပွဲသဘင်ကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကျင်းပကြမည်ဟု ကြေငြာ၏။ သုမနသဌေးသည် စောစောရောက်လာသော ပုဏ္ဏကိုခေါ်၍ ချစ်သား၊ ငါတို့၏ ကျေးကျွန်အားလုံးသည် နက္ခတ်သဘင်ကို သွားကြမည်ဖြစ်၏။ သင်သည် နက္ခတ်သဘင်ကို သွားမည်လော၊ အခုကိုယူ၍ အလုပ်လုပ်မည်လောဟု မေး၏။ ပုဏ္ဏက သဌေးမင်းနက္ခတ်သဘင်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာရှိသောသူတို့သာ သွားကြသောအလုပ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်အိမ်မှာ နက်ဖြန်ခါအတွက် ကျိုစရာဆန်မျှပင်မရှိ၊ နက္ခတ်ပွဲသဘင်ကို မသွားနိုင်ပါ။ နွားတို့ကိုပေးလျှင် လယ်ထွန်ရန်သွားပါအံ့ဟု ဆို၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် နွားတို့ကိုယူလော့ဟု သဌေးက ပြော၏။ ပုဏ္ဏသည် အားကောင်းသော နွားတို့ကို၎င်း၊ ထွန်တို့ကို၎င်း ယူပြီး အိမ်သို့ဝင်၍ ဇနီးအား မှာကြား၏။ ယနေ့အားလုံးတို့သည် နက္ခတ်သဘင်မှာ ပျော်ရွှင် ကစားကြသည်။ ငါသည် ဆင်းရဲသောကြောင့် အလုပ်ကို နှစ်ဆတိုးလုပ်ရမည်။ ငါ့အတွက်ထမင်းကို နှစ်ဆချက်၍ယူခဲ့ပါဟု မယားကိုမှာကြားပြီး လယ်တောသို့သွား၏။

အစား ပုဏ္ဏ သဌေးကြီးဘဝသို့

ထိုနေ့တွင် အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး နိရောဓ သမာပိတ်ကို ဝင်စားလျက် ထတော်မူ၏။ ယခု ငါ

သည် မည်သူ့အား ချီးမြှောက်ခြင်းကို ပြုသင့်သနည်းဟုကြည့်ရှု
တော်မူလျှင် ဥပဏ္ဍိကုန်ရက်အတွင်းသို့ ဝင်လာသောပုဏ္ဏကိုမြင်
၍ ပုဏ္ဏ၏သဒ္ဓါတရားနှင့် ချီးမြှောက်ခြင်းကို ခံနိုင်မည်လောဟု
ကြည့်ရှုပြန်သော် ပုဏ္ဏ၏သဒ္ဓါတရား ချီးမြှင့်ခြင်းခံနိုင်မှုနှင့်ထိုနေ့
ပင်လျှင် ထိုအကြောင်းကြောင့် ပုဏ္ဏသည် ကြံစွာသောစည်း
စိမ်ချမ်းသာကိုရမည်ဟု မြင်တော်မူ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် သပိတ်သင်္ကန်းကိုယူ၍ ပုဏ္ဏ၏ လယ်ထွန်ရာ
အရပ်သို့သွား၍ ရေတွင်းနားရှိ ခြံတခုကို ကြည့်လျက် ရပ်၏။
ပုဏ္ဏသည် ရှင်သာရိပုတ္တရာကိုမြင်လျှင် လယ်ထွန်ခြင်းကို ရပ်၍
ငါးပါးသောတည်ခြင်းဖြင့် ရှိခိုးပြီး ဒန်ပူအလိုရှိသည် ဖြစ်ပေ
မည်ဟု ဒန်ပူကိုပြုလုပ်၍ ပေးလှူ၏။ ထိုအခါ မထေရ်သည်
ပုဏ္ဏအား သပိတ်ကို၎င်း၊ ရေစစ်ကို၎င်း၊ ထုတ်၍ ပေး၏။
ပုဏ္ဏသည် သပိတ်ကိုယူ၍ သောက်ရေကို စစ်၍လှူ၏။

အဓိဥတ္တရာ၏ သဒ္ဓါတရား

မထေရ်သည် ကြံဆင်ခြင်၏။ ဤသူသည် သူတပါးတို့၏
အိမ်နောက်၌ နေရ၏။ ထိုသူ၏ အိမ်တံခါးသို့သွားလျှင် သူ၏
ဇနီးသည် ငါ့ကိုဖူးမြင်ခြင်းငှာရမည်မဟုတ်ဟု ကြံစည်တော်မူပြီး
ထိုသူဆင်းရဲမထမင်းပို့ ရာခရီးသို့ကြွသွား၏။ ထိုသူဆင်းရဲမသည်
ရှင်သာရိပုတ္တရာကိုမြင်လျှင် ဤသို့စဉ်းစား၏။ တခါတရံငါသည်
လှူဘွယ်ဝတ္ထုရှိစဉ် ဤအရှင်ကို မတွေ့ရ တွေ့ရ ချိန်တွင်လည်း
ငါ့တွင် လှူစရာတခုမျှမရှိ၊ ယခုမူ ထိုအရှင်ကိုလည်း ငါ့ဖူးမြင်
ရသည်၊ ငါ့တွင်လည်း လှူဘွယ်ဝတ္ထုရှိသည်။ ငါ့ကိုယခုချီးမြှင့်
ခြင်းကိုပြုပါမည်လောဟု ထမင်းခွက်ကိုချ၍ မထေရ်ကို ငါးပါး
သောတည်ခြင်းဖြင့်ရှိခိုး၍အရှင်ဘုရား၊ ဤဆွမ်းကို ကြမ်းတမ်း၏

ဟူ၍၎င်း၊ မှန်မြတ်၏ဟူ၍၎င်း သဘောထားတော်မမူဘဲ အရှင်
ဘုရားတို့၏ကျေးကျွန်အား ချီးမြှောက်တော်မူပါဟု လျှောက်၏

မထေရ်သည် သပိတ်ကိုညွှတ်၍ ခံသည့်ရှိသော် ဥတ္တရာ သူ
ဆင်းရဲမသည် လက်တဖက်ဖြင့် ထမင်းခွက်မှဆွမ်းကို လောင်း
လှူ၏။ ထက်ဝက်မျှသောဆွမ်းကိုလောင်းလှူမိသော် မထေရ်က
တော်လောက်ပြီဟု လက်ဖြင့် သပိတ်ကို ပိတ်၏။ ဥတ္တရာကအရှင်
ဘုရား ဤထမင်းသည် တယောက်စာ စားလောက်ရုံသာရှိပါ
သည်။ တဝက်ခွဲခွဲခြင်းငှာ မတတ်ကောင်းပါ။ အရှင် တို့၏
ကျွန်တပည့်ဖြစ်သော တပည့်တော်တို့အား ဤပစ္စုပ္ပန် အတွက်
ချီးမြှောက်ခြင်းအမှု မပြုဘဲတမလွန်လောက်နောက်ဘဝအတွက်
ကယ်မစောင့်ရှောက် ချီးမြှောက်တော်မူပါ။ မကြွင်းမကျန်သာ
ပေးလှူပါရစေဟု လျှောက်ပြီး အလုံးစုံသော ထမင်းကို မထေရ်
၏ သပိတ်၌ လောင်းလှူပြီး။

“အရှင်ဘုရားတို့ သိမြင်အပ်သော တရားသာလျှင် အဖို့
ရှိသည် ဖြစ်ရပါလိ၏”ဟု ဆုတောင်းခြင်းကို ပြု၏။ မထေရ်က
ဤသို့သင်ဆုတောင်းသည့်အတိုင်း ဖြစ်စေသတည်းဟု မိန့်တော်
မူ၍ရပ်လျက်သာလျှင် အနုမောဒနာပြုတော်မူပြီးသော် သောက်
ရေ သုံးရေရှိသော ချမ်းသာသော အရပ်၌ကြွသွား၍ ဆွမ်းဘုဉ်း
ပေးခြင်း အမှုကို ပြုတော်မူ၏။

မယားလိမ္မာမယ်ဥတ္တရာ

ဥတ္တရာသည် အိမ်သို့ပြန်၍ ဆန်ကိုရှာပြီး ထမင်းကိုအမြန်
ချက်ခါ လယ်တောသို့ ပြေးလာ၏။ လင်ယောက်ျား ပုဏ္ဏသည်

ရှစ်ခင်း ပယ်မျှလောက်သော လယ်ကိုထွန်ပြီး၍ ဆာလောင်သည် ကို သီးမခံနိုင်တော့ဘဲ နွားနို့တို့ကို ဖြည့်လွှတ်၍ သစ်ပင်ရိပ်တခု သို့ဝင်ပြီး ဇနီးသည်အလာကို မျှော်၍သာနေလေ၏။

မယားဥတ္တရာသည် ထမင်းကိုယူကာအပြေးလာရင်းလင်ပုဏ္ဏ ကို အဝေးမှမြင်လေလျှင် ငါ့ခင်ပွန်းလင်မှာ ဆာလွန်းလှ၍ မျှော်နေဟန်ရှိ၏။ အချိန်လွန်ရမလားဟု ငါ့ကို နွားကြိမ်တံဖြင့် ရိုက်ခဲလျှင် ငါပြုခဲ့သောကောင်းမှုသည် အကျိုးမဖြစ် တော့မည် ခင်ပွန်းသည်အား ဦးစွာပင် ကြိုတင်၍ ပြောမည်ဟု-

“အမောင်။ ။ယနေ့အတွက် စိတ်ကိုကြည်ညိုစွာ ထားပါ တော့၊ ကျမပြုခဲ့သောကောင်းမှုကို အကျိုးမရှိအောင်မပြုပါနှင့်။ စောစောကပင် အမောင့်အတွက်ထမင်းကို ယူလာရာခရီးအကြား မှ တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော ရှင်သာရိပုတ္တရာကိုမြင်၍ မောင့် အတွက် ယူလာသောထမင်းကို ရှင်သာရိပုတ္တရာအား လှူခဲ့ပြီး၊ အိမ်သို့တဖန်ပြန်၍ ထမင်းကိုချက်လာပါသည်။ အမောင်၏စိတ် ကိုကြည်ဖြူပါစေလောဟု ပြောဆို၏။ လင်ယောက်ျားပုဏ္ဏ သည် မယား၏ စကားကို ထပ်မံ၍ကြားလိုသဖြင့် ဘယ်လိုဘယ် လိုဟုမေးလေလျှင် မယားဥတ္တရာက တဖန်ပြန်၍ ပြောရပြန်၏။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏက

“နုမ၊ ငါ့အတွက်ထမင်းကို အရှင်မြတ်အား လှူဒါန်းခြင်း ဖြင့်သင်သည် ကောင်းသော အမှုကို ပြုခဲ့ပေပြီ။ ငါသည်လည်း နံနက်စောစောကပင် မထေရ်မြတ်အား ဒန်ပူကို၎င်း၊ မျက်နှာ သစ်ရေကို၎င်းပေးလှူခဲ့ပြီ”ဟု သဒ္ဓါကြည်ညိုစိတ်ဖြင့် ဥတ္တရာ၏ စကားကို အလွန်နှစ်သက်စွာ ကြားနာရင်း ထမင်းကို စားကာ မောမောနှင့် မယား၏ရင်ခွင်၌ ခေါင်းအုံးခါအိပ်ပျော်လေ၏။

ကိုယ့်မျက်စိပင် မယုံချင်

ထိုအချိန်ထွင် ပုဏ္ဏ၏လယ်သည် နံနက်စောစောကပင်မြေမှုန့်
ငယ်မှအစပြု၍ လယ်တကွင်းလုံးနီသော အရောင်အဆင်းရှိသည့်
ရွှေအတိဖြစ်၍ နေ၏။

ပုဏ္ဏသည် အိပ်ယာမှနိုးလာလျှင် လယ်ကွင်းကိုကြည့်၍ ဇနီး
သည်အား

“နွှစ်မ။ ။လယ်ကွင်းကို လှမ်း၍ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ငါ့မျက်
စေ့များ ထမင်းဆာလွန်း၍ ပြာဝေနေကာ အမြင်များလွဲမှား
နေသလားမသိ၊ လယ်ကွင်းထဲမှာ အရောင်တလက်လက်ထွက်၍
နေသည်သာ မြင်နေပါသည် နှမအမြင်ပြောစမ်းပါ” ဟု မေး
လေလျှင် ဥတ္တရာသည် အားရဝမ်းသာ-

“ဟုတ်ပါသည်အရှင်။ ကျမမျက်စေ့ အမြင်မှားလည်းလယ်
တကွင်းလုံးရွှေတွေ့ဖုံးသကဲ့သို့ မြင်ရပါသည်” ဟုပြောသောအခါ
ပုဏ္ဏသည် လယ်ကွက်ထဲသို့ပြေး၍ မြေစာတတုံးကို ထွန်တုံးဖြင့်
ရိုက်ခွဲကြည့်လေရာ အမှန်ပင် ရွှေဖြစ်၍နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်
ဇနီးသည်အား

“အံ့ဩစရာ ကောင်းလှပါတိ။ ။အရှင်သာရိပုတ္တရာအား
လှူဒါန်းသည့်ဒါနသည် ယနေ့ပင်အကျိုးကိုပြပေသည်။ ဤမျှ
များပြားသောဥစ္စာကို ဖုံးထား၍မဖြစ်နိုင်ဟု ဆိုလျက် ဥတ္တရာ
ယူခဲ့သော ထမင်းခွက်ကို ရွှေဖြင့်ပြည့်စေပြီး နန်းတော်သို့သွား၍
မင်းကြီးထံ ဝင်ခွင့်တောင်းရာ မင်းကြီးက ခွင့်ပြုသဖြင့် ဘုရင့်
ရွှေ့မှောက် ဝင်ရောက်ရလေ၏။

“ အမောင် အဘယ့်ကြောင့်လာသနည်း”

“မှန်လှပါ၊ ကျွန်တော်မျိုး၏ လယ်ထွန်ရာအလုံးစုံသည် ရွှေဖြင့်သာပြည့်နေပါသည်ဖြစ်၍ ရွှေအားလုံးကို ဆောင်ယူပါရန် လျှောက်ထားအပ်ပါသည်”

“သင်၏အမည်”

“ပုဏ္ဏဟု ခေါ်ပါသည်”

“ယနေ့ သင်ဘာလုပ်သနည်း”

“ကျွန်တော် မျိုး သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာအား ဒန်ပူနှင့် မျက်နှာသစ်ရေကိုပေးလှူခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်မျိုး၏ဇနီးသည် ကျွန်ုပ်အတွက် ယူဆောင်လာသော ထမင်းကို လမ်းတွင်ပင် ရှင်သာရိပုတ္တရာအား လောင်းလှူခဲ့ပါသည်”

“ရှင်သာရိပုတ္တရာအား လှူဒါန်းအပ်သောဒါနသည် ချက်ချင်းပင် အကျိုးပေးပေသည်” ဟု မိန့်တော်မူပြီး

“အသင် အဘယ်သို့ လုပ်စေချင်သနည်း”

“တထောင်မျှ လောက်သော လှည်းတို့ကိုစေလွှတ်ပြီး ရွှေအားလုံးကို ဆောင်ယူပါဘုရား”

ဟု လျှောက်တင်၏။ မင်းကြီးသည် လှည်းတို့ကိုစေလွှတ်၏။ မင်းချင်းယောက်ျားတို့က ဘုရင်မင်းမြတ်သိမ်းဆည်းသည့်ပစ္စည်းတို့ပေတည်းဟု ပြောဆိုကိုင်ယူသည်ရှိသော် ကိုင်မိတိုင်း ကိုင်မိတိုင်းသည် မြေကြီးတို့သာဖြစ်ကုန်၏။ မင်းချင်းယောက်ျားတို့သည် ပြန်သွား၍ မင်းကြီးအား အကြောင်းစုံ လျှောက်ထားလျှင် အသင်တို့ အဘယ်သို့ပြောဆို၍ယူသနည်းဟု မေးလျှင် ရှင်ဘုရင်သိမ်းယူသောပစ္စည်းဟူ၍ ပြောဆိုယူငင်ပါသည်ဟု လျှောက်တင်လျှင် သင်တို့ ဤသို့ပြောဆိုယူငင်၍ အဘယ်မှာ ရမည်နည်း- ပြန်၍သွားကြ ပုဏ္ဏ၏ရွှေတို့ကို သယ်ယူကြဟု ပြောဆိုပြီး သယ်

ကြဟု ယူရန်စေလွှတ်လိုက်၏။ မင်းချင်းတို့လည်း ပုဏ္ဏ၏ပစ္စည်းများ ပုဏ္ဏ၏ရွှေများဟု ပြောဆိုယူဆောင်ကြရာ ယူတိုင်းယူတိုင်း ရွှေစင်အတိသဘာဖြစ်၏။ ရွှေအားလုံးကို သယ်ဆောင်၍ မင်းယင်ပြင်၌ စုပုံကြရာ အတောင်ရှစ်ဆယ်မျှလောက် မြင့်မောက်သော ရွှေပုံကြီးဖြစ်လေ၏။

သဌေးအဖြစ် ချီးမြှောက်ခြင်း

ပြည့်ရှင်မင်းသည် ပြည်သူပြည်သားများကို စည်းဝေးစေ၍ ဤမျှများပြားသောရွှေတို့သည် ငါတို့၏ တိုင်းပြည်တွင် မည်သို့ ထံ၌ ရှိသနည်းဟုမေး၏။ မရှိပါဟု တညီတညွတ်ထဲ ဆိုကြ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် ပုဏ္ဏကို အဘယ်သို့ ချီးမြှောက် သင့် သနည်း ဟု မေးတော်မူလျှင် ဤတိုင်းပြည်၌သဌေးကြီးဘွဲ့ကို ပေးအပ်သင့်ပါသည်ဟုလျှောက်ကြားကြကုန်၏။ ပြည့်ရှင်မင်းသည် “ဗဟုဓန” သဌေးဘွဲ့အမည်နှင့်တကွ သဌေးကြီးတို့၏ အဆောင်အယောင် ဖြစ်သော ထီးကိုပေးသနားတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏက ကျွန်ုပ်တို့သည် သူတပါးမြေ၌ ခိုကိုး၍ နေကြရပါသည်။ အိမ်နေရာ အရပ်ကို ပိုင်းခြားသတ်မှတ်ပေးပါဟုလျှောက်၏။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ရှေးသဌေး၏ အိမ်နေရာသည် ချုံနွယ်ဂိတ်ပေါင်းဖြင့် တောအတိ ဖြစ်၍နေ၏။ ထိုသစ်ပင်ချုံနွယ်တို့ကိုရှင်း၍ အိမ်ဆောက်လော့ဟု သတ်မှတ်ပေးလိုက်၏။ ဗဟုဓနသဌေးသည် သစ်ပင်ချုံနွယ်တို့ကိုရှင်းလင်း၍ နှစ်ရက်သုံးရက် ကြာလျှင် အိမ်ဆောက်ရန် မြေကိုတူးဆွရာ မြေအပြင်အားလုံးသည် ရွှေအိုးကြီးများ တလုံးနှင့်တလုံးထိလျက် ခြံမြေတခုလုံးအပြည့်မျှ မြေအောက်မှတွေ့ရှိရလေ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်အား ရွှေအိုးများသိမ်းယူရန်လျှောက်၏။

အသင်၏ကောင်းမှုကြောင့် ရသည်ကို အသင်ပင်ယူလေလော့ဟု များစွာသောရွှေအိုးများကိုလည်း ရ၏။

အိမ်ဆောက်ပြီးသော် အိမ်တံက် မင်္ဂလာနှင့် ထီးဆောင်း မင်္ဂလာကို တပြိုင်နက်ပြုလုပ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော် အရှင်မြတ်တို့အားပင့်၍ အလှူကြီးကိုပေး၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အလှူ၏ ကောင်းမှု အနုမောဒနာကို ပြုတော်မူလျက် တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူသည့် အဆုံး၌ သဌေးလင်မယားနှင့် သမီး ဥတ္တရာပါ သောတာပန် ဖြစ်ကြလေ၏။

သမီးဥတ္တရာ၏ လက်ထပ်ပွဲ

နောင်အခါတွင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌နေသော သဌေးကြီးသည် မိမိ၏သားအတွက် ပုဏ္ဏသဌေး၏သမီး ဥတ္တရာကို လာရောက် စေ့စပ်၏။ ပုဏ္ဏသဌေးက မပေးနိုင်ဟု ပြောဆို၏။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ် သဌေးက ဤသို့ မပြုပါနှင့်၊ အသင်သည် ငါ့ထံ၌ အလုပ်လုပ်ရင်း ငါ့လယ်ကိုအမှီပြု၍ သင်ဤစည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရပါသည်။ ငါ့သားအား အသင်၏ သမီးကို ပေးပါလော့ဟု ဆိုပြန်၏။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏသဌေးက အသင်၏သားသည် အခြားတပါးတို့ ကိုးကွယ်သူတည်း။ ငါ၏သမီးသည် ရတနာသုံးပါးနှင့် တရံတဆစ်မျှ ကင်းကွာ၍မနေနိုင်၊ ထို့ကြောင့် ငါ့သမီးကိုမပေးနိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ များစွာသော သဌေးအပေါင်းတို့က ပုဏ္ဏသဌေးကို ဝိုင်းဝန်း တောင်းပန်ကြသဖြင့် ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌ သမီးဥတ္တရာကို ဆောင်နှင်း ဝေးအပ်လိုက်၏။

ရတနာသုံးပါး ကင်းကွာငြား၍

သမီးဥတ္တရာသည် လင်ယောက်ျား၏အိမ်သို့ လိုက်ပါသွားရ
ချိန်မှစ၍ ရဟန်းတော်တို့ကိုလည်း မဖူးတွေ့ရ၊ အလှူအတန်းကို
လည်း မလှူတန်းရ၊ တရားတော်ကိုလည်း နာရန် အခါမသင့်
အခွင့်မသဘဲ ရှိနေရ၏။ ဤသို့ဖြင့် နှစ်လခွဲလွန်သော်-

ထိုနေ့တွင် မိမိအနီး၌ရှိသော အလုပ်အကျွေးမိန်းမကို ယခု
အခါ ဝါတွင်း သုံးလပြည့်ရန် ရက်ပေါင်း မည်မျှ ကျန်သေး
သနည်းဟုမေး၏။ တဆယ့်ငါးရက်မျှလောက် ကြွင်းကျန်ပါသေး
သည်ဟုပြောဆိုလျှင် ဥတ္တရာကကျွန်တော်မကို အဘယ်ကြောင့်
လှောင်ချိုတွင်း သွင်းထားပါသနည်း၊ ကျွန်တော်မအား တံဆိပ်
အမှတ်ရိုက်ခတ်၍ သူကပါးထံကျန်အဖြစ်ပေးပို့ခြင်းက မြင့်မြတ်
ပါသေး၏၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတို့ထံ ပေးခြင်းငှာ မသင့်ပါ ဤအိမ်သို့
ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ ရဟန်းတော် တို့အား ဖူးမျှော် ခြင်းနှင့်
ကောင်းမှုကုသိုလ်တခုမျှ မပြုရပါဟု ဖခင်သဌေးကြီးထံ သတင်း
စကား ပြောကြားစေလွှတ်၏။

သီရိမာ ပြည့်တန်ဆာမ

ထိုအခါ ဖခင်သဌေးကြီးသည် ငါ၏သမီးကား ဆင်းရဲလေစွ
ဟု နှလုံးမသက်မသာဖြစ်ပြီး-

“ချစ်သမီး။ ။ ဤမြို့၌သီရိမာအမည်ရှိသော ပြည့်တန်ဆာ
မသည် ရှိ၏။ တနေ့လျှင် အသပြာတထောင် အဖိုးအခ ယူ၏။
ယခု ပေးပို့လိုက်သော အသပြာတို့ဖြင့် သီရိမာကို ငှားပြီး
ချစ်သမီး၏ ခင်ပွန်းကိုပေး၍ မိမိသည် ကောင်းမှုတို့ကို ပြုပါ
လေလော့ဟု အသပြာ တသောင်း ငါးထောင် တို့ကို ပေးပို့
လိုက်၏။

ဥတ္တရာသည် သီရိမာကိုခေါ်စေပြီး ဤတဆယ် ငါးရက်မျှ ငါ၏ခင်ပွန်း သဌေးသားကို ပြုစုလုပ်ကျွေးပါဟု တသောင်း ငါးထောင်သော အသပြာကိုပေး၍ ငှားရမ်း၏။ သီရိမာက သဘောတူသဖြင့် သဌေးသားထံ သီရိမာကို ခေါ်သွားပြီး အပ်၏။ သဌေးသားသည် အလွန်အဆင်းလှသောသီရိမာကိုမြင်လျှင် သဘောကျ၏။ ဥတ္တရာက “အရှင်သား ဤတဆယ် ငါးရက်မျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်ုပ်၏အဖော်မဖြစ်သော သီရိမာသည် အရှင်သားကို ပြုစုလုပ်ကျွေး ပါလိမ့်မည်၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤတဆယ် ငါးရက်ပတ်လုံး အလှူဝတ္ထုကို ပြုစုပေးလှူလိုပါသည်၊ တရားတော်ကို နာကြားလိုပါသည်ဟု ပြော၏။ သဌေးသားလည်း လှပသောသီရိမာကိုရ၍ သဘောတူလိုက်၏။

သီရိမာ၏လောဘ

ဥတ္တရာသည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့ကို ပင့်၍ တဆယ် ငါးရက်ပတ်လုံး လုပ်ကျွေး၏။ သီတင်းကျွတ် လပြည့် နေ့ထိ တဆယ် ငါးရက်ပတ်လုံး နာယူရပေအံ့ဟု ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာလျက် စားဖို့ခွဲချက်ပြုတ်ရေးတို့ကို ကိုယ်တိုင်ပင် စီရင် ချက်ပြုတ်လျက်နေ၏။

ဥတ္တရာ၏ လင် ယောက်ျား သည် နက်ဖြန် သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ အမိုက်မ ဥတ္တရာသည် မည်သို့ သွားလာ လုပ်ကိုင်နေသနည်းဟု ပြုတင်းပေါက်မှစားဖို့အိမ်သို့ ကြည့်လေ လျှင် ချွေးအလိမ်းလိမ်း၊ ပြာမီးသွေးတို့ဖြင့် ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင် စီရင်၍ နေသော သဌေးသမီးကိုမြင်လျှင် “ဪ-အံ့ဘယ်ရှိစွာ။ ဘာမျှအသိအလိမ္မာ မရှိသောဥတ္တရာသည် စည်းစိမ် ချမ်းသာကို

မခံစား၊ ဦးပြည်းရဟန်းတို့ကို အလုပ်အကျွေးပြုခြင်းမှာ နှစ်ခြိုက်ပြီး တပင်တပန်း သွားလာ လုပ်ကိုင် နေ၏”ဟု စိတ်ကူး မိပြီး ပြုံးရယ်လိုက်၏။

အနီး၌ရှိသော သီရိမာသည် သဌေးသား ဘာကိုမြင်၍ရယ်သနည်းဟု ပြုတင်းပေါက်မှ ကြည့်လေလျှင် ဥတ္တရာကို မြင်၍ ဤသဌေးသားသည် ဥတ္တရာနှင့် တိတ်တဆိတ် ပေါင်းဖော်ခြင်း ရှိလိမ့်မည်ဟု အထင်ရောက်ပြီး မိမိ၏ အငှားမယား ဘဝကိုပင် မေ့လျက်ငါသာလျှင် အိမ်ရှင်မဟု ဥတ္တရာအပေါ်မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်မိလေ၏။

ဥတ္တရာကို ဆီပူဖြင့် လောင်းချခြင်း

ဝန်တိုစိတ်ကို ဖိနှိပ်ခြင်းမပြုနိုင်ပဲ အိမ်ပေါ်မှဆင်း၍ စားဖို့ အိမ်သို့ဝင်ပြီး ကျွက်ကျွက်ဆူသော မုန့်ကြော်နေသည့် ထောပတ်ဆီကို ဟင်းချိုမှုတ်ဖြင့် ခပ်၍ ဥတ္တရာထံ ရှေးရှုသွား၏။

ဥတ္တရာသည် သီရိမာလာနေသည်ကို မြင်လျှင် ငါ့မိတ်ဆွေ သီရိမာသည် ငါ့အတွက် ကျေးဇူး ကြီးလှပေသည်၊ ငါသည် ဤ သီရိမာကြောင့် သာလျှင် တဆယ့်ငါးရက် လုံးလုံး အလှူပေးရခြင်း၊ တရားနာရခြင်းကို ရခဲ့ပေ၏။ သီရိမာ၏ ကျေးဇူးအတွက်စကြာဝဠာသည်အလွန်ကျဉ်း၏။ ဗြဟ္မာ့ပြည်သည်အလွန် နိမ့်ငယ်သေး၏။ ငါ့သူငယ်ချင်း သီရိမာ၏ ကျေးဇူးကား ပို၍များမြတ်၏ဟု ကျေးဇူးတရားကို စဉ်းစား၍ နေခိုက် အနီးသို့ရောက်လာသော သီရိမာ၏မျက်နှာထားနှင့် အပြုအမူကိုမြင်ရလေလျှင် ဆီပူဖြင့် လောင်းတော့မည်ကို ကြိုတင်ရိပ်မိသည့် အလျောက်...

“ငါသည် သီရိမာ အပေါ်၌ အမျက်ထွက်ခြင်းသည် အကယ်၍ ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ဤထောပတ် ဆိပ်သည် ငါ့ကို လောင်စေ သတည်း။ အကယ်၍ မရှိသည်ဖြစ်အံ့ ငါ့ကို မလောင်စေသတည်း။”

ဟု အဓိဋ္ဌာန်၏။ ချစ်ခင်လှစွာသောမေတ္တာတရားဖြင့်ဖြစ်ပွား ပျံ့နှံ့စိတ်ရှိနေသော ဥတ္တရာ၏ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ကျက်ကျက်ဆူသော ဆိပ်ကို လောင်းသောခဏ၌ အေးလှသော ရေကို သွန်လောင်း သကဲ့သို့ ဖြစ်ပေ၏။

ထိုအခါ သီရိမာက ဤထောပတ် ဆိပ်သည် အေးသွား၍ သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ဟင်းချိုမှုတ်ဖြင့် ဆိပ်ကိုတဖန်ယူလျက် လာသည့် အခါ ဥတ္တရာ၏ အခိုင်းအစေ့တို့ မြင်၍ သီရိမာကို အတင်းဆွဲလွှဲ ရိုက်ပုတ်ကြ၏။ ဥတ္တရာက တားမြစ်ပါသော်လည်း တားမြစ်၍မရသဖြင့် ဥတ္တရာသည် အလယ်၌ ရပ်လျက် အလုံးစုံသောအဖော်တို့ကိုတားမြစ်ပြီး အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ပြုသနည်း ဟုသီရိမာကိုပြောဆိုဆုံးမ၍ ထူမ၊ ပေးပြီး ရေနွေးဖြင့် ရေချိုး၍ အကြိမ်တရာချက်ပြီးသောဆီဖြင့် ဆုတ်နယ်လိမ်းကျံ၍ ပေး၏။

သီရိမာ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ခြင်း

ထိုခဏ၌ပင် သီရိမာသည်မိမိ၏ဘဝကိုသိ၍စဉ်းစားကြည့်၏။ ငါသည် ဥတ္တရာကိုမနာလိုစိတ်ဖြင့်ထောပတ်ဆိပ်ဖြင့်လောင်း၏။ သီရိမာသည် ငါ့ကို ဝိုင်းဝန်း ရိုက်နှက်ကြသော အခါ၌လည်း တားမြစ်၍ ငါ့အား တယုတယ ပြုစုပေး၏။ ငါသည်ဤဥတ္တရာကို ဝန်ချတောင်းပန်ကန်တော့ခြင်းမပြုပါက ငါ၏ ဦးခေါင်းသည် ခုနစ်စိတ် ကဲ့ရဲ့ ပေတော့မည် ဟု စဉ်းစား မိသည့် အလျောက်

ဥတ္တရာ၏ခြေရင်း၌ ဝပ်၍ အရှင်မ ကျွန်တော်မအား သည်းခံပါလော့ဟု ဆို၏။ ဥတ္တရာက....

“ငါတိုင် အဖေ ရှိသည်၊ ငါ့ အဖေက သည်းခံလျှင် ငါ သည်းခံ၏”

“အရှင်မ။ သင်၏အဖေဖြစ်သော ပုဏ္ဏသဌေးကို ကန်တော့ပါအံ့”

“ငါ့အဖေ ပုဏ္ဏ သဌေးသည် သံသရာ ဝဋ်ကို ဖြစ်စေတတ်သော အဖေမည်၏။ သံသရာဝဋ်ကို ပျက်စေတတ်သောအဖေက သည်းခံလေ့ရှိ၍ ငါသည်ည်းခံပါအံ့”

“အသင်၏ ဓဋ်ကင်းပြတ်ရာဖြစ်စေတတ်သော အဖေဟူသည် မည်သူနည်း”

“သစ္စာ လေးပါးကို သိသော ဘုရားရှင်သည်သာ ငါ့အား သံသရာဝဋ်မှ ကင်းပြတ်စေသော အဖေပင်တည်း”

“အရှင်မ။ ကျွန်တော်မသည် ထို ဘုရားသခင်နှင့် ရင်းနှီးမှု မရှိပါ”

“ငါသည် ဘုရားသခင်နှင့်အကျွမ်းဝင်အောင်ပြုပေးပါမည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် နက်ဖြန်ရဟန်းသံဃာတော်တို့နှင့် ဤအိမ်သို့ ကြွလာတော်မူမည်။ သင်သည် ရအပ်သမျှသောပူဇော်သက္ကာရကို ယူ၍ ထိုဘုရားသခင်ကို ကန်တော့လော့”ဟု ဆို၏။

ဥတ္တရာ၏ မှာကြားချက်အတိုင်း သိရှိမာသည် အိမ်သို့ပြန်၍ မိမိအခြံအရံဖြစ်သောငါးရာသောမိန်းမတို့ကိုခစခိုင်း၍အထူးထူး အပြားပြားသော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို စီရင်၍ နောက်တနေ့ နံနက်၌ ဥတ္တရာအိမ်သို့ လာ၏။

သီရိမာသည် လှူဘွယ်ဝတ္ထုတို့ကို ဘုရားသခင်နှင့် သံဃာတော်တို့သပိတ်သို့လောင်းလှူခြင်းငှာ မဝံ့သည်ဖြစ်၍ မိမိနေရာ၌ပင် နေ၏။ ဥတ္တရာသည် ဝတ္ထုတို့ကို ယူ၍ ကပ်လှူ ပေး၏။ ဆွမ်းစားပြီးသောအခါ၌ သီရိမာသည် အခြံအရံများနှင့် အတူ ဘုရားခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်လျက်နေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက “သီရိမာ။ ။ သင်၏ အပြစ်သည် အဘယ်နည်း”

“အရှင်ဘုရား။ ။ တပည့်တော်မသည် ယမန်နေ့က ဤသို့သော မကောင်းမှုကိုပြုမိပါ၏။ ထိုအခါ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းမ ဥတ္တရာသည် တပည့်တော်အား ရိုက်နှက်ကုန်သော ကျွန်မတို့ကို တား၍ တပည့်တော်မအား ကောင်းစွာယုယ ပြုစု ပါသည်။ တပည့်တော်မသည် သူငယ်ချင်းမ ဥတ္တရာကို တောင်းပန်သော အခါ သူငယ်ချင်းမ ဥတ္တရာက အရှင်ဘုရားတို့သည်းခံပါလျှင် သည်းခံမည်ဟု ဆိုပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

“ဥတ္တရာ။ ။ သီရိမာ လျှောက်ချက်အတိုင်း မှန်သလော”

“မှန်ပါသည်ဘုရား။ သီရိမာသည် တပည့်တော်မ၏ဦးခေါင်းထက်၌ ကျွက်ကျွက် ဆူသော ဆီပူထောပတ်ကို လောင်းချခဲ့ပါ၏”

“ထိုအခါ သင်၏စိတ်တွင် အဘယ်သို့ ဖြစ်သနည်း”

“တပည့်တော်မသည် သီရိမာ၏ ကြီးမားသော ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အောက်မေ့၍ တစုံတရာအမျက်ထွက်ခြင်းမရှိပဲ အဓိဌာန်ပြုခဲ့ပါ၏။ သီရိမာအပေါ် မေတ္တာဓာတ်ဖြင့် ပျံ့နှံ့စေခဲ့ပါ၏”

“ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ ဥတ္တရာ။ ဤသို့ မေတ္တာဓာတ်ပျံ့နှံ့စေ၍ အမျက်မထွက်ခြင်းဖြင့် အမျက်ထွက်သူကို အောင်အပ်၏။

ဆဲရေးသူကို မိမိကတဖန် ပြန်လှန်၍ မဆဲရေးခြင်းဖြင့်
အောင်အပ်၏။

ဝန်တိုသောသူကို မိမိဥစ္စာဖြင့်ပေးကမ်းခြင်းဖြင့် အောင်
အပ်၏။

မဟုတ်မမှန် ပြောတတ်သူကို မှန်သော စကားကို ပြော
ခြင်းဖြင့် အောင်အပ်၏”
ဟုမိန့်တော်မူပြီး-

(၂၂၃) အက္ကောဓေန ဇိနေကောခံ၊ အသာဓု သာဓုနာဇိနေ။
ဇိနေကဒရိယံ ဒါနေန၊ သစ္စေနာ လိကဝါဒိနံ။

(၂၂၃) အမျက်ထွက်သူကို အမျက် မထွက်ခြင်းဖြင့် အောင်ရာ၏။
မကောင်းသူကို ကောင်းစွာ ပြုခြင်းဖြင့် အောင်ရာ၏။ တွန့်တိုသူကို
ပေးကမ်းခြင်းဖြင့် အောင်ရာ၏။ မမှန်စကား ပြောကြားသူကို အမှန်
စကား ပြောကြားခြင်းဖြင့် အောင်ရာ၏။

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ သီရိမာသည် ငါးရာ ကုန်သော
မိန်းမတို့နှင့်တကွ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။

(ဓမ္မပဒ ကောဓဝဂ် သုံးခုမြောက် ဥတ္တရာ ဥပသိကာမ၏
ဝတ္ထု ပြီး၏)

၁၇။ ကောဓဝဂ်

၄။ နတ်ပြည် ရောက်နည်းများ

(ရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ အမေးဝတ္ထု)

မှန်သော စကားကိုပြော၊
အမျက်ဒေါသကို သိမ်းဆည်း။
တောင်းခံလာသူကို ပေးကမ်း။
နတ်ပြည်သို့ သွားရာလမ်း ဖြစ်၏။

(သစ္စံ ဘဏေန ကုဇ္ဈေယျံ) အစရှိသော ဒေသနာတော်ကို သာဝတ္ထိ ပြည်၌ အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန် မထေရ်မြတ် မေးလျှောက်အပ်သော ပြဿနာ အစုစုကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

မှန်သောစကားကို ဆိုရုံမျှနှင့် နတ်သမီးဖြစ်ရသူ တရံရောအခါ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် နတ်ပြည်သို့ ဒေသစာရီ ကြွတော်မူ၍ တန်ခိုး ကြီးသော နတ်သမီး၏ ဘုံဗိမာန် တံခါးဝ၌ ရပ်တော်မူ၏။ မိမိထံတော်သို့ လာရောက် ရှိခိုး၍ ရပ်လာသော နတ်သမီးကို ဤသို့မေးတော်မူ၏။
“နတ်သမီး။ ။သင်၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာသည် ကြီးမြတ်ပေ၏။ အဘယ်ကောင်းမှုကို ပြုခဲ့ဘူး၍ ဤနတ်၏ စည်းစိမ်ကို ရသနည်း”

“အရှင်ဘုရား။ တပည့်တော်မကို မေးတော် မမူပါနှင့်”
 (နတ်သမီးသည် မိမိပြုဘူးသောကုသိုလ်ကောင်းမှုမှာ နည်း
 ပါးလှသဖြင့် ရှက်လှ၍ ဤသို့လျှောက်ခြင်း ဖြစ်၏) ထိုအခါ
 အရှင်မောဂ္ဂလာန်က-

“အသင် နတ်သမီး လျှောက်လော့”

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်မသည် အလှူကိုလည်းမလှူဘူး
 ပါ။ သူတော်ကောင်းတရားကိုလည်းမနာကြားခဲ့ရပါ။ သက်သက်
 သော်ကား မှန်သောစကားကိုသာ ပြောကြား စောင့်ရှောက်
 ခဲ့ဘူးခြင်းကြောင့် ဤစည်းစိမ်ကို ရခဲ့ပါသည်ဘုရား”
 ဟု လျှောက်၏။

အမျက်ဒေါသကို ပယ်ရှားရုံမျှဖြင့်

ထို့နောက် အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် အခြားသော ဘုံဗိမာန်
 တံခါးသို့ကြွသွား ရပ်တော်မူပြီး ရောက်လာ ရှိခိုးနေသော နတ်
 သမီးအား....

“အို....နတ်သမီး အသင်၏ စည်းစိမ် ချမ်းသာသည် အလွန်
 ကြီးကျယ်ပါဘိ။ အဘယ်ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို စောင့်ရှောက် ပြု
 လုပ်ခဲ့ပါသနည်း”

ထိုနတ်သမီးသည် ရှက်လှသောကြောင့် ပြန်လည် လျှောက်
 ထားဝံ့ခြင်း မရှိသဖြင့် အရှင်မြတ်က လျှောက်သာ လျှောက်ပါ
 ဟု မိန့်တော်မူလေမှ....

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ တပည့်တော်မသည် ကဿပဘုရား
 ပွင့်တော်မူသော အချိန်၌ သူတပါး၏ ကျွန်မ ဖြစ်ခဲ့ဘူးပါ၏။

ထိုတပည့်တော်မ၏အရှင်သည် အလွန်လျှင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်၏။ နှုတ်ကြမ်းတမ်း၏။ နီးရာ သစ်သားဖြင့်၎င်း၊ ထင်းဖြင့်၎င်း ဦးခေါင်းကိုရိုက်ခွဲတတ်၏။ တပည့်တော်မသည် စဉ်းစားခဲ့ပါ၏။ ငါ၏အရှင်ကို ပြန်၍ အမျက်ထွက်ပါလျှင် ဤအရှင်သည် သေသည်အထိ ပါနိုင်သော သံပူဖြင့် ကပ်ခြင်းကို၎င်း၊ နှာခေါင်းအစရှိသည်တို့ကို ဖြတ်ခြင်းငှာ၎င်း အလိုရှိသမျှ ပြုခွင့်ရသောသူ ဖြစ်၏။ ထိုအရှင်အပေါ် အမျက်မထွက်လေနှင့်ဟု မိမိကိုယ်ကိုသာ ဆုံးမ၍ အမျက်ထွက်ခြင်း မရှိခဲ့ဘူးပါ။ ဤအမျက်မထွက်ခဲ့ဘူးသော ကောင်းမှုကြောင့် တပည့်တော်မသည် ဤနတ်၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရခဲ့ပါ၏ဟု လျှောက်၏။

ကြံတချောင်း အလှူ

အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် အခြားသောဘုံဗိမာန်သို့ကြွသွား၍ ထိုဗိမာန်မှနတ်သမီးကို ထိုနတ်၏ စည်းစိမ် ရသည့်အကြောင်း မေးလေလျှင် ရှက်လှ၍ အတန်တန်မေးမှ ရှေးအခါက တပည့်တော်မသည် ကြံခင်းကိုစောင့်ရှောက်ရသော သူဆင်းရဲမ ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ရဟန်းတော် တပါးအား စေတနာ သန့်သန့်ဖြင့် ကြံတချောင်းကို ပေးလှူခဲ့ဘူးပါသည်။ ထိုစေတနာ သန့်သော တချောင်းသောကြံကိုလှူဒါန်းမှုကြောင့်ဤစည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရရှိပါသည်ဟု လျှောက်ကြား၏။

တလုံး၊ တရွက်၊ တဆုပ် လှူမူဖြင့်

ဤသို့ဖြင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် နတ်သမီးတို့၏ ဗိမာန်အသီးသီးသို့ ကြွရောက် မေးမြန်းရာ နတ်သမီး တယောက်က တည်သီးတလုံး လှူခဲ့ဘူးသူ၊ သခွားသီး တလုံး လှူခဲ့ဘူးသူ၊

ဖက်သက်တရော်သီး လှူခဲ့ဘူးသူ၊ မုန်လာတဆုပ်ကို လှူခဲ့ဘူးသူ၊ တမာရွက်တဆုပ်ကို လှူခဲ့ဘူးသူ စသည်ဖြင့် ဤသို့အနည်းငယ်မျှသော အလှူဖြင့် ဤစည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရရှိကြောင်း နတ်သမီးအသီးသီးတို့က လျှောက်ထားကြ၏။

မြတ်စွာဘုရားထံ လျှောက်ထား မေးမြန်းခြင်း

ရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် တာဝတိံသာမှ ဆင်းသက် လာပြီး မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်၍ နတ်သမီးတို့၏စကား အလုံးစုံကို ပြန်လည်လျှောက်ကြားပြီး ဤမျှသောကုသိုလ်ကောင်းမှုကလေးတို့ဖြင့် နတ်ပြည်သို့ရောက်နိုင်ပါသလားဟု မေးမြန်း လျှောက်ထားလျှင် ဘုရားသခင်က...

“အသင်ချစ်သား။ ။ငါ့အား အဘယ်ကြောင့် မေးဘိသနည်း၊ အသင်ချစ်သားကိုယ်တိုင် စည်းစိမ် ခံစားနေရသော နတ်သမီးတို့က လျှောက်ကြား ပြောဆိုလိုက်ပြီ မဟုတ်လော”

ဟု မိန့်တော်မူလိုက်၏။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်က ဝန်ခံလေသော အခါ ဘုရားသခင်သည် ဤဂါထာကို ဟောကြားတော်မူလေသည်။

(၂၂၄) သစ္စာဘဏေန ကုဇ္ဈေယျ၊ ဒဇ္ဇာ အပ္ပမ္ဘိယာစိတော။
ဧတေဟိ တိဟိဌာနေဟိ၊ ဂစ္ဆေဒေဝါန သန္တိကေ။

(၂၂၄) မှန်ကန်သောစကားကို ပြောဆိုရာ၏။ အမျက်မထွက်ရာ၊ တောင်းခံလာသည်ရှိသော် အနည်းငယ်မျှလည်း ပေးလှူရ၏။ စေတနာသုံးတန် ညီညွတ်မှန်အောင် ရည်သန်ပေးလှူရာ၏။ ဤအကြောင်းသုံးပါးကြောင့် နတ်တို့အထံသို့ ရောက်ရပေ၏။

(ဓမ္မပဒ ကောဓဝဂ် လေးခုမြောက် အရှင် မောဂ္ဂလာန် မထေရ်၏ အမေးပုစ္ဆာ ဝတ္ထု ပြီး၏။)

၅။ လူအဖြစ်နှင့် ရဟန္တာဖြစ်သော

(ဘုရား၏ခမည်းတော်ဟောင်း ဝတ္ထု)

ကိုယ်ကို မညှင်းဆဲဘဲ၊

ကာယဒွါရဖြင့် စောင့်ရှောက် လုံခြုံသည်ဖြစ်၍

မဂ်ဖိုလ်သို့ ရောက်ကုန်သောသူမြတ်တို့သည်၊

မစိုးရိမ်ရဘဲ

သေခြင်းကင်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြ၏။

(အဟိံသကာယေမုနယော) စသော ဂါထာတော်ကို သာကေတမြို့ အနီး အဉ္စနတော၌ သီတင်း သုံးစဉ် ရဟန်းတို့ မေးလျှောက်အပ်သောပြဿနာကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ရဟန်းသံဃာအပေါင်းခြံရံလျက် သာကေတမြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံရန် ကြွရောက်တော်မူသော အခါ ပုဏ္ဏားအိုကြီးတယောက်သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို မြို့တံခါးအကြား၌ မြင်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ခြေကုန်၍....

“ငါ့သား။ ။သား ဆိုသည်မှာ အမေအို အဖေအိုတို့ကို စောင့်ရှောက် လုပ်ကျွေးအပ်သည် မဟုတ်ပါလော၊ ဤမျှကြာ

အောင် ငါတို့ကို အဘယ်ကြောင့် ရှောင်၍နေသနည်း။ ငါ ယခု သားကိုဇွော့ရပြီ၊ သင့်မိခင်ကိုလည်း မြင်စေခြင်းငှာ လာပါလေ လော့” ဟု မြတ်စွာဘုရားကို အိမ်သို့ပင့်သွား၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဏ္ဏား၏အိမ်သို့ လိုက်သွားပြီး ရဟန်း သံဃာတော်တို့နှင့်တကွ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားမသည် လာ၍ ဘုရားခြေရင်း၌ ဝပ်ပြီး....

“ချစ်သား။ ဤမျှလောက်ကြာအောင် အဘယ်သို့သွားနေ သနည်း။ အိုမင်းသော မိဘတို့ကို လုပ်ကျွေးပြုစုသင့်သည် မဟုတ် လော့” ဟု ပြော၍ သားသမီးတို့ကို ခေါ်ပြီး သင်တို့ အစ်ကိုကို ရှိခိုးကုန်လော့ဟု ဆို၍ ရှိခိုးစေ၏။

ထိုပုဏ္ဏားကြီးနှင့်ပုဏ္ဏားမတို့သည် အလွန် ဝမ်းမြောက်ကြ၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့ကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပြီး....

“အရှင်ဘုရား။ ဤအိမ်၌ပင် နေ့စဉ်မပြတ် ဆွမ်းကို ခံတော် မူပါလော့” ဟု လျှောက်၏။

“ဘုရားတို့မည်သည်ကားတခုသောအရပ်၌သာလျှင်ဆွမ်းကို အမြဲမခံကုန်” ဟု မိန့်တော် မူလေ၏။

“အရှင်ဘုရား။ ထိုသို့ဆိုလျှင် အရှင်မြတ်အား ဆွမ်းဖိတ်သည့် သူတို့အား တပည့်တော်ထံ စေလွှတ်ပါလော့” ဟု ပြောကြား ကြကုန်၏။

ထိုအခါမှစ၍ ဆွမ်းပင့်ရန်လာသူတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဏ္ဏားအား ပြောကြားကုန်လော့ဟု စေလွှတ်တော်မူ၏။ ထိုသူ တို့သည် ပုဏ္ဏားကြီးအထံသို့သွား၍ ဆွမ်းပင့်ဖိတ်ပါသည်ဟုပြော ကြား၏။ နောက်တနေ့ ရောက်လျှင် ပုဏ္ဏားကြီးသည်ဆွမ်းနှင့် ဆွမ်းဟင်းခွက်တို့ကိုယူ၍ ဆွမ်းဖိတ်ရာအရပ်သို့ သွား၍ ကပ်၏။

အခြား ပင့်ဖိတ်သူ မရှိလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဏ္ဏားကြီး အိမ်၌ ဆွမ်းစား၏။ ထိုနှစ်ယောက်သောပုဏ္ဏားကြီးနှင့် ပုဏ္ဏေးမ တို့သည် လှူဘွယ်ဝတ္ထုတို့ကို အခါခပ်သိမ်းလှူကြ၏။ တရားကို နာယူကြယင်းပင် အနာဂါမ်ဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။

အဘယ်ကြောင့် အဖေနှစ်ယောက် ပေါ်သနည်း

ရဟန်းတို့သည်တရားသဘင်၌စကားပြောဆိုယင်း ဤပုဏ္ဏားကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အဘကား သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီး၊ မယ်တော်ကား မဟာမာယာဟု သိပါလျက်နှင့် ပုဏ္ဏေးမနှင့် တကွ မြတ်စွာဘုရားကို ငါတို့သား ဟူ၍ ဆို၏။ ဘုရားသခင်သည် ဆိုတိုင်းပင် သည်းခံ၏။ မည်သို့သောအကြောင်းဖြစ်လေသည်မသိဟုပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားကြားတော်မူလျှင် “ရဟန်းတို့ ထိုပုဏ္ဏားမောင်နှံတို့သည် သူတို့၏သား ဖြစ်၍ သာလျှင် သားဟူ၍ ပြောဆိုကုန်၏”ဟု မိန့်တော်မူပြီး အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ရှေးကဖြစ်ရပ် အတိတ်ဇာတ်

“ချစ်သားရဟန်းတို့။ ဤပုဏ္ဏားကြီးသည်ဘဝငါးရာပတ်လုံး ငါ၏အဘဖြစ်ခဲ့၏။ ဘဝငါးရာပတ်လုံး ဘထွေးဖြစ်ခဲ့၏။ ဘကြီးဖြစ်ခဲ့၏။ ဤပုဏ္ဏေးမ သည်လည်း ဘဝငါးရာပတ်လုံး ငါ့အမိဖြစ်ခဲ့၏။ ဘဝငါးရာပတ်လုံး မိထွေး ဖြစ်ခဲ့၏။ ဘဝငါးရာပတ်လုံး မိကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤသို့ဘဝ တထောင်ငါးရာပတ်လုံး ပုဏ္ဏားကြီးသက်၌ ကြီးခဲ့ဘူး၏။ ဘဝတထောင်ငါးရာပတ်လုံး ပုဏ္ဏေးမ၏ နို့ရည် တိုက်ကျွေး၍ ကြီးခဲ့ဘူး၏။ ဤသို့ ဘဝ

သုံးထောင်ပတ်လုံး ထိုပုဏ္ဏားကြီးနှင့် ပုဏ္ဏေးမကြီးတို့၏ သား
ဖြစ်ခဲ့ရသည့်အကြောင်းကို ဟောကြားတော်မူပြီး အောက်ပါ
ဂါထာတို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ရှေးက တခါမှ မတွေ့ မမြင်ဘူးသော သူကို ခင်မင်စိတ်
စူးဝင်၏။ စိတ်သည်လည်း ရှင်ပျပျော်မြူး အထူးကြည်ညို၏။
ရှေးက တခါမှ မတွေ့ မမြင်ဘူးသော ထိုသို့ ချစ်ကျမ်း
ဝင်ခဲ့၏။

ရှေးဘဝကပင် အတူတကွ နေခဲ့ရဘူးသဖြင့်၎င်း၊ ယခု
ဘဝတွင် အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်သဖြင့်၎င်း၊ ဤအကြောင်း
နှစ်ပါးတို့ကြောင့် တွေ့လျှင် တွေ့ခြင်း ချစ်ခင်ခြင်း ဖြစ်၏။
ဥပမာအားဖြင့် ရေ၌ကြာတို့သည် အချိန်ရောက်၍ ပေါက်
ကြဘိကဲ့သို့တည်း-ဟူ၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

ပုဏ္ဏားကြီးနှင့် ပုဏ္ဏေးမတို့ လူဝတ်နှင့်ပင် ရဟန္တာဖြစ်၍
ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်ကြခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံးထိုအမျိုး၌
သာလျှင် အမှီပြု၍ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။ ပုဏ္ဏားကြီးနှင့် ပုဏ္ဏေးမ
နှစ်ဦးစလုံးသည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ ပရိနိဗ္ဗာန်
ပြုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားကြီးနှင့် ပုဏ္ဏေးမ တို့၏ ရုပ်အလောင်းကို
တခုတည်းသော အထွဋ်တပ်သော ပြာသင်း ထက်သို့ တင်၍
ယူဆောင်ကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ရဟန်းအပေါင်း
ခြံရံလျက် သုဿာန်သို့ ကြွတော်မူ၏။

လူအပေါင်းတို့သည် ဘုရားရှင်၏မယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့ ပင်တည်းဟု လိုက်ပါပို့ဆောင်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သင်္ချိုင်းအနီး ဇရပ် တခုသို့ ဝင်ရောက် သီတင်းသုံးတော် မူ၏။ လူတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်ကြည်ညို ရှိခိုးဦးချကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား....

“အရှင်ဘုရား၏ မိခင် ဖခင်တို့ ကွယ်လွန် ကြခြင်းကြောင့် တွေးတောစိုးရိမ်တော် မမူပါနှင့်” ဟု လျှောက်ကြား ကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားက သင်တို့ ဤသို့ မပြောကြနှင့်ဟု တားမြစ်တော် မမူပဲ ပရိသတ်၏ အလိုကိုကြည့်၍ ထိုခဏနှင့်လျော်သောတရား တော်တို့ကို ဟောကြားတော်မူသည်မှာ....

“ဒါယိကာတို့ ဤလူတို့၏ အသက်တန်းသည် တိုလွန်း လှသည်။ အနှစ်တရာအောက်သာ အသက်ရှည်သည် ဖြစ်၍ သေကြရ၏။ တစုံ တယောက်သည် အနှစ်တရာ ကျော်၍ အသက်ရှည်လျှင်လည်း ထိုသူသည် ဇရာနှိပ်စက်၍ သေရ တော့သည်သာတည်း”

ဤသို့ ဇရာသုတ္တန်ကိုဟောတော်မူသည်၏အဆုံး၌ရှစ်သောင်း လေးထောင်ကုန်သော သတ္တဝါတို့အား အကျွတ်တရား ရကြ သည် ဖြစ်လေ၏။

ရဟန်းတော်သည် ပုဏ္ဏားကြီးနှင့်ပုဏ္ဏားမတို့ ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူ သည့်အဖြစ်ကို မသိကြသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားထံ ပုဏ္ဏားကြီးနှင့် ပုဏ္ဏားမတို့၏ လားသင့်ရာ တမလွန် ဘဝကို မေးလျှောက်ကြ ကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက....

“ရဟန်းတို့။ ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီးကြသောကျင့်ကြံအားထုတ်ရန်အကြောင်းမရှိကြသော

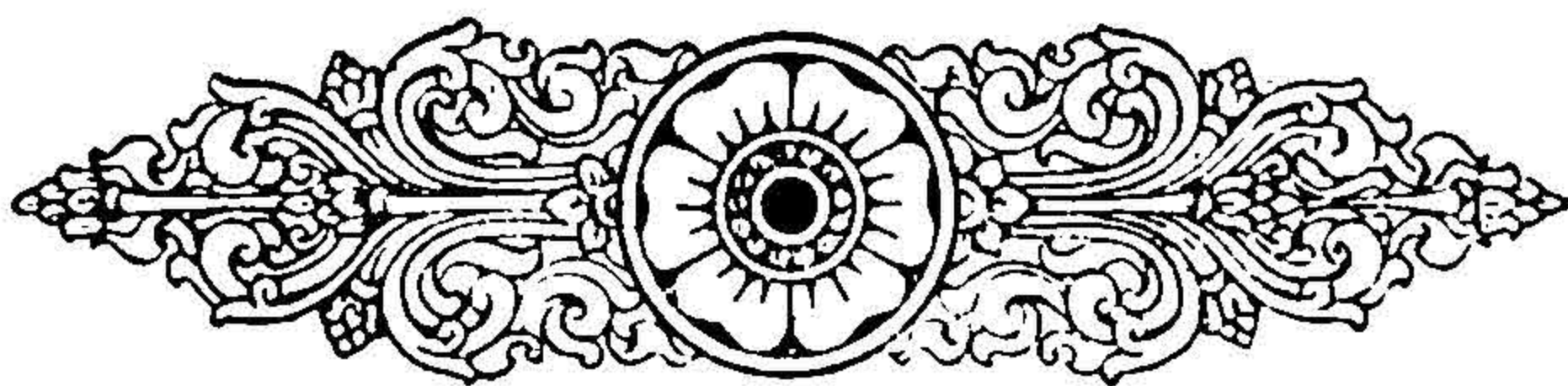
အသေကွမ္မနိ ဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား လားရာ ဘဝ တမလွန်
လောက မရှိတော့ပြီ။ သေခြင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန်သို့သာလျှင်
ရောက်ကုန်၏” ဟု မိန့်တော်မူပြီး....

(၂၂၅) အဟိံသကာယေ မုနယော၊ နိစ္စိကာ ယေန သံဝုတာ။
တေယန္တိ အစ္စုတံ ဌာနံ၊ ယတ္ထဂန္တာ န သောဝရ။

(၂၂၅) မဂ်ဖိုလ်ကိုရောက်ပြီးကုန်သော အသေကွမ္မနိဖြစ်ကုန်သော
ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကိုယ်တိုင်မညှင်းဆဲတတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ကာယဒွါရဖြင့်
အမြဲ စောင့်ရှောက် လုံခြုံကုန်သည်ဖြစ်၍ အကြင်နိဗ္ဗာန်အရပ်သို့ သွား
ကုန်၍ မစိုးရိမ်ရကုန်။ စုတေသဘော ရွှေ့လျော့ခြင်းမရှိသော နိဗ္ဗာန်
အရပ်သို့ ရောက်ကုန်၏။

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာ ကုန်သော သူတို့သည်
ဘောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။

(ဓမ္မပဒ ကောဓဝဂ် ငါးခုမြောက် ခမည်းတော် ပုဏ္ဏားကြီး
ဝတ္ထု ပြီး၏။)

၁၇။ ကောဇဝဂ်

၆။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ရာ ကျင့်သုံးဖြာ

(သဌေး ကျွန်မ မယ်ပုဏ္ဏ)

အမြဲမပြတ် နိုးကြားလို့ လရှိခြင်း။

သိက္ခာသုံးပါးကို နေ့ညဉ့်မပြတ် အားထုတ်ခြင်း။

နိဗ္ဗာန်သို့သာ ဦးညွှတ်ခြင်း။

ဤကား—

နိဗ္ဗာန်ရောက်ရာကျင့်သုံးဖြာတည်း။

(သဒါဇာဂရ မာနာနံ) အစခံသောဒေသနာတော်ကိုရာဇဂြိုဟ်
ပြည် ဂိဇ္ဈကုတ်တောင်၌သီတင်းသုံးနေစဉ် ပုဏ္ဏ အမည်ရှိကျွန်မကို
အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

◦ ဣဒြာဏ်ကား ဤသို့တည်း။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ သဌေး တဦးတွင် ပုဏ္ဏ အမည် ရှိသော
ကျွန်မသည်ရှိ၏။ ပုဏ္ဏဟူသောအမည်မှာ “ပြည့်ဝ” ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်
ရ၏။ ထိုပုဏ္ဏကို သဌေးသည် စပါးကို ထောင်းရန်၊ ဖွတ်ရန်
မျှားစွာပေးထား၏။ ကျွန်မသည် ညဉ့်ပင် ဆီမီးထွန်း၍ ထောင်းရ
ဖွတ်ရ၏။ ပင်ပန်းလွန်းလှသဖြင့် တကိုယ်လုံးချွေးရွှဲနေ၏။ အပန်း
ဖြေရန် ပြင်ပလေတိုက်သော နေရာ၌ ခဏထွက်နေ၏။

ထိုအခါ၌မလ္လာမင်း၏သားဖြစ်သောအရှင်ဒဗ္ဗသည်ဧည့်သည် ရဟန်းတို့၏ အိပ်ယာနေရာကို ခင်းရသော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပေ၏။ ထိုအရှင်ဒဗ္ဗသည် တရားနာ၍ မိမိအိပ်ယာနေရာသို့သွားကြသော ရဟန်းတို့အား လက်ညှိုးကိုမီးတိုင်ကဲ့သို့ညှိ၍ရှေ့မှမီးပြု၍သွား၏။

ပုဏ္ဏသည် ထိုအလင်းရောင်ဖြင့် ရဟန်းတော်တို့ကိုမြင်သဖြင့် စဉ်းစား ကြည့်၏။ ငါသည် ဆင်းရဲ လှသဖြင့် ညအခါ၌ပင် ကောင်းစွာ မအိပ်ရပဲ အလုပ် လုပ်ရပေ၏။ ဤ အရှင်တို့သည် အဘယ်ကြောင့် ကျိန်းစက်တော် မမူကြလေသနည်း။ ရဟန်း တံပါးပါး နာမကျန်း ဖြစ်၍လော။ မြေတို့ဘေးရန်ရှိ၍လောဟု ကြည့်ရှုယင်း စဉ်းစားနေ၏။

ပုဏ္ဏ၏မုန့်အလှူ

ပုဏ္ဏသည် မိုးမလင်းမီပင် ဆန်ကဲ့ကိုယူ၍ ရေဖြင့်ဆွတ်ပြီး လက်ဝါးပေါ်၌ပင် မုန့်ကိုအပြားပြု၍ မီးဖို၌ဖုတ်ပြီး ရင်ခွင်၌ ထည့်၍ ရေဆိပ်သို့အသွားတွင် စားမည်ဟုကြံပြီး ရေအိုးကိုယူ၍ ရေဆိပ်သို့သွား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းခံရန်ထိုခရီးဖြင့်ပင် ကြွတော်မူ၏။ ပုဏ္ဏသည်မြတ်စွာဘုရားကိုတွေ့မြင်လျှင် စဉ်းစား ၏။ အခြားနေ၌ မြတ်စွာဘုရားကို တွေ့မြင်သော်လည်း ငါ၌ လှူဘွယ်ဝတ္ထု မရှိ၍ မလှူခဲရ။ လှူစရာရှိသည့် အခါ၌လည်း မြတ်စွာဘုရားကိုမတွေ့ရ။ ယခုမူ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရပြီ။ လှူဘွယ် ဝတ္ထုလည်းရှိနေပြီ။ ဤဆန်ကဲ့မုန့်သည် ကြမ်းတမ်း သည်ဟု မယူဆဘဲအလှူခံလျှင် ငါပေးလှူမည်ဟု ကြံစည်ပြီး ရေအိုးကိုတနေရာ၌ချထား၍ မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုးဦးချပြီးသော် တပည့်တော်မအားသနားသဖြင့် ချီးမြှောက်ခြင်းဖြင့် ဤမုန့်

အလှူခံတော်မူပါဟု လျှောက်ကြား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်ကို ကြည့်ရှုတော်မူ၏။ ထိုအခါအာနန္ဒာ မထေရ်သည်နတ်မင်းကြီးလေးဦး လှူအပ်သော သပိတ်တော် မြတ်ကိုဆက်ကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သပိတ်ကို လှယ်၍ မုန့်ကိုခံယူတော်မူ၏။ ပုဏ္ဏသည် မုန့်ကို သပိတ်တော်၌ ထည့်၍ လှူပြီးလျှင် ငါးပါးသော တည်ရာရှိသော ရှိခိုးခြင်းဖြင့် ရှိခိုး ဦးချပြီး-

“အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားတို့သိမြင်အပ်သော တရားတော် ကို တပည့်တော်မသည် ပြည့်စုံစွာသိမြင်ရပါစေသတည်း”

ဟူ၍ ဆုတောင်း၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆုတောင်းတိုင်း ပြည့်စေသတည်းဟု ဆုပေးတော်မူ၏။

ပုဏ္ဏသည် ဤသို့စဉ်းစား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့အား ချီးမြှင့်လိုသောကြောင့်သာငါ၏မုန့်ကြမ်းကိုအလှူခံခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်ဘုဦးပေးမည်ကားမဟုတ်၊ ရှေ့သို့ကြွသွားပြီး ကျီးငှက် များကို၎င်း၊ ခွေးကို၎င်း စွန့်ကြဲ၍ ဘုရင်၏ နန်းတော်သို့၎င်း၊ မင်းသားတို့၏ အိမ်သို့၎င်း၊ ကြွရောက်ပြီး ဆွမ်းဘုဦးပေးလိမ့် မည်သာဟု စဉ်းစား၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဏ္ဏ၏စိတ်အကြံကို သိမြင်တော်မူသော ကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာကို ကြည့်တော်မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာသည် သင်္ကန်းတော်ကို ခင်း၍ပေး၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် မြို့ပြင်၌ သာလျှင် ပုဏ္ဏ၏မုန့်ကြမ်းဖြင့် ဆွမ်းဘုဦးပေးခြင်းကိုစွဲကိုပြုတော် မူ၏။ နတ်တို့သည် နတ်ဩဇာတို့ကို ထိုမုန့်၌ ထည့်ကြကုန်၏။ နေ့နံနက်ပုဏ္ဏသည်ကြည့်လျက်နေ၏။ ဆွမ်းစားပြီးလျှင်ရှင်အာနန္ဒာ

သည် ရေကိုဆက်ကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေး
ပြီးလျှင် ပုဏ္ဏကိုခေါ်တော်မူ၍-

“ဟယ်ပုဏ္ဏ။ ။သင်သည် ငါ့တပည့်ရဟန်းတို့ကို အဘယ်
ကြောင့် ရေရွတ်ဘိသနည်း”

“အရှင်ဘုရား။ ။မရေရွတ်မိပါ”

“ထိုသို့မရေရွတ်သည် မဟုတ်လျှင် ငါ့တပည့်တို့ကို ကြည့်၍
အဘယ်ကို ဆိုသနည်း”

“အရှင်ဘုရား။ ။တပည့်တော်သည် ဆင်းရဲခြင်းကြောင့်
အိပ်ချိန်မရ၊ ဤအရှင်တို့သည် အဘယ်ကြောင့်မအိပ်ကြသနည်း။
ဧကံပင် ရဟန်းတပါးပါး မချမ်းသာခြင်းမှလည်း ဖြစ်လိမ့်မည်၊
မြွေသတ္တဝါ၏ ဘေးရန်သည်လည်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထိုမျှလောက်
သာ တပည့်တော်မ ကြံစည်မိပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ပုဏ္ဏ၏စကားကို ကြားလျှင်-

“ပုဏ္ဏ။ ။သင်သည် ရှေးဦးစွာ ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခကြောင့်
မအိပ်ရသည်ဖြစ်၏။ ငါ၏တပည့်သားတို့သည် အမြဲတမ်းနိုးကြား
ခြင်းနှင့်ယှဉ်သော လုံ့လရှိသည်ဖြစ်၍ မအိပ်ဟု မိန့်တော်မူပြီး-

(၂၂၆) သဒါ ဇာဂရမာနာနံ၊ အဟောရတ္တာ နုသိက္ခာနံ။
နိဗ္ဗာနံ မဓိမုတ္တာနံ၊ အတ္တံဂစ္ဆန္တိ အာသဝါ။

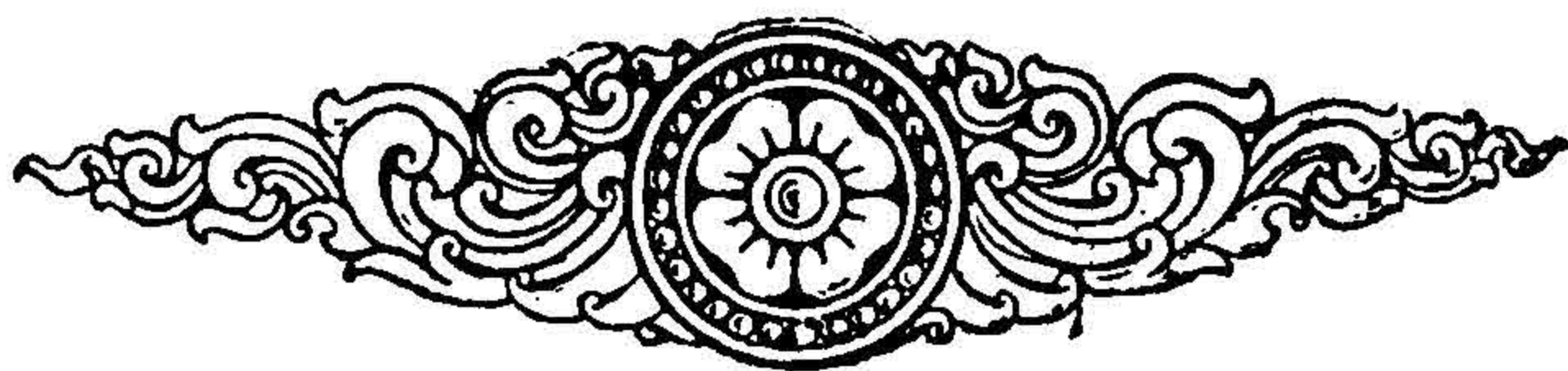
(၂၂၆) အမြဲတမ်း နိုးကြားထကြ လုံ့လရှိကုန်သော နေ့ည၌
ပတ်လုံး သိက္ခာသုံးပါးကို ကောင်းစွာကျင့်ကုန်သော နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်လို
သောစိတ်ဖြစ်ခြင်းရှိကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား အာသဝေ ဝါတရား တို့သည်
ချုပ်ငြိမ်းကုန်ဆုံးခြင်းသို့ ရောက်၏။

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ကျွန်မပုဏ္ဏသည် ရပ်မြဲတိုင်း သာ
လျှင် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၏။ ရောက်လာသော ပရိသတ်

အားလည်း အကျိုးရှိသော ဒေသနာသည်ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား
သခင်သည် ကျောင်းတော်သို့ ကြွတော်မူ၏။

တရားသဘင်စည်းဝေးခွင်၌ရဟန်းတို့က မြတ်စွာဘုရားသည်
ကျန်မပြည့်ဝ မယ်ပုဏ္ဏ၏ မီးကျိုး၌ဖုတ်အပ်သော ဆန်ကဲ့မုန့်ဖြင့်
ဆွမ်းကိစ္စပြု၍ ကျောင်းသို့ကြွတော်မူ၏ဟု ပြောကြားကြသည်ကို
မြတ်စွာဘုရားက ကြားတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခုအခါ
၌သာလျှင် ငါဘုရားသည် ဤပုဏ္ဏ ပေးသည့် ဆန်ကဲ့မုန့်ကို
သုံးဆောင်ရဘူးသည်ဟု ကုဏာဠကသိန္ဓဝဇာတ်ကို ဟောတော်
မူ၏။

(ဓမ္မပဒ ကောဓဝဂ် ခြောက်ခုမြောက် ကျန်မပုဏ္ဏ ဝတ္ထု
ပြီး၏။)

၁၇။ ကောဇဝဂ်

၁၇။ ကဲ့ရဲ့လွတ်သူမရှိ

(အတုလျ ဥပါသိကာ ဝတ္ထု)

ပညာမျက်စိ မြင်မရှိသည့်
သူမိုက်တို့၏ ကဲ့ရဲ့ခြင်း
ချီးမွမ်းခြင်းသည် အဓိကမဟုတ်၊
ပညာရှိတို့၏ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်းသာလျှင်
ကဲ့ရဲ့ထိုက် ချီးမွမ်းထိုက်သည် ဖြစ်ပေ၏။

(ပေါရာဏ မေတံ)အစခံသော ဒေသနာတော်ကို ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ အတုလျ ဥပါသကာကို အကြောင်း ပြု၍
ဟောကြားတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

သာဝတ္ထိပြည်၌နေသော အတုလျအမည်ရှိသော ဥပါသကာ
သည် ငါးရာသောအခြံအရံရှိ၏။ တနေ့တွင် နောက်ပါဥပါသကာ
တို့ကိုခေါ်၍ ကျောင်းတော်သို့သွားပြီး အရှင်ရေဝတမထေရ်ထံ
တရားတော်ကို နာကြားရန် သွား၏။ ထိုအရှင် ရေဝတသည်
ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ဆိပ်ငြိမ်ရာတောအရပ်၌ တပါးတည်း နေလေ့ရှိ
သဖြင့် အတုလျဥပါသကာကို တစုံတရာ တရားစကားဟောကြား

ခြင်း မရှိပေ။ ထိုအခါ အမျက်ထွက်၍ အရှင်သာရိပုတ္တရာထံ အခြံအရံတို့နှင့် အတူသွား၍ တပည့်တော်တို့သည် အရှင်ရေဝတထံ တရားဟောကြားရန် လျှောက်ကြား ပါသော်လည်း စကားတစုံတရာမျှမပြောကြား၍ အမျက်ထွက်ပြီး အရှင်ဘုရားထံ ရောက်လာကြပါသည်ဟု လျှောက်ကြား၏။ ထိုအခါ မထေရ်က ဥပသကာတို့ ထိုင်နေကြ ကုန်လော့ဟု မိန့် ကြား တော် မူ ပြီး အဘိဓမ္မာတရားတော်ကို ခွဲခြားစိတ်ဖြာ ဟောကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါ အတုလျ ဥပသကာက နက်နဲ သိမ်မွေ့ လှသည့် ဤအဘိဓမ္မာတရားတော်ကိုဟော၍ ငါတို့အား အဘယ်အကျိုး ရှိမည်နည်းဟု မိမိ၏ ပရိသတ်နှင့်တကွ အရှင်အာနန္ဒာထံ သွား ရောက်ကြပြန်၏။ တပည့်တော်တို့တရားနာလို၍ အရှင်ရေဝတထံ သွားရောက်ပါ၏။ ထိုအရှင်ရေဝတသည် အလ္လှာပ သလ္လှာပ စကားကိုပင် မပြော၍ အမျက်ထွက်ပြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာထံ သွားရောက်၍ တရားဟောကြားတော်မူပါရန် လျှောက်ထား ပါသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် အဘိဓမ္မာတရား ကိုသာများစွာဟောကြားတော်မူအပ်သည်ဖြစ်၍ တပည့်တော်တို့ မကျေနပ်၍ အရှင်ဘုရားထံ တရားစကား ဟော ကြား တော် မူပါဟု လျှောက်ထားပြန်သဖြင့် အရှင်အာနန္ဒာသည် ထင်ရှား သိလွယ်အနက်အဓိပ္ပါယ်နှင့်တကွသောတရားကိုဟောကြားတော် မူ၏။ ထိုဥပသကာတို့သည် တဖန် အရှင်အာနန္ဒာအား အမျက် ထွက်ကြပြန်၍ မြတ်စွာဘုရား ထံတော်မှောက်သို့ သွားရောက် ရှိခိုးပြီး သင့်လျော်သော အရပ်၌ ထိုင်နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက မေးမြန်းတော် မူသဖြင့် အရှင်ရေဝတထံ

တရားနာသွားရာမှအစ အရှင်အာနန္ဒာ တရားဟောသည်အထိ
မထေရ်အရှင်တို့ကို အပြစ်ချဲ့၍ လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရား
သည် ထိုဒါယကာ၏လျှောက်ထားသောစကားကိုကြားသိတော်
မူ၍-

“ဒါယကာ အတုလျှ။ ။ ဤကဲ့သို့ရဲရင့်သော အလေ့အထ
သည် ရှေးဟောင်းအစဉ်အလာသာလျှင် ဖြစ်၏။

ဆိတ်ဆိတ်နေသူကို၎င်း၊ စကားများသူကို၎င်း၊ စကားနည်း
သူကို၎င်း ကဲ့ရဲ့ကုန်သည်သာ လျှင်တည်း။

စင်စစ်အားဖြင့် ကဲ့ရဲ့အပ်သောသူသည်၎င်း၊ စင်စစ် ချီးမွမ်း
အပ်သောသူသည်၎င်း မရှိ။

အုပ်စိုးသောမင်းတို့ကိုပင် အချို့သောသူတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကြ
ကုန်၏။ အချို့သောသူတို့သည် ချီးမွမ်းကြကုန်၏။ မြေကြီးကို၎င်း၊
နေနှင့်လတို့ကို၎င်း အချို့က ချီးမွမ်းကြ။ အချို့က ကဲ့ရဲ့ကြ၏။

ပရိသတ်လေးပါးအလယ်၌နေတော်မူ၍ တရားကိုဟောသော
ဘုရားကိုသော်မှလည်း အချို့က ကဲ့ရဲ့ကြ၏။ အချို့က ချီးမွမ်း
ကြ၏။

ထိုစကား မှန်၏။

အန္တဗာလ စသိမိုက်မဲသူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ခြင်း သည်၎င်း၊ ချီးမွမ်း
ခြင်းသည်၎င်း၊ ပမာဏမဟုတ်။ ပညာရှိသော ထက်မြက်လျှင်မြန်
ဥာဏ်ရှိသော သူသည်သာလျှင် ကဲ့ရဲ့သည် အစစ် ဖြစ်၏။
ချီးမွမ်းသည်လည်း ချီးမွမ်းခြင်းအစစ် ဖြစ်၏။

ဤသို့မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

(၂၂၇) ပေါရာဏမေတံ အတုလ၊ နေတံအဇ္ဇတနာမိဝ။
နိန္ဒန္တိ တုဏှိမာသိနံ၊ နိန္ဒန္တိ မဟုဘာဏိနံ။
မိတဘာဏိဗ္ဗိ နိန္ဒန္တိ၊ နတ္ထိ လောကေအနိန္ဒိတော။

(၂၂၈) န စာဟု နစ ဘဝိဿတိ၊ န စေတရဟိ ပိဇ္ဇတိ။
ကေန္တံ နိန္ဒိတောပေါသော၊ ကေန္တံ ဝါ
ပသံသိတော။

(၂၂၉) ယံ စေ ဝိညူ ပသံသန္တိ၊ အနုဝိစ္စ သုဝေသုဝေ။
အန္တိဒ္ဓုတ္တိံ မေဓာဝိ၊ ဝိညာသီလ သမာဟိတံ။

(၂၃၀) နိက္ခိဇဗ္ဗောန ဒဿေဝ၊ ကောတံ နိန္ဒိတုမရဟတိ။
ဒေဝါမိ နံ ပသံသန္တိ၊ ဗြဟ္မနာမိ ပသံတိတော။

(၂၂၇) အတုလျ။ ဤကဲ့ရဲ့ခြင်းသည် ယခုမှသာ မဟုတ်၊
ရှေးရှေး၌ပင်ဖြစ်ခဲ့၏။ ဆိတ်ဆိတ်နေသူကိုလည်း ကဲ့ရဲ့၏။ စကားများသူ
ကိုလည်း ကဲ့ရဲ့၏။ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် ပြောလေ့ရှိသူကိုလည်း ကဲ့ရဲ့၏။
အကဲ့ရဲ့လွတ်သောသူသည် လောက၌မရှိ။

(၂၂၈) လုံးဝ ကဲ့ရဲ့အပ်သော၊ လုံးဝ ချီးမွမ်း အပ်သော
ယောက်ျားသည်။ ရှေး၌လည်းမရှိ၊ ယခုလည်းမရှိ၊ နောင်လည်း ရှိလိမ့်
မည် မဟုတ်။

(၂၂၉) အစဉ်မပြတ်ကျင့်အပ်သော အကျင့်ရှိသော၊ လိမ်မာ
သော သီလ သမာဓိ ပညာနှင့် ဖြည့်စုံသောသူအား ပညာရှိ တို့သည်
စိစစ်၍ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ချီးမွမ်းကုန်၏။

(၂၃၀) ထိုဇမ္ဗူရစ် ရွှေစင် တန်ဆာ ကဲ့သို့သော သူအား
အဘယ်သူသည် ကဲ့ရဲ့ခြင်းငှာ ထိုက်ပါအံ့နည်း၊ ထိုသူအား နတ်တို့သည်
လည်း ချီးမွမ်းကုန်၏။ ဗြဟ္မာမင်းသည်လည်း ချီးမွမ်းအပ်၏။

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ဥပါသိကာ ငါးရာ တို့သည်
သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏။

(ဓမ္မပဒ ကောဓဝဂ် ခုနစ်ခုမြောက် အတုလျဉ်းပသကာ ဝတ္ထု
ပြီး၏။)

𑖀

𑖂

𑖂

၁၇။ ကောဓဝဂ်

၈။ ဒုစရိုက် ဆယ်ပါး ပယ်ရှောင်ခြင်း

(ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့ ဝတ္ထု)

ကာယ ဒုစရိုက်သုံးပါး

ဝဇီဒုစရိုက်လေးပါး

မနောဒုစရိုက်သုံးပါး တို့ကို ရှောင်ကြဉ်၍

ကုသိုလ်ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်ရာ၏။

ပညာရှိတို့သည် ကိုယ်နှုတ်နှလုံး သုံးပါးလုံးကို

စောင့်စည်းသူများ ဖြစ်ကြ၏။

(ကာယပုကောပံ)အစခံသော သုတ္တန် 'ဒေသနာ တော်ကို
ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟော
ကြားတော်မူ၏။

◦ ဣဒြေကြောင်းကား ဤသို့တည်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်
မူစဉ် ခြောက်ဦးတစု ပူးတွဲနေလေ့ရှိသော ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည်
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တောင်ဝှေးတို့ကို ကိုင်ဆောင်ပြီး သစ်သား
ခြေနင်းစီး၍ ကျောက်ပြားလမ်းပေါ်၌ တဒေါက်ဒေါက်အသံ
ဖြင့် ဆူညံသည်ကို ကြားတော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာကို မေးတော်
မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာက ခြေတပ်၍ သစ်သားဘိနပ်ဖြင့်
စီးကြသော ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့ အကြောင်းကိုလျှောက်ထားတော်
မူလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် တရားကို ဟောကြားတော်မူလို
သောကြောင့်....

- (၂၃၁) ကာယဗ္ဗကောပံရက္ခေယျ၊ ကာယေနသံဓုတောသိယံ။
ကာယဒုစ္စရိတံဟိတွာ၊ ကာယေနသုစရိတံ စရေ။
- (၂၃၂) ဝစီပကောပံရက္ခေယျ၊ ဝါစာယသံဓုတောသိယံ။
ဝစီဒုစ္စရိတံဟိတွာ၊ ဝါစာယသုစရိတံ စရေ။
- (၂၃၃) မနောပကောပံရက္ခေယျ၊ မနသသံဓုတောသိယံ။
မနောဒုစ္စရိတံဟိတွာ၊ မနသသုစရိတံ စရေ။
- (၂၃၄) ကာယေန သံဓုတာဓိရာ၊ အထောဝါစာရ သံဓုတာ။
မနသံ သံဓုတာဓိရာ၊ တေ ဝေသုပရိသံဓုတာ။

(၂၃၁) ကိုယ်၏ ပျက်စီးခြင်းဖြစ်သော ကာယ ဒုစရိုက်တရားကို
စောင့်ရှောက်ရာ၏။ ကာယဒွါရ၌ ဝင်ရောက်ဖြစ်ပွားသည်ကို တားမြစ်
ပိတ်ပင်သည် ဖြစ်ရာ၏။ ကိုယ်ဖြင့် မကောင်းသော အကျင့်ကို စွန့်၍
ကာယဒွါရဖြင့် ကောင်းသောအကျင့်ကို ကျင့်ရာ၏။

(၂၃၂) နှုတ်၌ပျက်စီးခြင်းဖြစ်သော ဝစီ ဒုစရိုက်တရား လေးပါး
တို့ကို စောင့်ရှောက်ရာ၏။

ဝဇီဝ္ဗါရဋ္ဌံ ပိတပင်တားမြစ်သည်ဖြစ်ရာ၏။ ဝဇီဒုစရိုက်ကိုစွန့်၍ ဝဇီ
ဗ္ဗါရဖြင့် ကောင်းသောအကျင့်ကို ကျင့်ရာ၏။

(၂၃၃) စိတ်၏ပျက်စီးခြင်းဖြစ်သော မနောဒုစရိုက် သုံးပါးတို့ကို
စောင့်ရှောက်ရာ၏။

မနောဗ္ဗါရဋ္ဌံ ပိတပင်တားမြစ်သည်ဖြစ်ရာ၏။

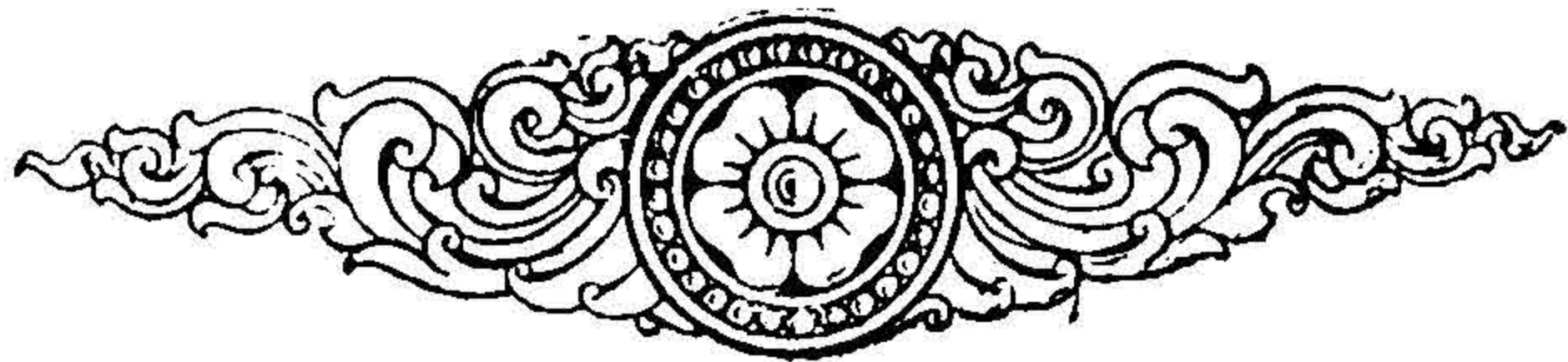
မနောဒုစရိုက်ကို စွန့်၍ မနောဗ္ဗါရဖြင့် ကောင်းသော အကြံကို
ကျင့်ရာ၏။

(၂၃၄) အကြင် ပညာရှိတို့သည် ကာယ ဗ္ဗါရဖြင့် စောင့်စည်း
ကုန်၏။ ဝဇီဗ္ဗါရဖြင့် စောင့်စည်းကုန်၏။ ပနောဗ္ဗါရဖြင့် စောင့်စည်း
ကုန်၏။ ထိုပညာရှိတို့သည် စင်စစ် ဤလောက၌ ကောင်းစွာ စောင့်
ရှောက်အပ်သည် မည်ကုန်သည်ဖြစ်၏။

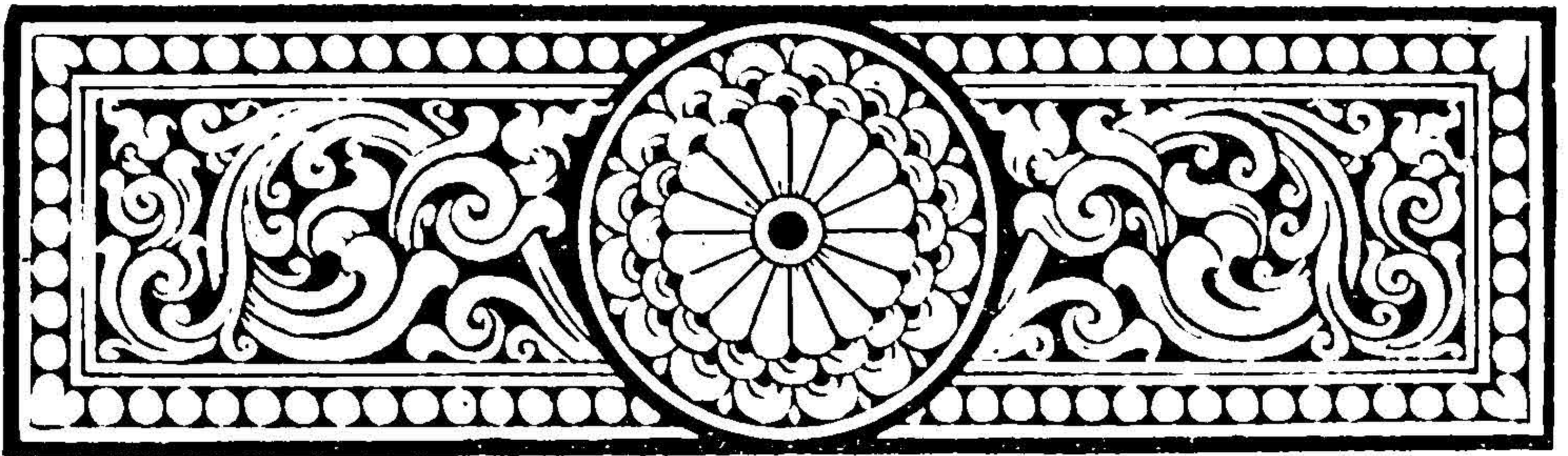
ဒေသနာတော်အဆုံး၌မျှားစွာကုန်သောသူတို့သည်သောတာ
ပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်ကုန်၏။

(ဓမ္မပဒ ကောဓဝဂ် ရှစ်ခုမြောက် ဆဗ္ဗဂုံတို့ ဝတ္ထု ပြီး၏။)

ကောဓဝဂ် ပြီး၏။

၁၈။ မလဝဂ် {အညစ်အကြေးတရားစုံ}

ဂါတာပေါင်း ၂၁။ ဝတ္ထုပေါင်း ၁၂ ပုဒ်။

မလဝဂ်တွင်

သံသရာ၌ ရိက္ခာဝတ္ထု။ အဆင့်အဆင့် သဒ္ဓါပွားသော ဇရပ်ဒကာ ပုဏ္ဏားဝတ္ထု။ သင်္ကန်းကိုကပ်ငြိ၍ သန်းဘဝရောက်သော ရဟန်းဝတ္ထု။ မစင်တွင်းကျ လာဠုဒါယိဝတ္ထု။ ဖောက်ပြားသော ဇနီးမယားကြောင့် ဘုရားထံမရောက်နိုင်ပဲ သောကပွားရသော ဥပါသကာ တယောက်ကို မြတ်စွာ ဘုရားက ရှေးက အတိတ်ဘဝကို ဟောကြားတော်မူသည့် ဝတ္ထု။

ဆေးကုသောရဟန်းဝတ္ထု။ သီလအတွက် အငြင်းအခုံများကြပုံ။ ဝါကြွားတတ်သည့် ရဟန်းငယ် ဝတ္ထုနှင့် ရှေးအတိတ်ဝတ္ထု။ တရားနာပရိသတ်အမျိုးမျိုးတို့ အကြောင်း။ မေဏ္ဍကသဌေး ရှေးအတိတ်ဝတ္ထု။ သူတပါးကို အပြစ်ရှာသူအကြောင်း။ မြတ်စွာဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီး ရောက်လာသော သုဘဒ္ဒိပရပိုဒ်အကြောင်း ဝတ္ထုတို့ကို ရှုပွားတော်မူကြပါကုန်။

၁၈။ မလဝဂ်

၁။ အကုသိုလ်ညစ် ထုတ်ပယ်ပစ်

(နှားသတ်ယောက်ျားဝတ္ထု)

အဘိုးအို။ ။

သေမင်းတမန်တို့သည် သင့်ထံပါးသို့ ရောက်နေပြီ။

သင့်အား သံသရာခိုကွာ

ကောင်းမှုအဖြာဖြာ မရှိခဲ့တကား။

(ပဏ္ဍုပလာသောဝ ဒါနိသိ)။ အစရှိသော ဒေသနာတော်ကို
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နှားသတ်ယောက်ျား၏ သားငယ်ကို
အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

သာဝတ္ထိပြည်ကြီး၌ နှားသတ်ယောက်ျား တယောက်သည်
နှားတို့ကိုသတ်၍ ငါးဆယ် ငါးနှစ် ပတ်လုံး သားမယားတို့နှင့်
တကွ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ဦး တခုသောမြေကွက်၌နေကြ၏။
မြတ်စွာဘုရားကို ယာဂုဆွမ်း တဇွန်းစာမျှ လှူဒါန်းဘူးသည် မရှိ
ခဲ့ချေ။

ထိုယောက်ျားသည် နှားသားမပါလျှင် ထမင်းမစားနိုင်၊
တနေ့တွင် နှားသားတို့ကိုရောင်းချပြီး၍ ရေချိုးရန် အသွားတွင်

ထိုယောကျ်ား၏သုငယ်ချင်းသည် သူ့အိမ်၌ ဧည့်သည်ရောက်၍ နွားသားကိုလာဝယ်၏။ ဇနီးက နွားသားမရှိဟုဆိုလျှင် ချက်ရန် ထားသောနွားသားကို အတင်းပင်ယူ၍ သွား၏။ ထိုနွားသတ် သမား ရေချိုးပြီးပြန်လာ၍ ထမင်းစားရန်ဇနီးက ခူးခတ်ကျွေး သော် နွားသားဟင်းမပါ၍မေး၏။ ရှင့်မိတ်ဆွေသည်ဧည့်သည် ရောက်သည်ဆိုကာ ချက်ရန်ထားသော နွားသားကို အတင်း အကြပ်ယူငင်၍ သွား၏ဟုဆိုလျှင် ငါသည် နွားသားမပါဘဲ ထမင်းမစားနိုင်၊ သူ့အိမ်သို့သွား၍ ပြန်ယူခေါ်လော့ဟု ဆိုခိုင်း၏။ ဇနီးက ဤသို့လုပ်လျှင်မကောင်းပါ၊ ဒီထမင်းတနပ်တော့ စား သာ စားပါဟုပြော၏။ နွားသားမပါလျှင် ငါမစားဟုထမင်း ပဲ့ကိုသိမ်းစေပြီး ဓားကိုဆွဲကာအိမ်နောက်ဖေးသို့သွား၍ အရှင် လတ်လတ် နွားတကောင်၏ လျှာကိုထုတ် လျှာရင်းမှ ဖြတ်ခါ ယူလာပြီး ချက်စေ၍ ကျက်လျှင်ထမင်းကိုစား၏။

ထမင်းလုပ်နှင့် နွားလျှာသား ခံတွင်းသို့ အရောက် တွင် ထိုယောကျ်ား၏ လျှာသည်ပြတ်၍ ထမင်းပုဂံသို့ ကျလာ၏။ ခံတွင်းမှသွေးတို့ထွက်ကျလာ၏။ ဝေဒနာသည် ပြင်းပြလွန်း၍ အခန်းတွင်းဝင်ခါ လေးဘက်ထောက်လျက် အော်ဟစ်နေရ၏။ သားငယ်သည် ဖခင်၏အဖြစ်ကိုအနီး၌ ရပ်လျက်ကြည့်နေ၏။

သားငယ်ကို ထွက်ပြေးစေခြင်း

မိခင်သည် သားငယ်အား ပြော၏။ သင် ၏ ဖခင် သည် တသက်လုံးနွားသတ်၍ ခံရသောအဖြစ်ကို သင်မြင်ရပြီ မဟုတ် လော၊ ဤသို့သောအဖြစ်သည် ငါ့သားအပေါ်၌သာ တာဝန် ကျရောက်ပေတော့မည်။ အမေ့ကို ငဲ့မနေနှင့်၊ ကိုယ်ချမ်းသာ

မှုကိုကြည့်ပြီး ပြေးလေတော့သားဟု သားကို ထွက်ပြေးစေ၏။
 နွားသတ်ယဉ်ကျေးသည်လည်း နွားကဲ့သို့အော်ရင်းပင်သေဆုံး
 လေ၏။

သားငယ်သည် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ရောက်၏။ ရွှေပန်းတိမ်
 အတတ်ကိုသင်၏။ လိမ္မာစွာနေ၏။ ဆရာသည်ခရီးသွားရန်ရှိ၍
 တပည့်အား ဤအဆင်တန်ဆာကို လုပ်ထားဟုမှာပြီး ခရီးသွား
 ၏။ ဆရာပြန်လာ၍ တပည့်၏လက်ရာကိုကြည့်ရာ ဤသူငယ်သည်
 ကောင်းစွာအသက်မွေးနိုင်ပြီဟုသိ၍ သမီးနှင့်ပေးစား၏။

ထိုနွားသတ်သမား၏သားသည် တဖြည်းဖြည်း သားသမီးတို့
 ရရှိပြီး ကြီးပွားနေ၏။ ထိုနောက် ထိုသူ၏သားသမီးတို့ အရွယ်
 ရောက်၍ အတတ်ပညာကို သင်ယူကြပြီး သာဝတ္ထိပြည်၌
 အိမ်ထောင်ကျကြပြန်၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာ၌ သဒ္ဓါ
 ကြည်ညိုကြ၏။ ထိုနွားသတ်သမား၏ သားသည်ပင် အသက်
 အရွယ်ကြီးရင့် ဇရာဘက်သို့ကူးပြောင်းလာပြီဖြစ်၏။ တက္ကသိုလ်
 ပြည်၌ နေရင်းပင် ကုသိုလ်ကောင်းမှု တစုံတရာမှ မလုပ်ရပေ။

သားသမီးတို့သည် ငါတို့၏ဖခင်ကား ကောင်းမှုတစုံတရာ
 မရှိခဲ့၊ ယခုမှ မိမိတို့ထံသို့ခေါ်၍ ဖခင်အတွက်အလှူကိုပေးကြရန်
 တိုင်ပင်ကြပြီးဘုရားအမှူးရှိသောသံဃာတော်တို့အားပင့်၍ ဆွမ်း
 ကျွေး၏။ ထိုနောက်-

“ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။ ။ဘုရား
 တပည့်တော်တို့၏ ဖခင်ကို အသက်ရှည်စွာနေရရန် ဤဇီဝဘဝ
 အလှူကို လှူဒါန်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တပည့်တော်တို့ ဖခင်အား
 အနုမောဒနာ ပြုတော်မူပါ”ဟု လျှောက်ကြ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်က-

“ဒါယကာ၊ အသက်အရွယ်ကြီးရင့် ကြုံလှုံဖြောင့်တော့လှသည်။ တမလွန်သို့သွားခြင်းငှာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတည်းဟူသော ရိက္ခာမရှိသေး၊ ထောက်တည်ရာကိုပြုလော့”ဟု မိန့်တော်မူပြီး-

(၂၃၅) ပဏ္ဍုပလာ သောဝ ဒါနိသိ၊
ယမပုရိသာဝိ စတေ ဥပဋ္ဌိတာ။
ဥယျောဂဓုစေ စတိ ဌသိ
ပါထေယျမ္ပိ စတေနဝိဇ္ဇတိး

(၂၃၆) သောကဧရာဟိ ဒိမနတ္တနော၊
ဒိဗ္ဗံ ဝါယမ ပဏ္ဍိတောဘဝ။
နိဒ္ဒန္တမလောအနက်ဏော၊
ဒိဗ္ဗ အရိယဘူမိံ ဥပေဟိသိ။

(၂၃၅) ဒါယကာ၊ ယခုအခါ သင်သည် ဖျော့တော့သောအဆင်း ရှိသည့် ကြွေကျပါနီးဖက်ရွက်လျော်ကဲ့သို့ ဖြစ်လေပြီ။ သေမင်းတံမန်တို့ သည် သင့်အနီးသို့ရောက်နေပြီ။ သင်သည် ပျက်စီးခြင်းခံတွင်းဝ၌ တည် ခလပြီ။ သင့်အတွက် တမလွန်တွင် သုံးစွဲရန် ကုသိုလ်တည်း ယူသော ရိက္ခာထုပ်သည် မရှိပါတကား။

(၂၃၆) ထိုသင်သည် မိမိ၏မိခင်ရာ ကျန်းသဖွယ်ဖြစ်သော ကုသိုလ် ကောင်းမှုကိုပြုပါလော့။ အလျှင်အမြန်အားထုတ်ပါလော့။ ဥာဏ်ပညာ ရှိသောသူဖြစ်ပါလော့။ ပယ်ထုတ်အပ်ပြီးသော ရာဂစသော အညစ် အကြေးမရှိသည်၊ ကိလေသာမရှိသည်ဖြစ်၍ အရိယာတို့၏ လားရာ ဖြစ် သော သုဒ္ဓါဝါသဗြဟ္မာ့ဘုံသို့ ရောက်လံတံ။

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ဥပသကာကြီးသည် သောတာပတ္တိ ဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ ရောက်လာကုန်သော သူတို့ အား လည်း အကျိုးရှိသောတရားဒေသနာသည် ဖြစ်လေ၏။

ဒုတိယတဖန် ဟောတော်မူပြန်ခြင်း

နောက်တနေ့တွင် သားတို့ကတဖန်ပင့်ဖိတ်ပြန်၍ အလှူကို ပေးပြီး ဆွမ်းအနုမောဒနာပြုသော အခါ၌လည်း သားတို့က ဖခင်၏ ဇီဝိတဘတ်အလှူဖြစ်၍ ဖခင်အားသာလျှင်အနုမောဒေ ပြုပေးပါရန် လျှောက်ကြားကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဒါ ယကာကြီးအား အနုမောဒနာကိုပြုလိုသောကြောင့်။

(၂၃၇) ဥပနိတဝယောစ ဒါနီသိ၊

သမ္ပယာတော သိ ယမဿ သန္တိကံ။

ဝါ သော တေ နတ္ထိ အန္တရာ၊

ပါ ထေယျမ္ဗိစ တေန ဝိဇ္ဇတိ။

(၂၃၈) သော ကရောဟိ ဒီပ မတ္တနော၊

နိပ္ပဝါယမ ပဏ္ဍိတော ဘဝ။

နိဗ္ဗန္တိ မ လော အနဂ် ဧကော၊

န ပုန ဇာတိဇရံ ဥပေဟိသိ။

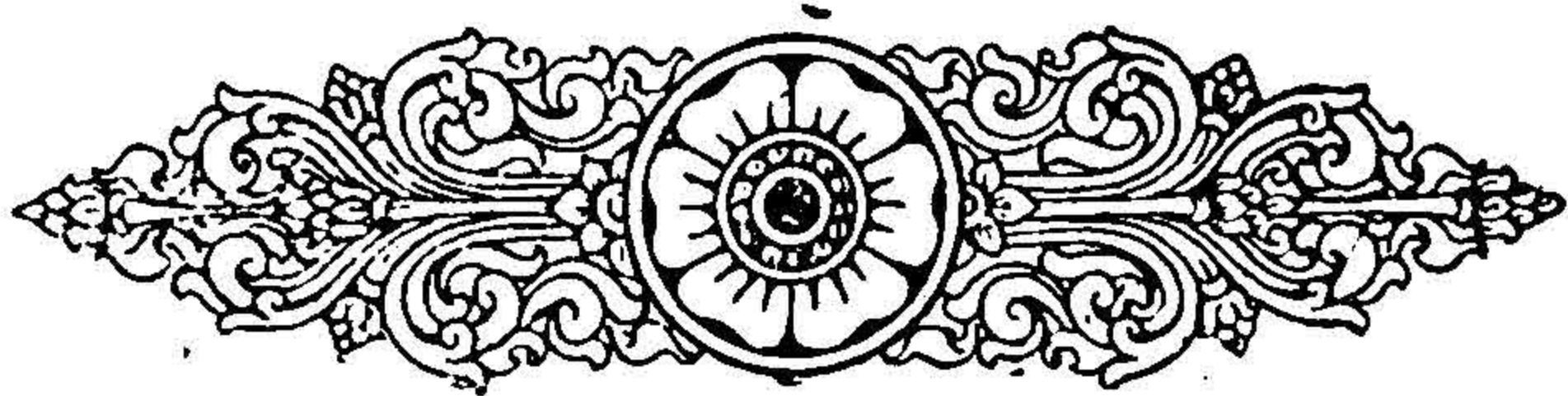
(၂၃၇) ဒါယကာကြီး။ ယခုအခါ သင်သည် အရွယ်လွန်လေပြီ။ သေမင်းထံသွားရောက်ချိန်ရောက်ပေပြီ။ သင်သည် (ခရီး) အကြား၌ နေရန် (နေရာ) မရှိချေ။ သင်အား သံသရာခရီး၌သုံးဆောင်ရန် ရိက္ခာ သည်လည်း မရှိခဲ့ချေတကား။

(၂၃၈) သင်သည် မိမိမှီခိုရာကျွန်းသဖွယ်ဖြစ်သော ကုသိုလ်တရား ကို ပြုလေ့၊ လျှင်မြန်စွာလုံ့လပြုလေ့၊ ပညာဉာဏ်ရှိသည်ဖြစ်လေ့၊ ပယ်အပ်ပြီးသော အညစ်အကြေးအကုသိုလ်မရှိသည်၊ ကံလေသာမရှိသည် ဖြစ်၍ တဖန်ပြန်၍ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း၊ အိုရခြင်းသို့ မကပ်မရောက်ရ ပေလတ္တံ့။

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

ဤဝတ္ထုအရ ဟောတော်မူသော ပထမဂါထာနှစ်ပုဒ်သည် အနာဂါမိမဂ်ကို ဟောကြားတော်မူခြင်းဖြစ်၏။ ဒုတိယနေ့၌ ဟောကြားတော်မူသော ဂါထာ နှစ်ပုဒ်ကား- အရဟတ္တမဂ်ကို ဟောကြားတော်မူခြင်းဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဒါယကာအား မြဲစွာမှတ်မိစေခြင်းငှာ ဟောခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ပြည့်ရှင်မင်းသည် မိမိ၏ခံတွင်းပမာဏဖြင့် ပါးစပ်တွင်းသို့ ထမင်းလုပ်ကိုသွင်း၍ ညက်အောင်ဝါးပြီး သားငယ်အား ခွံ့သော်လည်း ထိုမင်းသားငယ်သည် မိမိ၏ခံတွင်း ပမာဏလောက်သာ ထည့်သွင်းမြို့ယူနိုင်သကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရားက အထက်မဂ်၏အစွမ်းဖြင့်တရားကိုဟောကြားသော်လည်း ထိုဒါယကာကြီးသည် မိမိ၏အကြောင်းခံ အစွမ်းရှိသလောက် ပထမနှစ်ဂါထာတို့၌ သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ရောက်၍ ဒုတိယအကြိမ် ဟောတော်မူသော နှစ်ဂါထာ အနုမောဒနာ၏အဆုံး၌ အနာဂါမိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ ကြွင်းကုန်သော ပရိသတ်တို့အားလည်း အကျိုးရှိသောဒေသနာသည်ဖြစ်၏။

(ဓမ္မပဒ မလဝဂ် ရှေးဦးစွာသော နွားသတ်ယောက်ျား၏ သား ဝတ္ထုပြီး၏။)

၂။ ဆင့်ဆင့်သဒ္ဓါ ပွားစေရာ

(ဇရပ်ဒါယကာ ပုဏ္ဏားဝတ္ထု)

ရွှေပန်းထိန်သမားသည်
ရွှေ၏အညစ်အကြေးကို
တဖြည်းဖြည်းသုတ်သင်သကဲ့သို့
ပညာရှိသည်
မိမိကိုယ်တွင်း၌ရှိသော
ကိုလေသောအညစ်အကြေးတို့ကို
အစဉ်အတိုင်း
အတန်ငယ်အတန်ငယ်
အခွင့်ရတိုင်းရတိုင်း
ပယ်ရှားသုတ်သင်ရာ၏။

(အနုပုဗ္ဗန) စသည့် ဒေသနာတော်ကို ဇေတဝန်ကျောင်း
တော်၌ ပုဏ္ဏားတဦးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

တနေ့သောအခါ ပုဏ္ဏားတဦးသည် နံနက်စောစော မြို့မှ
ထွက်၍လာရာ ရဟန်းတော်တို့ သင်္ကန်းဝတ်ရုံရာအရပ်၌ရပ်လျက်
ကြည့်နေ၏။ ထိုအရပ်သည် မြက်ပင်များရှည်သဖြင့် ရဟန်းတပါး
၏ သင်္ကန်းအနားပတ်သည် မြက်တို့နှင့်ထိခိုက်ပြီး မြက်မှဆီးနှင်း
ပေါက်တို့နှင့် စိုစွတ်၍သွား၏။

ဆင့်ဆင့်သဒ္ဒါ ဖြစ်ပေါ်လာပုံ

ပုဏ္ဏားသည် ရဟန်းတို့ ကြွသွားပြီးနောက် စိမ်းသောမြက် တို့ကိုပေါက်၍ မြေတို့ကိုညီညွတ်အောင်ချော၏။ နောက်တနေ့၌ ထိုအရပ်သို့သွား၏။ ရဟန်းတော်တို့ သင်္ကန်းရုံလေလျှင် ရဟန်း တပါး၏သင်္ကန်းအနားသည် မြေ၌ထိ၍ မြေမှန်လိမ်းကပ်သည်ကို တွေ့မြင်သောကြောင့် ဤအရပ်၌သန့်ပြန့်သောသဲကို ကြဲဖြန့်၏။

နောက်တနေ့ ဆွမ်းခံချိန်ရောက်၍ ပုဏ္ဏားသည် ထိုအရပ်သို့ သွားရောက် ကြည့်ပြန်၏။ နေသည် ကျဲကျဲပူနေ၏။ ရဟန်းတို့ ကိုယ်မှချွေးတို့စိုသည်ကိုမြင်၍ မဏ္ဍာပ်ကိုပြုလုပ်သင့်၏ဟု မဏ္ဍာပ် ကို ပြုလုပ်၏။

နောက်တနေ့ နံနက်စောစောထ၍ကြည့်ပြန်သော် မိုးရွာ၏။ မိုးရေဖြင့် သင်္ကန်းတို့ စိုကုန်သည်ကိုမြင်၍ ဤအရပ်၌ ငါသည် ဇရပ်ဆောက်အံ့ဟုနှလုံးသွင်းပြီး ဇရပ်ဆောက်၏။ မြတ်စွာဘုရား နှင့်တကွ သံဃာတို့ကိုပင့်ပြီးဇရပ်တွင်ဆွမ်းကပ်၏။ ဆွမ်းစားခြင်း ကိစ္စပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏သပိတ်တော်ကိုယူ၍ ဆင့်ဆင့်သဒ္ဒါ ပွားခုံရပုံကို အစဉ်အတိုင်းလျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဏ္ဏား၏စကားကိုကြားတော်မူလျှင်-

“အိုပုဏ္ဏား။ ။ပညာမျက်စိ အစဉ်ရှိသော သူတို့မည် သည်ကား ခဏတိုင်း ခဏတိုင်း အနည်းငယ်မျှသောကုသိုလ် ကောင်းမှုကို ပြုကုန်လျက် အစဉ်သဖြင့် မိမိ၏ အကုသိုလ် ဟူသော အညစ်အကြေးကို ဆေးကြောထုတ်နှုတ် သုတ်သင် ဖယ်ရှားကြသည် သာတည်း”

ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍-

(၂၃၉) အနုပုဗ္ဗေန မေဓာဝီ၊ ထောက် ထောက် ခဏေ
ခဏေ။

ကမ္ဘာရော ရုဇာတဿေဝ၊ နိဒ္ဒမေ မလမတ္တနော။

(၂၃၉) ရွှေပန်းတိမ်သည်သည် ရွှေ၏ အညစ်အကြေးကို တ
ဖြည်းဖြည်း ဆေးကြောထုတ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ပညာရှိသော သူသည်
ခဏခဏ အနည်းငယ်သော ကုသိုလ်ကိုပြုသည်ဖြစ်၍ အစဉ်သဖြင့် မိမိ၏
ကိလေသာအညစ်အကြေးကို ထုတ်ပယ်ရာ၏။

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ထိုပုဏ္ဏားသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်
၌ တည်၏။

(ဓမ္မပဒ မလဝဂ် နှစ်ခုမြောက် ပုဏ္ဏားတယောက် ဝတ္ထု
ပြီး၏။)

၁၈။ မလဝဂ်

၃။ ကိုယ်တွင်းရမက် ကိုယ်ကိုဖျက်

(တိဿမထေရ် သန်းဖြစ်ဝတ္ထု)

သံကို သံမှ ဖြစ်သော
သံချေးက ဖျက်ဆီး၏။
မိမိပြုကျင့်သော
မကောင်းမှုကံသည်
မိမိကိုသာ
အပယ်သို့ပို့ဆောင်၏။

(အယုသဘဝ မလံ) အစဉ်သော ဒေသနာကို ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ တိဿမည်သော ရဟန်းတပါးကို အကြောင်း
ပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

သာဝတ္ထိပြည်၌နေသော အမျိုးသားတယောက်သည် ရဟန်း
ပြု၍ တိဿမထေရ်ဟု ဘွဲ့အမည်ရ၏။ ဇနပုဒ်ကျောင်း၌ ဝါဆို၍
ရှစ်တောင်မျှရှိသော ကြမ်းတမ်းသည့် သင်္ကန်းလျှာ ပုဆိုးကိုရ၍
ဝါကျွတ်လျှင် မိမိ၏အစ်မသို့ ပေးပို့ အပ်နှံထား၏။

အစ်မအကြံ မောင်ငယ်ကံ

ထိုအစ်မသည် ဤပုဆိုးကားကြမ်းတမ်းလှပါသည်။ ငါ့မောင်
ငယ်အား မလျှောက်ပတ်ဟု ထိုပုဆိုးကို ပဲခွပ်ဖြင့်ဖြတ်၍ အမျှင်

အမျှင်ပြု၍ ဆုံဖြင့်ထောင်း၍ ဝါဖတ်၍ ဝါဂွမ်း ဖွတ်သကဲ့သို့ ဖွတ်၍ ဗိုင်းလိပ်သကဲ့သို့ နူးညံ့သောချည်ကိုငင်၍ ပုဆိုးကိုရက်စေ၏။

မထေရ်သည် သင်္ကန်းချုပ်လိုသဖြင့် အစ်မထံသွား၏။ အစ်မသည် ကိုးတောင်ရှိသောပုဆိုးကိုထုတ်ပေး၏။ ထို တိဿမထေရ်သည် ပုဆိုးကိုဖြန့်ကြည့်၍ ဤပုဆိုးသည် ငါအပ်ထားသောပုဆိုးမဟုတ်။ ငါ့ပုဆိုးသည် ကြမ်း၏ ရှစ်တောင်သာ ရှိ၏။ ဤပုဆိုးသည် နူးညံ့၏။ ကိုးတောင်ရှိ၏။ ဤပုဆိုးကို အလိုမရှိ ငါ့ပုဆိုးကိုသာလျှင် ပေးလော့ဟု ဆို၏။

အရှင်ဘုရား ဤပုဆိုးသည် အရှင်ဘုရား၏ပုဆိုးပါ ယူပါဟု ပြောဆိုပြန်သော်လည်း မထေရ်သည်မယူလိုဟုငြင်း၏။ ထိုအခါမှ အစ်မဖြစ်သူက မိမိစီရင်ပြုလုပ်သမျှကို အကုန်ပြောကြား၏။ တိဿမထေရ်သည် မိမိပုဆိုးပင် ဖြစ်ကြောင်း သိ၍ လက်ခံယူငင်၏။

စွဲမက်မိရာ သန်းဖြစ်ရှာ

တိဿမထေရ်သည် ပုဆိုးကိုယူ၍ ကျောင်းသို့ ပြန်သွားပြီး သင်္ကန်းချုပ်ခြင်း၊ ဆိုးခြင်းတို့ကိုရဟန်းသမဏေများနှင့်စီရင်၏။ အစ်မသည် သင်္ကန်းချုပ်သော ရဟန်းငယ် သမဏေတို့ အတွက် ယာဂု ဆွမ်းစသည်တို့ကို ပြည့်စုံစေ၏။ သင်္ကန်းချုပ်ပြီးသောနေ့ကား အဘိုင်းထက်အလွန် ပူဇော်သက္ကာရပြု၏။

တိဿမထေရ်သည် သင်္ကန်းကိုကြည့်၍ ထိုသင်္ကန်းကို အလွန်သဘောကျ၏။ စွဲလန်းနှစ်သက်ခြင်းဖြစ်၏။ နက်ဖြန်၌ ထိုသင်္ကန်းကိုရုံအံ့ဟုခေါ်၍ သင်္ကန်းတန်း၌ တင်ထား၏။

ညအချိန်ရောက်သော် နံနက်အခါကစားထားသော မွန်မြတ်
သော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့သည် အစာမကြေဘဲ ထိုရောဂါဖြင့်
သေလွန်တော့၏။ ဘဝကူးလျှင် ကူးခြင်း သင်္ကန်း၌ စွဲမိသော
အာရုံကြောင့် ထိုသင်္ကန်းအကြား၌ သန်းဖြစ်၍ တွယ်နေ၏။
နံနက်လင်းလျှင် အစမသည် သတင်းကြားရ၍ ရဟန်းတို့၏
ခြေရင်း၌ လူးလိမ့်မိကြွေး၏။

ရဟန်းတို့သည် တိဿမထေရ်၏ အသုဘကိစ္စကို ဆောင်ရွက်
ကြပြီး သင်္ကန်းအတွက် ဆက်ခံရန် သူနာပြုစု လုပ်ကျွေးသော
ပုဂ္ဂိုလ်မရှိခြင်းကြောင့် ရဟန်းတို့အားသာလျှင် ခွဲဝေကုန်အံ့ဟု
တိုင်ပင်၍ ထိုသင်္ကန်းကို ယူဆောင်ကြ၏။

သန်းဘဝမှ ထိုသောက

သင်္ကန်းကိုခွဲဝေရန်ယူဆောင်လေလျှင် တိဿမထေရ် ဘဝမှ
ဖြစ်လာသော သန်းငယ်သည် “ငါ၏သင်္ကန်းကိုဖျက်ဆီးလေပြီ”
ဟု အော်ဟစ်ငိုယိုကာ သင်္ကန်းအတွင်းမှ ထိုမှဤမှပြေးသွား၍
နေလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်ဂန္ဓကုဋ္ဌီတိုက်၌ သီတင်သုံးနေတော်
မူလျက်ပင်ဒိဗ္ဗသောတဓာတ်ဖြင့် သန်းငယ်၏အော်ဟစ်မြည်တမ်း
သောအသံကို ကြားတော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာအား ခေါ်ပြီး
တိဿ၏ သင်္ကန်းကို မခွဲဝေသေးပဲ ခုနစ်ရက်မျှ ဆိုင်းငံ့ထားရန်
ပြောစေ၏။

ထိုသန်းငယ်သည် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် သေလွန်
ပြန်ပြီး တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဗိမာန်နှင့်တကွဖြစ်လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ တိဿ၏ သင်္ကန်းကို ခဲ့ဝေယူကြကုန်လော့ဟု စေခိုင်းတော်မူ၏။

တရားသဘင်၌ တိဿ၏သင်္ကန်းကို ဘုရားသခင်က ခုနစ်ရက် ထားစေပြီး ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့မှ အဘယ်ကြောင့် ခွင့်ပြု သနည်းဟူသောစကားကို ပြောကြားလေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား သည် ရဟန်းတို့စကားကိုမေးမြန်းပြီး-

“ချစ်သားရဟန်းတို့။ ။တိဿသည်မိမိသင်္ကန်း၌စွဲလန်းပြီး ထိုသင်္ကန်းကြား၌ သန်းငယ် ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုသင်္ကန်းကို ခွဲချမ်း ဝေဖန်ရန်ပြုသည့်အခါ ထိုသန်းငယ်သည် ငါ၏ဥစ္စာကို လုယူ ဖျက်ဆီးနေသည်ဟု ဟိုမှသည်မှ ပြေးလွှား အော်ဟစ်နေ၏။

အသင်ရဟန်းတို့ သင်္ကန်းကိုယူလျှင် ထိုသန်းငယ်သည် သင် ရဟန်းတို့၌ စိတ်ကို ပြစ်မှားမိပြီး ငရဲသို့ ကျပေရာ၏။ ထို့ ကြောင့် ငါဘုရားသည် သင်္ကန်းကို တားခဲ့ပေသည်။

ယခု ထိုတိဿသည် တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေပြီ။ ထို့ ကြောင့် ငါဘုရားသည် အသင်တို့အား သင်္ကန်းယူခြင်းကို ခွင့် ပြုတော်မူပေ၏ဟု မိန့်ဆိုလျှင် ရဟန်းတို့က တဖန်....

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ဤတပ်မက်သော တဏှာမည်သည် ဝန်လေးလှပါ၏”ဟု လျှောက်ကြား၏။

ရဟန်းတို့ သတ္တဝါတို့အား ဤတပ်မက်သော တဏှာသည် ဝန်လေးလှ၏ဟု မိန့်တော်မူပြီး ဤဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။

(၂၄၀) အယသာဝ မလံ သမုဋ္ဌိတံ၊

တတုဋ္ဌာယ တမေဝ ခါဒတိ။

ဧဝံ အတိ ဓောန စာရိနံ၊

သာနိကဗ္ဗာနိ နယန္တိ ဒုဂ္ဂတိ။

(၂၄၀) ရဟန်းတို့။အညစ်အကြေးဖြစ်သော သံချေးသည်သံမှသာ
လျှင် ဖြစ်၍ ထိုသံမှထ၍ ထိုသံကိုပင် စားသကဲ့သို့ ဤအတူ ပစ္စည်း
လေးပါးကို ဆင်ခြင်၍ မသုံးဆောင်သော သူတို့ကို မကောင်းမှုကံတို့
သည် ဒုဂ္ဂတိဘဝသို့ ဆောင်ကုန်၏။

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာကုန်သော သူတို့သည်
သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်ကုန်၏။

(ဓမ္မပဒ မလဝဂ် သုံးခုမြောက် သင်္ကန်းကို တပ်မက်မိသော
တိဿ မထေရ် ဝတ္ထု ပြီး၏။)

❧

❧

❧

၁၈။ မလဝဂ်

၃။ ညစ်ကြေးဟက်ရာ ဤလေးဖြာ

(မစင်တုင်းကျ လာဠုဒါယီဝတ္ထု)

အတတ်ပညာကို အဖန်ဖန် မသုံးသပ်လျှင် အညစ်အကြေး
တက်၏။

နေအိမ်ရှင်းလင်းခြင်း မပြုလျှင် အညစ်အကြေး တက်၏။

ပျင်းရိခြင်းကြောင့် ရုပ်အဆင်းသည်အညစ်အကြေးတက်၏။

ပေါ့လျော့ခြင်းသည်ကြီးပွားခြင်း၏အညစ်အကြေးတက်၏။

(အသဇ္ဈာယမလာ)အစဖြာသောဒေသနာတော်ကိုဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ လာဠုဒါယီ မထေရ်ကို အကြောင်း ပြု၍
ဟောကြားတော်မူ၏။

၀ ဣဒ္ဓါကြောင်းကား ဤသို့တည်း

သာဝတ္ထိပြည်၌ အရိယာသာဝက တို့သည် ငါး ကုဋေမျှ လောက်ရှိ၏။ ပုထုဇဉ်တို့သည် နှစ်ကုဋေမျှလောက်ရှိနေကြ၏။ အရိယာသာဝကတို့သည် နံနက်အခါ ဆွမ်းစား ချိန်မှာ အလှူဒါနကို ပေးလှူ၍ ညနေချမ်းရောက်လျှင် ထောပတ်၊ ဆီ၊ ပျားရည်၊ တင်လဲ၊ အဝတ် စသည်တို့ကို ယူဆောင်လျက်ကျောင်းတော်သို့သွား၍ တရားနာကြသည်။ တရားနာပြီးအပြန်တွင် ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောကြ၏။

ဥဒါယီ မထေရ်သည် ထိုစကားကို ကြား၍ အသင်တို့သည် ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့၏တရားကိုနာရ၍ ဤစကားကို ပြောကြသည်။ ငါ၏ တရားကို အဘယ့်ကြောင့် မနာကြသေးသနည်းဟု ဆို၏။ လူအပေါင်းတို့သည် ဥဒါယီမထေရ်သည် လည်း ဓမ္မကထိက ပုဂ္ဂိုလ်တပါး ပေတည်းဟု ထင်မှတ်ကြ၏။ ဤဥဒါယီအထံ၌ ငါတို့ တရားနာသင့်သည်ဟု ကြံကြ၏။

ထိုလူတို့သည် တနေ့တွင် ဥဒါယီမထေရ်ထံ တရား နာရန် လျှောက်ကြားကြ၏။ ဥဒါယီမထေရ်သည် တရားဟောပလ္လင်၌ ထိုင်၍ ဆန်းကြယ်သောယပ်ကိုကိုင်၍ တရားဟောရန် ကြိုးစားပါသော်လည်း တုန်လှုပ် ချောက်ခြား တပုဒ် တပါးမျှသော တရားကို မမြင်ခြင်းကြောင့် ငါသည် သရဘညသုတ်ကိုရွတ်အံ့ဟု ဆို၍ အခြားရဟန်းတပါးကို ဟောပါစေလော့ဟု ဆိုပြီး ပလ္လင်မှ ဆင်း၏။

ထိုလူတို့သည် တပါးသောပုဂ္ဂိုလ်ကို မဟောစေပဲ သရဘညသုတ်ကိုသာဟောစေရန် ဥဒါယီ မထေရ်ကို တရားဟောပလ္လင်သို့ တက်စေပြန်၏။ ဥဒါယီသည် တရားတပုဒ်ကိုမှမမြင်ခြင်းကြောင့်

ညအခါမှ ဟောပါမည်။ သရတညသုတ်ကို အခြားတပါးကို ရွတ်ပါစေတော့ဟုဆို၍ တရားဟောပလ္လင်မှဆင်း၏။

ထိုလူတို့သည် ညအခါ၌ ဥဒါယီ မထေရ်ကိုပင် တရားဟော ပလ္လင်သို့ပင့်ကြ၏။ ထိုည၌လည်း တစုံတရာဟောစရာမမြင်သော ကြောင့် နက်ဖြန်မနက်မှ ဟောပါမည် ဟု ဆို၍ တရားဟော ပလ္လင်မှ ဆင်းပြန်၏။ နောက်တနေ့တွင် တဖန် ဥဒါယီကို ပင့် ပြန်၏။ ဥဒါယီသည် တရားတလုံးမှမဟောနိုင်သောအခါ လူတို့ သည် ခဲ့တို့ဖြင့် ဝိုင်း၍ပေါက်ကြ၏။ ဥဒါယီသည် ထွက်ပြေး၏။ လူတို့သည် လိုက်ကြ၏။ ဥဒါယီသည်ထွက်ပြေးယင်း မစင်တိုင်း၌ ကျ၏။

ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရား ကြားသိတော်မူလျှင်-

“ချစ်သား ရဟန်းတို့။ လာဠုဒါယီသည် ဤဘဝ၌သာ မစင်တိုင်းသို့ ကျသည်မဟုတ်။ ရှေး၌လည်း မစင်တိုင်း၌နစ်မြုပ် ခဲ့သည်သာတည်း” ဟုမိန့်တော်မူ၍အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

သုကရဇာတ် အတိတ်ဝတ္ထု

ရှေး လွန်လေပြီးသော အခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ္တ မင်းကြီးမင်းပြု၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ အလောင်းသည် ခြင်္သေ့ မင်းဖြစ်၍ ဟိမဝန္တာဝယ် တောင်လိုက်ဂူ၌နေ၏။ အနီး၌ အိုင် တခုကို အမှီပြု၍ များစွာသော ဝက်တို့နေကြ၏။ ထိုအိုင်ကို ပင်လျှင် အမှီပြု၍ရသေ့တို့သည်လည်း သစ်ရွက်မိုးသောဇရပ်တို့၌ နေကြ၏။

တနေ့၌ ခြင်္သေ့သည် ကျွဲ၊ ဆင် စသည် သတ္တဝါကို သတ်၍ အသားကိုစားပြီး ထိုအိုင်တွင်ရေသောက်ပြီး ထွက်၏။

ထိုခဏ၌ ဆူးဖြိုးသော ဝက်တကောင်သည် ရှိ၏။ ခြင်္သေ့သည် ထိုဝက်ကိုမြင်၍ ဤဝက်ကို တနေ့တွင်စားမည်။ ငါ့ကို မြင်သွားလျှင် မလာပဲနေလိမ့်မည်ဟု တဖက်သို့ ရှောင်သွားရန် ပြု၏။

ဝက်သည် ခြင်္သေ့ ရှောင်သွားမည်ပြုသည်မြင်လျှင် ဤခြင်္သေ့သည် ငါ့ကိုကြောက်၍ပြေး၏။ ငါသည် ဤခြင်္သေ့နှင့် စစ်ထိုးမည်ဟု ဦးခေါင်းကိုပင့်မြှောက်ပြီး-

“အဆွေ ငါသည် အခြေလေးချောင်းရှိသော သားကောင်တည်း သင်သည်လည်း အခြေလေးချောင်းရှိသော သားကောင်တည်း။ သင်သည် ကြောက်၍ပြေးမည်ကြံသလော၊ ပြန်လှည့်ခဲ့ပါလော့၊ သင်နှင့် ငါစစ်ထိုးအံ့” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ခြင်္သေ့က-

“အဆွေဝက် ယနေ့သင်နှင့်ငါ စစ်ထိုးစရာ အကြောင်းမရှိ၊ နောက် ခုနစ်ရက်မြောက်လျှင် ဤနေရာ၌ စစ်ထိုးကြမည်” ဟု ပြော၍ထွက်သွား၏။

ဝက်သည် ခြင်္သေ့နှင့်ငါစစ်ထိုးရတော့မည်ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဝက်မျိုးတို့အား ပြောကြား၏။ ထိုစကားကိုကြားကြလျှင် ဝက်အပေါင်းတို့သည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ကြ၍ ငါတို့အားလုံး ပျက်စီးကြတော့မည် ကိုယ့်ခွန်အားကို ကိုယ်မသိပဲ ခြင်္သေ့နှင့်တူပြိုင်စစ်ထိုးလျှင် ငါတို့အားလုံး အသက်ပျောက်ကြလိမ့်မည်။ ပျက်ချော်ချော်မလုပ်ပါနှင့်ဟု ပြောဆိုကြသည်။

မစင်လူးသည့် ဝက်ရူး

အများကဝိုင်းပြောမှ ဝက်သည် ကြောက်ရွံ့လာပြီး ငါဘာလုပ်ရမည်နည်းဟု အကြံတောင်း၏။ ဝက်အပေါင်းတို့က သင်

သည် ရသေ့တို့၏မစင်တောင်း၌ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင်လူးလိုမ့်ပြီး ထိုမစင်တို့ကိုခြောက်အောင် သင့်ကိုယ်သင်နေလှန်းလော့၊ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ နှင်းခံပြီး ကိုယ်ကိုစုတ်စိုစေပြီးမှ ခြင်္သေ့လာလျှင် လေတင်လေညှာ၌ နေလေလော့။ စင်ကြယ်သော အမျိုးဇာတ်ရှိသော ခြင်္သေ့သည် အသံကိုယ်မှမစင်နံ့တို့ရလျှင် သင့်အနားသို့မချဉ်းကပ်ပဲ အနိုင်ပေး၍ အဝေးမှပြန်သွားလိမ့်မည်ဟု အကြံပေးကြ၏။

ထိုဝက်သည် ဆွေမျိုးညာတိတို့ အကြံပေးကြသည့် အတိုင်း ခုနစ်ရက်လုံးလုံး မစင်တောင်းသို့လိုမ့်၍ မစင်ကို ခြောက်စေပြီးမှ ခုနစ်ရက်မြောက်တွင် ကိုယ်ကိုနှင်းခံ၍ ခြင်္သေ့လာရာလေတင်မှ ရပ်၍နေ၏။

စစ်ထိုးရန်လာသောခြင်္သေ့သည် ထိုဝက်၏အနံ့ကိုရ၍ မစင်လိမ်းကျ သည့်အဖြစ်ကို သိလေလျှင် “အိုဝက်။ ။သင်သည် မစင်သုတ်၍ ပုတ်နံ့သောအခွေးနှင့် စက်ဆုတ်ရွံ့ရှာဘွယ်သောအနံ့ရှိသည်ဖြစ်၍ သင့်အား ငါ့အနိုင်ပေးပါ၏” ဟု ဆို၍ ခြင်္သေ့သည်ပြန်၍သွား၏။

ဝက်သည် ဆွေမျိုးတို့အား “ငါ့ခြင်္သေ့ကိုနိုင်ပြီ” ဟု ပြော၏။ အဆွေအမျိုးတို့သည် တနေ့တွင် ငါတို့ကို ခြင်္သေ့လာ၍ ကိုက်စားတော့မည်ဟု အရပ်တဝန်းသို့ ထွက်သွား ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဒုကနိပါတ် သုကရဇာတ်ကို ဟောကြားတော်မူပြီး

“ချစ်သား ရဟန်းတို့။ ။ထိုအခါက ခြင်္သေ့သည် ယခုသာရိပုတ္တရာဖြစ်ခဲ့သည်။ ဝက်သည် လာဠုဒါသီ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

ဖန်ဖန်ထပ်ထပ် သင်အံမှတ်

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့သော တရား ဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူပြီး-

ချစ်သားရဟန်းတို့-

လာဠုဒါယိသည်တရားကိုအနည်းငယ်သာလျှင်သင်ယူခဲ့၏။

ထိုသို့သင်ယူပြီးနောက် သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကိုမပြု။

အလုံးစုံသော ပရိယတ်တရားကို သင်ယူ၍ ထိုတရားကို ရှုတ်အံသရဇ္ဈာယ်ခြင်းကိုမပြုခြင်းသည် အညစ်အကြေးဖြစ် သည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူပြီး။

(၂၄၁) အသဇ္ဈာယ မလာ မန္တာ၊ အနုဋ္ဌာနမလာ ဗေရာ။
မလံဝဏ္ဏဿ ကောသဇ္ဇံ၊ ပမာ ဒေါ ရက္ခ တော မလံ။

(၂၄၁) သင်အံကျက်မှတ် အတတ်ပညာမှန်သမျှတို့ကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန်မရှုတ်မဖတ်ပဲနေခြင်းသည် အညစ်အကြေးမည်ကုန်၏။ နေအိမ် တို့ကို ပြုပြင်လုံ့လ ရှင်းလင်းခြင်းမပြုကြလျှင် အညစ်အကြေးရှိကုန်၏။ ပျင်းရိခြင်းသည် ရုပ်ရေသန့်ရှင်း ကိုယ်အဆင်း၏ အညစ်အကြေးမည်၏။ မေ့လျော့ခြင်းသည် လောကီလောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာစီးပွား ကြီးပွားအောင် စောင့်ရှောက်ခြင်း၏ အညစ်အကြေးမည်၏။

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာ ပတ္တိဖိုလ်သို့ရောက်ကုန်၏။

(ဓမ္မပဒ မလဝဂ် လေးခုမြောက် မစင်တွင်းကျ လာဠုဒါယိ ဝဏ္ဏ ပြီး၏)

၁၈။ မလဝဂ်

၅။ မယားဆိုးအကြောင်း

(မယားဆိုးကို သည်းခံသောဝတ္ထု)

မြစ်သည်၎င်း၊

ခရီးလမ်းမသည်၎င်း၊

အရက်ဆိုင်သည်၎င်း၊

နားခိုရာဇရပ်သည်၎င်း၊

လမ်းဘေးရေအိုးစင်သည်၎င်း၊

လူတကာနှင့်ဆက်ဆံလေ့ရှိသကဲ့သို့

မိန်းမတို့သည်.....

(မလိတ္ထိယာ ဒုစ္စရိတံ) အစခံသော ဒေသနာတော်ကို ဝေဠု
ဝန်မင်းကျောင်း၌ အမျိုးသားတဦးကို အကြောင်းပြု၍ ဟော
ကြားတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း၊

အမျိုးသားတဦးသည် အမျိုးသမီးတဦးကို ထိမ်းမြားခဲ့၏။
ထိုအမျိုးသမီးသည် လင်ယောက်ျားအိမ်သို့ ရောက်သည့်နေ့မှစ၍
အခြားသောယောက်ျားနှင့် ပျော်ပြူး လွန်ကျူးသော အကျင့်
ရှိသည်ဖြစ်၏။ ထိုအမျိုးသားသည် မိမိမယား အခြားယောက်ျား
တို့နှင့် လွန်ကျူးသောအကျင့်ကို ရှက်လှသဖြင့် အသိအကျွမ်း

တစုံတယောက်မှ မျက်နှာမပြရဲသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားထံ တရားနာခြင်း စသည်တို့ကို မသွားတော့ပဲ နေလေ၏။

ရက်အတန်ကြာမှ မြတ်စွာဘုရားထံသွားရောက်ရှိခိုးပြီး သင့် လျော်သောအရပ်၌ ထိုင်နေသောအခါ မြတ်စွာဘုရားက-

“ဥပါသကာ၊ သင့်ကိုမမြင်ရသည်မှာ ကြာပြီ” ဟု မိန့်တော် မူ၏။

ထိုအခါမှ မိမိမယား အကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားထံ လျှောက်ကြား၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက-

“ဥပါသကာ။ ။ ရှေး၌လည်း ငါဘုရားသည် သင့်အား မိန်းမတို့မည်သည် မြစ်တို့နှင့်တူကုန်၏။ ပညာရှိတို့သည် ထိုမိန်းမ တို့၌ အမျက်ထွက်ခြင်းကိုမပြုရာ” ဟု ဆုံးမပြောဆို ဘူးသည်။ အသင်သည်ကား ထိုအကြောင်းကို ဘဝဖြင့် ဖုံးလွှမ်း အပ်သည့် အဖြစ်ကြောင့် မမှတ်မိနိုင်ရှိအပ်သည်” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုဒါယ ကာ တောင်းပန်အပ်သောကြောင့် အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

အတပ်ပိုင်ပိုင် မပြောနိုင်

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း သည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဒိသာ ပါမောက္ခဆရာကြီးဖြစ်၍ တပည့်ငါးရာတို့ကို အတတ်ပညာသင် ပေးနေ၏။ ထိုအခါ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီး၏ အတွင်းနေ တပည့်သည် မိမိမယား၏ ကျူးလွန်သော အပြစ်ကိုမြင်၍ စိတ် မကောင်းဖြစ်ခါ နှစ်ရက် သုံးရက်ပတ်လုံး ဆရာ၏ရှေ့မှောက် မရောက်တော့ပဲ တနေ့သောအခါမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခါ ရောက်

လာသည်ကို ဆရာကမေးလေလျှင် ထိုအကြောင်းကိုပြောကြား၏။ ထိုအခါ ဆရာက တပည့်အား

“အမောင်။ ။ မိန်းမတို့သည် အလုံးစုံသော သူတို့နှင့် ဆက်ဆံကုန်၏။ ထိုမိန်းမတို့ကိုတွေ့ကြုံရလျှင် ဤမိန်းမတို့ကား သီလမရှိကုန်ဟု နှလုံးသွင်း၍ ပညာရှိတို့သည် အမျက်ထွက်ခြင်းကို မပြုကုန်”

ဟုဆို၍ အောက်ပါဂါထာကို ဟောကြားလေ၏။

“အမောင်တပည့်။ ။ မြစ်သည် အလုံးစုံသောသူတို့နှင့် ဆက်ဆံခြင်း ရှိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ခရီးလမ်းသည် အလုံးစုံသောသူတို့နှင့် ဆက်ဆံခြင်းရှိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အရက်ဆိုင် သေတင်းကုပ်သည် အလုံးစုံသော သူတို့နှင့် ဆက်ဆံခြင်း ရှိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဇရပ်သည် အလုံးစုံသောသူတို့နှင့် ဆက်ဆံခြင်း ရှိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ လမ်းဘေးရေအိုးစင်သည် အလုံးစုံသော သူတို့နှင့် ဆက်ဆံခြင်း ရှိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ထိုနည်းတူစွာ ပင်လျှင် ဤလူ့ဘောင်လောက၌ မိန်းမတို့သည် အလုံးစုံသောသူတို့နှင့် ဆက်ဆံခြင်းရှိသတည်း။

ထိုမိန်းမတို့အား ဤသူသည်သာစိုး ပိုင်ပါသည်ဟု သေချာပိုင်းခြား သတ်မှတ်ထားမှုသည်မရှိတော့သည်သာတည်း။

ဤသို့ဖြင့် ဘုရားအလောင်းတော်သည် အတွင်းနေ တပည့်အား ဩဝါဒ ပေးတော်မူ၏။ ထိုအတွင်းနေ တပည့်သည် ဆရာ၏ဩဝါဒကိုကြား၍ လစ်လျူရှုသည်ဖြစ်လေ၏။ ထိုမယားသည် ဆရာသို့ပေပြီဟု ကြားသောအခါမှစ၍ မကောင်းမှုကို မပြုလုပ်တော့ပြီ။

ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ကေနိပါတ်အနုတိရတိ ဇာတ်ကို အကျယ်ဟောပြတော်မူ၍ ထို့ထက်အလွန် ဟောကြားတော်မူလိုသောကြောင့်-

(၂၄၂) မ'လိတ္တိယာ ခုစ္စရိတံ၊ မစ္ဆေရံ ဒုဒတော မ'လံ။
မလာဝေ ပါပကာ ဓမ္မာ၊ အသ္မိံ လောကေ
ပရရှိစ။

(၂၄၃) တတောမလာ မလတရံ၊ အဝိဇ္ဇာပရမံ မလံ။
ဧတံမလံ ပဟန္တာန၊ နိဗ္ဗလာဟောထ ဘိက္ခဝေါ။

(၂၄၂) မကောင်းမှုကိုလွန်ကျူး၍ ကျင့်ခြင်းသည် မိန်းမ၏ အညစ်အကြေး မည်၏။ ဝန်တိုခြင်း တွန့်တိုခြင်းသည် ပေးလှူ ခြင်း၏ အညစ်အကြေး မည်၏။ ဤလောက၌၎င်း၊ တမလွန် လောက၌၎င်း၊ ယုတ်မာကုန်သော အကုသိုလ် တရားတို့သည် စင်စစ် အညစ်အကြေး မည်ကုန်၏။

(၂၄၃) ထိုအညစ် အကြေးတို့ထက် လွန်ကဲသော အညစ် အကြေးကို သင်တို့အား ဟောကြားပေအံ့၊ မသိခြင်း တည်းဟူသော အဝိဇ္ဇာသည်ပင်လျှင် အတိုင်းထက်အလွန်သော အညစ်အကြေး မည်၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုအဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော အညစ်အကြေးကို ပယ်ချသတ်ဖြတ်၍ အညစ်အကြေးကင်းကုန်သည်ဖြစ်ကုန်လော့။

လင်ငယ်နေသောမိန်းမကို လင်ကြီးသည် အိမ်မှ နှင်ထုတ်၏။ မိဘတို့၏အထံသို့ သွားသည်ရှိသော် သင်သည် အမျိုးကိုမရှိသေ ခြင်းဖြစ်၍ မေတ္တာလိုမမြင်လိုဟု သမီးကိုနှင်ထုတ်၏။ ထိုလင်ငယ် ထားသော မိန်းမသည် ကိုးကွယ်ရာ မရှိသော သွားခြင်းဖြင့် သွားလျက် ကြီးစွာသောဆင်းရဲခြင်းသို့ရောက်၏။ ထို့ကြောင့်

ထိုလင်ငယ်ထားသောမိန်းမကို ဒုစွဲရိတံမလံ ဟူ၍ ဟောအပ်ပြီ။
(အဋ္ဌကထာဆရာ)

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာ ကုန်သော သူတို့သည်
သောတာပတ္တိဖိုလ်တို့သို့ ရောက်ကုန်၏။

((ဓမ္မပဒ မလဝဂ် ငါးခုမြောက် အမျိုးသားတဦး ဝတ္ထု
ပြီး၏။))

။

။

။

၁၈။ မလဝဂ်

၆။ မစင်ကြယ်သောအမှု

(ဆေးကုသော ရဟန်းဝတ္ထု)

အရှက်မရှိသော သူသည် ဟန်ဆောင်သော
ကျိုးရဲနှင့်တူ၏။

သူတပါးဂုဏ်ကို ဖျက်ဆီးပြောဆို၏။

သူတပါးပြုလုပ်သည်ကို

မိမိပြုသယောင် ဟန်ဆောင်ပြောဆို၏။

(သုဇီဝံအဟိရိကေန) အစရှိသည့် ဒေသနာတော်ကို စူဠသင်္ခရာ
အမည်ရှိသည့် ရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်၏ အတူနေ တပည့်ကို
အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

၀ ဣကြောင်းကား ဤသို့တည်း

စူဠသာရီမည်သော ရဟန်းသည် ဆေးကု၍ရသော မွန်မြတ်သည့် ဘောဇဉ်ကိုယူ၍ အလာခရီးအကြား၌ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုတွေ့မြင်၍-

“အရှင်ဘုရား။ ။ တပည့်တော်သည် ဆေးကုပေး၍ ဤကောင်းမြတ်သော ဆွမ်းကို ရခဲ့ပါသည်။ အရှင်ဘုရားတို့ အခြားတပါး၌ ဤသို့ ကောင်းသောဆွမ်းကို ရမည်မဟုတ်ပါ။ ဤမွန်မြတ်သောဆွမ်းကိုဘုဉ်းပေးတော်မူပါ။ တပည့်တော်သည် ဆေးကု၍ အရှင်ဘုရားအား အမြဲပင် ဤသို့ ကောင်းမွန်သော အာဟာရကို ဟုဆောင်ဆက်ကပ်ပါမည်” ဟု လျှောက်ထား၏။ မေးထရ်သည် ထိုစူဠသာရီစကားကိုကြား၍ ဆိတ်ဆိတ်နေလျက် ကြွတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့သည် ကျောင်းသို့ရောက်လျှင် မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်-

“ရဟန်းတို့။ ။ အရှက်မရှိ ကြမ်းကြုတ်သောသူမည်သည် ကား ကျီးနှင့်တူ၏။ နှစ်ဆယ်တပါး အခြားရှိသော မရှာမှီး အပ်သော ရှာမှီးခြင်းဖြင့် ချမ်းသာအောင် အသက်မွေး၏။ ရှက်ခြင်းကြောက်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသောပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား ငြိငြင် ဆင်းရဲစွာ အသက်မွေးမြူရ၏”

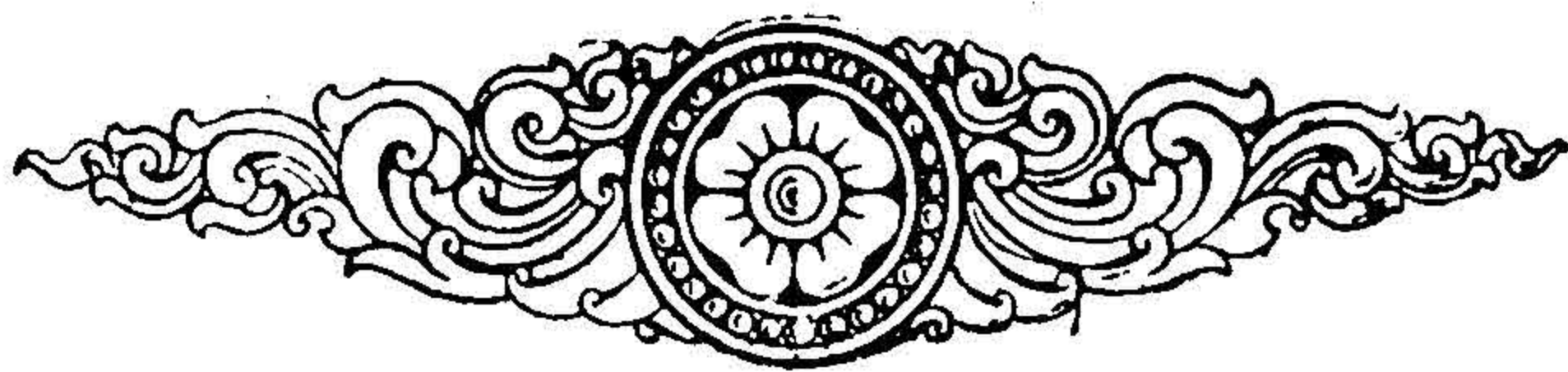
ဟု မိန့်တော်မူပြီး-

(၂၄၄) သုဇိဝံ အဟိရိကေန၊ ကာကသူရေန ဝံသိနာ။
ပက္ခန္တိ^၀နာပဂဗ္ဗေန၊ သံကိလိဋ္ဌေန ဇီဝိတံ။

(၂၄၅) ဟိရိမတာစ ဒုဇ္ဇိဝံ၊ နိစ္စံ သုဓိဂဝေသိနာ၊
အလီနောပ္ပ ဂဗ္ဗေန၊ သုဒ္ဓါဇီဝေန ပဿတာ။

(၂၄၄) အရှက်မရှိသောသူသည် ကျီးရဲနှင့်တူသဖြင့်လည်းကောင်း၊ သူတပါးဂုဏ်ကိုချေမှုန်းဖျက်ဆီးစေသဖြင့်လည်းကောင်း၊ သူတပါးပြုလုပ်သည်ကို မိမိပြုသယောင် ဟန်ဆောင်ပြုမှုသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကြမ်းကြုတ်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ညစ်နွမ်းသော အကျင့်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အသက်မွေးခြင်းကို ကောင်းသော အသက်မွေးခြင်းဟူ၍ မှတ်သင်၏။

(၂၄၅) ဟိရိဩတ္တပ္ပနှင့် ပြည့်စုံသောသူသည်ကား အမြဲစင်ကြယ်သည်ကိုရှာမှီးလေ့ ရှိသဖြင့်လည်းကောင်း၊ မတုန်တိုသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး မကြမ်းကြုတ်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ စင်ကြယ်သော အသက်မွေးခြင်း ရှိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ သင့်မသင့်ကို ထောက်ချင့် မြှော်လင့်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ အသက်မွေးခြင်းသည် ခဲယဉ်း၏။
(ဓမ္မပဒ မလဝဂ် ခြောက်ခုမြောက်စူဠသင်္ဂရီ ရဟန်းဝတ္ထုပြီး၏)

၇။ သီလအညစ်အကြေး သန့်စင်ရေး
(သီလအတွက် ငြင်းခုံကြသောဝတ္ထု)

အကြင်သူသည်
အသက်ကိုလည်း အလွန်သတ်၏။
မမှန်သောစကားကိုလည်း ဆို၏။
သူမပေးသည်ကိုလည်း ခိုးယူ၏။
သူတပါး မယားကိုလည်း ကျူးလွန်၏။
သေရည်သေရက်ကိုလည်း စွဲလန်း၏။
ထိုသို့သောသူသည်
မိမိ၏အမြစ်ကို တူးဖျိသူဖြစ်၏။

(ယောပါဏ မတိပါတေတိ) အစရှိသော ဒေသနာတော်
ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီလအတွက် ငြင်းခုံကြသော
ဥပါသကာငါးရာတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

ထိုငါးရာကုန်သော ဥပါသကာတို့တွင်တစုကပါဏာတိပါတာ
တပါးကိုသာ ဆောက်တည်၏။ တစုက အဒိန္နာဒါနာကိုသာ
လျှင်ဆောက်တည်၏။ တစုက ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ သာလျှင်
ဆောက်တည်၏။ တစုကမုသဝါဒကိုသာလျှင် ဆောက်တည်၏။
တစုက သူရာမေရိယကိုသာလျှင် ဆောက်တည်၏။

တနေ့သောအခါ၌ ထိုဥပါသကာတို့သည် ငါသည်သာ
စောင့်နိုင်ခဲ့သော သိက္ခာပုဒ်ကို စောင့်ရှောက်၏ဟု ပြောဆိုငြင်း
ခုံကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားထံ သွားရောက် လျှောက်ထားကြလျှင်
မြတ်စွာဘုရားက-

တခုသော သီလသိက္ခာပုဒ်ကိုသေ၍လည်း သေးငယ်သည်ဟု
မပြုမူဘဲ အလုံးစုံသော သီလသိက္ခာပုဒ်တို့သည် စောင့်ရှောက်
နိုင်ခဲ့ကုန်သည်သာ ဖြစ်၏။
ဟုမိန့်တော်မူပြီး အောက်ပါဂါထာတို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

(၂၄၆) ယောပပါဏမတိပါတေတိ၊ မုသာ ဝါဒါဒန္တဘာသတိ
လောကေ အဒိန္န မာဒိယတိ၊ ပရဒါရဇ္ဇ ဂစ္ဆတိ။

(၂၄၇) သုရာ မေရယပါနဉ္စ၊ ယောနရော အနုယုဉ္စတိ။

ဣဓေဝမေသောလောကသ္မိံ၊ မူလံ ခဏတိ အတ္တနော

(၂၄၈) ဧဝံ ဘောပုရိသ ဇာနာဟိ၊ ပါပဓမ္မော အသညတာ။

မာတံလောဘော အဓမ္မောစ၊ စိရံ ဒုက္ခာယ ရန္တယံ။

(၂၄၆) အကြင်လူသည် သတ္တဝါကို လျှင်မြန်စွာ ချသတ်၏၊
အကြင်လူသည်လည်း မုသားစကားကို ပြောဆို၏။ အကြင်လူသည်လည်း
လောက၌ သူတပါးဥစ္စာကို ခိုးယူ၏။ အကြင်လူသည်လည်း သူတပါး
သားမယားကို သွားလာလွန်ကျူး၏။

(၂၄၇) အကြင် လူသည်လည်း သေအရက် သောက်စားခြင်းကို
အဖန်တလဲလဲပြုလုပ်၏။ ထိုလူသည် ဤလောက၌ပင်လျှင် မိမိ၏အမြစ်ကို
တူးဖြိုဖျက်ဆီးသည် မည်ပေ၏။

(၂၄၈) အိုယောကျ်ား။ ဤသို့သိပါလေလော့။ ယုတ်မာသော အကုသိုလ်တရားတို့သည် မစောင့်စည်း တတ်ကုန်။ လောကသည်၎င်း၊ ဒေါသသည်၎င်း၊ ထိုတရား တို့သည် ကြာမြင့်စွာ ငရဲစသည့် ဒုက္ခတို့ အကျိုးငှာ မဖြစ်စေကုန်လင့်။

ဒေသနာတော်၏အဆုံးတွင် ထိုဥပါသကာ ဒါယကာတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏။
(ဓမ္မပဒ မလဝဂ်ခုနစ်ခုမြောက် ဥပါသကာငါးရာ ဝတ္ထုပြီး၏)

၃၀

၃၁

၃၂

၁၈။ မလဝဂ်

၈။ အရှုကို ကဲ့ရဲ့တတ်သူ

(ပလ္လားသော ရဟန်းဝတ္ထု)

လူတို့သဒ္ဓါကြည်ညို၍ ပေးရှုသောအရှုကို ငြူရှုသောသူသည် သမာဓိကို လုံးဝမရနိုင်။
ထိုငြူရှုမှုကို အမြစ်မှဖြတ်၍နှုတ်ပယ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်သာ သမာဓိနိုင်ခိုင် ရနိုင်ပေ၏။

(ဒဒါတိ ဝေယတာသဒ္ဓံ) အစခံသော ဒေသနာတော်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ တိဿရဟန်းငယ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူသည်။

၀ ဣ၊ ကြောင်းကား ဤသို့တည်း

ထိုတိဿအမည်ရှိသောရဟန်းငယ်သည်အနာထပိဏ်ဝိသာခါ အစရှိကုန်သော သာဝတ္ထိမြို့နေ ငါးကုဋေမျှလောက်သော အရိယာသာဝကတို့၏ ပေးလှူအပ်သော အလှူကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချလျက် သာသွားလာ၏။ ကောသလမင်း၏ အသဒိသ အလှူကိုလည်း ကဲ့ရဲ့သည်သာလျှင်တည်း။

ထိုအနာထပိဏ်စသော သဌေးတို့၏ အလှူမှ ဆွမ်းခဲဘွယ် တောဇဉ်ကိုရသောအခါ အေးသည်ကိုရလျှင် အေးသည်ဟုကဲ့ရဲ့၏။ အပူကိုရလျှင် ပူသည်ဟုကဲ့ရဲ့၏။ အနည်းငယ်ကို ပေးလှူလျှင် နည်းသည်ဟု ကဲ့ရဲ့၏။ များစွာ ပေးလှူ ပြန်လျှင်လည်း သူတို့အိမ်၌ ပစ္စည်းဥစ္စာထားဘို့ရာပင်မရှိသလို ရဟန်းတို့အား မျှတရုံသာမပေးလှူဘဲ ဤလောက် များ ပြားသော ဆွမ်းကို အကျိုးမဲ့စွန့်ပစ်ရ၏ဟု ကဲ့ရဲ့ပြန်၏။

မိမိ၏ ဆွေမျိုးအကြောင်းကို ပြောပြန်လျှင် ငါ၏ ဆွေမျိုးတို့ အိမ်များတွင် အရပ်လေးမျက်နှာမှ ရောက်လာသော ရဟန်းတို့၏ ရေတွင်းသဖွယ် ဖြစ်၏ ဟု ပြောကြား၍ ချီးမွမ်း၏။

ထိုတိဿရဟန်းငယ်ကား တယောက်သော တံခါးစောင့်၏ သားဖြစ်၍ တောအရပ်သို့သွားကြသော လက်သမားတို့နှင့်လိုက်၍လာရင်း သာဝတ္ထိပြည်သို့ရောက်၍ ရဟန်းပြုသောသူတည်း။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းငယ်၏ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချသော စကားကို ကြားရဖန်များပြီး သူ၏ ဆွေမျိုးတို့ အကြောင်းကို အကောင်းချည်း ချီးမွမ်းသံကို ကြားရပြန်သောအခါ ထိုရဟန်းငယ်ကို စုံစမ်း ကြကုန်အံ့ဟုကြံ၍ သူ၏အဆွေအမျိုးတို့ နေရာ

အရပ်ကို အမှတ်မဲ့မေးမြန်းပြီး ရဟန်းငယ်နှစ်ပါးသုံးပါးကို စေလွှတ်၍ စုံစမ်းစေ၏။ ထိုရွာသို့ရောက်လျှင် လူတို့သည် ပူဇော်သက္ကာရပြုကြ၏။ ချမ်းသာသောဆွေမျိုးရှိသည့် တိဿအမည်ရှိသော သူငယ်၏အကြောင်းကို စုံစမ်းကြ၏။ မည်သူမှမသိကြ၊ ထိုသို့ပြောယင်းကပင် တံခါးစောင့် တယောက်၏ သားသာလျှင် တိဿအမည်ရှိ၍ လက်သံမားတို့နှင့်အတူ လိုက်သွားယင်း ရဟန်းပြုသည်ဟု ကြားရပါသည်။ ထိုသူပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းငယ်တို့သည် ထိုရွာ၌ တိဿ၏ဆွေမျိုးညာတိမရှိသော အဖြစ်ကိုသိ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ပြန်သွားပြီး ရဟန်းတို့အား လျှောက်ကြားကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည်မြတ်စွာဘုရားထံ လျှောက်ကြားကြပြန်၏။ မြတ်စွာဘုရားက

“တိဿသည် ယခုအခါသာ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချနေသည်မဟုတ်သေး ရှေးအခါကလည်း ဖြစ်ခဲ့ဘူးသည်ဟု မိန့်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ တောင်းပန်သောကြောင့် အတိတ်ဇာတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

ပရိယာယ်များလှ ထိုတိဿ

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် မင်းပြု၏။ ဘုရားလောင်းသည် ကြီးကျယ်ချမ်းသာသော သဌေးကြီးဖြစ်၏။ ထိုသဌေးကတော်တွင် သားကိုဖွားမြင်သော နေ့၌ ထိုအိမ်မှကျန်မသည်လည်း သားကိုဖွားမြင်၏။ သဌေးကြီး၏သားနှင့် ကျန်မတို့၏ သားတို့သည် အတူတကွပင် ကြီးမားလာကြကုန်၏။

သဌေးသားစာရေးအတတ်ကိုသင်လျှင် ကျွန်ငယ်သည် သင်ပုန်းပျဉ်ချပ်ကို ထမ်းလျက်လိုက်ပါယင်း စာကိုသင်၏။ ဂဏန်းအတတ်ကိုသင်၏။ ထိုကျွန်မ၏သားသည် စကားပြောရာ၌လိမ္မာ၏။ အလွန်အဆင်းလှသည်ဖြစ်၏။ အမည်အားဖြင့် ကဋ္ဌာဟက အမည်ရှိ၏။ သဌေးကြီးကချစ်၍ ဘဏ္ဍာစိုးအဖြစ်ထား၏။ ထိုကဋ္ဌာဟက စဉ်းစား၏။

ဤသူတို့သည် ငါ့ကိုအမြဲတမ်း ဘဏ္ဍာစိုးနေရာ၌ ထားမည်မဟုတ်၊ အပြစ်တစ်စုံတရာတွေ့လျှင် ရိုက်နှက်ချုပ်နှောင်၍ သံပူတံဆိပ်ခတ်နှိပ်ပြီး ကျွန်အဖြစ် ခိုင်းစေကြမည်ဖြစ်သည်။ ဝေးကွာလှသော ပစ္စန္နရွာ၌ သဌေးကြီး၏မိတ်ဆွေ သဌေးတယောက်ရှိ၏။ ငါသည်သဌေးကြီးအရေးဖြင့် စာကိုရေးပြီး၊ ထိုသဌေးသမီးကိုယူ၍ ချမ်းသာစွာနေထိုင်ရလျှင် ကောင်း လိမ့်မည်ဟု ကြံစည်ပြီး ကိုယ်တိုင် ကမ္မည်းစာကို ရေး၏။ (ငါသည်ဗာရာဏသီသဌေးကြီးဖြစ်၏။ ငါ၏သားကို သင့်ထံသို့စေလွှတ်ပြီ။ ငါ၏သားကို သင်၏သမီးနှင့်ပေးစားပြီး သင်နှင့်အတူသာ နေပါစေလော့၊ ငါသည် အခွင့်သာသည့်အခါ လာခဲ့မည်)ဟု ရေးသား၍ သဌေးကြီး၏ အမှတ်တံဆိပ်ကို တိတ်တံဆိတ်ယူ၍ ခတ်နှိပ်ပြီး ရိက္ခာကို၎င်း၊ နံ့သာအဝတ်စသည်တို့ကို၎င်း ယူ၍ ပစ္စန္နရွာသို့ သွားပြီး စာကိုပြ၏။

ပစ္စန္နသဌေးသည် သဌေးကြီးဟုယုံကြည်၍ အားရဝမ်းသာသမီးကိုပေးအပ်၍ စည်းစိမ်ချမ်းသာဖြင့်နေစေ၏။ ကဋ္ဌာဟက၏အခြံအရံတို့သည် ကြီးကျယ်၏။ ထိုကဋ္ဌာဟကသည် အခြေအရံတို့အား ယာဂုကို ဤသို့ချက်ရသလော၊ ခဲဘူယ်ကို ဤသို့

ချက်ရသလော။ ထမင်းကို ဤသို့ချက်ရသလော။ တောရွာ၌
နေသူတို့သည် အံ့ဩဘွယ်ကောင်းလှသည် စသည်ဖြင့်ကဲ့ရဲ့၏။
အဝတ် ပုဆိုး နံ့သာ ပန်းကုံးတို့ ဆောင်ယူ လျှင်လည်း ကဲ့ရဲ့
ရှုတ်ချ၏။

သဌေးကြီး ကိုယ်တိုင် ဖမ်းဆီးရန်သွားခြင်း

ဗာရာဏသီသဌေးကြီးသည် ကျန်ဖြစ်သော ကဋ္ဌာဟကကို
မမြင်သောကြောင့် စုံစမ်း၏။ ရွာဖွေ၏။ အနီးဝန်းကျင်၌မတွေ့
လျှင်အရပ်ရပ်သို့လှည့်၍ စုံစမ်းစေ၏။ တယောက်သောသူသည်
ပစ္စန္ဓရွာရောက်၍ကဋ္ဌာဟကကို တွေ့မြင်လျှင် မိမိကိုမသိစေဘဲ
ပြန်လာပြီး ဘုရားလောင်းသဌေးကြီးအား ပြောကြား၏။ ဘုရား
လောင်းသဌေးကြီးသည် ကဋ္ဌာဟကသည် မသင့်သော အမှုကို
ပြုလေသည်။ ငါ့ကိုယ်တိုင်သွား၍ ဖမ်းဆီးပြီး ပြန်လာမည်ဟု
ပြည့်ရှင်မင်းကို ပန်ကြား၍ ကြီးစွာသော အခြံအရံဖြင့်ထွက်၏။

သဌေးကြီး ပစ္စန္ဓရွာသို့ အခြံအရံတို့ဖြင့် ထွက်လာကြောင်း
ကဋ္ဌာဟကကြားလျှင် ငါ့ကိုဖမ်းဆီးရန်လာခြင်းဖြစ်၏။ ငါထွက်
ပြေးခဲ့လျှင် ဤအရပ်သို့ ပြန်လာ၍ရမည်မဟုတ်။ ငါသည်ငါ၏
အရှင်သခင်အား ရှေးဦးစွာသွားရောက်ဆီးကြို၍ ကျန်ကဲ့သို့ပြုစု
ပြီး သဌေးကြီးကို နှစ်သိမ့်စေအံ့ဟု စဉ်းစားကြံစည်၏။

အလိမ္မာကြီးလှ ကဋ္ဌာဟက

ထို့နောက် မိမိ၏ပရိသတ်တို့ကို စုရုံးစေပြီး ဤသို့ပြော၏။
မလိမ္မာသောသူတို့သည် မိမိ၏ မလိမ္မာမှုကြောင့် အမိအဖတို့၏

ကျေးဇူးကို မသိကြ၊ အမိအဖတို့ကို ရိုသေသမှုမပြုပဲ မိဖတို့နှင့် အတူ စားသောက်ကြ၏။ ငါသည်ကား မိဖကျေးဇူးကိုသိ၍ ရှေးအခါကပင် မိဖတို့နှင့်အတူမစားပဲ၊ မိဖတို့ ထမင်းစားသော အခါ၌ လက်ဆေးခံကို ယူဆောင်ပေး၏။ ထွေးခံကို ယူဆောင်ပေး၏။ စား ဖွယ် သောက် ဖွယ် တို့ကို ကိုယ်တိုင် တည်ခင်း၏။ သောက်ရေကိုဘည်ခပေး၏။ အနီး၌နေ၍ ယပ်ခတ်ပေး၏။

ကိုယ် လက် သုတ် သင်သောအခါ သန့်သက် ရေအိုးကိုယူ၍ ဖုံးကွယ်သောနေရာသို့ ရောက်အောင် လိုက်ပို့ပြုစုသည် စသည် ဖြင့် ပြောကြား၏။ ကဋ္ဌာဟကသည် ကျေးကျွန်တို့က အရှင် သခင်တို့ကို ပြုသင့်သော ကိစ္စကို မိဖတို့အား ပြုစုသကဲ့သို့မိမိ၏ ပရိသတ်ကို ပြောပြထား၏။

သဌေးကြီး ပစ္စန္ဓရွာအနီးရောက်လျှင် ယောက္ခမ သဌေးကို

“အကျွန်ုပ်ဖခင် အလည်အပတ် လာရောက်ပါသည် ခဲဘွယ် ဘောဇဉ်တို့ကို စီရင်ပါလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ များကိုကောင်းစွာယူ၍ ခရီးဦးကြိုပြုရန်သွားရပါအံ့” ဟု ပြောဆို၏။

ဘုရားလောင်းပင် ခွင့်လွှတ်ရခြင်း

ကဋ္ဌာဟကသည် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများကိုယူ၍ကြီးစွာသော အခြံအရံဖြင့် သွား ရောက် ပြီး ဘုရား လောင်း သဌေးကြီးကို ရှိခိုး၍ အမျိုးမျိုးသော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများကို ပေးဆက်၏။ ဘုရား လောင်း သည် လည်း လက်ဆောင် ပဏ္ဏာများကို ယူ၍ ကဋ္ဌာဟကကို အကဲခပ်နေ၏။

နံနက်စာစားခါနီး ကာလ၌ သဌေးကြီးသည် ကိုယ်လက် သုတ်သင်ရန် ဖုံးကွယ်သောနေရာအရပ်သို့ ဝင်၏။ ကဋ္ဌာဟက သည် မိမိ၏အခြံအရံတို့ကို ပြန်စေ၍ သန့်သက်ရေးအိုးကို ကိုင် လျက် ဘုရားအလောင်း၏ထံသို့ သွားရောက်ပြီး ရေကိစ္စပြီးဆုံး သောအခါ ခြေရင်း၌ဝပ်၍ “အရှင်သည် ဤမျှလောက်သော ဥစ္စာကို အလိုရှိပါက အကျွန်ုပ်ပေးပါအံ့။ အကျွန်ုပ်၏စည်းစိမ် ချမ်းသာကို မကွယ်ပျောက်ပါစေလင့်” ဟု တောင်းပန်၏။

ဘုရားအလောင်းသည် ထိုသူ၏လိမ်မာရေးခြားရှိမှုနှင့် ဝတ် ကြီးဝတ်ငယ်ပြုခြင်းကို သဘောကျသောကြောင့် “မကြောက် ပါနှင့် သင့်အတွက် ငါ့ထံမှ အန္တရာယ်မရှိစေရ”

ဟု ပြောဆိုပြီး စိတ်သက်သာရာရစေ၍ ရွာသို့ဝင်၏။ ကဋ္ဌာ ဟကသည် ကြီးစွာသော ပူဇော်သင်္ကံာရကိုပြု၏။ အမြဲမပြတ် ကျေးကျွန်တို့ပြုဘွယ်ကိစ္စကိုပြုလုပ်၏။

တနေ့တွင် ဘုရားလောင်းသဌေးကို ပစ္စန္ဓသဌေးက “ကျွန်ုပ်သည် သဌေးကြီး၏ကမ္မည်းစာကိုတွေ့မြင်၍ သဌေး ကြီး၏သားအား သမီးကိုပေးအပ်ပါ၏” ဟု ပြော၏။ သဌေးကြီး သည် သားအဖြစ်သာလျှင် လျှောက်ပတ်သောစကားကို ပြော ဆို၍ ပစ္စန္ဓသဌေးအား နှစ်သက်စေ၏။

နှုတ်ပိတ်မန္တာန်ဂါထာ

ဘုရားလောင်း သဌေးသည် ကဋ္ဌာဟက၏ ကဲ့ရဲ့တတ်သော အကျင့်ကိုသိ၏။ ထို့ကြောင့် တနေ့တွင် သဌေးသမီးကိုခေါ်၍ သန်းရှာခိုင်းယင်း သဌေးသမီးထံ စကားစပ်၍ စုံစမ်း၏။ သဌေး သမီးက “အခြားသောအပြစ်မရှိပါ။ အစာအာဟာရပေါ်တွင် အမြဲတန်းကဲ့ရဲ့တတ်ပါသည်” ဟု ပြောလေလျှင် သဌေးကြီးက

“ချစ်သမီး၊ ဤသို့ဆိုလျှင် အာစေးထည့်သော မန္တန်ကို ပေးခဲ့မည်။ ထိုမန္တန်ကိုရအောင်ကျက်၍ အစာစားသောအခါ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချလျှင် ဤဂါထာကို ရှေ့မှရပ်၍ ရှုတ်လေလော့” ဟု ပြောဆိုပြီး ဂါထာကိုသင်ယူစေ၍ နှစ်ရက် သုံးရက် ကြာလျှင် သဌေးကြီးပြန်သွား၏။ ကဋ္ဌာဟကသည် များစွာသော ခဲဘွယ် ဘောဇဉ်တို့နှင့် ခရီးစဉ်အတိုင်းလိုက်ပို့၍ များစွာသောဥစ္စာကို ပေးဆက်ပြီးလျှင် ရှိသေစွာ ရှိခိုးကန်တော့၍ ပြန်လာ လေ၏။ ကဋ္ဌာဟကသည် ထိုအချိန်မှစ၍ အလွန်မာန်တက်ကြွ လာ၏။ သဌေးသမီးသည် အရသာရှိသောမွန်မြတ်သည့် ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် ကျွေးမွေး၏။ ကဋ္ဌာဟကသည် ထိုဘောဇဉ် ထမင်းတို့ အပေါ် တွင် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ၏။ ထိုအခါ သဌေးသမီးသည် ဘုရားလောင်း သဌေးကြီးသင်ပေးသောဂါထာကို ရှေ့မှနေ၍ ရှုတ်ဆို၏။

နှုတ်ပိတ်မန္တန်ဂါထာ

မဟုမ္မိ သော ဝိက ဣတ္ထယျ၊ အည ဇနပဒံ ဂ တော။

အန္တာဂန္တာန ဂူ သေယျ။ ဘုဉ္ဇ ဘောဂေ ကဋ္ဌာဟက။

သဌေးသမီးသည် ထိုဂါထာ၏အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုမသိ၊ ဂါထာကိုသင်ပေးသဖြင့်သာ ကဋ္ဌာဟကအစားအသောက်ကို ကဲ့ရဲ့တိုင်း ဤဂါထာကိုရှုတ်၏။

(ဂါထာ၏အဓိပ္ပာယ်ကား)

ကဋ္ဌာဟက။ အကြင်သူသည် မိမိဇာတိအရပ်မှ တပါးသော ဇနပုဒ်သို့သွားရောက်၏ ထိုသူသည် များစွာလည်းကဲ့ရဲ့၏။

ဤသို့ကဲ့ရဲ့နေလျှင် နောက်တခေါက် ပြန်လာ၍ ဖျက်ဆီးလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် စည်းစိမ်ချမ်းသာကို အေးအေးသာ သုံးဆောင်ခံစားပါလော့။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် ကဋ္ဌာဟကသည် ငါ့ဇနီးအား သဋ္ဌေးကြီးသည် ငါ၏အကြောင်းကို ပြောဆိုထားသည်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားမိပြီး ထိုအချိန်မှစ၍ အစား အသောက် အပေါ်တွင် ကဲ့ရဲ့ခြင်းမပြုတော့ပဲ မာန်မာနကျ၍ သွားတော့၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် တေကနိပါတ်လာ ဤကဋ္ဌာဟကဇာတ်တော်ကို အကျယ်ဟောတော်မူပြီး ထိုအခါက ကဋ္ဌာဟကသည် တိဿရဟန်းငယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဗာရာဏသီ သဋ္ဌေးကြီးသည်ကား ယခု ငါဘုရားသည်သာတည်းဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော် မူပြီး နောက်-

- (၂၄၉) ဘဒ္ဒါဘိဝေ ယထသဒ္ဓံ၊ ယထာပသာဒနံ ဇနော။
 တတ္ထံ ယောစ မင်္ဂဘဝတိပ ရေသံပါန ဘောဇနော။
 န သော ဒိဝါဝါ ရတ္တိံဝါ၊ သမာဓိမဓိဂစ္ဆတိ။
- (၂၅၀) ယဿ စေတံသမုစ္ဆန္တံ၊ မူလဗစ္စံ သမူဟတံ။
 သ ဝေဒိဝါ ဝါရတ္တိံဝါ၊ သမာဓိ မဓိဂစ္ဆတိ။

(၂၄၉) အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌လူတို့သည် ကြည်ညိုခြင်းဖြစ်၏။ ထိုကြည်ညိုသောပုဂ္ဂိုလ်အား ကြည်ညိုသည့် အားလျော်စွာ ပေးလှူကြကုန်၏။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း သူတပါးတို့၏ ထိုအဖျော်ဘောဇဉ်တည်း ဟူသော အလှူ၌ မျက်နှာမသာသည်ဖြစ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် နေ၌၎င်း၊ ည၌၎င်း မြဲမြံသောသမာဓိကို မရနိုင်။

(၂၅၀) အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အားလည်း သူတပါးအလှူတို့၌ ဤမျက်နှာမသာသော အပြစ်ကိုကောင်းစွာအမြစ်ဖြတ်ခြင်းကိုပြု၍ အကြွင်းမရှိ

စတုတ္ထတွဲ

ရာဂ၊ ဒေါသ မောဟ တဏှာ / ၃၃၁

နှုတ်ပယ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် နေ့၌၎င်း၊ ည၌၌၎င်း မြဲမြံသောသမာဓိကို ရ၏။

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာကုန်သော သူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ရောက်ကုန်၏။

(ဓမ္မပဒ မလဝဂ် ရှစ်ခုမြောက် တိဿရဟန်းငယ်ဝတ္ထုပြီး၏။)

✽

✽

✽

၁၈။ မလဝဂ်

၉။ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ တဏှာ

(တရားတော်ကို ရိုသေစွာမနာကြားသူတို့ဝတ္ထု)

ရာဂနှင့်တူသောမီး

ဒေါသနှင့်တူသော ဖမ်းစားမှု

မောဟနှင့်တူသော ကွန်ရက်

တဏှာနှင့်တူသော မြစ်

(နတ္ထိရာဂ သမော အဂ္ဂိ) အစရှိသော ဒေသနာ တော်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ငါးယောက်သော ဥပါသကာတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

ဥပါသကာငါးယောက်တို့သည် တရားနာရန်ကျောင်းသို့ လာကြပြီး မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးဦးချထိုင်ခနကြ၏။ ဘုရားရှင်တို့

မည်သည် မင်း၊ ပုဏ္ဏား၊ သဌေ၊ သူကြွယ်၊ သူယုတ်၊ သူမြတ်
မရွေး အလုံးစုံသောသူကို တရားဟောရာတွင် တရားတော်၌
ရိုသေခြင်းကို ရွေးရှုဟောတော်မူ၏။

ဤသို့တရားကိုဟောကြားတော်မူသောမြတ်စွာဘုရားအထံ၌
ထိုင်နေကြသော ငါးယောက်သော ဥပသကာ တို့တွင်-

တယောက်သော ဥပသကာသည် ထိုင် လျက် နှင့်
ငိုက်မြည်း၏။

တယောက်သော ဥပသကာသည် လက်ချောင်းဖြင့်
မြေကြီး၌ ရေးခြစ်နေ၏။

တယောက်သော ဥပသကာသည် သစ်ပင် ကလေးကို
လှုပ်လျက် နေ၏။

တယောက်သော ဥပသကာသည် ကောင်း ကင် ကို
မော်ကြည့်လျက် နေ၏။

တယောက်သော ဥပသကာ သည်ကား ရိုသေ စွာ
ကြားနာ နေ၏။

အရှင်အာနန္ဒာသည် ဘုရားသခင်အား ယပ်လေခတ် လျက်
ဥပသကာငါးဦးတို့၏ အပြုအမူကိုကြည့်ရှု၍-

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။အရှင်မြတ်သည် မိုးကြီး ချိန်းသကဲ့
သို့ တရားတော်ကို ဟောကြားတော် မူပါ၏။ ထိုဥပသကာ တို့
သည် တရားဟောချိန်တွင် ဤသို့ ပြုမူနေထိုင်ကြပါသည်” ဟု
လျှောက်ထား၏။

“အာနန္ဒာ၊ ထိုဒါယကာတို့ကို သင်မသိသလော့”

“မသိပါ အရှင်ဘုရား”

“ဤဥပသကာ တို့တွင် ငိုက်မြည်းသော ဥပသကာသည် ဘဝငါးရာ မြေမျိုး၌ဖြစ်၍ အခွေတို့၌ ဦးခေါင်းကိုတင်ထားပြီး အိပ်ခဲ့၏။ ယခုလည်းအအိပ်ကြူး၍ ငိုက်မြည်း၏။ ထိုသူ၏နားသို့ ငါဘုရား၏အသံတော် မရောက်ကုန်။

မြေကြီးကို ရေးခြစ်လျက် နေသော ဒါယကာသည် ဘဝငါးရာပတ်လုံး တိမျိုး၌ဖြစ်ဘူးပြီ၊ မြေကြီးကိုရေးခြစ်ဘူးဖို့လျက် ငါဘုရား၏တရားသံ မဝင်နိုင်။

သစ်ပင်ကိုလှုပ်နေသောသူသည် ဘဝငါးရာပတ်လုံး မျောက်ဘဝ၌ဖြစ်ဘူးပြီး ရှေးက ဝသီအတိုင်း သစ်ပင်ကို လှုပ်လျက် ငါဘုရား၏တရားသံ မဝင်နိုင်။

ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်နေသူသည် ဘဝငါးရာ ပတ်လုံး နက္ခတ်ကိုဖတ်သောသူ ဖြစ်ခဲ့ဘူးပြီး ရှေးဘဝက အလေ့အကျင့်အတိုင်း ကောင်းကင်ကိုမော်ကြည့်လျက် ငါဘုရား၏တရားသံ မဝင်နိုင်။

ရိုသေစွာတရားတော်ကို နာကြားလျက် ရှိနေသူကား ဘဝငါးရာပတ်လုံး ဗေဒင်သုံးပုံ “တဖက်ကမ်းရောက် တတ်မြောက်သောပုဏ္ဏားဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုလည်း မန္တန်ကို နှိုးနှောသကဲ့သို့ ရိုသေစွာကြားနာ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်မြတ်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားတို့၏ တရားဒေသနာသည် အရေကိုဖောက်ထွင်း၍ ရိုးတွင်းခြင်ဆီရောက်အောင်တည်ပါ၏။ ဤသူတို့သည် အဘယ်ကြောင့် မနာယူနိုင်သနည်း။”

“အာနန္ဒာ။ ။ ငါဘုရား၏တရားကို ကြားနာရလွယ်သည် ဟု ထင်ဟန်ရှိသည်၊ ကြားနာရ လွယ်ကူ သည်ဟု မထင်မှတ်

လေလင့်၊ ဘုရားဟူ၍၎င်း၊ တရားဟူ၍၎င်း၊ သံဃာဟူ၍၎င်း၊ ရွတ်ဆိုအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့သည် များစွာ ကုန်သော ကမ္ဘာအသိန်းတို့၌ မကြားရဘူးလေ၊ သံသရာ၌ သတ္တဝါတို့သည် မဂ်ဖိုလ်မှဖိုလာဖြစ်သော စကားကိုသာလျှင် နာကြားရ ကုန်၏။ ကခုန်သီဆိုပျော်မြူးလျက် ချမ်းသာရာကိုရှာကြ၏။ တရားတော်ကို နာကြားခွင့် မရကြပေ။

ထိုအခါ အာနန္ဒာမထေရ်က “အဘယ်ကို အမှီပြု၍ ထိုသူတို့သည် တရားတော်ကို မနာကြားနိုင်သနည်း”

“ချစ်သား အာနန္ဒာ။ ။ ရာဂကိုအမှီပြု၍ ဒေါသကိုအမှီပြု၍ မောဟကိုအမှီပြု၍ တဏှာကိုအမှီပြု၍ တရားကိုနာကြားခြင်းကို မစွမ်းနိုင်ကြ။ ရာဂနှင့်တူသောမီးသည် မရှိ၊ ရာဂတည်းဟူသောမီးသည် ပြာကိုပင် မကျန်စေပဲ သတ္တဝါတို့ကို လောင်မြှိုက်၏။ နေခုနစ်စင်းထွက်၍ ကမ္ဘာဖျက်မီးသည် တစုံတခုကိုမျှ မကြွင်းကျန်အောင် လောင်မြှိုက် သကဲ့သို့ လောင်မြှိုက်၏။ ကမ္ဘာဖျက်မီးသည် အချိန်ရောက်မှ လောင်၏။ သတ္တဝါတို့၌ ရာဂတည်းဟူသောမီး၏ မလောင်မြှိုက်သော ကာလသည် မရှိ၊ ထို့ကြောင့် ရာဂနှင့်တူသော မီးသည်၎င်း၊ ဒေါသနှင့် တူသော ဖမ်းစားတတ်ခြင်းသည်၎င်း၊ တဏှာနှင့်တူသော မြစ်သည်၎င်း၊ မရှိချေ”

ဟု မိန့်တော်မူပြီး-

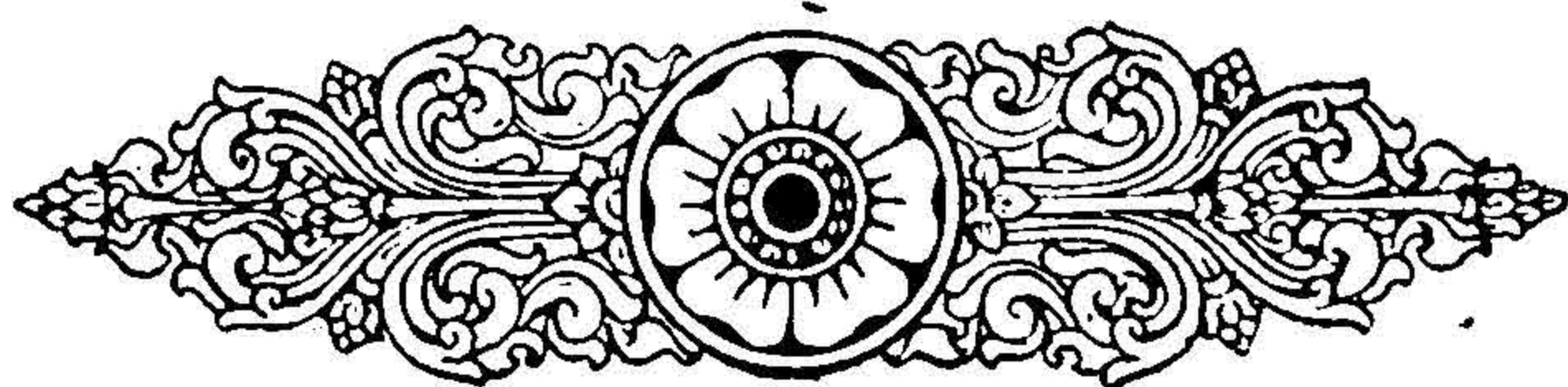
(၂၅၁) နတ္ထိရာဂသမော အဂ္ဂိ၊ နတ္ထိဒေါသသမောဂဟော
နတ္ထိ မောဟသမံ ဇာလံ၊ နတ္ထိတဏှာသမာနဒီ။

(၂၅၁) ရာဂနှင့်တူသော မီးသည်မရှိ၊ ဒေါသနှင့်တူသောဖမ်းစား
တတ်သောအရာသည်လည်း မရှိ၊ မောဟနှင့်တူသော ကွန်ရက်သည်မရှိ၊
တဏှာနှင့်တူသောမြစ်သည် မရှိ။

(မြစ်သည် ရေတက်သဖြင့် ပြည့်သောကာလကို မတင်းတိမ်
နိုင်သကဲ့သို့ တဏှာသည်လည်း ပြည့်နိုင်ခဲရန် တဏှာနှင့်တူသည့်
မြစ်သည် မရှိဟုဆိုလို၏။)

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ရိုသေစွာတရားနာသောဥပါသကာ
သည် သောပတ္တိဖိုလ်၌တည်လေ၏။

(ဓမ္မပဒ မလဝဂ် ကိုးခုမြောက် ဥပါသကာ ငါးဦးဝတ္ထုပြီး၏။)

၈၀။ သူယုတ်မာတို့၏ သဘော

(ဒါနအရေးနှင့် မေဏှကသဌေးဝတ္ထု)

သူတပါး၏အဖြစ်ကို မြင်လွယ်၍
မိမိအဖြစ်ကို မြင်ခဲ၏။
သူတပါး၏အဖြစ်တို့ကို
ဖွဲ့ကဲ့သို့ လေ့၌လွှင့်၍
မိမိ၏ အဖြစ်တို့ကို စဉ်းလဲစွာ ဖုံးလွှမ်းတတ်၏။

(သုဒဿံ ဝဇ္ဇိ) အစခံသော သုတ္တန် ဒေသနာတော်ကို
ဘဒ္ဒိယမြို့အနီး မြတ်လေးတောအရပ်၌ သီတင်းသုံးတော်မူလျက်
မေဏှက သဌေးကြီးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အင်္ဂတိုင်းဥတ္တရတိုင်းတို့၌ ဒေသစာရီ
တိုင်းလှည့်တော်မူလျက် (၁) မေဏှကသဌေးကြီး (၂) သဌေး
ကတော် စန္ဒပဒုမာ (၃) သဌေးသား ဝနဉ္စယ (၄) ချေးမ
သုမဏ ဒေဝီ (၅) မြေးဝိသာခါ (၆) ကျွန်ပုဏ္ဏ ဤခြောက်
ယောက်သော သူတို့၏ သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက် နိုင်မည့်
အကြောင်း ဥပနိဿယကို မြင်တော်မူ၍ ဘဒ္ဒိယမြို့သို့ ကြွသွားပြီး
မြတ်လေးတော၌ သီတင်းသုံး စံနေတော်မူ၏။

မေဏ္ဍက သဌေးအကြောင်း

မေဏ္ဍကသဌေးကြီး ဖြစ်လာပုံမှာ ထိုသဌေး၏ အိမ်နောက် ရှစ်မင်းပယ်စာမျှလောက်သော အရပ်၌ ဆင်အရွယ်၊ မြင်းအရွယ်၊ နွားအရွယ်ရှိသော ရွှေဆိတ်ရုပ်တို့သည် မြေကိုဖောက်ခွဲ၍ ကျောက် ကုန်းခြင်းထိလျက် အိမ်၏ နောက်မှ ပေါ်ကုန်၏။ ထိုရွှေဆိတ်ရုပ် တို့၏ ပါးစပ်တို့၌ အဆင်းငါးပါး ရှိကုန်သော ချည်လုံးတို့ဖြင့် ပိတ်ဆို့ထား၏။ ထောပတ်၊ ဆီ၊ တင်လဲ၊ အဝတ်အထည်၊ ရွှေငွေ အစရှိသဖြင့် အလိုရှိသော်၊ ရွှေဆိတ်ရုပ်၏ ခံတွင်းမှ ချည်လုံးကို ဖွင့်ချွတ်လျှင် ရွှေဆိတ်ရုပ်တကောင်၏ ခံတွင်းမှ ထောပတ်၊ ဆီ၊ တင်လဲ၊ အဝတ်အထည်၊ ရွှေငွေတို့သည် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌နေသော သူတို့အားသုံးဆောင်လောက်အောင် အန်ထွက်ကုန်၏။ ထိုအခါမှ စ၍ မေဏ္ဍကသဌေးဟု ထင်ရှား၏။

မေဏ္ဍက၏ အဝကံ

ထိုမေဏ္ဍက သဌေးကြီးသည် ဝိပဿီ ဘုရား လက်ထက်၌ အဝေရောဇ အမည်ရှိသော သူကြွယ်၏ တူသည့် အဝေရောဇ အမည်ဖြင့်ပင် ဦးရီးနှင့် နာမည်ထပ်တူရှိကြ၏။

ဦးရီးသူကြွယ်သည် မြတ်စွာဘုရား အတွက် ဂန္ဓကုဋ်တိုက် ဆောက်ရန်အားထုတ်၏။ တူဖြစ်သူ အဝေရောဇသည် ဦးရီးထံ သွား၍ နှစ်ဦးအတူ အလှူလုပ်ကြရန်ပြော၏။ ‘ငါသည် မည်သူ နှင့်မျှ စပ်တူမလုပ်၊ တယောက်ချင်းသာ ဆောက်အံ့’ဟု ပြော၏။

ဦးရီးဖြစ်သူက ငြင်းပယ်လေလျှင် ဤအရပ်၌ ဂန္ဓကုဋ်ဆောက် လျှင် ထိုအရပ်၌ ဆင်ဝင်ဇရပ် ဆောက်သင့်သည်ဟု တောမှ အဆောက်အဦ သစ်သားတို့ကို ယူစေပြီး တခုသော သီတိုင်ကို ရွှေပြားဖြင့် တိုင်အလုံး၌အုပ်၏။

တခုသော သိတိုင်ကို ငွေ ပြား ဖြင့် အုပ် ၏။ နောက်တခုကို ပတ္တမြားဖြင့်စီ၏။ နောက်တခု ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်စီ၏။

ထိုနောက် ထုပ်လျှောက်တံခါးပေါက်၊ တံခါးရွက်၊ ပြတင်း၊ အခြင်၊ အမိုးဟုဆိုအပ်သော အလုံးစုံတို့ကိုလည်း ရွှေစသည်တို့ ဖြင့် ဂန္ဓကုဋ်၏ ရှေ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် အရပ်၌ ရတနာခုနစ်ပါးစီ ချယ်သော ဆင်ဝင်ဇရပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။

ထိုဇရပ်၏အထက်၌ တခဲနက်နီမြန်းသောရွှေဖြင့်ပြီးကုန်သော ကမ္မလာနီ အဆင်းနှင့်တူသော သန္တာဖြင့်ပြီးကုန်သော အထက် ထုပ်ကာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုဆင်ဝင်ဇရပ်၏ အလယ်၌ ရတနာမဏ္ဍာပ်ကို ဆောက်၏။ တရားဟောပလ္လင်ကိုထား၏။ ထိုတရားဟောပလ္လင်၏ ခြေတို့သည် အလွန်နီမြန်းသောရွှေဖြင့် ပြုလုပ်ထား၏။ ဘောင်လေးဘက်ကို လည်း ရွှေဖြင့်ပြီးစေ၏။

ရွှေဆိတ်ရုပ်လေးခုကို သွန်းလုပ်စေ၍ တရားဟော ပလ္လင်၏ ခြေထောက်တို့အောက်၌ ခံထားစေ၏။ နှစ်ကောင်သော ရွှေဆိတ် ရုပ်တို့ကို ခြေနှင်းခုအောက်၌ထား၏။ ခြောက်ကောင်သော ရွှေ ဆိတ်ရုပ်တို့ကို မဏ္ဍာပ်၌ ဝန်းရံ၍ထား၏။

တရားဟောနေရာကို ရှေးဦးစွာ ချည်ကြိုးတို့ဖြင့် ယက်စေ၍ အလယ်၌ ရွှေချည်တို့ဖြင့်အဝတ်၌ ပုလဲတို့ဖြင့်ယက်စေ၏။ တရား ဟော နေရာ၌ စန္ဒကူးဖြင့်ပြီးသော နောက်မှီတံတဲသည်ဖြစ်၏။

ဇရပ်ပူဇော်ပွဲပြုသည့်အခါ မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ရှစ်သိန်း ကုန်သော ရဟန်းတော်တို့ကိုပင့်၍ လေးလပတ်လုံးအလှူကြီးကို ပေး၏။ အလှူ၏နောက်ဆုံးနေ့၌ သင်္ကန်းသုံးထည်စီ ပေးလှူ၏။ အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ရဟန်းသည် အဖိုးတသိန်း ထိုက်သော

တိစိဝရိတ် သင်္ကန်းကိုရရှိ၏။ ဤဝိပဿီဘုရားလက်ထက်၌ စုတေလျင်နတ်ပြည်၌ကျင်လည်လျက် ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ဗာရာဏသီသံဌေးကြီးဖြစ်လာပြန်၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓထံ ဆုပန်ခြင်း၊

ဗာရာဏသီ သံဌေးသည် တနေ့၌ မင်းကြီးထံ ခစားသွားရာ ပုရောဟိတ်ကို တွေ့မြင်၍ ဂြိုဟ်သွားနက္ခတ်ကိုမေး၏။ ပုရောဟိတ်က နှစ်လ သုံးလကြာလျှင် ငတ်မွတ်ခြင်းဘေး ဆိုက်လတ်ဟု ပြော၏။ သံဌေးကြီးသည် ပုရောဟိတ် ပြောစကားအရ လယ်တို့ကို များစွာလုပ်ခစေ၏။ အိမ်၌ရှိသမျှဥစ္စာဖြင့်စပါးတို့ကိုဝယ်ပြီး နှစ်ရာငါးဆယ်သော ကျိကျတို့ကို ဆောက်ခံစေပြီး သိုလှောင်၏။

ကျိကျတို့ ပြည်လျှံလျှင်စဉ်အိုးကြီးများတွင်ပြည့်စေ၏။ ပိုသမျှ မြေကြီး၌ တွင်းတူးပြီးလျှင် မြှုပ်၏။ ကျန်သမျှစပါးကို မြေညက်တို့နှင့် ရောနှောသုပ်နယ်၍ နံရံတို့ကို လိမ်းကျံစေ၏။

ပုရောဟိတ်ဆိုတိုင်း ငတ်မွတ်ခြင်းဘေးသည်ဆိုက်၏။ သံဌေးကြီးသည် အလုပ်အကျွေးဖြစ်သောလူတို့ကို ကျွေးမွေး၏။ ကျိကျတို့၌၎င်း၊ စဉ်အိုးကြီးတို့၌၎င်း၊ သိုလှောင်သော စပါးတို့သည် ကုန်လေ၏။ ထိုအခါ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော လူတို့ကို ခေါ်စေ၍ အမောင်တို့ တောင်ခြေရင်းသို့သွား၍ ရွာဖွဲ့စားသောက်ကြကုန်၊ အသက်မွေးမှုပြုကြကုန်၊ ဝပြောသာယာသော အချိန်၌ ငါ့ထံသို့လာလိုလျှင်လာကြ၊ မလာလိုလျှင်လည်း ထိုအရပ်၌ပင် အသက်မွေးကြလေ့ဟု ပြောဆို၏။ အလုပ်အကျွေးတို့သည် ငိုကြွေးကြကုန်၏။ သံဌေးကိုကန်တော့၍ ခုနစ်ရက်မျှ နေကြပြီး သံဌေးဆိုတိုင်း သွားကြကုန်၏။

သဌေး၏အထံ၌ ပုဏ္ဏ အမည်ရှိသော ကျွန်တယောက်သာ ကျန်ခဲ့၏။ သဌေးကတော်၊ သဌေးသား၊ သဌေးချေးမ၊ ဤငါးယောက်သောသူတို့သာ ကျန်ခဲ့၏။

ထိုငါးယောက်တို့သည်မြေတွင်း၌မြှုပ်ထားသော စပါးတို့ကို တူးဖော်စား၍ကုန်ကြလျှင် နံရံ၌ ကပ်ထားသော မြေကိုခွာ၍ ရေစိမ်ပြီး ရသည့်စပါးဖြင့် မျှ၍စားကြကုန်၏။ ထိုနံရံမှရသော စပါးတို့ကုန်ကြပြန်လျှင် သဌေး၏မယားသည် ဆာလောင်ခြင်း ဖိစီးသည်ရှိသော် နံရံ၏ခြေရင်းမှကျသော မြေညက်ကို ရေဆွတ် ဆေးကြော၍ တကွမ်းစားခဲ့မျှ (တပြည်ခဲ့မျှ)ရ၍ ထောင်းထုပြီး ဆန်တပြည်ကို အိုး၌ထည့်ပြီး မြေ၌မြှုပ်နှံ၍ထား၏။ ဤငတ်မွတ်သော ကာလ၌ခိုးသူတို့ပေါများကြသဖြင့်ခိုးသူတို့ရန်ကိုကြောက်သောကြောင့် မြေ၌ မြှုပ်ထားရခြင်း ဖြစ်၏။

ယာဂုကျိမလား၊ ထမင်းချက်မလား

သဌေးကြီးသည် မင်းထံမှ ခစား၍ပြန်လာရာ ဆာလောင်လှသဖြင့် စားစရာများရှိသလားဟု မေး၏။ သဌေးကတော်က မြေတွင်း၌တူးမြှုပ်ထားသော ဆန်တကွမ်းစား ရှိပါသည်ဟုပြောလျှင် ချက်စေ၏။ သဌေးကတော်ကယာဂုကျိလျှင်နှစ်ကြိမ်ကျိဖို့ ရပါမည်၊ ထမင်းချက်လျှင် တကြိမ်သာ စားရပါမည်၊ ဘာကို လုပ်ရပါမည်နည်းဟု မေး၏။

“ရှင်မ၊ ငါတို့တွင် အခြားအာဟာရမရှိ၊ ထမင်းကို စား၍သာ သေကြမည်၊ ထမင်းကိုသာချက်”ဟု ပြော၏။ သဌေးကတော်သည် ထမင်းကိုချက်၍ ငါးပုံပုံပြီး သဌေးကြီးအတွက် တပုံကို ခူး၍ ရှေ့သို့ ချပေးထား၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ကြွရောက်လာ

ထိုခဏ၌ ဂန္ဓမာဒနတောင်မှ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတပါးသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး သမာပတ်ဝင်စားရာမှ ထတော်မူ၏။

သမာပတ်အတွင်း၌ သမာပတ်အစွမ်းဖြင့် ဆာလောင်မှုက် သိပ်ခြင်းမရှိ၊ သမာပတ်မှထသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အားကြီးစွာ ဖြစ်၍ ဝမ်းရေကို လောင်မြှိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါ တို့သည် အစာအာဟာရ ရနိုင်မည့်အရပ်ကို ကြည့်ရှု၍ ကြွတော် မူကြကုန်၏။

သမာပတ်မှ ထတော်မူသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား အလှူကို ပေးလှူသူသည်၊ စစ်သူကြီးအရာ စသည့် အမှတ်မရှိ တပါးပါး သော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရကုန်၏။

ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့်ကြည့်တော်မူသော်၊ ဇမ္ဗူဒိပ် တကျွန်းလုံး၌ ငတ်မှုတ်ခြင်းဘေး ဖြစ်နေ၏။ သဌေးကြီး၏အိမ်၌ လူငါးယောက်တို့အတွက် တကွမ်းစားသော ထမင်းကို ချက် ထား၏။ ထိုလူတို့သည် သဒ္ဓါတရား ရှိကြပါမည်လောဟု ကြည့်ရှု တော်မူလျှင် သံဒ္ဓါရှိသော အဖြစ်ကို မြင်တော်မူသောကြောင့် သပိတ်သင်္ကန်းကို ဆင်မြန်းယူငင်၍ သဌေးကြီး၏ အိမ်ရှေ့တံခါး ဝ၌ ရပ်လျက်နေတော်မူ၏။

သဒ္ဓါမြင်လျှင် ဘယာကိုပင်မကြောက်

သဌေးကြီးသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို မြင်လျှင် ကြည်ညိုလှ၍ ငါ သည် ရှေးက အလှူဒါန မပေးခဲ့သောကြောင့် ဤသို့ငတ်မှုတ်ခြင်း ဘေးကို တွေ့မြင်ရသည်။ အမှန်ဆိုသော် ဤထမင်းသည် ငါ့ကို တနေ့လောက်သာ စောင့်ရှောက်နိုင်၏။ အရှင်မြတ်အား လှူအပ် သော အလှူကား ကမ္ဘာကုဋေတို့၌ ချမ်းသာစီးပွားကို ဆောင်

ပေလတံ ဟုဆင်ခြင်ပြီး မိမိရှေ့မှစားအံ့ဆဲဆဲထမင်းခွက်ကိုဖယ်၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါထံ ချဉ်းကပ်ပြီး ငါးပါးသောထိခြင်းဖြင့် ရှိခိုးလျက် အိမ်တွင်းသို့ ကြွရန်ပင့်သည်။ ကြွရောက်၍ ထိုင်နေတော်မူသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ခြေတို့ကို ဆေးကြော၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ သပိတ်၌ ထမင်းကို ထည့်လောင်း၏။

လောင်းလှူသောထမင်းတဝက်အကျန်တွင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် လက်ကိုတား၍ထား၏။ သဌေးသည်လည်း “အရှင်မြတ်ဘုရား ဤထမင်းသည် ဆန်တပြည်ကို ငါးယောက်စာ ခွဲ၍ထားသော ထမင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤထမင်းကို တဝက်ခွဲ၍ မရကောင်းပါ။ အကျွန်ုပ်အား ယခုလောလောဆယ် ချီးမြှောက်ခြင်းကို မပြုစေလိုပါ။ အကြွင်းမဲ့ ပေးလှူခြင်းကို အလိုရှိပါ၏” ဟု လျှောက်ကြားပြီး ထမင်းအားလုံးကိုပေးလှူပြီး ဆုတောင်း၏။

“အရှင်ဘုရား၊ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းသော ဘဝတို့၌ ဤသို့သော ငတ်မှုတ်ခြင်းကို မတွေ့မမြင်ရပါစေသတည်း။ ယခုအချိန်မှစ၍ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌နေကုန်သော သူတို့အား မျိုးစေ့ ထမင်းကို ပေးနိုင်သောသူ ဖြစ်ရပါလို၏။

မိမိလက်ဖြင့် အလုပ်လုပ်၍ အသက်မွေးခြင်းတို့ မပြုရပါလို၏။

နှစ်ရာငါးဆယ်ကုန်သော ကျီကြတို့၌ သလေးမိုး ရွာသွန်းပြည့်ပါစေသတည်း။

ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းဘဝ၌ ဤမယား၊ ဤသား၊ ဤချေးမ၊ ဤကျေးကျွန်သည်သာလျှင်ဖြစ်ပါစေသတည်း”

ဟု ဆုတောင်း၏။ သဌေးကတော်ကလည်း၊ ငါ၏ခင်ပွန်း
လှူဒါန်း၍ ဆာလောင်သည်ဖြစ်သော်၊ ငါသည်လည်း စား၍
မျိုကျနိုင်မည်မဟုတ်ဟု မိမိ၏အစုထမင်းကို လှူပြန်၏။

“အရှင်ဘုရား၊ ဤကဲ့သို့သော ငတ်မွတ်ခြင်းဘေးကို
ဖြစ်လေရာဘဝ၌ မတွေ့မမြင်ရပါလို့။

ထမင်းအိုးကိုရှေ့မှထား၍ ဇမ္ဗူဒိပ် တကျွန်းလုံးရှိ
လူတို့ကို ခူး၍ပေးသော် ထမင်းအိုးတို့သည် အမြဲပြည့်
သည်သာလျှင် ဖြစ်ပါစေသတည်း။ ဤအရှင်လင်၊ ဤ
သား၊ ဤချေးမ၊ ဤကျေးကျွန်သာ ဘဝတိုင်း၌ ဖြစ်ရ
ပါလို့၏”

သဌေးသားသည်လည်း မိမိအဖို့ကို လှူပြန်ပြီး ဆုတောင်း၏။

“ဘဝတိုင်း၌ ဤငတ်မွတ်ခြင်း ဘေးကို ဘဝတိုင်း
မတွေ့ရ-မမြင်ရလိုပါ။ အကျွန်ုပ်သည် အသပြာတထောင်
ဝင်သော အိတ်တလုံးကို ကိုင်၍ ဇမ္ဗူဒိပ် တကျွန်းလုံး
အား နှိုက်၍ ပေးဝေသည့်တိုင်အောင် ဤအိတ်သည်
ပြည့်မြဲတိုင်းသာ ပြည့်ပါစေသတည်း။ ဤအမိအဖ၊ ဤ
မယား၊ ဤကျေးကျွန်တို့သာလျှင်ဖြစ်ပါစေသတည်း”

ချေးမသည်လည်း မိမိဝေစုကို လှူဒါန်းပြီး....

“ဤသို့သော ငတ်မွတ်ခြင်းဘေးကိုဘဝတိုင်း မတွေ့မမြင်
ရပါလို့၏။ အကျွန်ုပ်သည်စပါးတောင်းကို ရှေ့မှ တည်
ထား၍ ဇမ္ဗူဒိပ် ကျွန်းသားတို့အား စပါးမျိုးစေ့ကို
စိတ်ထင်တိုင်းပေးသော်လည်း မကုန်နိုင်ပါစေသတည်း။

ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းသော ဘဝ၌ ဤအရှင်လင်၊ ဤယောက္ခမနှစ်ပါးနှင့် ဤကျွန်သားလျှင် ဖြစ်ရပါစေသတည်း” ဟု ဆုတောင်း၏။

ကျွန်ပုဏ္ဏသည်လည်း မိမိ၏ အစုထမင်းကိုလှူ၍ -

“ယနေ့မှစ၍ ဤသို့ငတ်မွတ်ခြင်းဘေးကို ဘဝတိုင်း မတွေ့မြင်ရပါလို၊ အားလုံးသော ဤသူတို့သည် အကျန်၏ အရှင်သခင်တို့ ဖြစ်ပါစေ သတည်း။ ကျွန်ုပ် လယ်ထွန်လျှင် လက်ဝဲ လက်ျာ၌ သုံးချောင်းသော ထွန်သွား အလယ်၌ ထွန်သွားတချောင်းဖြင့် သစ်သားဇယားခွက် လောက်သော အရပ်သည် ထွန်ရေး ခုနစ်ကြောင်းတို့ ကွဲကြေခြင်းသို့ ရောက်ပါစေသတည်း”

ဟု ဆုတောင်း၏။ ပုဏ္ဏသည် ထိုနေ့၌ စစ်သူကြီး အရာကို တောင့်တ၍ ရနိုင်သော်လည်း အရှင်သခင်၌ ချစ်ခြင်းဖြင့် ဤအရှင်သခင်တို့သာ ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းခြင်းဖြစ်၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်သည် “အလိုရှိသမျှ ပြည့်စုံစေ သတည်း” ဟု အောက်ပါဆုမြတ်ကို ပေးတော်မူ၏။

(၁) ဣစ္ဆိတံ ပတ္တိတံ တုယံ၊ ခိပ္ပမေဝ သမိဇ္ဈတု။
သဗ္ဗေ ပုရန္တ၊ သံကပ္ပါ၊ စန္ဒော ပန္နရသော
ယထာ။

(၂) ဣစ္ဆိတံ ပတ္တိတံ တုယံ၊ ခိပ္ပ မေဝ သမိဇ္ဈတု။
သဗ္ဗေ ပုရန္တ၊ သံကပ္ပါ၊ မဏိဇောတိရသော
ယထာ။

(၁) ဣစ္ဆိတံ၊ အလိုရှိတိုင်း၊ ပတ္တိတံ။ တောင့်တတိုင်း၊ တုယံ၊ သင်တို့အား၊ ခိပ္ပမေဝ၊ လျှင်မြန်စွာ။ သမိဇ္ဈတု၊ ပြည့်စုံစေသတည်း။

သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံသော။ သံကပ္ပ၊ အကြံတိုင်းသည်။ စန္ဒော
ပန္နရသောယထာ၊ ဆယ်ငါးရက်ထွန်း လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့။ ပုရန္တံ၊
ပြည့်စုံစေ့ကုန်သတည်း။

(၂) ဣစ္ဆိတံ၊ အလိုရှိတိုင်း။ ပတ္တိတံ၊ တောင်တတိုင်း၊ တုယံ။
သင်တို့အား။ ခိပ္ပမေဝ၊ လျှင်မြန်စွာ။ သမိဇ္ဈတု၊ ပြည့်စုံစေသတည်း။

သဗ္ဗေသံကပ္ပ၊ အလုံးစုံသောအကြံတို့သည်။ မဏိဇောတိရသော
ယထာ၊ အလိုရှိသမျှ ပြီးစေနိုင်သော။ မဏိဇောတ ပတ္တမြား ကဲ့သို့။
ပုရန္တံ၊ ပြည့်စုံစေ့ကုန်သတည်း။

ဤသို့နှစ်ဂါထာဖြင့် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် အနုမောဒနာ
ပြုတော်မူ၍ ဤသုတို့ကြည်ညိုစေခြင်းငှာ ဂန္ဓမာဒနတောင် အထိ
မြင်စေသတည်းဟု အဓိဌာန်၍ ကြတော်မူ၏။ ထိုသို့ ငါးဦးတို့
သည် ကြည့်လျက်သာ နေကြ၏။ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ထို
ဆွမ်းကို ငါးရာမျှရှိသောပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အားအညီအမျှခွဲဝေ၏။
အာနုဘော်ကြောင့် အားလုံးသော ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတို့သည်
လုံလောက်ကြသည်ကို ငါးဦးသောသုတို့သည် တွေ့မြင်ကြည်ညို
ဝမ်းမြောက်ကြရ၏။

ဆွမ်းဒါနအတွက် လက်ငင်းအကျိုးပေးပုံ

နေမ္မန်းတိမ်းလျှင် သဌေကတော်သည် အိုးခွက်တို့ကို ဆေး
ကြောပိတ်ဖုံး၍ ထား၏။ သဌေးသည် ဆာလောင်လွန်း၍ အိပ်
ပျော်သွား၏။ ညနေချမ်း အိပ်ရာမှနိုးလျှင် ဆာလွန်း၍ ထမင်း
အိုးမှ ထမင်း ချိုးကပ်ကလေးများမှ မရှိဘူးလားဟု မေး၏။
သဌေးကတော်သည် အိုးကို ကိုယ်တိုင် ဆေးကြောထားသော်
လည်း မရှိစကားကို မပြောပဲ အိုးကို ဖွင့်ပြမည်ဟုကြံပြီး ထမင်း
အိုးကိုသွားယူ၏။ ထမင်းအိုးကိုဖွင့်ပြလျှင် မြတ်လေးပန်းအဆင်း

နှင့်တူသော ဖွေးဖွေးဖြူသည့် ထမင်းသည် အိုးတွင် ပြည့်၍ စလောင်းဖုံးသည်ပင် အပေါ်သို့မောက်၍နေ၏။ သဌေးကတော် သည် အားရဝမ်းသာစွာဖြင့် သဌေးကြီးကို ပြ၏။ ကောင်းမှု အလှူသည် ထင်ရှားပြပေပြီဟု ပြော၍ သားအဖ နှစ်ယောက် တို့အား ထမင်းကို ခူးကျွေး၏။ ထမင်းကို ယောက်မဖြင့် ခပ်ရာ ယောက်မရာသာထင်ပြီး ထမင်းအိုးသည် ပြည့်မဲ့ပြည့်၏။ ချေးမ နှင့်အတူ စား၏။ ပုဏ္ဏကိုကျွေး၏။ ထမင်းအိုးသည်ပြည့်လျက် သာနေ၏။ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းရှိ လူများ သဌေးကြီးအိမ်၌ထမင်းကို လာယူကြရန် ကြေငြာ၏။ များစွာသောသူတို့သည်သဌေးကြီးကို မှီ၍ အသက်မွေးမြူခြင်းကို ရကြ၏။ ထမင်းအိုးသည် ခူး၍ ခပ်၍ ပေး၍ မကုန်သော ထမင်းအိုး ဖြစ်လေ၏။

ဂေါတမဘုရားရှင် လက်ထက်တွင်ကား

ထိုသူတို့သည် ထိုဘဝမှစုတေခွဲလျှင် နတ်ပြည် လူ့ပြည်တို့၌ ကျင်လည်လျက် ဂေါတမဘုရားရှင် လက်ထက်တွင် ဘဒ္ဒိယမြို့၌ မေဏ္ဍကသဌေးဖြစ်လာ၏။ ဖေါ်ပြခွဲသော ဆိတ်ရုပ်တို့သည် ပေါ်ပေါက်ကုန်၏။ သဌေးကတော်၊ သဌေးသား ချေးမ၊ ကျွန်တို့ သည် ဤအတိုင်းဖြစ်ကြ၏။

တနေ့တွင် သဌေးသည် မိမိ၏ ကောင်းမှုကံကို စုံစမ်းလို၍ နှစ်ရာငါးဆယ်သော ကျီကြတို့ကို ရှင်းလင်းစေပြီး အထက်သို့ မျှော်ကြည့်၏။ နိမြန်းသောသလေးစပါးတို့ဖြင့် နှစ်ရာငါးဆယ် သော ကျီကြတို့ပြည့်ကြ၏။ မယားကို၎င်း၊ သားကို၎င်း၊ ကုသိုလ် ကို စုံစမ်းစေ၏။ မယားသည် ဆန်တကွမ်းစား တပြည်ချက်ကို ချက်၍ ဇွေဇွန်းကိုကိုင်ပြီး ထမင်းအလိုရှိသူတို့ လာကြကုန်ဟုကြေ ငြာ၍ ပေးလှူ၏။ တနေ့လုံး ခပ်ပေးသော်လည်း ဇွန်းရာမျှသာ

ထင်၏။ ထိုသဌေးကတော်သည် ရှေး၌လက်ဝဲလက်ဖြင့် ထမင်းအိုးကို၎င်း၊ လက်ျာလက်ဖြင့် ဇွန်းကို၎င်း ကိုင်၍ ဆွမ်းကို ပေးလှူအပ်သည့်ကောင်းမှုကြောင့် လက်ဝဲလက်ဖဝါးပြည့်မျှ ပဒုမ္မာပန်းပုံသည် ပေါ်၍၊ လက်ျာလက်ပြင်သည် လဝန်းပုံ ပေါ်၏။ လက်ျာခြေအပြင်၌ လဝန်း လက္ခဏာပုံ ပေါ်ပြီး၊ လက်ဝဲခြေအပြင်၌ ပဒုမ္မာပန်းပုံပေါ်၏။ ထို့ကြောင့် သဌေးကတော်၏အမည်သည် “စန္ဒပဒုမာ” ဟူသော အမည်တင်၏။

သဌေးသားသည် အသပြာတထောင်အိတ်ကိုယူ၍ အလိုရှိသူတို့ လာကြကုန်ဟုခေါ်၍ လာတိုင်း လာတိုင်းသော သူတို့၏ ခွက်တို့ကို အပြည့်ထည့်ပေး၏။ အိတ်ထဲ၌ ရှိမြဲတိုင်း အသပြာတထောင်ရှိနေ၏။

ချေးမသည် စပါးတောင်းကိုယူ၍ လေဟာပြင်၌ နေလျက် မျိုးစေ့ အလိုရှိသူတို့ လာ၍ယူကြဟု လာတိုင်း လာတိုင်းသော သူတို့အား ယူခဲ့သော ခွက်တို့ကို အပြည့်ပေး၏။ စပါးတောင်းသည် ပြည့်မြဲတိုင်း ပြည့်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တံပိုး ရွှေကြိုးတို့ဖြင့် နွားတို့ကို ဆင်၍ ရွှေနှင့်တံကိုကိုင်ပြီး ဦးချိုတို့၌ ရွှေအိတ်တို့ကိုစပ်၍ လယ်တောသို့ မောင်းနှင်၏။ လယ်ထွန်ရာခုနစ်ကြောင်းသော ထွန်ရေးတို့သည် ဖြစ်၏။ ထိုငါးဦးကုန်သောသူတို့သည် ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်သော ဘုန်းရှိသောသူတို့ဖြစ်ကြ၏။

တိတ္ထိတို့က တားမြစ်ခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ခြောက်ယောက်သောသူတို့၏သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ရောက်နိုင်မည့် ဥပနိဿယပြည့်စုံသည်ကိုမြင်တော်မူ၍ ဘဒ္ဒိယမြို့သို့ ကြွလာတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူ

သည်ကိုကြားလျှင် သဋ္ဌေးကြီးသည် ခရီးဦးကြိုရန် သွား၏။
 လမ်းတွင် တိတ္ထိတို့က မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့စကား ပြော
 ကြား၍ တားမြစ်ကြ၏။ ဘုရားသခင်ကိုဖူးတွေ့ရလျှင် မြတ်စွာ
 ဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်း တရားစကားကို ဟောကြားတော်
 မူ၏။ ထိုသဋ္ဌေးကြီးသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ရောက်၍ တိတ္ထိတို့
 သည် ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးမဲ့သော စကားကိုပြောဆိုတားမြစ်
 ကြသောအဖြစ်ကို လျှောက်ကြား၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက
 တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူလိုသောကြောင့်....

(၂၅၂) သုဒဿံ ဝဇ္ဇေ မဉ္ဇေသံ၊ အတ္တနော ပန ဒုဒ္ဒသံ။
 ပရေသံ ဟိသော ဝဇ္ဇာနိ၊ ဩပုဏာတိ ယထာ
 ဘုသံ။ အတ္တနော ပန ဆာဒေတိ၊ ကလိံ
 ကိဘဝါသဌော။

(၂၅၂) မိမိမှတပါးသောသူတို့၏ သေးငယ်သော အပြစ်ကို
 မြင်လွယ်ကြ၏။ မိမိ၏ ကြီးမားသောအပြစ်ကို မြင်နိုင်ခဲ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်
 သည် ဖွဲ့ကို လေ၌ လွင့်သကဲ့သို့ သူတပါးတို့၏ အပြစ်ကို လွင့်၏။ စဉ်းလဲ
 ကောက်ကျစ်သော ငှက်မုဆိုးသည် သစ်ခက် စသည်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍
 မိမိ၏ စဉ်းလဲမှုကို ဖုံးလွှမ်းဘိသကဲ့သို့ ထို့အတူ မိမိ၏ အပြစ်ကိုကား
 ဖုံးလွှမ်း၏။

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာ ကုန်သော သူတို့သည်
 သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။

(ဓမ္မပဒ မလဝဂ် ဆယ်ခုမြောက် မေဏ္ဍကသဋ္ဌေးကြီးဝတ္ထုပြီး၏)

၁၁။ သူတပါးအပြစ်ကို ရှာသူ

(ဥဇ္ဈာနသည် မထေရ် ဝတ္ထု)

သူတပါးကိုသာ လက်တဆုံးနှိုက်၍
အမြဲကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချနေသူအား
အာသဝေါတရားတို့သည် ပွားကုန်၏။

(ပရဝဇ္ဇာ နှုပဿိဿ) စသည့် ဓမ္မဒေသနာကို ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ ဥဇ္ဈာနသည် အမည်ရှိသော မထေရ် တပါးကို
အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

ထိုမထေရ်သည် ဤရဟန်းကား ဤသို့ဝတ်၏။ ဤသို့ ရုံ၏။
အစရှိသဖြင့် ရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့စရာ စကားပေါက်ကိုသာ ရှာ
လျက်နေတတ်၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်
ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား အောက်ပါ
ဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ၏။

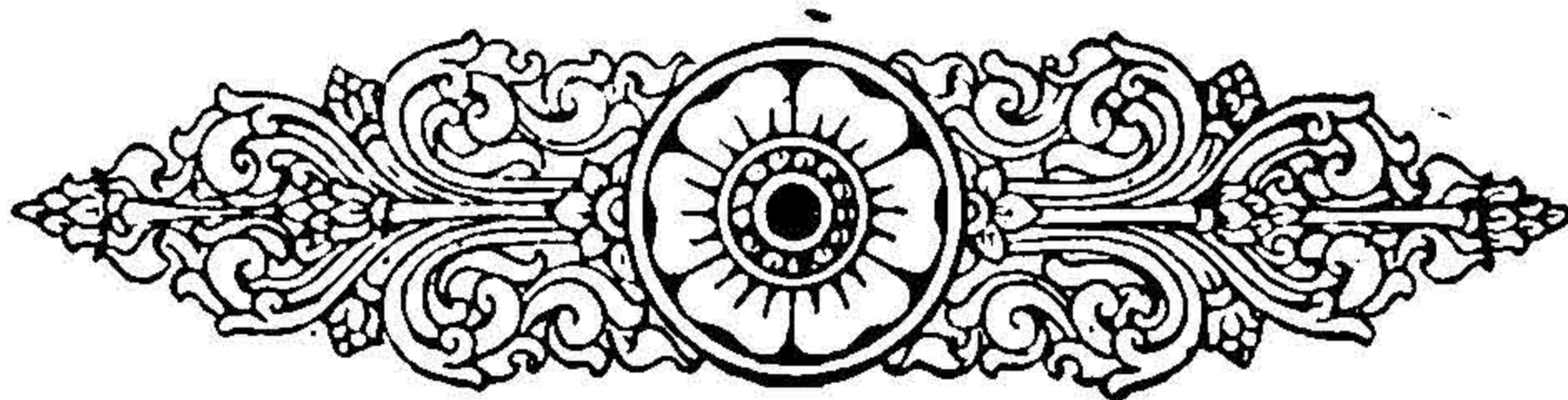
(၂၅၃) ပရဝဇ္ဇာ နှုပဿိဿ၊ နိစ္စံ ဥဇ္ဈာနသညီနော။
အာသဝေါတဿ ဝဇုန္တိ၊ အာရာသော အာသဝက္ခယာ။

(၂၅၃) သူတပါး၏အပြစ်ကိုသာ ရှုတ်တ်သော အလေ့ရှိသော
အမြဲကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချလိုသော သဘောရှိသော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား အာသဝေါ

တံရာ၊ တို့သည် ပွားများကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အာသဝေါတရား
လေးပါးတို့၏ ကုန်ရာ အရဟတ္တဖိုလ်မှ အလွန်ဝေး၏။

(အာသဝေါတရားလေးပါး- ၁။ ကာမာသဝ။ ကာမ တဆယ်
တစ်ဘုံ၌ တပ်မက်သောလောဘ။ ၂-ဘဝါသဝ၊ ရူပဆယ်၊ ခြောက်ဘုံ၊
အရူပလေးဘုံ၌ တပ်မက်သော လောဘ။ ၃-ဒိဌာသဝ။ မှားသော
မိစ္ဆာအယူ ဒိဌိ စေတသိက်၊ ၄-အဝိဇ္ဇာသဝ။ သစ္စာဉာဏ် အမြင်ကို
ပိတ်ဆီးတယ်သော မောဟ)

(ဓမ္မပဒ မလဝဂ် ဆယ့်တစ်ခုမြောက် ဥဇ္ဈာနသညီမထေရ် ဝတ္ထု
ပြီး၏)

၁၂။ ဘုရားရှင်ဟူသည်ကား
(သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ်)

ကောင်းကင်၌ ခြေရာမရှိ၊
သာသနာပ၌ ရဟန်းသမဏမရှိ။
သင်္ခါရတရား၌ မြဲခြင်းမရှိ။
ဘုရားရှင်တို့သည် တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ။

(အာကာသေဝပဒ်နတ္ထိ) အစရှိသော ဒေသနာတော်ကို
မြတ်စွာဘုရားသည် မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်း ဥယျာဉ်ဝယ် ပရိ
နိဗ္ဗာန်ပြုရာဖြစ်သော ညောင်စောင်းထက်၌ လျောင်းစံတော်
မူလျက် အယူမှားကို မဆုံးဖြတ်နိုင်သော သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ်ကို
အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

ထိုသုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ်သည် ရှေးဘဝက ညီငယ် ဖြစ်သော
ကောဏ္ဍောညမထေရ်လောင်းသည် ကောက်ဦးအလှူကိုကိုးကြိမ်
တိုင် လှူသည့်အခါ အလှူကို မပေးလှူပဲ ကိစ္စပြီးသည့်အခါမှ
ပေးလှူ၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ပထမဗောဓိတဆယ်
ငါးဝါအတွင်း၌၎င်း၊ မဇ္ဈိမဗောဓိ ဝါတော် သုံးဆယ်အတွင်း၌
၎င်း၊ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ခွင့်မရ၊ ပစ္ဆိမဗောဓိ ပရိနိဗ္ဗာန်
စံတော်မူသောအခါ၌ သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ်သည် သုံးပါးသောပြဿနာ
တို့၌ မိမိ၏ တွေးတောယုံမှားခြင်းကို ပရိဗိုဇ်ရဟန်းကြီးတို့အား
မေး၍ ရဟန် ဂေါတမကို အရွယ် ငယ်သေးသည်ဟု မမေး
လျှောက်မိချေ။ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခါနီးမှ မမေးလိုက်

မိခြင်းကြောင့် နှလုံးမသာယာခြင်း ဖြစ်ရာသည်ဟု ကြံစည်မိပြီး မြတ်စွာဘုရားထံကပ်၍ အာနန္ဒာမထေရ် တားမြစ်သော်လည်း မြတ်စွာဘုရားက ခွင့်ပြုတော်မူ၍ အကာအရံ တင်းတိမ်တိုင်းသို့ သွင်းလျက် ညောင်စောင်းအောက်၌ ထိုင်နေလျက်-

ရှင်ရဟန်းဂေါတမ။ ။ ကောင်းကင်၌ ခြေရာသည် ရှိပါ အံ့ လော၊ သာသနာတော်မှ အပ၌ ရဟန်း သာမဏေမည်သည် ရှိသင့်ပါသလော။ မြဲသောသင်္ခါရ တို့မည်သည် ရှိကုန်ပါသလော။

(၂၅၄) အာကာ သေဝ ပဒံ နတ္ထိ၊ သမဏောနတ္ထိမာဟိရေ။
ပပဇ္ဇာဘိရတာ ပဇာ၊ နိပ္ပာပဇ္ဇာ တထာဂတာ။

(၂၅၅) အာကာ သေဝ ပဒံ နတ္ထိ၊ သမဏောနတ္ထိမာဟိရေ။
သင်္ခါရာ သဿတာနတ္ထိ၊ နတ္ထိဗုဒ္ဓါန ဖိဉ္ဇိတံ။

(၂၅၄) ကောင်းကင်၌ ခြေရာသည်မရှိ။ သာသနာအပ၌ မဂ်တည် ဖိုလ်တည် ရဟန်းမည်သည် မရှိတော့။ သတ္တဝါ အပေါင်းသည် သံသရာ ဘက်ကို ချွဲတတ်ကုန်သော တဏှာမာန ဒိဋ္ဌိ ဟူသော ပပဉ္စတို့၌သာ မွေ့လျော်ကုန်၏။ လာခြင်းကောင်းငြား ဘုရားတို့သည် သံသရာဘက်ကို ချွဲတတ်ကုန်သော ပပဉ္စတရားတို့မှ ကင်းကုန်၏။

(၂၅၅) ကောင်းကင်၌ ခြေရာသည် မရှိသည်သာလျှင်တည်း။ သာသနာ အပ၌ ရဟန်းသည် မရှိ၊ သင်္ခါရ တို့သည် မြဲခြင်း မရှိ။ ဘုရားရှင်တို့အား တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိတော့သာလျှင်တည်း။

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ သုဘဒ္ဒိရဟန်းသည် အနာဂါမ် ဖိုလ်၌တည်၏ ပရိသတ်လည်း အကျိုးရှိသော ဓမ္မဒေသနာသည် ဖြစ်၏။

(ဓမ္မပဒမလဝဂ်တဆယ့်နှစ်ခုမြောက် သုဘဒ္ဒိပရိပိုင်ဝတ္ထု ပြီး၏)

ပြီး ၏

ခေတ်စား
ဓမ္မပဒ
ဓမ္မတော်ကြီး

ဘုရားရှင်သည် ၄၅-ဝါတိုင်တိုင် ကျွတ်ထိုက်သုတိုအား ဟောပော်ညွှန်ပြတော်
မူခဲ့သော ဒေသနာ ဂါထာတော် အစုစုတို့ကို ရွှေချယ် တူညီရာ ပေါင်းစပ် စီကုံး
ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

တရားအစု၊ တရားညွှန်ပေါင်း၊

ဂါထာပေါင်း ၄၂၃-ဂါထာ၊ ဖြစ်ရပ် ဇာတ်ကြောင်း ဝတ္ထုပေါင်း ၃၀၅ပုဒ်၊
ပါရှိပါသည်။

အခြေခံတရား အဆီအနှစ်များ၊

ဒေသနာပေါင်းချုပ်၊ ဂါထာတော် အပိုင်းတိုင်းတွင် သိလွယ် မြင်လွယ်သော
ဥပမာအသွယ်သွယ်ဖြင့် လောကီ-လောကုတ် အကျိုးစီးပွားများကို ညွှန်ပြထားပြီး။
ဗုဒ္ဓဘာသာ၏အခြေခံတရား အဆီအနှစ်များဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေသဖြင့်လည်း။ “ကမ္ဘာ
ကျော် ကမ္ဘာသိ” ကမ္ဘာ့ဘာသာပေါင်း များစွာ ပြန်ဆိုခဲ့သော ဓမ္မပဒ ဖြစ်ပါသည်။

နိဗ္ဗာန်ပေါက် ကျင့်စဉ်များ၊

ဓမ္မပဒတွင် နိဗ္ဗာန်ပေါက်ကျင့်စဉ်များကို အလွယ်ဆုံးအရှင်းဆုံးဖြင့် ဘုရားရှင်
ကိုယ်တိုင် ညွှန်ပြထား၍ အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် “သဒ္ဓါ။ သီလ။ ဝီရိယ” တို့ကို
အရင်းစိုက်ရုံမျှဖြင့် ရဟန္တာအဖြစ် ဆိုက်ရောက်သွားကြသော ပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်းများစွာ
တို့၏ အကြောင်းများကို တွေ့မြင်ဖတ်ရှုနိုင်ပေမည်။

လောကီအကျိုးစီးပွား၊

ဓမ္မပဒသည် ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်စေမှု၊ ထကြွလုံ့လရှိစေမှု၊ မိမိကိုယ်ကို
အားကိုးစေမှု၊ စိတ်ဝေးကွာခြင်းနိုင်မှု၊ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်စေမှု၊ အတွေးအခေါ်
တိုးတက် ကောင်းမွန်စေမှု၊ သည်းခံနိုင်မှု၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှု တို့ကို ကျင့်သုံး ခြင်းဖြင့်
လောကီစီးပွား တိုးတက်ရန် လမ်းညွှန်ချက်များကို ပေးထားသည်။

သောက ကင်းဝေး နေနိုင်ရေး၊

စိတ်ဆင်းရဲတိုင်း၊ ဒုက္ခရောက်တိုင်း၊ ဤကျမ်းကို ဖတ်ပါလျှင် ကေနံမုချ စိုးရိမ်
ကင်းပျောက် ချမ်းသာ ရောက်စေမည်။

ခေတ်စား ဓမ္မပဒ

ဤမျှ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် “ဓမ္မစေတီ” ထိုက်သော ဓမ္မပဒကျမ်းကြီးကို မကျဉ်း
လွန်း မကျယ်လွန်း။ အဘို့ လည်းမချိုး။ အနိပ္ပာယ်လိုရင်းကို မပျက်ပြယ်စေဘဲ။ လူတိုင်း
အိမ်တိုင်းဖတ်ရှုနိုင်ကြစေရန် ခေတ်အရေးအသားအဖိုးနည်း ဝန်ပါစီစဉ်ထားရှိပါသည်။